

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

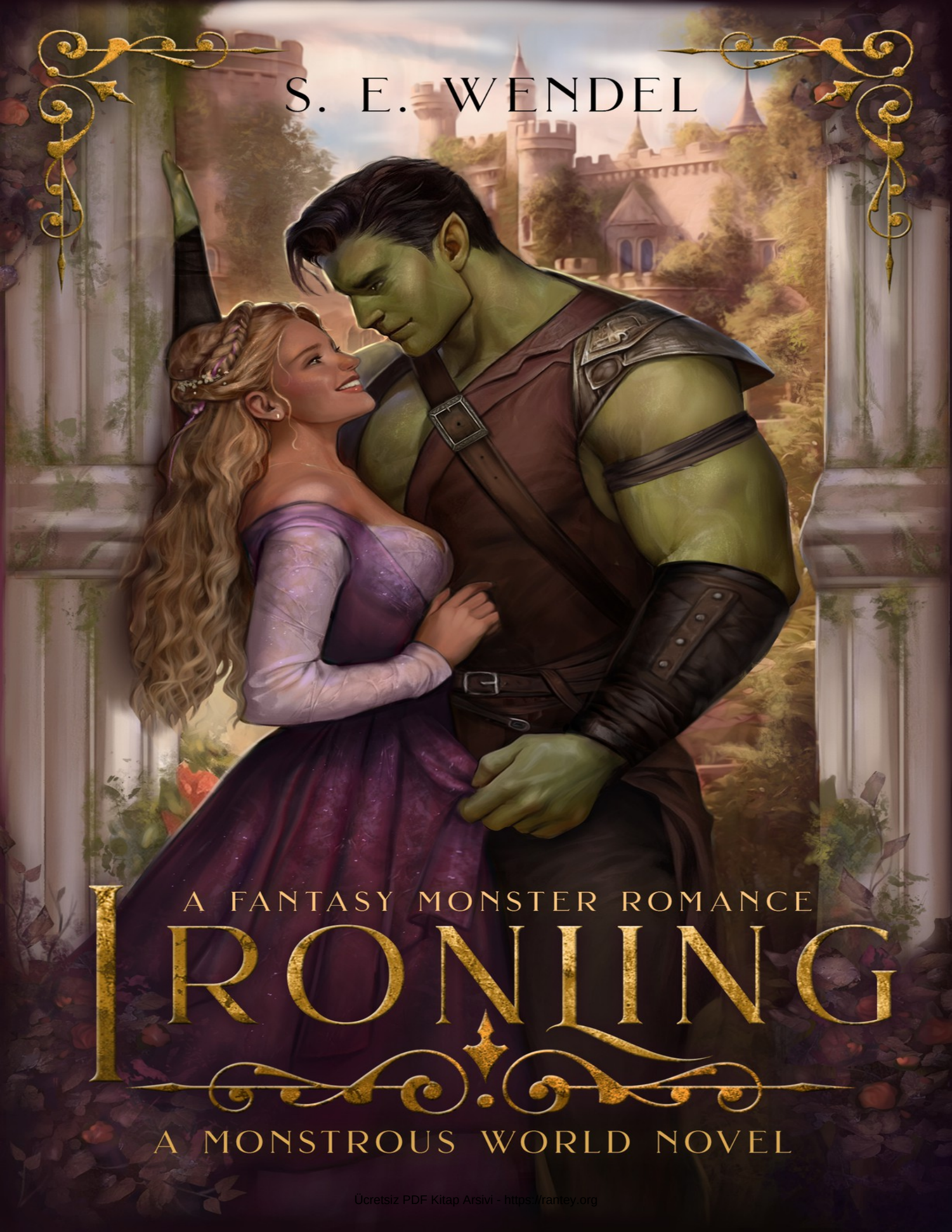
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

S. E. WENDEL

A FANTASY MONSTER ROMANCE

IRONLING

A MONSTROUS WORLD NOVEL

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

S. E. WENDEL

A FANTASY MONSTER ROMANCE

IRONLING

A MONSTROUS WORLD NOVEL

OceanofPDF.com

Ironling
Fantastik Bir Romantizm

S. E. Wendel

OceanofPDF.com

Telif hakkı© 2024 Sarah Wendel tarafından.

Tüm Hakları Saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer bazı ticari olmayan kullanımlar , yazarın izni olmadan kullanılamaz, çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya tarama, fotokopi, yükleme ve bu kitabın diğer elektronik yollarla dağıtımını da dahil olmak üzere herhangi bir şekilde iletilemez. İzin talepleri için aşağıdaki adresten yayıncılarla iletişime geçiniz.

S. E. Wendel
se.wendel.author@gmail.com

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler, kuruluşlar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak illüstrasyonu Bethany Gilbert Art İç
mekan grafikleri Adobe Stock tarafından
sağlanmıştır ASIN: B0CPZYX8GN

OceanofPDF.com

Bu, aşık olmuş herkes için. Korkunç değil mi? Tüm o
ıstırap ve özlem!

Ama ya onlar da aynı şeyi hissetseydi? Ya her şey
yolunda gitseydi...

OceanofPDF.com

Başlamadan Önce...

Umarım *Ironling* için hazır ve heyecanlısınızdır! Başlamadan önce birkaç hızlı not:

Bu kitap Canavar Dünyası serisinin 2. kitabıdır. Kitap kendi başına durmaktadır ancak en iyi 1. kitap olan *Buçukluk*'tan sonra keyifle okunacaktır.

Birkaç içerik/tetikleyici uyarısı: Kahramanımız Aislinn nöroderjiktir ve Önsöz de dahil olmak üzere nöbetler/panik ataklar geçirmektedir. Kahramanımız Hakon'un bir kulağı kısmen sağır. Her ikisi de ebeveynlerini/büyükanne ve büyükbabalarını kaybetmiş. Kitap ayrıca zehirli bir kardeş ilişkisi, tehlikeye atılan karakterler, hoşgörüsüzlük ve kavga/savaş/şiddet içeriyor. Bu yüzden kendinize dikkat edin!

Kitabın arkasında insanlar, yerler, telaffuz, orkça ve ortaçağ terimlerini içeren bir sözlük yer alıyor. İleri geri gitmek için navigasyon aracını kullanmaktan çekinmeyin, ancak kendiniz için hiçbir şeyi bozmayın.

, gidelim! Umarım Canavar Dünyası'na dönüşümüzü beğenirsiniz!

OceanofPDF.com

Daha Önce Ne Geldi...

Başlamadan önce sizin için kısa bir hatırlatma! Serinin ilk kitabı *Buçukluk*'ta Sorch'a adında bir kadın köle tacirlerinin ihanetine uğrar, tacirler onu ailesinin malikânesinden kaçıır ve Taş Derililer adında bir ork kampına satarlar. Kendi annesi de yıllar önce klan tarafından satın alınmış bir insan köle olan yarı ork Orek, Sorch'a'yı kurtarır ve onu evine götürmeyi kabul eder. İkili yolculuk boyunca birbirlerine aşık olur ve Orek, Sorch'a'nın geniş ailesine katılır.

Vardıklarında, olanları ülkenin lordu Merrick Darrow'a rapor ederler. Merrick'in oğlu ve varisi Jerrod, Sorch'a'nın romantik tekliflerini reddetmesinin ardından onu köle tacirlerine satmıştır. Merrick, Sorch'a'ya Jerrod'a ne olacağı konusunda seçim hakkı verir. Sorch'a onun keşiş gardiyanlar tarafından yönetilen ve revire dönüştürülmüş bir kale olan Koğuş'a sürgün edilmesine karar verir. Ayrıca Jerrod'un mirası ve varislik görevi elinden alınır ve bu görev ablası ve Sorch'a'nın arkadaşı Aislinn Darrow'a verilir.

Sorch'a ve Orek yeni hayatlarına alışır, Jerrod koğuşa gönderilir ve Aislinn yeni rolüyle ve bunun getirdiği tüm sorumluluklarla boğuşmak zorunda kalır.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Önsöz

"Burada ne yapıyorsun?"

Aislinn çalışma odasının kapısını açtığında küçük kardeşi Jerrod'u yeni cihazlarından biriyle oynarken buldu. Jerrod suçlulukla başını kaldırdı ve alt dudağını somurtarak dışarı çıkardı.

"Sadece görmek istedim," dedi özür dileyerek.

Aislinn kaşlarını çatarak Jerrod'dan yeni enstrümanına baktı. Hassas bir şeydi ve bir araya getirmesi günlerini almıştı. Metal çubukların katmanlarına yerleştirilmiş cam mercekler, eski metinleri ve iyi görülemeyecek kadar küçük olan diğer her şeyi büyötmeye yardımcı olmak içindi.

Kendisi bile çok az kullanabilmişti ve on bir yaşındaki erkek kardeşinin terli parmaklarını her yerine bulaştırmasını kesinlikle istemiyordu. Onun kendi alanında olmasından da hoşlanmıyordu.

Babaları Lord Merrick Darrow, Aislinn'in bu odayı çalışma odası olarak kullanmasına ancak bir yıl önce izin vermişti. Aislinn bu süreyi en sevdiği şeylerle, kitaplarla doldurarak geçirmişti. Matematik, astronomi, mimari ve daha pek çok konuda kitaplar ve incelemeler toplamıştı. Bulabildiği her şeyi topladı ve okudu. Çalışma odası kısa sürede bir kâğıt ve mürekkep cenneti, Dundúran Kalesi'nin yoğunluğundan kaçabileceği küçük bir sığınak haline gelmişti.

Ve... iki yıl önce anneleri ve onunla birlikte küçük erkek kardeşleri de doğum sırasında öldüğünden beri, Aislinn kitaplarla ve öğrenmeyle çok rahatlamıştı.

Bu davetsiz misafirden hoşlanmamıştı ve Jerrod da bunu biliyordu. Yine de hemen gitmesini talep etmeyince, suçlu bakışını bıraktı ve cihaza geri döndü.

"Peki," diye homurdandı, "sadece hiçbir şeye dokunma."

Aislinn masasının etrafından dolanıp oturdu ve gözlerini kardeşinden ayırmadı. Sık sık dikkatsiz davranırdı ve birçok fincan, tabak ve kristal onun özensiz ellerinde kırılmıştı.

Kalemini eline alan Aislinn yeni bir fikir çizmeye başladı. Kıdemli bahçıvanlardan biri olan Morwen'le kale bahçeleri ve meyve bahçesi hakkında konuşurken aklına sulama konusu geldi. Morwen ona sulama sisteminin en son yaklaşık doksan yıl önce Aislinn'in büyük büyükannesi tarafından çalıştırıldığını söylemişti.

Babasının büyük kütüphanesinde sulama üzerine bir kitap bulmak için çalışma odasından bir saatten az bir süre için ayrılmıştı ve görünüşe göre kapıyı kilitlememişti.

Aislinn araya giren kişiye baktı. En azından cihazı incelerken ellerini kavuşturmuştu.

Yanağını çiğnedi, ona gitmesini söyleyebilmeyi diledi ama Dundúran'ın chatelain'i Brenna'nın sesi zihninde yankılandı. *"Kardeşine karşı nazık ol, o çok acı çekti."*

Benden daha fazla değil; o benim de annemdi, sık sık homurdanırdı, ama bu tür düşünceler bencilce olduğu için sadece kendine.

Aislinn'in, babalarıyla evlendiğinde anneleri Leydi Róisín'le birlikte gelen Brenna'nın Jerrod'u kendisine tercih etmesine içerlemesi de bencillikti. Jerrod'un yaptığı her şey yanına kâr kalırken, Aislinn azarlanıyor, Leydi Róisín'in böyle bir şey yapmayacağı ya da böyle davranmayacağı hatırlatılıyordu.

Brenna ona, *"Hanımefendiler öfke nöbeti geçirmez,"* demekten hoşlanırdı. Aislinn bir hanımefendi değildi. Pek sayılmazdı.

Annesi gibi değildi.

Zarif annesinin sahip olduğu şeyleri beğenmiyor ve onun gibi düşünmüyordu. Aislinn saray törenlerine katılmaktan hoşlanmazdı. Süslü, sert elbiseler giymekten ve konuşmalar boyunca saatlerce oturmaktan hoşlanmıyordu. Kelime oyunlarından ve politika oyunlarından korkardı. Misafirleri selamlamaktan, insanların elini öpmesinden ve sıkıldığını söylemek yerine dilini tutmaktan nefret ederdi.

Róisín yaşarken, Aislinn'in saray görgü kuralları hakkında hayatta kalmasına yetecek kadar şey öğrenmesine yardımcı olmuştu. Annesi Aislinn'in zorluklarını anlamış ve bazen Aislinn'i bunaltan duygularıyla mücadele etmek için ona elinden geldiğince öğretmişti.

Brenna bunlara öfke nöbeti ya da nöbet diyordu. Róisín buna çok fazla hissetmek diyordu.

Her neyse, Aislinn onun duygu patlamalarından nefret ediyordu.

Annesi ona yardım etmediği için, sevmediği ya da onu kolayca bunaltan şeylerden kaçınmaya başlamıştı. Aislinn zamanını okuyarak ve kendi başına çalışarak geçiriyordu, çünkü henüz on dört yaşında olmasına rağmen öğretmenlerin artık ona öğretecekleri çok az şey vardı.

Yine de babasının ona ihtiyacı vardı. On beş yıl önceki acımasız veraset savaşları sırasında güney Eirea'da kök salan korkunç köle ticaretinin kökünü kazımayı kendine görev edinmişti. Birinin Dundúran'ı yönetmesi gerekiyordu ve Jerrod oğlu olarak varis olsa da Aislinn daha yaşlı ve daha akıllıydı.

Brenna chatelain olarak işlerin çoğunu hallediyordu ama Aislinn büyüyordu ve babasının deyimiyle fazlasıyla yetenekliydi. Onu gururlandırmak istiyordu. Róisín'i kaybettikten sonra gözlerindeki yıkımı hafifletmek için her şeyi yapardı.

Aislinn iç geçirdi, yüz bininci kez annesinin hamile kalmamış olmasını diledi, hala-

Duman mı o?

Aislinn başını kaldırıp baktığında Jerrod'un cihazın en büyük merceğini pencereden gelen güneş ışığına doğru çevirdiğini gördü. Yoğunlaştırılmış bir ışık konisi açık bir kitabın üzerine yayıldı, kararan kâğıttan ince bir duman yükseldi.

"Ne yapıyorsun sen?" Aislinn çığlık attı.

Jerrod irkilerek iri gözlerle ona baktı, mercek kâğıdı delmek için ayrıldı. Bir an içinde sayfalardan alevler fışkırdı.

Aislinn yerinden fırladı ve çalışma odasını koşarak geçti.

Jerrod bir çığlık atarak cihaza çarptı. Cihaz yere düştü, camı kırıldı.

Aislinn yanan kitabın üzerine yedek bir battaniye attı ve küçük alev sönene kadar elleriyle vurdu. Elleri sıcaktan yandı ve çalışma odasını duman kapladı.

Kızarmış yüzünden yaşlar süzülen Aislinn, Jerrod'a döndü. Mavi-gri gözlerini ona dikmişti. Annelerinin gözleri.

Onun yüzünde hep yanlış görünmüşlerdi. Çok nazik, çok sıcak, Jerrod ikisi de değilken.

"Özür dilerim,"

dedi.

demek istemedi.

Asla öyle demek

istemedi.

Hayal kırıklığı içinde kaynadı, ezici ve tüketici. Neredeyse yakacağı ateşten daha sıcak yanıyor, öfkesi kabarıyordu.

Aislinn onu itti.

Geriye doğru tökezledi, gözleri yaşardı ve bağırdı.

Yumruklarını adamın tuniğiyle doldurdu ve onu sarstı, öfkesi gözyaşları ve çığlıklarla dışarı aktı. Ne söylediğini bilmiyordu - gerçekten önemli değildi.

Onun alanına, sığınağına girmeye nasıl cüret eder? Onun cihazını mahvetmeye nasıl cüret eder?

Her zaman her şeyi mahvetti.

Ondan nefret ediyorum! Ondan nefret ediyorum. Ondan nefret ediyorum.

"Aislinn!"

Köşede sızlanıp duran Jerrod'un yanından çekilip alındı. Aislinn onu zapt etmeye çalışan bedeni pençeledi, yakalanmış bir hayvan gibi tekmeledi ve bağırdı.

Hava ciğerlerinden kaçtı ve Aislinn sessizce çığlık atarak için çırpındı. Onu tutan kişi kulaklarını tıkayarak sersemletti.

Nefes nefese kalan Aislinn, Brenna'nın dehşete düşmüş yüzüne baktı.

"Hemen kes şunu!" Chatelain Aislinn'in yüzüne bir tokat daha indirdi, canını acıtacak kadar sert değildi ama Aislinn'in dikkatini tekrar çalışma odasına, öfkesinden uzaklaştırmaya yetti.

Kıpırdamadan durdu, tekrar tokat yemek istemiyordu.

Brenna, Jerrod'a yardım etmek için aceleyle yanına gelmeden önce uzun bir süre bekledi. Ayağa kalkmasına yardımcı olmak için ona miyavladı ve gıdıkladı.

Aislinn titremeye başladığında kollarını kendine doladı.

Ben ne yaptım? Ben ne yaptım?

Jerrod'a vurduğu için avuçlarında zonklayan her ağrıyla midesi bulandı ve titreyen ellerini yumruk haline getirdi.

Aislinn şiddetten nefret ederdi. Turnuvalarda ya da antrenman sahasında şövalyeleri asla izlemezdi. Jerrod arkadaşlarıyla kavga etmeye çalıştığında her zaman aceleyle oradan uzaklaşırdı ve soytarılar ucuz komedi için birbirlerine vurduklarında asla gülmezdi.

Bunu nasıl yapabildim?

"Ne yaptın sen?" Brenna Jerrod'u kucağına alarak sordu.

"Yeni cihazımı kırdı ve yangın çıkardı. Şatoyu yakabilirdi," diye karşı çıktı Aislinn, ama gerçek bir öfke duymadan.

Brenna dudak büktü. "Eminim öyle yapmak istememiştir."

"Üzgün olduğumu söyledim," diye somurttu Jerrod Brenna'nın eteklerinin güvenliğinden.

Chatelain, Aislinn'i derin bir onaylamama ifadesiyle süzdü. "Bayanlar

vurma. Eğer nbetleriniz şiddetlenirse, babanıza hapsedilmeniz gerektiğini söylemek zorunda kalacağım."

"Hayır!" Aislinn her şeyden çok bundan korkuyordu. Diğer insanların çoğundan pek hoşlanmasa da, kilitli kalmaya dayanamıyordu.

Evini çok severdi. Dundûran çok güzeldi, yerel sarı kireçtaşından inşa edilmiş ve mavi-gri arduvaz atılarla talandırılmıştı. Konik kulelerin tepesindeki direklerde mavi Darrow sancakları dalgalanıyordu. Annesinin gl bahçesi hâlâ iek açıyordu ve ilkbaharda salkım salkım salkımlar sarkıyordu. Shanago Nehri güneye doğru kıvrılıyordu, punting ve kıyı gezintileri için mükemmeldi. Kaleyi ve çalışanlarını çok seviyordu. Onlar onun arkadaşlarıydı.

"O zaman vahşi bir hayvan gibi davranmamalısn," diye azarladı Brenna.

Aislinn'in bakışları kayarak uzaklaştı. "zr dilerim," derken Jerrod'a bakamadı.

Uzun bir an sessizlik içinde geçti ve sonunda Aislinn'in isteksiz bakışları geri çekildi.

Jerrod, Brenna'nın yanındaki yerinden, annesine ait olan ve olmayan gözleriyle onu kurnazca szd, ağzında küçük bir sırıtış vardı.

"Pekâlâ," dedi sonunda.

Brenna onun kolunu ovarak, "Aferin," diye övdü. "şimdi şunu temizle geç bayan. Sonra da akşam yemeği için yıkanma zamanı."

Jerrod'u önüne katan Brenna, onları çalışma odasının kapısına doğru yürüttü.

Brenna, "Ayrıca bunu babana söylemen için bir neden olduğunu sanmıyorum," dedi. "Kazalar olur."

Sonunda alışma odasında yalnız kalan Aislinn kendine daha sıkı sarıldı.

Tüm camları kırılmış ve metal parçaları bükülmüş kırık cihaza bakmaya dayanamıyordu. Oda duman kokuyordu ve muhtemelen haftalarca da kokacaktı.

Ağır gözyaşları göğsüne sıçradı. Boğazından bir duygu dalgası daha yükseldi ve çalışma odasının kapısını hızla kapatıp kilitledi.

Sığınağının mahremiyetinde, çığlık atarak ve ağlayarak bir kriz daha geçirdi. Saçlarını çekti ve kendi göğsüne vurdu, öfkesi taşıyordu. Yaptığı şey, hapsedilme tehdidi, bozulan cihazı, hepsi bir girdap halinde içinden döküldü.

Neyse ki bu daha küçük bir , enerjisinin çoğunu zaten harcamıştı ve Aislinn bittiğinde bitkin bir halde yere yığıldı.

Etrafı kitaplarıyla çevrili olan Aislinn sonunda gözyaşlarını elinden geldiğince sildi.

ve sonra parçaları toplamaya başladı.

OceanofPDF.com

On Beş Yıl Sonra

Hakon'un büyükanne ve büyükbabasının onun için yaptıkları, ona sevgi dolu bir yuva vermeleri, demirhanede ve ötesinde bildikleri her şeyi öğretmelerine rağmen, evlerinde iki haftadan fazla kalmaya dayanamadı.

Sevgili büyükannesini tek bir şey değil, bir dizi küçük zorluk düşürmüştü - ağrıyan eklemler, yoğun bir öksürük ve acı bir yağmur fırtınası. Bir ork için bile yaşlı sayılabilecek bir yaşta olmasına rağmen, sağlıklı ve dinçti; yine de çabucak hastalanmıştı. On iki gün önce huzur içinde vefat etmişti. Büyükbabasının da onu takip etmesi uzun sürmemişti, yağmur kayrak çatıya vurdukça kendi sağlığı da azalıyordu.

Hakon büyükbabasına gitmemesi için yalvarmıştı. Henüz değil. Daha yapmaları gereken çok şey vardı. Hakon'un sahip olduğu tek şey oydu.

Büyükbabasının budaklı yeşil eli havaya kalkmıştı ve Hakon aceleyle onu kavradı. *"İhtiyacın olan her şeye sahipsin vittarah,"* dedi. Hakon'a yıllardır *küçük çekiç* dememişti. *"Artık bana ihtiyacın yok. Ama benim eşime ihtiyacım var."*

Hakon büyükbabasının yanında oturmuş, sessiz gecede ağlarken, yaşlı ork öbür dünyadaki eşine doğru kayıp gitmişti. Hakon'u geride bırakarak.

Bu bir hafta önceydi. Sessiz, soğuk evlerinde dayanabileceği tek şey bir haftaydı. Artık bir yuva değildi. Hayatlarına dair ıvır zıvırlar ve çerezler evin her tarafını kaplamıştı ve ne zaman birine uzansa, soğuk ve kullanılmaz halleri içini yakıyordu. Ne

büyükannesinin şalını mı yoksa büyükbabasının bastonunu mu kullanıyordu?

O evde yaşanmış olan hayat sona ermişti.

Keder dalgası içinde Hakon bazen kendisinin de öyle olduğuna inanıyordu.

Bir hafta sonra, büyükbabasının demir ocağını yeniden yakmaya hiç niyeti yoktu. Kül rengi ve karanlık, bir daha asla beslenmeyecek boş bir ağız gibi duruyordu. Orada durup körüğü çalıştırmaya, bu kadar sevilen bir yere yeniden hayat vermeye cesaret edemiyordu.

Büyükannesi ve büyükbabasının cesetlerinin uygun şekilde yıkandığını ve hazırlandığını gördü. O ve teyzesi Sighíl ayinleri söylediler ve onları cenaze çardaklarının üzerine koydular. Ateşleri gece boyunca yandı, alevler gökyüzüne saçıldı ve rüzgârla birlikte yeniden yaşayacakları öbür dünyaya taşındı.

Hakon olmadan.

Otuz yıl boyunca bildiği tek şey büyükanne ve büyükbabası ve onların Yeşil Yumruk klanının kalesi Kaldebrak'ta bulunan evleriydi. İnsan babası bir av kazasında öldükten ve ork annesi kısa bir süre sonra kederiyle birlikte vahşi doğada kaybolduktan sonra, büyükanne ve büyükbabası onun hayatıydı. Büyükannesiyle birlikte elleriyle yontar ve değerli taşlar dizer, sohbet ederlerdi; büyükbabası erimiş demiri fantastik şekillere sokarken o körüğü çalıştırır ve balyozu kullanırdı. Klanın geri kalanı bir buçukluk olarak ona karşı kararsız olsa da, büyükanne ve büyükbabası ona nezaket ve sevgiden başka bir şey göstermemişti.

Küçüklüğünden beri Hakon'un sağ kulağı tıpkı büyükannesi gibi ağır işitiyordu. Ona elleriyle konuşmayı ve başkalarının dudaklarını okumayı öğretmişti. Bu durum onları bir demirci için iyi birer arkadaş yapmıştı, zira pek çok demirci ömür boyu çekiç darbeleri yüzünden işitme duyusunu kaybetmişti. Büyükannesi ve büyükbabasının evinin dışında, kulağı bir zayıflıktı ve hızlı, güçlü ve gözlemci olarak bunu telafi etmeye çalıştı.

Yine de büyükanne ve büyükbabası onu korumaktan, hatta şımartmaktan kendilerini alamıyorlardı. Onun için inşa ettikleri hayatı yaşamak kolay olacaktı; güvenli, emniyetli, anladığı bir yerde. Ona evi, demirhaneyi, ihtiyacı olan her şeyi bırakmışlardı. Ancak, soğuk ve yalnız günler o evin içinde kasvetle geçerken, Hakon hayatının artık burada olmadığını acı bir şekilde fark etmişti.

Şef Kennum, iş ararsa onu mutlaka demirci olarak işe alırdı; savaş yaklaşıyor olabilirdi ve Kaldebrak gibi demircilerle dolup taşan bir yerde bile mevcut her demirciye ihtiyaç vardı. Yetenekleri sayesinde saygı görebilir ve hayatını kazanabilirdi. Ama bir demirci olmak istemiyordu.

yaşamak, bir hayat istiyordu. Burada bulamayacağı bir hayat.

Büyükannesi ve büyükbabasının fedakârlığını ve hediyesini onurlandırabilir ya da... mutlu olma şansını kullanabilirdi. Boğucu kederinden ve burada sahip olacağı küçük umutlarla dolu hayattan uzaklaşıp başka bir şey bulabilirdi.

Elbette tüm bunları teyzesi Sighíl'e açıklamak zordu. Şu anda bile mütevazı evlerinin ön odasının büyük bir bölümünü kaplamış, yumrukları kalçalarında, kaşları çatık, Hakon'un toplanmasını izliyordu. Kaldebrak'tan ayrılma planını küçümsediği konusunda sessiz kalmamıştı ama zaten teyzesi de çoğu konuda sessiz değildi. Büyükbabasının ona Siggy kapıyı her çaldığında kulaklarına koydukları balmumunu yüksek sesleri bastırmak için kullanma numarasını öğretmesinin bir nedeni vardı.

Yetişkin bir erkek olarak Hakon, Siggy'nin ıştırma ve kafa gücülüğü çeken bir ailede sesini duyurmak istediği için yüksek sesle konuştuğunu ama bunun aynı zamanda önemseydiği için olduğunu şimdi anlıyordu. Şu anki ses tonuna bakılırsa çok önemsiyordu. "Ne anlamı var anlamıyorum," dedi üçüncü kez, kırışları sallayarak. "Burada ihtiyacın olan her şeye sahipsin. *Manan* ve *Daron* sana evi bıraktı.

Daron'ın demir ocağı ve aletleri. İhtiyacınız olabilecek her şey."

Bu gerçeklerin yarattığı suçluluk duygusu boğazını yaktı ama Hakon düzenli katlama işlemini durdurmadı. Çok fazla şey getirmeyecekti, sadece sırtında taşıyabileceği kadarını; giysiler, birkaç değerli mücevher, yolculuk için gerekli malzemeler, evi sattığı mücevherler ve büyükbabasının ayrılmaya kıyamadığı demirci aletlerinden bazıları.

Oh, ve şu anda ateşin yanında horlayan yüceltilmiş halı.

Kaldebrak'taki pek çok kişi gibi büyükannesi ve büyükbabası da köpeklere düşküncü. Pazara giderken peşlerinden koşan ve yağmurlu günlerde onlara eşlik etmek için masada oturan bir kurt köpeği sürüsü beslerlerdi. Artık çoğu ya ölmüş ya da Kaldebrak'ın diğer tarafında gümüşçülük üzerine uzmanlaşmış başka bir demirci dükkânı işleten Siggy ve iki arkadaşı tarafından sahiplenilmişti. Geriye bir tek Wülf kalmıştı; kimseyi sevmeyen ve kardeşleri ile Siggy'nin yanından ayrılmayacak kadar inatçı olan dört yaşındaki huysuz tazi.

Hakon iti seviyordu ve en dost canlısı köpek olmasa bile, geçen hafta boyunca sürekli yoldaşlık etmesi hoş karşılanmıştı. Hakon'un yarın yola çıktığında, oflayıp puflasa Wülf'ün de onu takip edeceğinden hiç şüphesi yoktu.

Canavar şimdilik orada genel bir baş belası ve takılma tehlikesi olarak yatmaktan memnundu.

Buna karşılık Siggy odanın diğer ucunda durmuş, içindeki enerji onu sabırsızlıkla titreştiyordu. Eğer Hakon izin verseydi, onu toparlayıp kendisinin, eşlerinin ve ikizlerinin yanına taşırdı. Onları ziyaret etmeyi sevse de, evleri zaten ağzına kadar doluydu -özellikle de şimdi üç dev tazi daha varken.

Ve... ev sevgi doluydu. Siggy ve Halstern gürültücü, şamataacı olanlardı ve çoğu zaman öfkeleri ve inatçılıkları onları alt ederdi. Viggo barışı sağlayan, öfkeleri yatıştıran ve demirhaneyi düzenli tutan kişiydi. Hayatları Hakon'a göre kontrollü bir kaostu ama işlerine geliyordu. Evlerinin dengesini bozmak istemiyordu.

Ne de her gün en çok istediği şeye, bir hayata, bir aileye tanık oldu. Çocukluk. Kalırsa, kıskançlığının daha da çirkin bir şeye dönüşeceğinden korkuyordu.

Onlara yük olamazdı. Bu boş evde kalamazdı. Yarım bir hayat yaşayamazdı, güvende ama topallayarak. O yüzden gitmeliydi.

Kararını vermişti. *Şimdi tek yapması gereken Siggy'yi buna ikna etmektir.* "Burada benim için hiçbir şey yok," dedi ona sabırla. "Hayır, hiçbir şey yok, sadece *ailen* ve *hayatın* var," diye homurdandı.

Yüzünü buruşturdu. Onun iğnesi canını acıtmak için değildi, gerçekten; Siggy'yi tanıyordu, en çok canı yandığında keskinleşirdi. Kafasını kaldırdı ve sonunda ona *baktı*.

Siggy kollarını kaslı göğsünün üzerinde kavuşturmuş ve gözleri yaşlarla dolmuş bir halde orada duruyordu. O anda olduğundan çok daha genç görünüyordu, ablasını ve şimdi de anne babasını kaybetmiş genç bir orcess gibi.

Siggy ve büyükanne ve büyükbabası sık sık onun annesi Ingrid'e ne kadar benzediğini söylerlerdi. Daha kısa kulakları, küçük dişleri ve daha ince burnuyla daha insani bir yüzü olmasına rağmen, tüm hayatı boyunca Ingrid'in gözlerine, Ingrid'in yüzüne ve Ingrid'in iyi huyuna sahip olduğu söylenerek yaşamıştı.

Hakon'un bu konudaki kızgınlığını yenmesi uzun zaman almıştı. Annesinin bir parçasına sahip olmak istemiyordu, onun tamamını istiyordu. Onunla kalmasını, eşini kaybetmenin getirdiği umutsuzluk çukuruna düşmesini engellemek için yeterli olmasını istiyordu. Ama olmamıştı. O yapmamıştı.

Annesinin gözlerine ve iyi huyuna sahip olan Hakon, ailesinin Ingrid'den, sevgili kız kardeşi ve kızından geriye kalan tek şeydi. Siggy ona baktığında, her zaman onu, Hakon'u gördüğünden emin değildi.

Bunun için onu suçlayamazdı. Ingrid'in yokluğunda kalbinde sürekli bir kayıp acısı vardı ve genç yaşına rağmen onu neredeyse hiç tanımamıştı. Siggy ve büyükanne ve büyükbabası ona çok daha uzun süre sahip olmuştu.

Yine de Hakon kendi başına bir insan olmak istiyordu. Kendi hayatıyla. Ingrid'in zavallı yetim buçukluğundan daha fazlası olmak istiyordu.

Karanlık köşeleri, soğuk ocağı ve ağır anılarıyla bu evden çıkmak istiyordu.

"Ne demek istediğimi anlıyorsun," diye Siggy'yi nazikçe uyardı. "Gadaron'un demirhanesinde çalışabileceğimi biliyorum ama bu bir hayat değil. Senin sahip olduğun şeyi istiyorum, Siggy."

Dudakları, zanaatını göstermek için mücevherli gümüşle kaplanmış dişlerinin arasında bir çizgi halinde incelmışti. Derileri yumuşak ve cilalıydı, şüphesiz Viggo sayesinde; tunik ve eteğinin etek uçları ve manşetleri çekiç ve maşa gibi karmaşık desenlerle işlenmişti. Boynunda çift katmanlı bir tork vardı ve boğazının iki yanında iki mücevher göz kırptıyordu.

Hakon, kendisinin hiç arkadaşı yokken Siggy'nin *iki* arkadaşı olmasını kesinlikle kıskanmıyordu. Kesinlikle kıskanmıyordu.

Elbette teyzesinin sahip olduğu hayat için çok çalıştığını ve her mutluluğu hak ettiğini biliyordu. Hakon da aynısını hak etmek için aynı şekilde çok çalışmaya kararlıydı.

Siggy tekrar ofladı ve kara yelesinin birkaç telini alnından kaldırdı. "Kaldebrak'ta Feeli'den daha fazla dişi var."

Bu isim Hakon'un kulaklarını tırmaladı ve bakışlarını dikkatle katlanışından ayırmadı. Feeli'den ve ona karşı eski hislerinden uzaklaşmak, gitmek için daha fazla nedendi.

Karasevdasını aptal bir genç olmakla bile , çünkü orcess'in peşinden bundan çok daha uzun süre koşmuştu. Feeli ona ilgi gösteren tek orcess olmuştu ve onunla bir eş bağını asla kabul etmeyeceğini, hatta bir seferde yattığı tek erkek olmayacağını açıkça belirtmiş olsa da, Hakon yıllarca onun fikrini değiştirebileceğine dair umudunu korudu.

Pek çok akraba birden fazla kişiyle çiftleşmişti -Siggy, Halstern ve Viggo bunun en kolay kanıtıydı. Ancak Hakon içten içe her zaman kıskanç bir tür olmuştu; açgözlü, arzulu. Birinin tamamının kendisine ait olmasını istiyordu. Bu çirkin bir sahiplenme duygusuydu ve bu duyguları bastırmak için elinden geleni yapmıştı, çünkü en derin aşkında bile konu Feeli olduğunda bunların işe yaramayacağını biliyordu. Orcess'in tek bir yatak arkadaşı seçmeye niyeti yoktu ve seçse bile bu o olmayacaktı.

Sonunda birbirlerinden zevk almaya başladılar. Hakon öğrendi

Bir dişi nasıl memnun edilir ve Feeli bir buçuklukla yatmanın nasıl bir şey olduğunu keşfetti. Gece geç saatlere kadar uyanık kaldıkları, yatakta uzanıp sadece konuştukları zamanlar olmuştu ve Hakon bunun belki de daha fazlasına dñnuřeceđini dñřünmüřtü. Ama şimdi daha akıllıydı ve belki de biraz daha zekiydi. Feeli ona göre bir dişi değildi.

"Kimse beni istemezdi," diye hatırlattı Hakon teyzesine. Pek çok akraba ile birlikte büyüdüğü için pek çok kişiyle arkadaş ya da tanıdıktı ama çoğu onu en iyi ihtimalle bir kardeş, en kötü ihtimalle de acınacak biri olarak görüyordu. *Zavallı buçukluk Hakon, akrabası yok, sadece bir iyi kulağı var*; onu tavsiye edecek *ne vardı ki?*

"Bunu bilmiyorsun," diye ısrar etti

Siggy. "Ben biliyorum."

"Ve bir insan kadının seni kabul edeceğini mi dñřünüyorsun?" Hakon'un kulakları yine yandı.

Umudumuz bu, evet.

"Burada bir eş bulmaya çalıştım. Başka bir yerde arama zamanım geldi," dedi, oldukça diplomatik bir şekilde, diye dñřündü.

"Ama insanlar..." Siggy küçümseyici, kaba bir hareket yaptı. "Onlar çok..."

"Babam insandı."

"Evet, ama Cormac farklıydı. Güçlüydü. Hepsi öyle değil, biliyorsun."

"Bütün orklar da aynı değildir, Siggy."

Ona uyarıcı yeşil bir parmak doğrulttu. "Benimle tartışma, yeğenim."

"Tartışmıyorum, sadece işaret ." "Yine yapıyorsun."

"Ne yapıyorsun?"

Siggy odanın diğer ucuna yürümeden önce tiksintili bir ses çıkardı. Hakon kardeşçe bir tokat için hazırlandı ama bunun yerine Siggy elini onun omzuna koydu ve sıktı.

"Kız kardeşimi ve şimdi de anne babamı kaybettim. Seni de kaybetmek istemiyorum yeğenim."

Yüreği sızlayan Hakon, teyzesini sıkıca kucaklamak için elindeki katlamayı bıraktı. Neredeyse aynı boydaydılar, Siggy biraz daha uzundu ama Hakon'un omuzları daha genişti. Onun sevgisini ve kaybını kucaklamasında hissetti; neredeyse onu kalmaya ikna edecekti.

"Mutlu olmanı istiyorum, gerçekten. Sadece ayrılışının mutluluğu bulmak için değil, keder yüzünden olmasından endişeleniyorum."

Hakon geri çekilerek ona baktı. "Nereye gidersem gideyim onları yanımda taşıyacağım. Ve bu bir veda değil."

Siggy derin bir iç çekti. "Nereye gideceksin?"

"Geçen ay gelen iz sürücülerin ne dediğini hatırlıyor musun? İnsanların diğer insanları kabul ettiği yer hakkında?"

"Darrowlands."

"Evet. Görünüşe göre orada zaten buçukluklar varmış." Kendi türünden biriyle, hem insan hem de ork olan bir başkasıyla tanışmayı merak etmediğini söylerse yalan söylemiş olurdu.

Siggy geri adım atarak onu omuzlarından tuttu ve o derin kahverengi gözleriyle değerlendirdi. Hakon da dahil olmak üzere ailenin hepsinin gözleri böyleydi. Sadece yarısı bile olsa, o yarının onların olduğunun işaretiydi.

"Belki de en iyisi budur," dedi sonunda isteksizce. "Vallek Far-Sight'ın adam toplamak için kuzeye gelebileceği konuşuluyor. Senin gibi genç bir demirci kapılabilir ve ben senin için böyle bir hayat istemiyorum. Birlikten bahsetmesi iyi ve güzel ama savaş çirkindir."

Hakon onaylar gibi bir ses çıkardı. Vallek Far-Sight şeflerin şefiydi, orkların bir krala sahip olduğu en yakın şeydi. Balmirra'nın kadim kalesini yöneten Vallek, ork klanlarını bir insan krallığı gibi bir şey haline getirme bayrağını eline almıştı. Böyle bir başarıya ilk kez imza atılmıyordu. Orklar bir zamanlar, şu anda yaşadıkları Griegen Dağları'nın sarp bölgelerinin çok ötesinde geniş bir bölgeyi ellerinde tutmuşlardı ama ejderha ve insan fetihlerinin yanı sıra orkların kendi aralarındaki anlaşmazlıklar da ork topraklarını yiyip bitirmişti.

Doğuda yeni tehdit fısıltıları vardı. Pyrros yine sınırlarını genişletiyordu. Yüzyıllar boyunca güney ovalarındaki göçebe kabilelerle, çöllerindeki ve kayalık adalarındaki ejderhalarla savaşan Pyrrossi imparatorluğu sınırlarını sağlamlaştırmıştı ve şimdi batıya, mineral zengini Griegen Dağları'na bakıyordu. Ayrıca Eirean lordlarının kuzeydeki tartışmalı sınır bölgelerine tecavüz ettiği, ormanlarda ve dağ eteklerinde daha fazla insan köyünün filizlendiği konuşuluyordu.

Vallek, tek güvenliğin bir araya gelmek ve bu tür dış tehditlere karşı birlik olmak olduğunu iddia eden ilk lider değildi. Ancak ork klanları asi ruhlu ve birçoğu uzun zaman önce dağılıp doğu eteklerinde, en son bir Balmirra şefi tek bir sancak dalgalandırmaya çalıştığında diğerlerinden uzakta yaşamaya başlamıştı. Belki diğer şefler Vallek'in zalim Taş Derililer'i ve gaddar Keskin Dişliler'i bastırmaya çalışmasına aldırılmazlardı ama diğerlerine gelince

Klanlar, Geniş Sırtlılar ve kendi Yeşil Yumrukları ve diğerleri, Hakon kendi güçlerinin boyunduruk altına alınmasını ne kadar kabul edeceklerini bilmiyordu.

Her şey yaklaşan savaşın kokusunu taşıyordu ve Siggy haklıydı, bunun bir parçası olmak istemiyordu.

Hakon iyi bir hayat istiyordu, küçük bir hayat. Bir eş, bir aile, gurur duyacağı bir iş. Ne siyasetle ne de savaş oyunları ile ilgileniyordu. Ona iyi bir kadın, doyurucu bir demir ocağı ve kendi başına bir şeyler yapma şansı verirsiniz memnun olurdu.

Rüyaları büyük ya da görkemli değildi ama canlıydı ve ona aitti. Büyükannesi ve Siggy ona sık sık hayalperest derlerdi, demirhanede çalışırken kendini hayallere kaptırırdı.

Belki de bir hayalperestti. Belki de aptaldı. Hakon'un kesin olarak bildiği tek şey bu şansı kullanıp kaçması gerektiği idi.

Siggy yüksek sesle nefes vererek elini cebine attı ve şişkin bir çuval çıkardı. Çuvalı Hakon'un göğsüne bastırdı, içindeki sivri uçlu maddeler derinin içinden bile Hakon'u dürtüyordu.

Bir avuç dolusu işlenmemiş mücevhere şöyle bir baktı ve hemen geri verdi.

"Buna dayanamıyorum."

"Oh evet yapabilirsin," diye karşılık verdi, ellerini ve çuvalı ona doğru geri iterek. "Elimizde çok var. Bu hayata başlamak için kullan."

Hakon çuvalı kavradı, içindeki mücevherler çınlıyordu. Kaldebrak, Griegenler'in derinliklerindeki bir dağın sivri gözüne inşa edilmiş zengin bir şehirdi. İşlenmemiş mücevherler ve jeotlar neredeyse baş belasıydı, topraktan otları gibi fişkırıyorlardı. Büyük salondaki şef koltuğunun arkasında, Hakon'un kolundan daha kalın bir altın damarı kayaların arasında dönüyordu.

Griegenler ve özellikle de Kaldebrak, Pyrrossi'nin hayal ettiği her şey ve daha fazlasıydı. Orkların içlerine kapanmalarının sebebi de buydu; böyle bir zenginlik, biri öğrenirse kapılarına sadece bela getirirdi.

"Teşekkür ederim teyze," dedi Hakon kollarını Siggy'nin boynuna dolayarak.

Teyzesi bu lakap karşısında oflayıp pufladı ve ciğerlerindeki havayı sıkkan, kaburgalarını kıran bir kucaklamayla ona sarıldı.

"Geri geleceksin," dedi, ne bir soru ne de bir rica. "Şu senin kadını bulduğunda, bizimle buluşması için onu geri getireceksin."

"Elbette," diye söz verdi. "Nereye ya da ne kadar uzağa gidersem gideyim, biz

Siggy."

Gözleri yaşlarla parlayan Siggy başıyla onayladı. "Güzel. Şimdi, kenara çekil. Katlamaların berbat."

OceanofPDF.com

Beş Ay Sonra

Aislinn çalışma odasında ancak bu kadar uzun süre saklanabilirdi. Bunu biliyordu ama yine de her gün, biri onu bulmadan önce yarım saat daha yalnız kalabilmeyi umuyordu, bunun için onun yönlendirmesine ya da bunun için onun fikrine ihtiyacı vardı. Elbette bu sonuçsuz bir umuttu.

Eirea Krallığı'nın en büyük ve en zengin topraklarından biri olan Darrowlands' varisi olarak, artık zamanı kendisine ait değildi.

Yine de bu Aislinn'in yeni gerçekliğe alıştığı anlamına gelmiyordu. Aslında, çalışma odasının kapısına art arda üç kez sertçe vurulduğunda, bu onu bulanın zorlu chatelain Brenna olduğunun kesin bir işaretiydi, ilk düşüncesi *yeni bir saklanma yeri bulmam gerektiği* oldu.

Ağır bir iç çekişle kalemini bırakan Aislinn, avuçlarını yüzünde ovuşturdu ve ancak daha sonra mürekkepten arınmış olup olmadıklarını kontrol etmeyi hatırladı.

"İçeri gel," diye seslendi, ancak Brenna çoktan kapıyı arkasından kapatmıştı.

Hiçbir saçmalığa tahammülü olmayan sağlam bir kadın olan Brenna, Dundúran Kalesi'nin personeline acımasız bir verimlilikle komuta ediyordu. Herkes onun iradesine boyun eğiyor ve onun emrinde çok çalışıyordu. Aislinn de dahil olmak üzere hiç kimse onu kızdırmak istemezdi. Koyu renk saçları gümüşle örülmüş ve geriye doğru acımasız bir örgü haline getirilmişti ve kolalı, düz etekleri Aislinn'in yanından geçerken sertçe sarkıyordu.

Chatelain'in yüzü ciddiydi ama bu telaşlanacak bir durum değildi. Brenna yıllar önce Aislinn'in annesiyle birlikte Dundúran'a gelmişti ve Aislinn on iki yaşındayken Leydi Róisín'in ölümünden beri kadın hiçbir şeyden keyif almıyor gibiydi.

Aislinn onu pek suçlayamazdı. Leydi Róisín'in ölümü Darrow ailesini on yedi yıl sonra bile hâlâ hissedilen bir şekilde parçalamıştı.

Brenna'nın çelik gibi gri ve bir o kadar da keskin gözleri, Aislinn'i masasının başında, kitapları, çizelgeleri ve çizim aletleriyle çevrili olarak değerlendirdi. Aislinn uzun zamandır Brenna'nın deneyler yapma ve projeler üstlenme arzusunu anlamasını çalışmaktan vazgeçmişti, bu yüzden artık Brenna'nın en kutsal yerinde olmasından duyduğu utancı hissetmiyordu. Brenna da Aislinn'i mükemmel bir Eire'li soylu kadının zarif görüntüsüne büründürmeye çalışmaktan vazgeçmiş görünüyordu. Kısacası, annesine.

En azından, Darrowlands'ın varisi olma onuru ve görevi Aislinn'e geçtiği birkaç ay öncesine kadar böyleydi.

Düşüncelerini kasıtlı olarak o çukurlu yoldan uzaklaştırdı. Bunun için zaten saatlerce endişelenmişti, artık yapacak bir şey yoktu. Mesele hallolmuş, iş bitmişti.

Ve... Brenna'nın önünde duygularının kendisini alt etmesine izin vermemesi gerektiğini çok iyi biliyordu.

Chatelain kuşağından sarkan ağır anahtarları bir kenara bırakıp düz gri elbisesinin derin bir cebine uzandı. Kırmızı balmumu mühürlü, katlanmış bir parşömen çıkararak Aislinn'e uzattı.

Aislinn, Brenna'nın nezaketi bir kenara bırakıp doğrudan konuya girmesini her zaman takdir etmişti.

Brenna açıklama olarak "Koğuştan," dedi.

Kalbi yerinden fırlayacakmış gibi atan Aislinn mektubu aldı ve ellerinin arasında evirip çevirdi. Gerçekten de parmak ucunu Koğuştan'un resmi mührünün üzerinde gezdirdi; üç halka içine yerleştirilmiş bir havan tokmağı ve havan.

Ağabeyi Jerrod'dan gelen diğer mektuplara benzemiyordu ama ne kadar iğrenç olsa da ağabeyi tamamen aptal değildi. Stratejisinin amacına ulaşmakta işe yaramadığını fark ettiğinde taktik değiştirmesiyle tanınırdı.

Aislinn ayağa kalktı ve mektubu cebine koydu, ağırlığını yıpranmış peygamber çiçeği mavisi eteğinin kıvrımlarında hissetti.

Brenna'nın gözleri mektubun kaybolduğu yere takıldı. "Jerrod'dan gelecek," dedi.

"Evet." Aislinn bunu daha fazla tartışmak ya da Brenna'nın önünde okumak istemiyordu. Ağabeyiyle hiçbir zaman yakın olmamıştı ama o hâlâ onun ve onun yaptıkları ve bunların sonuçları Aislinn'in hayatının akışını doğrudan değiştirmişti. Bu hâlâ kendi zihninde çözmeye çalıştığı bir yükü, bu yüzden dinleyici istemiyordu.

"Bunu bana getirdiğin için teşekkür ederim."

"Haberci az önce aceleyle geldi. Koğuştan gelen her zamanki kurye de değil. Hemen babana götürölmesinde ısrar etti."

Aislinn, "O zaman sorun çıkarmış olacak," diye homurdandı. Yaptığı ve başına açtığı onca şeyden sonra bile, Jerrod eşeklik etmekten kendini alamıyordu anlaşılan. "Teşekkür ederim, Brenna. Babamın bunu almasını sağlayacağım."

"Çok iyi. Bu arada, Hugh sizinle haftanın yemeklerini gözden geçirmek istiyor, dört lonca ustası görüşme talep eden belgelerini gönderdi ve vasalların yarın konsey toplantısı için gelişlerine hazırlanmak için yapılması gereken düzenlemeler var."

Aislinn yanağını çiğnedi, kızgınlığı onu daha iyi bir hale getirmekle tehdit ediyordu. Yapılması gereken şeylerin sonu hiç gelmiyordu. Ev işlerinin çoğu Brenna'ya düşüyordu ve Aislinn bunun için minnettardı çünkü bu, Aislinn'in dikkatini gerektiren her şeye yetişmek için biraz umudu olduğu anlamına geliyordu.

Jerrod gözden düşene kadar varis olmasına rağmen, o da oldukça işe yaramazdı. Aislinn'in kalenin leydisi olarak hareket etmekten başka seçeneği yoktu, çünkü görevleri doğal olarak benimsemese de, Dundúran ve Darrowlands'daki herkesin refahını sağlamak için yine de yapılması gerekiyordu. Resmi varislik unvanı ona çok daha fazla sorumluluk yüklüyordu, özellikle de ağabeyinin aksine kendini bu işe adamaya niyetli olduğu için.

"Ben babamı ararken Hugh ve lonca ustalarının istekleriyle ilgileneceğim."

"Peki ya hazırlıklar? Vasallar yarın sabah gelmeye başlayacak."

"Elinden geleni yap, kararlarına güveniyorum." Brenna itiraz etmek için ağzını açtığında Aislinn, "Yemekte kesinlikle dikkatimi çekmesi gereken ne varsa bana getir," dedi.

Bu, chatelain'i benziyordu ve yaşlı kadın başını hafifçe sallayarak oradan ayrıldı.

Aislinn çalışma odasını adımlıyor, kitap yığınlarından kaçıyor ve

Kağıtlar. Mekânı düzenlemesi gerekiyordu ama buna hiç vakti olmamıştı. İçeri giren herkes buranın tam bir kaos, tam bir karmaşa olduğunu düşünürdü ama Aislinn her şeyin nerede olduğunu biliyordu.

Yine yalnız olmasına rağmen, başka birinin gelip kapıyı çalmasının ve ona başka bir şey için ihtiyaç duymasının an meselesi olduğunu biliyordu. Bacakları huzursuz, kendi anahtarlarını aldı ve kapıdan dışarı çıktı.

Sessizce mutfığa ve bahçeye inen yan merdivene yönelmeden önce iki tarafa da baktı. Çalışma odası için bu odayı seçmesinin nedeni küçük kaçamağa olan yakınlığıydı. Babasının çalışma odasından çok daha küçüktü ve babası sık sık ona daha büyük bir yere taşınması gerektiğini söylerdi, onca kitap, not ve model varken. Yine de Aislinn küçük alanı seviyordu, kitaplarla çevrili hissetmeyi seviyordu.

Gün aydınlık ve açıktı, yaz sonunun sıcaklığı sonbahar başının hoş ılımanlığına dönüşüyordu. Birkaç mutfak çalışanı bahçeyle ilgileniyor ya da akşam yemeği için mahsul topluyordu ve bir avuç muhafız da postallarını şingirdatarak etrafta dolaşıyordu. Kimsenin rahatsız etmeyeceğini bildiği saklanma yerine doğru yürürken mavi etekleri ayak bileklerinde hoş bir şekilde sallanıyordu.

Annesinin gül bahçesi on yılı aşkın bir süredir nadasa bırakılmıştı. Bitkiler yabanileşmiş, dikenler ve çalılar çiçeklerin çoğunu kaplamıştı. Aislinn anahtarı küçük kapının kilidine sokmak için mücadele etmek zorunda kaldı ve bu mücadelesi sırasında birkaç parmağını batırdı.

Kapı, içeriye kayacak kadar açıldığında gürültüyle gıcırdadı ve arkasından kapandığında feryat etti.

Sarı saçlarından bir tutamı yüzüne savuran Aislinn bahçeyi değerlendirdi.

Düşündüğü gibi aşırı büyümüştü, bir zamanlar düzgün olan çimler neredeyse diz hizasına kadar uzanıyor, kaldırım taşı yürüyüş yollarını ve mermer bankları gizliyordu. Sincap delikleri her yeri kaplamıştı ve Aislinn'i içeriye doğru ilerlerken adımlarını dikkatle seçmeye zorluyordu. Annesinin değerli gülleri, canlı kırmızı, saten sarısı ve şeftali turuncusu, karmakarışık bir şekilde açmış, neredeyse yapraklar tarafından boğulmuştu.

Hava bahçenin duvarları içinde yoğun bir şekilde hissediliyordu ve Aislinn hava koşullarından yıpranmış bir taş bankın üzerine yerleşirken bahçenin yemyeşil havasını içine çekti. Sıcak ve nefes alması biraz zor olsa da, hava yine de her zaman annesiyle ilişkilendirdiği güllerin ve yemyeşilliğin ipuçlarını taşıyordu.

Bu anı içindeki o eski yarayı, onu kaybetmenin acısını gıdıkladı.

Annem o kadar gençti ki, hiçbir şeyin dolduramadığı bir boşluk hep vardı. Okumanın, öğrenmenin ve projelerin bir şekilde bu acıyı hafifleteceğini düşünmekten hoşlanıyordu ama hiçbir zaman öyle olmadı. En fazla dikkatini dağıtırlardı.

Annelerini çok genç yaşta kaybetmeleri Aislinn ve Jerrod'u sonsuza dek değiştirmişti. Aislinn on iki, Jerrod dokuz yaşındaydı. O zamandan önce kardeşler birbirlerine alışmışlardı ve şatoda büyük bir telaş vardı, tüm malikâne bu genç ve güzel soylu aileye ve onların hareketli sarayına yönelmişti. Anne ve babası arasında bir aşk uyumu vardı, doğaları ve zihinleri Aislinn'in hâlâ hayret ettiği bir şekilde birbirini tamamlıyordu.

Leydi Róisín herkesin olmak istediği türden bir soylu kadındı. Zarif, kibar ve göz kamaştırıcı olan Leydi Róisín, sanatın hamisi, sert bir müzakereciydi ve Darrowlands'ın dört bir yanındaki okulları finanse ediyordu. Aislinn, vasalları ve senyörleriyle ilgilenirken annesinin eteklerine tutunduğunu hatırlıyor, onun diğerlerini ne kadar kolay idare ettiğine, sorularını, isteklerini ve taleplerini ihtiyaç duydukları sabır, merhamet veya sertlikle karşıladığına hayranlık duyuyordu.

Aislinn küçük yaşlardan itibaren annesi gibi olmadığını ve aslında çoğu kişi gibi düşünmediğini fark etti. Annesi ve diğer soylular tarafından zahmetsizce uygulanan sosyal zarafetler ve nüanslar, özellikle de gençken, onu çoğu zaman etkilemiyordu ve oyunları veya politikaları nadiren anlıyor veya bunlara uyuyordu. Sadece ne demek istediğini söylememenin bir anlamı olmadığını düşünüyor ve neden bu kadar çok kişinin yarı gerçeklerle hatta yalanlarla konuştuğunu anlayamıyordu. Bazen sosyal etkileşimlerin hassas örgüsünü bir çekiçle işlemeye çalışıyormuş gibi hissediyordu. Zihni, işlerin nasıl yürüdüğünü, bir bütünün işleyişini sağlayan parçaların mekaniğini ve inceliklerini gözden geçirmeyi tercih ediyordu.

Annesi ve babası ona karşı her zaman sabırlı olmuşlardı. Lord Merrick onun öğrenmesine ve fikirlerine müsamaha göstermişti. Leydi Róisín ona görgü kurallarını, diksiyonu, davranışları ve pazarlığı öğretmişti. Bir yöntem işe yaramadığında, annesi Aislinn'in birini veya bir durumu nasıl okuyacağını bildiğinden emin olana kadar başka bir yol denerdi - onları anlamasa bile.

Annesi ona, *"Onları her zaman anlamak ya da aynı fikirde olmak zorunda değilsin,"* dedi, *"önemli olan uygun şekilde hareket etmeyi öğrenmektir."*

Annesiyle birlikte Aislinn kendini o kadar da farklı hissetmemişti ya da en azından sahip olduğu farklılıkların saklanacak ya da utanılacak şeyler olmadığını anlamıştı. *"Zihnini farklı, bu doğru. Ama onu bu kadar güzel yapan da bu."*

Annesinin sözleri Aislinn'in kalbine kazındı, ölümünden sonraki karanlık günlerde tutunacak küçük bir şeydi.

Aislinn annesinin hapsedilmesi ve Jerrod'un doğumu hakkında pek bir şey hatırlamıyordu, o zamanlar kendisi de çok küçüktü. Sadece annesini görmesine izin verilmeyen uzun günler olmuştu ve de onu cildi solgun, gözleri donuk, zayıflamış bir kadın olarak bulmuştu. Tanıdığı annenin içinde yeniden canlanması uzun zaman almıştı.

Tüm doktorlar Leydi Róisín'i tekrar hamile kalma riskine girmemesi gerektiği konusunda uyarmıştı. Böylece Darrow'lar şimdiden iki çocukla yetinmişlerdi.

Ta ki Róisín bir kez daha hamile kalana kadar. Bu herkesi şaşırtmıştı - Aislinn'in ailesi yeni bir bebek için denememişti ve Róisín de kadınların doğurmak için geç sayılabilecek yaşlarındaydı. Róisín hariç herkes bu haberi dehşetle karşılamıştı; doktorların korkunç uyarılarını hatırlıyorlardı. Yine de kararlı bir kadın olan Róisín onların endişelerini yatıştırdı. Görevlerini devretti. Doktorların tüm talimatlarına uydu. Hamileliği normal ve olaysız geçti.

Ta ki öyle olmayana kadar. İki aydan kısa bir süre sonra doğum sancıları başladı. Önce bebeği kaybettiler ve o ilk çalkantılı gecede, Aislinn annesinin odasının dışında, en azından annesinin değil de bebeğin ölmüş olmasına sevindiği gibi çirkin bir düşünceyle oturuyordu. İkisi arasında annesini daha çok istiyordu.

Ama ertesi gece Róisín iyileşmemişti. Ve bir sonraki gece daha da kötüleşti.

Üçüncü gece, içinde hiç güç kalmamıştı.

Babası onu elinden, Jerrod'u da diğer elinden tutup annelerini son bir kez görmeye götürmüştü.

Jerrod ağlamış ve bakmayı reddetmişti.

Aislinn eğilip annesinin nemli yanağını öptü ve nefesinin nasıl kesildiğini kendi gözleriyle gördü. Róisín'in gözleri kapaklarının ardında titriyordu ama onun dışında hareketsiz yatıyordu, içinde azıcık nefes kalmış bir ceset gibi.

Aislinn uzun bir süre boyunca herkesten nefret etti. Róisín'in içinde büyümeye çalıştığı için bebekten nefret etti. Babasına, Róisín'i en başta hamile bıraktığı için kızdı. Jerrod'u sürekli feryat ettiği için hor görüyordu. Ve ilk günlerde müdahale edebilecekken etmediği için Róisín'den nefret ediyordu.

Aileleri o gece paramparça olmuştu ve kalplerini Róisín'le birlikte gömdüler.

Mutluluğu yeniden bulması uzun zaman almıştı. İlk başta, Aislinn

Róisín'in bir daha hiçbir şey hissetmeyeceğini düşünerek yaşadığı en küçük sevinçten bile utanıyordu. Genç kızlıktan kadınlığa geçerken, annesinin onun keder içinde yaşamasını asla istemeyeceğini anlamaya başladı. Bu yüzden Aislinn sebat etti ve babası ile Jerrod'un da aynı şeyi yapmasına yardımcı olmaya çalıştı.

Babası, Eirea veraset savaşlarının kaotik yıllarında büyüyen sinsi köle ticaretine saldırmak şeklinde kederini giderecek bir kanal buldu. Yarı Pirusi, yarı Eirealı Prens Marius'un otuz yıl önce Eirealı Veliaht Prenses Ygraine ile nişanlanmasıyla savaşlar sona ermiş olsa da, köle tacirleri daha da cesaretlenmişti.

Mücadelesi yüzünden Merrick Darrow sık sık Dundúran'dan ve Darrowland'dan uzak kalıyordu. Aislinn, en azından kederiyle iyi bir şey yaptığı için kendini memnun ediyordu.

Aynı şey Jerrod için söylenemez.

Geriye dönüp baktığında, Jerrod'un kaderinin önlenebileceğini kabul edebilirdi. Ona olan sevgisi hiçbir zaman derin bir kuyu olmamıştı; kendini üstün hissetmek için alay eden bir çocuktü ve sık sık bu tür alayların hedefi oluyordu. Anneleri öldüğünde ve babaları teselliye evden uzakta aradığında bu durum daha da kötüleşti. Palavracı, ayyaş ve çapkın biri haline geldi. Aislinn'in sabrını zorluyordu ama yine de bir gün yola geleceğine dair umudunu hep korudu. Gençti, yakında dünyanın gidişatını öğrenecek ve bir Darrow ve varis olarak yerini kabul edecekti.

Bunun yerine, Jerrod gitti ve affedilemez bir şey yaptı.

Öz ağabeyi, Aislinn'in en yakın arkadaşı Sorcha Brádaigh'nin köle tacirleri tarafından kaçırılmasını ve acımasız orklara satılmasını ayarladı. Tüm bunların sebebi Sorcha'nın onun çocuksu ilgisini ve şehvet düşkünü tekliflerini reddetmesiydi. Açıkçası, o zamanlar Aislinn Sorcha'nın reddedişinde oldukça kibar olduğunu düşünmüştü, Aislinn'in daha sonra Jerrod'u sertçe azarlamasına kıyasla Sorcha'nın dikkatli reddi daha yumuşaktı.

Kendi kardeşinin birine bunu yapabileceğini, onu ölümden daha kötü bir kadere mahkûm edebileceğini düşünmek hâlâ nefesini kesiyordu. Aislinn çoğu insanı anladığını asla iddia etmezdi ama hayatını ağabeyinin yanında geçirdikten sonra Jerrod'u anladığını düşünmüştü. Onun zayıflıklarını ve kindarlığının sınırlarını bildiğini sanıyordu. Bu kadar yanılmak... ve babalarının uğruna çalıştığı her şeyin yüzüne tükürmek...

Görünüşe göre babalarının çabaları Jerrod'u köle tacirlerini bulma ve Darrowlands'ın derinliklerinde bir kaçırma olayını düzenleme konusunda eğitmekten başka bir işe yaramamıştı - *güvenli olması* gereken bir yerde, kaba ve çirkin

köle ticaretinin gerçekliği.

Neyse ki Sorcha, Orek adında yiğit bir yarı-orkla tanışmış ve onu kurtararak sağ salim eve getirmişti. Sorcha'nın dönüşü Jerrod'un ihanetini ortaya çıkardı ve babaları Sorcha'nın Jerrod'un cezasına karar vermesine izin verdi. Sorcha, gardiyan rahipler tarafından denetlenen bir şifa evine dönüştürülmüş eski bir kale olan Koğuş'a sürgün edilmeyi seçti. Ayrıca Aislinn'in mirasçı olmasını, Jerrod'un mirasının elinden alınmasını istedi.

Ve öyle de oldu. Aislinn bir sonraki Liege Darrow olacaktı.

Darrowlands'ı denetleyecek ve bir gün babasının yaptığı gibi yönetecekti. Kardeşinin günahlarının kefareti ödenecekti.

İşte böyle, güzel bir yaz sonu öğleden sonrasında Aislinn kendini annesinin aşırı büyümüş gül bahçesinde saklanırken ve Ward'dan gelen bir mektubu parmaklarının arasında endişeyle çevirirken buldu.

Jerrod koğuşa alışamamıştı. Ne o ne de babaları kabulleneceğini düşünmüştü ama haftalar ve aylar sonra ikisi de Jerrod'un artık kaderinin bu olduğunu kabulleneceğini ummuştu. Eğer kefareti ödemek ve affedilmek istiyorsa, önce içindeki çirkinlikle yüzleşmesi gerekiyordu.

Ne yazık ki Aislinn, Jerrod'un kindar inadının sandığından çok daha derinlere uzandığını fark etti.

Aylarca ona yazdı. Yalvardı, yakardı, tehdit etti. Koğuştan çıkmak istiyordu. Gardiyanları ya da kendini feda ettiği sessiz hayatı sevmiyordu. Sıkılmıştı. Mutsuzdu. Eğer gerçekten kız kardeşi olsaydı, babalarına başvururdu. Onu gerçekten sevseydi, eve dönmesine yardım ederdi. Doğuştan gelen varislik hakkını bile geri istemezdi. Onun varis olarak kalmasına ve Darrowland'larda ne isterse yapmasına izin verirdi, yeter ki ona yardım etsin.

Yardım et bana, Aislinn. Lütfen. Senden bundan başka bir şey istemedim. Lütfen.

Belki de etkilenebilirdi - eğer babalarına da yazmazsa.

Merrick Darrow mektupları okumayı düşünemeyecek kadar oğlundan iğreniyordu, bu yüzden Aislinn okudu. Jerrod mektuplarda alçakgönüllülük ve kefaretle doluydu. Ne kadar üzgün olduğundan, gardiyanların ona başkalarını ve dolayısıyla kendisini önemsemeyi nasıl öğrettiğinden bahsediyordu. Babalarına onu buraya gönderdiği için teşekkür ediyor, bir gün değişmiş bir adam olarak dönmeyi umduğunu söylüyordu.

Mektuplarının Jerrod'un gerçek duygularının ve benliğinin daha yakın bir temsili olduğunu bilmek onu üzüyordu.

Güzel kokulu havayı derin bir nefesle içine çeken Aislinn mührü kırdı.

Parşömeni açtığında, mektubun Jerrod'un çılgınca karalamalarıyla yazılmadığını görünce korkuları daha da arttı. Gözleri mesajı yuttu, midesi her kelimeyle yere battı.

Sevgili Liege Darrow,

Size böyle bir haberle yazmak bana acı veriyor. Bu sabah odasını kontrol ettikten sonra oğlunuz Jerrod'un kayıp olduğunu öğrendik. Her yer didik didik arandı ve konuştuğu birkaç gardiyan ve hastayla görüşüldü. Söylediklerinden anladığımız kadarıyla kaçmış. Eşyalarını ve dükkanlarımızdan birkaç erzak almış. Nereye gittiği bilinmiyor.

Lütfen en derin özürlerimizi kabul edin. Koğuştaki yaşamaya alışkın değildi ve kaçmayı düşünmesi hiç de beklenmedik bir şey değildi.

Çevre köylere ve Bölge dışında görev yaptığını bildiğim birkaç bekçiye soruşturma gönderdim. Nerede olduğuna dair bulabildiğimiz her türlü bilgiyi göndereceğiz.

Bir kez daha, çok özür dileriz.

Colm, Majesteleri Kraliçe Ygraine II Monaghan'ın Baş Gardiyanı

Aislinn emin olmak için mektubu iki kez okudu.

Üçüncü seferde gözleri yaşlarla bulanıklaşmaya başladı. Panik boğazını sıkı ve nasıl yandığını hissetmek için bir avucunu yanağına koydu.

Aislinn küçüklüğünden beri sadece başkalarının değil, kendi duygularını da okumakta zorlanıyordu. Duyguları içinde fokurdardı, bazen o kadar güçlüydü ki dilinin ucuyla tadına bakabilirdi. Büyüdükçe, onlarla daha iyi başa çıkabildi, ne zaman çok fazla olmaya başladıklarını ve kendini inzivaya çekmesi ya da dikkatini yeniden yönlendirmesi gerektiğini anladı.

Duyguları kaçırsız kaldığında, çok uzun süre kaynamaya bırakılmış bir çaydanlık gibi patladı. Kontrol edemiyor ya da durduramıyordu, her şey onu boş, titreyen ve dehşete düşüren güçlü bir tasfiye ile içinden dökülüyordu.

Nöbetlerinden o kadar çok korkuyordu ki, onları kontrol etmeyi öğrenmek için büyük çaba sarf etmişti. Önce ailesi, sonra da Aislinn nöbetlerini sıkı bir şekilde kontrol etmişti.

Çevresini yavaş yavaş değiştirerek -güvenilen personel yıllarca tutuldu, tanıdık yemekler servis edildi ve sürprizler sınırlandırıldı. Bunu yaparken ve bir uyuma neyin yol açabileceğini öğrenmeye çalışırken, bunaltmak ve bastırmakla tehdit eden o sarsıcı duyguların en ufak bir kıpırtısını bile hissetmeden yıllarını geçirmişti.

Ama Müdür'ün mektubu, haberleri-

Aislinn bir nefes daha çekti, hava yapış yapış boğazında sallanıyordu.

Dili damağına yapıştı ve aniden yemyeşil hava çok yoğun gelmeye başladı. Nefes nefese kaldı ve dizlerinin üzerine çöktü, hayal kırıklığı ve keder fokurdarken gözyaşları hızlı ve sıcak geliyordu.

ne cüret?

Bunu nasıl yapabildi?

Gözyaşları nefes almaktan daha kolay akarken, Aislinn büyümüş otları avuçladı ve koparmaya başladı. Toprak eteklerine ve gevşek saçlarına sıçradı ama bir avuç daha almak için geri döndü.

Beceriksiz ağabeyi dışarıda bir yerlerdeydi, kim bilir ne yapıyordu! Ne yapacaktı ki?

Babama ne diyeceğim?

Aislinn yanağı kanayana kadar hıçkırığını bastırdı. Fates, babasına söylemek zorunda kalacaktı.

Aislinn nefes nefese ve titreyerek kalana kadar ulaşılabilen her ot koparıldı ya da yerinden söküldü.

Kalçalarının üzerine oturdu ve kirli elinin tersiyle nemli yanağını sildi.

Kendine *gel*, dedi sertçe. *Bu hiçbir işe yaramaz.*

Kademeli olarak, dökülmek ve çözülmek isteyen her şeyi geri çekebiliyordu. Bunu bir balıkçının ağlarını geri çekmesi gibi hayal etmekten hoşlanıyordu. Her şey tekneye, olması gereken yere geri dönüyordu.

Dakikalar geçtikçe Aislinn kendini toparlamayı başardı. Etekliğindeki kiri temizlemek için ayağa kalktığında dizleri zar zor titriyordu.

Sıcak yüzünü terk edene kadar bekledi ve gözlerinin çok şişkin ve kırmızı olmamasını umdu. Brenna işaretleri bilirdi ve en son isteyeceği şey Brenna'nın aşırı endişelenmesiydi.

Onun yerine, gözyaşlarından içi boşalmış bir halde bahçeye baktı. Ve baktıkça, zihninin gözünün önüne yeni bir proje serildi.

Annemin bahçesini onarmalıyım.

OceanofPDF.com

Hakon arkadaşı Orek'in peşinden Dundúran Kalesi'nin büyük salonuna girerken hayret edecek çok şey vardı. Kaldebrak'taki pek çok ev ve salon dağın içine oyulmuşken, Darrowlands'ın insanları taş bloklardan, dövme demirden ve oyma ahşaptan bir dağ yapmışlardı.

Hakon, Orek'in bir adım gerisinden takip ederken geniş gözlerle etrafı inceledi. Salon yüksek bir alandı, sivri kemerler hayvanlar ve dallarla oyulmuş ağır kirişler üzerinde birleşiyordu. Kirişlerden düzinelerce sancak sarkıyordu ve Darrow'ların sancağı, koyu mavi bir alan üzerinde çapraz bir ok ve kılıçtan oluşuyordu.

Salonun sıcak taşları, sıra sıra camlı pencerelerden içeriye süzülen yaz sonu ışığında neredeyse parlıyordu. Bu ışık, üç kısa basamaktan oluşan sığ bir kürsüye giden yolu aydınlatıyor gibiydi. Taht sayılmayacak genişlikte ahşap bir sandalye kürsünün ortasına yerleştirilmişti ve yaşlı bir insan oturmuş, önünde duran başka bir insanla konuşmak için öne doğru eğilmişti.

Salon neredeyse hiç dolu değildi, içeride sadece beş kişi vardı, bu da Hakon'a bir parça rahatlama sağladı. Yaklaştıkça adımları taş zeminde yankılanıyordu ve Orek yaklaştıkça adımlarını yavaşlattı.

Orek omzunun üzerinden bakarak, "Gergin olma," dedi.

İmkansız.

Kuzeye doğru uzun bir yolculuk yapmak başka bir şeydi, bahar yağmurları onu ve eşyalarını sıırıslamak ederken attığı her vıcık vıcık adımda aklının yerinde olup olmadığını sorgulamak başka bir şeydi. Darrowlands'e varmak ve sınırlı Eirean'ı ile nihayet dost bir liman bulmak için mücadele etmek başka bir şeydi, Orek ve

insan eşinin geniş ailesi. O ve diğer pek çok insan, tüm bunları başlatan buçukluktan yardım istemek için Brádaigh malikânesinde ya da yakınlarında toplanmaya başlamıştı.

O uzun yolculuk, o kararsızlık günleri ve pişmanlık geceleri, bir şekilde devasa kapılardan salonun diğer ucundaki kürsüye kadar olan yürüyüşten daha kısa geldi.

Hakon halası Siggy'ye söylemişti, kendi *kendine* istediği şeyin bu olduğunu söylemişti.

-Zanaatını icra etmek, kendisi ve müstakbel eşi için bir hayat kurmak. Tüm bunlar iki gün içinde bir fikirden çok daha fazlası haline gelmişti ve kafası hâlâ buna yetişmeye çalışıyordu.

Öteki halktan oluşan derme çatma köyün büyük ortak ateşinin etrafında oturup arkadaşlarıyla nereden gelip nereye gitmeyi umdukları hakkında konuşan Hakon, demircilik zanaatını ve becerilerine ihtiyaç duyan bir köy bulma umudunu anlatmıştı. Bunu duyan Orek ve arkadaşı Sorcha ona bir köyün değil ama Dundúran Kalesi'nin kendisinin demirciye ihtiyacı olduğunu söylemişlerdi.

Onu bizzat Liege Darrow'a götüreceklerdi.

Hakon ilk başta onları doğru duyduğunu düşünmedi. Yamalı yerleşimlerinin tüm dilleri ve gürültüsüyle bunun olması kaçınılmazdı. Emin olmak için Orek'e tekrar ettirdi.

"Evet, kalede," diye onayladı Orek, eşine bakarak.

"*Aislinn son ziyaretinde bir önceki demircinin Gleanná'ya gittiğini, bu yüzden sadece Fearghas'la idare ettiklerini söyledi.*" Sıcakkanlı ve güler yüzlü bir insan olan Sorcha bunları sanki Hakon bu isimlerden herhangi birini biliyormuş gibi söylemişti ama bilmemesi önemli değildi. Önemli olan bir iş bulma şansıydı; hem de kalede.

Ve Hakon bunu istedi.

Aylardır belli belirsiz bir bu, demirci ateşini nerede körükleyebileceğine dair kısmi bir fikirdi. Sadece yarı insan olduğu için onu bekleyen şeyin bir köy demirhanesi olacağını varsaymıştı. Eirean kırsalında tökezleyerek ilerleyip sonunda Orek ve Sorcha'ya ulaştığında, planları konusunda endişelenmeye başlamıştı. Hiçbir şey müsait değildi ya da kimse kalmasını istemiyordu.

Brádaigh malikânesine vardığında, diğer insanların çoğunun ekip biçmek için arazi umduğunu görmüştü. Bekâr bir mantikor sürüsü avlanmak için birinci sınıf bir orman arazisi ve müstakbel eşlerine kur yapmak için güzel çayırlar umuyordu. Yalnız bir fae savaşçısı ve tek boynuzlu atı bir arazi arıyordu.

büyüsünü emecek bir eve ve toprağa ihtiyacı vardı. Bir ejderha ve buçukluk kız kardeşi çiftlik kurmayı ya da bir okul inşa etmeyi veya her ikisini de yapmayı düşünüyordu. Dört harpi kız kardeştten oluşan küçük bir sürü, önceki sürülerindeki daha büyük bir çatışmadan kaçınmak için gelmişti ve ev ve eş bulmayı umuyorlardı. Ve diğer bir avuç yarı ork da çiftçilik yapmak istediklerini belirtmişti.

Tüm bu konuşmaların arasında Hakon'un umutları azalmaya başlamıştı.

Çiftçilik hakkında hiçbir şey bilmiyordu ve buraya yaptığı uzun yolculukta kesinlikle çok fazla vahşi doğa görmüştü. Şüpheler kalbinin etrafında dolaşmaya başladı ve birkaç gün boyunca soğuk, yapışkan bir çaresizlik bağırsaklarını emerek oturdu.

Ben ne yaptım? Gadaron'un demirci ateşini bir hiç uğruna mı terk ettim?

Ama sonra Orek ve Sorcha yüreklendirici haberi verdiler.

Hakon, Orek'i Dundúran şehrine, yüksek kale kapılarına ve geniş kale avlusuna kadar takip ederken, bu umut yeniden parlamıştı.

Her adımda Hakon olmak istediği yerin burası olduğundan daha da emin oluyordu. Bir dağ şehrinde doğup büyümüş olsa da, bir kalenin büyük taş duvarları arasında olmaktan çok daha memnundu. Her taş tanıdık geliyor, her aplik ve kapı menteşesi onu büyülüyordu.

Bir kale, *bu* kale, fırsatlarla doluydu.

Bu yüzden insan lorduna yaklaştıklarında Hakon'un sinirlerinin gerilmemesi için çok az şans vardı. Bunu o kadar çok isterken değil, dilinin arkasındaki özlemi tadabiliyordu.

Hakon, Lord Darrow ile konuşma sırasının kendilerine gelmesini beklerken Orek'in yanında durmuş, kulaklarının duygusallıktan sık sık olduğu gibi kıpkırmızı kesilmemesi için kendini zor tutuyordu.

Arkadaşı eğilip, "Darrow iyi bir adam ve dosttur," dediğinde Orek'in sol tarafında, iyi kulağına yakın durmasına minnettardı. Eminim yeteneklerini memnuniyetle karşılayacaktır."

Hakon başını salladı ama bir yanıt veremedi. Küçük dişlerini diş etlerine geçirdi, sinirleri ve tüm umutları sıkı yumruklar halinde içini kavradı.

Eğer Liege Darrow onu geri çevirirse... Hakon ne yapacağını .

Bir süre sonra, Liege Darrow ile konuşan adam eğildi ve uzaklaşmak için döndü. Tepesinde yükselen ve sıçrayarak uzaklaşmadan önce neredeyse bir metre zıplayan iki yeşil buçukluğu gördüğünde nefesi kesildi.

Bu kesinlikle bir insanın Hakon'un varlığına verdiği en kötü tepki değildi.

Orek bir adım öne çıktı ve Hakon da onu takip etti, Orek saygıyla başını eğdiğinde Hakon da eğildi.

"Sorcha'nın mesajını daha bu sabah aldım. İlgimi çekti," dedi Liege Darrow, hacimli ama özenle tuttuğu sakalının altından onlara gülümseyerek.

Darrow yaşına rağmen hâlâ iri ve güçlüydü; bir zamanlar altın sarısı olan yelesi ve sakalı artık beyaza dönmüştü. Zengin kadife ve ipek cüppesi bir savaşçının vücudunu gizleyemese de Hakon'u öne çıkaran, aslan elası renginde olan ve yelpaze gibi çizgilerle çevrili gözleriydi. Ona ve Orek'e kibar bir kurnazlıkla bakıyorlardı ve Hakon zaten değerlendirildiğini bildiğinden omuzlarını dik tutuyordu. Muhtemelen odaya girdiklerinden beri öyleydi.

"Orek, seni görmek güzel. Bana ne getirdin?" Lordun sesi gürültüsüz ve kendinden emindi; Hakon'un kulaklarında net bir şekilde çınlıyordu.

"Lord Merrick, kısa bir süre önce Aislinn bize kalenin yeni bir demirciye ihtiyacı olduğunu söyledi." Orek'in büyük yeşil eli Hakon'un omzuna indi. "Size bir demirci getirdim. Bu Hakon Yeşil Yumruk, Kaldebrak'tan yeni geldi."

Hakon başını eğdi. "Lord Darrow, burada olmak benim için bir onurdur."

Darrow'un kaşları çatıldı. "Şimdiden Eireanca konuşuyorsun."

"Çoğunlukla. Hâlâ öğrenmem gereken çok şey var." "Buraya tek başına mı geldin?"

"Evet, lordum. Çalışmak için."

"Kaldebrak'ta demirciye ihtiyaçları yok mu?"

"Kaldebrak'ta zaten çok fazla demirci var." Bu yüzden dağ uzun zaman önce büyük ölçüde oyulmuştu, Yeşil Yumruk klanı neredeyse fazla çalışkandı. Orclingler silah kullanmayı öğrenmeden önce silah dökmeyi öğrenmişlerdi.

Darrow neşeyle sırıttı. "Hayal bile edemiyorum. Görünüşe göre her zaman bir demirciye ihtiyacımız var." Öne doğru eğilerek dirseklerini dizlerine dayadı ve Hakon'a uzun uzun bir kez daha baktı.

Hakon ise kıpırdamadan durdu, yolculuğunun ardından temizlendiğini ve en iyi kıyafetlerini giydiğini hatırladı. Cüppesinin omuzları çelikle işlenmiş, kol bantları sadece ön kollarına uyacak şekilde kalıplanmış ve kemeri sekiz telli gümüş bir örgüden yapılmıştı. Omuzları geniş, kolları hayatı boyunca yaptığı işlerden dolayı kalındı. O bir

Kendini kanıtlamaya hazır, en iyi dönemindeki bir erkek.

Bana bir şans verin, diye ısrar etti. *Ne yapabileceğimi göstermeme izin verin.*

"Demirhanede deneyimin var mı?"

"Klanım ateşte çalışacak gençler yetiştirir. Küçüklüğümden beri demir işliyorum."

"Tüm günlük dövme işlerini yapabiliyor musun? Çivi, nal ve benzerlerini?" "Evet lordum. Kolayca."

"Ama bunları yapmak isteyecek misiniz? Korkarım her proje heyecan verici olmayacak. Kılıçtan çok at nalı kullanıyoruz."

"Yapılması gerekiyorsa, yaparım lordum." Ve Orek, Darrow'un bir dost olduğunu söylediği ve iyi bir mizah gösterdiği için Hakon eklemeye cesaret etti, "Ve dürüst olmak gerekirse, kılıç yerine balta yapmayı tercih ederim."

Bu ona sakalının arasından bir gülümseme kazandırdı. Koltuğuna geri oturan Darrow kıkırdadı, "İyi bir balta sizi bu dünyada çok ileriye götürecektir." Bir kez başını salladı ve Orek'e baktı. "Ona kefil olacak mısın?"

"Elbette lordum."

"Pekâlâ." Oturduğu yerden kalkan Darrow üç sığ basamaktan indi ve Hakon'a elini uzattı. "Dundúran Kalesi'ne hoş geldin, Hakon Yeşil Yumruk."

Şaşkınlıktan göğsü sıkışan Hakon lordun elini tuttu ve insanlar gibi sıkıldı. Lordun eli sıkıydı ve Hakon da ona karşılık verdi, gururu onun biraz daha uzun durmasını sağladı.

Umduğu, istediği her şey gerçekleşiyordu. Zorlukla nefes alabiliyordu, avda ürkmüş bir geyikten daha çabuk kaybolacağından korkuyordu.

"Sizi hayal kırıklığına uğratmayacağım lordum."

Darrow onun omzuna bir şaplak attı. "Çok fazla söz vermeden önce baş demircimiz Fearghas'la tanışana kadar bekle," diye güldü.

Orek'le el sıkışmak için döndüğünde, diğer buçukluk, "Sizinle görüşmek isteyen daha çok kişi var, ne zaman vaktiniz olursa, lordum," dedi.

"Haber kesinlikle yayıldı," dedi Darrow. "Bunun için memnunum. Ama bir dahaki gelişinde Aislinn'i isteyeceksin. Bu işin başına onu getiriyorum; takım elbiseleri o denetleyecek ve ne yapılabileceğine o karar verecek." Ve eğilerek komplocu bir tavırla, "Eminim o ve Sorcha bir öğleden sonra her şeyi çözerler," dedi.

"Hiç şüphesiz," diye onayladı Orek, kendi oğlundan bahsedilince yüzündeki ifade daha da sevecenleşti

dostum.

Konuşma Sorch'a'ya ve eğittiği son at grubunun nasıl gittiğine döndü ama Hakon sadece yarım yamalak dinledi. Dikkati büyük salonun muazzam kemerlerine ve geniş açıklığına çekildi. Bir mühendislik ve işçilik harikasıydı.

Bu taş dağı onun başlangıcının olacağı yerdi ve böylesine muhteşem bir yerde iz bırakma düşüncesinden zevk alıyordu.

Ona bir şans verilmişti. Şimdi, kolunun gücü ve becerisinin derinliğiyle burada kendine bir hayat kurmaya kararlıydı. Hayalini kurduğu hayat daha yeni başlamıştı.

OceanofPDF.com

Aislinn koridorda aceleyle ilerliyordu, yaz konseyi toplantısına geç kaldığı için sinirliydi ama aynı zamanda toplantıya katılmak zorunda kalmaktan da korkuyordu. Tüm vasallar ve senyörler geldiğinden beri Aislinn bir an bile huzur bulamamıştı.

Brenna arkasından koşuştururken etekleri taş zeminde sallanıyordu. Chatelain, Aislinn'in sade örgüsüne gereksiz inci iğneler batırmaya çalışırken Aislinn'in ne kadar geç kaldığını ve bunun nasıl görüneceğini mutsuzca mırıldandı.

Konsey odasının kemerli kapısının önünde durdu, iki yanında birer muhafız vardı, Aislinn yanağını ısırdı ve kendine anlayışlı olmayı hatırlattı. Brenna, sanki bugünkü eteğinin sadeliğini gizleyecekmiş gibi, beline ipek bir kurdele bağlamak için zaman ayırdı.

"Bırak onu Brenna," dedi sabırla. "Benim ne giydiğim onlar için pek önemli değil."

Brenna kaşlarını çattı, yüzünde tanıdık bir onaylamama ifadesi belirdi. "Gelecekteki Liege Darrow'un ne giydiği *büyük* önem taşıyor. Özellikle de şimdi."

Artık Aislinn varis olduğuna göre, demek istiyordu.

"Burada işiniz bittiğinde, yarınki ziyafetin ve öğleden sonraki eğlencelerin üzerinden geçmemiz gerekiyor. Earl Starley ve Leydi Lisbet bu gece için farklı konaklama yerleri talep ettiler."

"Odalarını değiştirsinler," diye mırıldandı Aislinn nefesinin altından.

Brenna burnunu çekti, hiç eğlenmemişti.

Bir muhafız oda kapısını onun için açarken Brenna'yı geride bırakarak ilerledi ve çoktan başlamış olan bir toplantıya girdi.

Birbirleriyle konuşan vasalların gürültüsü azalmadı ama Darrowlands'ın otuz vasalına ve yeoman'ına bakarken sakinleşti. Annesi onu böyle anlara hazırlamıştı, her ne kadar ani ilgi ve geç kalmış olması onu kaba yün gibi kaşıdırsa da, annesinin derslerini iyi hatırlıyordu. Başını dik tuttu ve odanın içinde süzülerek babasının sağındaki koltuğa oturdu.

"Asla acele etmeyin. Odaya kendi odanızmış gibi girin."

Bu yüzden acele etmedi ve özür de dilemedi, sadece defterini masanın üzerine koydu ve son tasarımının yeni bir taslağına başlamak için yeni bir sayfaya açtı.

Yine de babasının ona kızgın da olsa eğlenen bir bakış attığını fark etti; Aislinn'in fazlasıyla aşına olduğu bir bakıştı bu. Başını ağırbaşlı bir şekilde eğerek ona göz kırptı.

Margrave Cravan, bu yılki hasattan alınan vergilerle ilgili şikâyetlerine devam ederken toplantı yeniden başladı. Vassallar ve senyörlerle bu mevsimlik toplantıları yapmak ve onların fazla vergiler konusundaki şikâyetlerini dinlemek çok eskiden beri süregelen bir gelenektir. Aislinn babasının akşam yemeğinde kraliyete borçlu olduğu vergilerden ve bu yüzden toprak sahiplerinden aldığı azarlardan şikâyet etmediği bir zaman hatırlamıyordu.

Yine de Aislinn'e ve hâlâ Dundúran'dayken Jerrod'a her zaman vurguladığı gibi, onların şikâyetlerini dinlemek lordların göreviydi. Eirea'nın lordları topraklarını herkesin -asillerin, zanaatkârların ve tüccarların, çiftçilerin- yararına yönetirlerdi. *"Bu birçok parçadan oluşan bir sistem,"* demekten hoşlanırdı, *"ve her parçanın en etkili olabilmesi için diğerleriyle birlikte çalışması gerekir."*

Jerrod her zaman gözlerini devirirdi ama Aislinn bu tanıdık metaforla teselli bulurdu. Bu onun mantıklı zihninin kavrayabileceği bir şeydi ve babasının bu esprisinden hiç sıkılmamıştı. Ailelerinin bir bütünün parçası olduğunu ve bu bütün içindeki rollerinin sistemin sorunsuz işleyişini sağlamak olduğunu hatırlatmak hoşuna gidiyordu.

Bir gün Liege Darrow olacağı düşüncesine midesinin tatsız bir şekilde tanıdık gelen inişi eşlik etti. Geçtiğimiz on yıllar boyunca, Eirean soyluları, yarı Pyrrossi Kral Marius ve artık başkent Gleanná'daki saraya hâkim olan Pyrrossi kuzenleri sayesinde, babadan en büyük oğula geçen daha Pyrrossi bir miras tarzını takip etmeye başladı. Kendisinden küçük de olsa bir erkek kardeşi olan Aislinn, hayatını bu mirası üstlenerek geçirmişti.

Jerrod'un yokluğunda birçok görevi yerine getirmiş olsa bile, asla onun omuzlarına düşmedi.

Gerçekten hoşuna giden tek yeni sorumluluk, babasının kısa süre önce ona verdiği : Darrowlands'a yerleşmek için gelen tüm diğer halkları entegre etmek. Bir zamanlar, elli yıldan daha uzun bir süre önce, Caledon, Eirea ve Pyrros'un insan krallıklarında insan olmayanlar yaygındı. Ancak çoğu, Eirea kraliyet ailesinin kendini parçaladığı ve diğerinin kökünü kazımak için birçok kişiyi sularında boğduğu veraset savaşları sırasında kaçtı. Onlarca yıl süren savaşların ardından, bu ayrılık ancak uzaktan kuzenler olan yarı Piroslu Prens Marius ve tam Eirealı Prenses Ygraine'in, şimdi Eirea'nın Kral ve Kraliçesi olarak birleşmesiyle onarılabildi. Ancak, nişanlanmalarından bu yana geçen otuz yıllık göreceli barışa rağmen, diğer halklar henüz kayda değer sayıda Eirea'ya dönmemişti.

Ta ki arkadaşı Sorcha çileli hayatından dönüp güney vahşi doğasından bir yarı orkla çiftleşene kadar. Orek çok sevimliydi ve arkadaşını çılgınca mutlu ediyordu. Orek'in varlığı ve Sorcha'yla olan birlikteliği, babasının teşvik etmeye hevesli olduğu, daha fazla öteki halka kucak açma olasılığını ortaya çıkarmıştı. *"Ötekilerle güçlü bağlara sahip olmak yalnızca çiftliği güçlendirebilir," diye düşünüyordu.*

Şimdiden, öteki halkın nereye yerleşmek isteyebileceğine dair fikirleri vardı, Dundúran dışındaki çeşitli kasaba ve köylerin yakınında birkaç seçkin yer. Babası, mevcut köylerin hemen üzerine değil, yakınlarına yerleşmelerinin akıllıca olacağını düşünüyordu; halklarını yeni gelenleri hemen kabul etmeye zorlayamazlardı. Yine de, tavernalardaki söylentilere bakılırsa, özellikle mantikorlar şimdiden oldukça popülerdi.

Darrowlands'a akın eden diğer halkların sayısı artmaya başlamıştı ve Aislinn bu durumdan heyecan duyuyordu. Orek'in kendisini yeni gelenlerle tanıştırmaları için yakında Brádaigh malikânesine gitmesi gerekecekti.

Diğer görevleri çok daha az uyarıcıydı. Ya da çok fazla uyarıcıydı - yani misafirleri karşılamak ve ziyafetler düzenlemek. Her zaman bir lord ya da bir yargıç uğrar, eğlendirilmeyi ve sohbet edilmeyi beklerdi. Bu, Aislinn'in kendini her zaman bir adım geride hissettiği bir tür değiş tokuştu. Ayrıca bazılarının başkalarının evlerine davetsizce her şeyin onlar için durmasını beklemesini de pek anlayamıyordu. Korkunç.

"Bağışlayın lordum, ama varisiniz *karalama* yapmak yerine dikkatini bize verme nezaketini gösterirse, duruşunuzdan hepimiz daha emin olabiliriz."

Tüm konuşmalar gibi Aislinn'in tüy klemi de durakladı. Kafasını kaldırdığında herkesin karışık ifadelerle kendisine baktığını gördü. Pratik yapması gerekmişti ama artık ifadeleri belirlemekte oldukça iyiydi ve şu anda kendisine yöneltilenlerin çoğunun benzer -genel bıkkınlık ve kızgınlık- ifadeler olmasının da yardımı olmuştu.

Daha bir şey bile söylemedim, diye kendi kendine homurdandı.

Konuşan adam, Baron Morraugh, sakalı seğirerek masanın karşısında buyurgan bir şekilde oturuyordu. Bakışlar ve ani sessizlik Aislinn'in koltuğuna büzülmesine neden oldu ama Aislinn omurgasını dik tuttu ve her bakışa karşılık verdi. *"Asla gözlerini kaçırma,"* diye tembihlemişti annesi, *"kavgacı ya da kaba olmana gerek yok, ama sakın tereddüt etme."*

Aislinn annesinin tavsiyesine uyarak nefeslerini saydı. Yanında duran babası öne doğru eğilerek katlanmış ellerini cilalı masanın üzerine koydu.

"Eğer benim güvencemi istiyorsanız, Baron Morraugh, emin olun ki Kızım dikkatini veriyor ve her kelimeyi duydu."

Morraugh etkileyici sakalının arkasını koklayarak burnunun altındaki uzun bıyıkları seğirtti. Aislinn, Morraugh'un dudağının kenarındaki düzensiz kesilmiş saçlara takılmadan önce gözlerini kaçırdı.

Babası konuşması için eliyle işaret etti.

"Karalama yapmıyorum," diye açıkladı Aislinn, "Dundúran'ın yükünü hafifletmek ve sanayi bölgesini genişletmek için mevcut köprünün nehir yukarısına inşa etmeyi planladığımız yeni köprünün planlarını çiziyorum. Elimi işimin başında tutmak dinlememe yardımcı oluyor."

Babasına baktı, o da devam etmesi için başıyla onayladı. "Şikâyetlerinize gelince, aidatların artması talihsiz bir durum ama bu babamın suçu değil. Kraliyet tüm lordlardan daha yüksek imtiyazlar talep etti ve bu da tüm toprak sahiplerine yansıtıldı. Babamın oranı bölgedeki en düşük oran. Oranların siz ve halkınız için bu kadar acı verici olmamasını sağlamak için biz de Dundúran'da tavizler veriyoruz. Daha düşük bir oran istersek, kraliyetin taleplerini yerine getirmemiş oluruz ki bu da babamın gözden düşmesine neden olabilir. Kral Marius akrabalarını Gleanná'dan daha uzaktaki demesnelere atamak istiyor. Fırsatını bulursa, kralın babamın yerine Pyrrossi kuzenlerinden birini getirmesi ve onun da sizden en yüksek ücreti ya da daha fazlasını talep etmesi ihtimali var. Yani hayır, Baron

Morraugh, daha yüksek ücretlerden hoşlanmıyoruz, ancak kraliyet başka bir eylem planına karar verene kadar hepimiz idare etmeliyiz."

Aislinn biraz soluk soluğa bir nefes çekti ve yanaklarının kızarmasını engellemeye çalıştı. Fates, bu konuda daha iyi olmaya çalışıyordu. Daha özlü olmaya.

Babası başıyla onayladı. "İşte bu kadar."

Ağır bir duraklamanın ardından Morraugh konuyu zorlamamaya karar verince toplantı devam etti. Vassalların ses tonu, aşıkâr olanın dile getirilmesiyle birlikte düştü.

Aislinn tüy kalemmini tekrar eline aldı ama göğsünü sızlatan utanç yüzünden fikirler o kadar çabuk gelmiyordu. Gerçekten karalama yapma dürtüsüne direndi.

Toplantı sona erdiğinde, babasıyla birlikte ayağa kalkarak konseyi selamladı ve toplandıkları için teşekkür etti. Eller sıkıldı, şakalaşıldı ve vasallar, Aislinn'in geldiği zamanki toplantı havasına bakılırsa, iyi bir ruh hali içinde ayrıldılar.

İlk konsey toplantısına katıldıktan sonra bu konuda kendisine soru sorduğunda babası, *"Konuşmaya ve duyulmaya ihtiyaçları var,"* diye açıklamıştı. *"Bazen tek ihtiyaçları olan şey budur. Bunu kaynayan bir çaydanlığın kapağının açılması gibi düşünün; buharın bir kısmı serbest kalır ve suyun huzur içinde kaynamasına izin verilir."*

Babası, Aislinn'in paha biçilmez bulduğu metaforları çok iyi kullanırdı.

Merrick son vasal da gittikten sonra yerine oturdu ve Aislinn de masada ona katıldı.

"Bakalım ne karalıyormuşsun," dedi.

Aislinn not defterini masanın üzerinden ona doğru kaydırmadan önce kaşlarını çatarak alaycı bir tavır takındı. "Bunlar köprü için ilk fikirlerim."

Babası modellerinin, ölçülerinin ve notlarının bulunduğu sayfaların arasına bakarken Aislinn nefesini tuttu. Kendini projelerine keyif alıyordu. Şato onlarla doluydu, hem başarısızlıklar hem de başarılar. Kale bahçeleri için daha etkili bir sulama sistemi tasarlamış, asma köprü için daha verimli bir mekanizma oluşturmak üzere demirciler ve ressamıyla birlikte çalışmış, dumanı mutfaktan uzak tutmak için bacaların yönünü değiştirmek üzere planlar hazırlamış ve daha pek çok şey yapmıştı.

Ama bu köprü. Bu onun şimdiye kadarki en büyük çabası olacak ve Dundúran'daki pek çok insanı etkileyecekti. Bunun daha iyi olmasını istiyordu. Elinden geldiğince yardım etmek istiyordu. Güzel olmayabilirdi,

Annesi ya da Kraliçe Ygraine gibi zarif bir asilzadeydi ama yeteneklerini ve becerilerini Darrowlands'ı daha iyi hale getirmek için kullanabilirdi ve kullanacaktı.

"Arka arkaya üç arabaya yetecek kadar geniş mi?"

"Şehir içine, şehir dışına ve geçişe. Birçok lonca ustası ve tüccar, bu ek genişliğin olmamasının karşıdan karşıya geçişleri yavaşlattığından şikayet etti."

"Lonca yöneticileriyle çoktan konuştun, değil mi?" Aislinn'inkine çok ela gözleri defterin üzerinden ona doğru kaydı ve köşeleri kırıştı.

Aislinn'in midesindeki düğüm .

"Evet, bir tasarıma karar vermeden önce onların görüşlerini almak istedim."

Merrick planları ona geri vermeden önce bir kez daha göz gezdirdi. "Ne diyeceğimi biliyorsun, Kit. Her zamanki gibi zekice."

Aislinn çok geniş gülümsememeye çalışarak yanağını ısırdı. Babasını gururlandırmak, ona mutfak artıklarından kurtulmak için yapmak istediği mancınığın ilk beceriksiz ahşap modellerini gösteren bir kız çocuğu olduğu zamanki kadar iyi hissettiriyordu.

"Teşekkür . Yine de bir şey seziyorum."

Merrick gözlerini ovuşturarak içini çekti. "Birkaç mimardan tasarım kabul edeceğimizi gayet iyi biliyorsun. Kral eninde sonunda Gleanná'dan kendi mimarını gönderecek."

"Eğer onu kullanacak insanların ihtiyaçlarına dayanan bir planımız varsa, neden dışarıdan görüş bekleyelim ki?"

"Çünkü başka türlü kabalık olurdu. Kral yüce gönüllü görünmek istiyor, bu yüzden ona izin vermeliyiz."

"Ama..." Aislinn sinirli bir huff çekti. Sırf kralın duyguları için planları ertelemek çok *aptalcaydı*. Yine de, eğer birinin duyguları önemliyse, bunun bir kralınki olduğunu göz ardı edecek kadar saf değildi.

"Biliyorum, Kit. Senin istediğin gibi olsaydı, hiç şüphesiz geçen hafta temeli atmış olurduk."

"Ve yola devam edin, evet."

Merrick geniş omuzlarını yorgun bir şekilde silkti. "Korkarım bu konuda bana katlanmak zorundasınız. Köprümüzü inşa ettireceğiz ama sizin istediğiniz kadar çabuk değil."

Bir süre daha fikirleri ve nihayet inşaata başlama zamanı geldiğinde ilk görüşmelere kimlerin katılması gerektiğini tartıştılar ve Aislinn hayal kırıklığını iyi sakladığını düşündü. Gerçekte, bu köprü

Proje, üstlenmek için sabırsızlandığı bir meydan okuma vaat ediyordu. En azından bu tür bir görevi iyi bir şekilde tamamlayabileceğinden emindi. Herhangi bir beceriksizlik ya da uzun soluklu konuşmalar olmadan.

Tartışmalarına akşam yemeğinde devam etme sözü vererek babasını konsey odasının dışında bıraktı.

Aislinn eteklerini bileklerine kadar savurarak mutfığa yöneldi. Toplantıya katılmanın verdiği stres ve tasarımında ilerleyememenin yarattığı hayal kırıklığı, içinde halledilmesi gerektiğini bildiği rahatsız edici, çirkin duygulara yol açmıştı.

Gül bahçesindeki patlaması onu şaşırtmış ve sarsmıştı. Bir daha böyle bir kriz yaşamasına izin veremezdi, hele bu kadar çok vasal varken. Hepsinin kendisini tuhaf bulduğunun farkındaydı; tuhaf, evlenmemiş, resmi olmayan ve güzel annesinin sosyal zarafetinden yoksun biriydi. Artık görevlerinden biri de onlara Darrow'un Başyaveri olarak nihai pozisyonu için güven aşılama ve hayal kırıklığına uğramış bir gözyaşı birikintisine çökmek kesinlikle bunu yapmayacaktı.

Duygularını kontrol etmenin yollarından biri de mutfakta yardım etmektir. Yemek pişirmek ve fırınlamak anlamlıydı. Yiyecekler, yemekler, parçaların bir toplamıydı. Bunu ve şunu bir araya getirin, belirli bir süre ısıtın ve ortaya yemek çıksın. Doğrama rutininden, yemek pişirme metodolojisinden hoşlanıyordu.

Huysuz baş aşçı Hugh, Aislinn'in mutfaktaki varlığından ilk başta pek hoşlanmamıştı ama Aislinn göze batmayan bir yardımcı olduğunu kanıtlayınca sonunda onun gönlünü kazanmıştı. Ayrıca Aislinn hiçbir zaman akşam yemeğinden bir saat önce kızarmış kuğu isteyen bir soylu kadın olmamıştı.

Elinde not defteriyle yürüyen Aislinn, şato koridorunun kemerli pencerelerinden yansıyan altın rengi manzarayla dönen düşüncelerini dağıttı. Öğleden sonra güneşi elmas desenli pervazlardan sızarak zemindeki taşları altından bir yorgan gibi gösteriyordu. Bu şatoyu seviyordu, özellikle de günün bu saatinde, gökyüzü doygun bir masmavi, yaz sonu öğleden sonrası hoş ve canlı.

Arka merdivenlerden mutfığa indi, güneş ışığı havuzları sayesinde kendini biraz daha iyi hissediyordu. Aşağı indiğinde, sükûnet yüksek sesli havlamalarla bozuldu. Gerçek bir köpek havlamasıydı bu, sadece Hugh'un huysuzluğu değil.

Tabii ki, sonra Hugh'un havlaması geldi.

"Çıkarın şu canavarı buradan! Onun gibiler hoş karşılanmaz!"

Aislinn aceleyle aşağı son adımları ve köşe etrafında a

kargaşa.

Hugh, mutfağa açılan kemerli kapı aralığında belirmiş, iri yumruklarını kalçalarına dayamış ve kaşları çatılmış bir halde eşikte nöbet tutuyordu. Önünde, kocaman gri bir köpek kalçalarının üzerine oturmuş, ona doğru havlıyordu.

Aislinn'i şaşırtan şey bunların hiçbiri değildi. Yıllardır köpek beslememiş olsalar da, ailesi gibi birkaç personel de köpek besliyordu.

Hayır, köpeğin tasmaındaki devasa yeşil el, şimdiye kadar gördüğü en yeşil, en kaslı kola bağlıydı. Yakası ve omuzları gümüş işlemeli, iyi işlenmiş bir deri ceket giymiş olan iri omuzlara kadar şişkin pazuyu takip etti.

Hayatında gördüğü en büyük köpeğin yanında diz çökmüş olan adam, hayatında gördüğü en büyük adamdı. Dizlerinin üzerindeyken bile başı neredeyse Hugh'nun göğsüyle aynı hizadaydı ve Hugh küçük bir adam değildi.

İlk bakışta Aislinn'in aklına hemen Orek geldi. Ama hayır, bu Orek değildi. Uzun saçları, ela gözleri ve çilleri vardı. Bu adam...

O zaman onu gördü, başını çevirip ona baktı. En sıcak kahverenginin gözleri onunkilerle buluştu. Gerçekten de bir buçukluktu, yeşil teni bunun kanıtıydı ama en sevdiği kitaplarda resmedilen yakışıklı şövalyelerin asil yüz hatlarına sahipti; yüksek yanakları, keskin çenesi ve çıkık çenesiyle. Orek'in yüzü acımasız olduğu kadar güzeldi de, bu buçukluğun yüzü tüm güzelliğiyle, her çizgisi incelikle işlenmişti. Yeşil dudakları bile hoş bir şekilde biçimlendirilmiş, alt çenesindeki iki kısa dişin üst kısımlarını ortaya çıkarmak için çok az ayrılmıştı.

"Leydim," diye Hugh.

Aşçının sert sesi Aislinn'i kendine getirdi. Boğazını temizleyerek yaklaştı.

"Sorun ne gibi görünüyor?"

Hugh nefes nefese kalmış köpeğe kaşlarını çatarak baktı, canavarın uzun pembe dili ağzından sarkıyordu.

"Bu canavar içeri girip akşamki rostoyu çalabileceğini düşündü."

"Özür dilerim," dedi diz çökmüş buçukluk. Sesinin derin ahşabı Aislinn'in üzerinde ılık bir şurup gibi yuvarlandı ve yumruğu defterinin üzerinde sıkılaştı. "Hâlâ öğreniyoruz. Kötü bir niyeti yoktu."

Hugh köpeğe tekrar baktı. "Bu şey istediği her şeyi bloktan alabilecek kadar uzun!"

Buçukluğun sivri kulakları kızıl bir kahverengiye dönüştü. "Sadece aç, hepsi bu."

Aislinn bir adım öne çıkarak, "Kızartma kurtuldu mu?" diye sordu. Hugh biraz homurdandıktan sonra, "Evet ama zar zor." diye itiraf etti.

"O halde zarar yok." Buçukluğa dönerek ayağa kalkmasını işaret etti. Midesi bir tuhaf oldu, duyguları orada çalkalanıyordu. Yine de kötü duygular değil. Hayır, onun sıcak bakışları altında...

Elini uzattı. "Aislinn Darrow."

Buçukluğun burun delikleri keskin bir nefesle daraldı. Kadının elini kendisinden çok daha büyük olan yeşil elinin içine öyle dikkatle aldı ki parmakları neredeyse birbirine değmiyordu. Hâlâ köpeği tutarak, "Leydim, bu bir onurdur," dedi ve elinin üzerine eğildi.

Yüzü kızaran Aislinn, adam doğrulurken neredeyse elini geri çekmeyi unutuyordu. Genelde yabancılara dokunmaktan hoşlanmazdı ama buçukluğun geniş parmakları ve sıcak nasırlarıyla ilgili bir şey... son derece keyif vericiydi.

"Peki bu kim?" Şu anda defterine sıcak ve ıslak nefesini üfleyen dev köpeğe başıyla işaret etti.

"Wülf, leydim." Orek'le aynı sert aksanla konuşuyor, heceleri bir insan ağzının yapamayacağı şekilde tutuyordu. "Ben Hakon Yeşil Yumruk. Babanız beni demirci olarak işe aldı."

"Ah, evet! Şimdi hatırladım. Umarım Dundúran'a yerleşiyorsunuzdur." "Evet, ben-"

Hugh bıkkın bir sesle ellerini havaya kaldırdı ve topuklarının üzerinde dönerek mutfağa doğru gözden kayboldu. "O iti mutfağımdan uzak tut!"

Hakon'un kulakları yeniden kızardı. "Özür dilerim leydim, o-"

"Zahmet etme Hakon, lütfen. O sadece Hugh."

Adını söylediğinde kulaklarının rengi derinleşti. "Güzel yemeklerin kokusunu alınca dayanamadı."

Aislinn gülümseyerek cevap verdi, "Yalnız değil. Yemek saatinde Hugh'un mutfağına giren pek çok insan var. Söz veriyorum, öyle bir niyeti yok. Sen ve Wülf buraya hoş geldiniz."

"Mutfakta olmaz!" diye bağırdı içeriden.

Aislinn yüzünü buruşturdu ama Hakon'un dişlerinin etrafında küçük bir gülümseme oluştu. Bunu ve sağ yanağında oluşan çukuru görünce hayret etti. Kader, bu küçük çukur onun tüm yüzünü yumuşatmıştı.

Hakon tekrar eğilerek köpeğini kapıdan uzaklaştırdı. "Sizinle tanışmak bir zevkti leydim. Umarım size ve babanıza hizmet edebilirim."

"Elbette," dedi ezbere, midesi hâlâ garip düğümler içindeydi.

Buçukluk köpeğini götürürken onu izledi, kısa, siyah saçları öğleden sonra güneşinde parlıyordu. Adam köşeyi dönüp gözden kaybolana kadar Aislinn duygularının hâlâ içinde kabardığını fark etmedi ama bunlar... kötü değildi. Gerçekten de göğsündeki heyecan çırpıntısı çok hoştu.

Kendi kendine gülümseyen Aislinn, ruh hali hafiflemiş bir halde mutfağa girdi.

Mükemmel. Yeni bir demirciye ihtiyacımız vardı.

OceanofPDF.com

Hakon'un demir ocağındaki ateşler genellikle gece geç saatlere kadar yanardı; bunun nedeni kısmen havanın daha serin olduğu ve karanlığın ısınan demirin rengini doğru bir şekilde ölçmek için daha iyi bir şans sağladığı akşamları çalışmaktan hoşlanması, kısmen de yapılacak çok iş olmasıydı.

Hakon yıllardır çivi, zincir halkası ya da nal yapmamıştı ve hiç bu kadar çok yapmamıştı. Yeni görevinde sadece birkaç gün geçirmişti ve uykusunda bir saat içinde yüz tane çivi yapabileceğini hissediyordu. Kendi kendine, temel konularda pratik yapmanın her zaman iyi olduğunu söyledi. Her iş güzel bir göğüs zırhı ya da kötü bir balta olmayabilirdi. Saban başları, baltalar ve servis bıçakları da önemli işlevlere sahipti.

Geceleri, isteyken, sadece kendisi, çekici ve Wülf varken, Hakon kafasını diğer her şeyden arındırabiliyordu. Her çekiç darbesinde insan sözcükleri üzerinde pratik yapıyor, dudaklarını yeni sözcükler ve ifadeler etrafında şekillendirerek nasıl hissettirdiklerini ezberliyordu, bu da başkalarında nasıl göründükleri konusunda ona yardımcı olacaktı.

Söylenenleri duyabildiğinde, bazı deyimler ve fiiller onu hâlâ şaşırtıyor olsa da, Eirea dilini takip etmesi yeterince kolaydı. Sorun, insanlar mırıldandığında ya da yüzlerini ondan uzağa çevirdiğinde ortaya çıkıyordu. İnsan dudaklarını okumak daha zordu, dişlerin engeli olmadan çok daha hızlı hareket ediyorlardı.

Yılmadı.

Dundúran Kalesi'nde birkaç gün geçirdikten sonra Hakon olması gereken yerin burası olduğunu anlamıştı. İş istikrarlıydı ve yakında daha zorlu işlerle görevlendirilmeyi umuyordu. Demirhanenin kendisi etkileyici bir şeydi; taş bir çemberin içine yerleştirilmiş, taşlarla hücrelere bölünmüş, birbirine bağlı ocaklardan oluşan devasa bir daire.

ve tuğla. Bir odanın halkası, geniş pencerelerden oluşan bir duvarla havalandırılan batı bailey'e bakıyordu. Bir demircinin isteyebileceği her şeye sahipti ve çeşitli çalışma alanları mevcuttu. Hakon, sadece kendisi ve eski baş demirci Fearghas olduğu için, alanı uzmanlık alanlarına bölebileceklerini, böylece her seferinde belirli alet ve kalıpların getirilmesi veya takas edilmesi gerekmeyeceğini düşünüyordu.

Ancak bu konuyu açmadan önce Fearghas'ın kendisine ısınmasını bekliyordu. Gerçi Fearghas'ın kimseye ısındığından emin değildi. Huysuz ve yaşlı insan iri yarı bir adamdı, kafası parlak bir kafa derisini ortaya çıkaracak şekilde tıraş edilmişti ama göğsüne kadar uzanan vahşi bir sakalı vardı. Hakon onun gözlerinin rengini henüz belirleyememişti, bu yüzden sık sık gözlerini kısıyor ya da kaşlarını çatıyordu.

Fearghas ilk gününde ona demirhanede kısa bir tur attırmaya tenezzül etmişti ama ondan sonra Hakon'a sadece havlayarak angarya işler vermişti. Fearghas ise sadece örgülü metal ve değerli taşlarla süslü, karmaşık kadehler yapmaya odaklanmış görünüyordu. Bunları çoğu gece içmek ve şarkı söylemek için en sevdiği tavernaya götürüyordu.

Hakon sürekli çivi ve nal çakarak çalışmasının sonunda yaşlı adama karşı bir nebze de olsa güven kazanacağını ummak zorundaydı. Yetenekli bir demirciyi gördüğünde tanırdı ve Fearghas da -kaba olsa da- yetenekliydi. Ve kendi yöntemlerine bağlıydı. Hakon önerilerini dile getirmeden önce adama birkaç gün daha zaman tanıyacaktı.

Fearghas bir yana, yeni koşullarını tavsiye edecek çok şey vardı.

Demirci atölyesinin hemen yanında küçük ama bakımlı bir oda kendisine verilmişti, böylece ateşleri yakabiliyordu. Çalışanlar kalenin altındaki ısıtmalı banyoları kullanabilir ve eğer bir ziyafet düzenlenmiyorsa yemeklerini yemek salonunda lord ve ailesiyle birlikte yiyebilirdi.

Yine de en güzel yanı, kalede yaşayan tüm güzel insan kadınlardı. Şato personeli, yarısı kadın olan küçük bir ordudan oluşuyordu ve çoğu genç ve candan kadınlardan oluşuyordu. Kendisine ve Wülfe yiyecek bulmak için yürürken ya da hamama giderken birden fazla kadınla karşılaşmıştı.

Hayatında ilk kez bir kadın onunla flört ediyordu. Bunu düşündükçe kulakları demirci ateşinden daha fazla yanıyordu.

Kuzeye yaptığı yolculuk boyunca, sonunda insan kadınları çekici ya da uygun bulmayacağına ya da daha kötüsü, hiçbirinin onu bulmayacağına dair içinde karanlık şüpheler barındırmıştı. Hayatını Kaldebrak'ta geçirmişti.

potansiyel bir eş olarak görmezden geliniyordu ama birden fazla insan kadın bakışlarını takdirle onun üzerinde gezdirmişti bile.

İşe yarayacak, diye düşündü kendi kendine. *Hepsi işe yarayacak. Seni gururlandıracağım*, Gadaron.

Şimdi tek yapması gereken onlardan biriyle konuşmaktı. Her geçen gün Eirean diline olan güveni artıyordu ve yakında bir kadınla kelimeleri karıştırmadan sohbet edebileceğini düşünüyordu.

Meyvelerin tadına bakmaya karşı , mutfak hizmetçilerinden birinin yemeğini bir kâseye doldururken ona nasıl şehvetli bir bakış attığını düşünüyordu. Yine de onun amacı her zaman eşini bulmaktı. Sadece kalede değil, Dundúran şehrinin kendisinde de bu kadar çok kadın varken, ondan hoşlanabilecek ve karşılığında sevebileceği bir kadın olmalıydı. Ne de olsa her şey onun içindi, yolculuğu ve yeni

Hayat.

Bu yüzden örnek alabilse de, aklını korumak zorundaydı. Hedefi bir eşi ve yol boyunca her hizmetçinin yatağında onu aramasını takdir edeceğinden şüpheliydi.

Kanını kaynatan pek çok olasılık vardı. Denenmemiş bir genç olarak geçirdiği azgın günlerden ve Feeli ile geçirdiği ilk gecelerden beri hiç bu kadar şehvetli olmamıştı. Olasılıklar onu neredeyse boğuyordu.

Yine de sikiyle değil, kafasıyla düşünmeli ve iyi bir seçim yapmalıydı. Ve akıllıca bir seçim. Şu anda bir eşe duyduğu tüm özleme rağmen, gençliğinin çoğunu ona ve onun bağlı eşler üzerindeki güçlü etkisine kızarak geçirmişti.

Babası öldüğünde umutsuzluğa sürükleyecek kadar güçlü olan eş bağı annesini ondan aldı. Büyükbabası büyükannesi olmadan kalmaya dayanamadı ve kısa sürede kırık bir kalpten öldü. Bağlanan eşler için de durum genellikle böyleydi, bu yüzden birçok akraba bir eşle bağ kurarken temkinli davranırdı. Yatak arkadaşları konusunda çok daha kaygısızlardı, ama bağın kök salmaya başlamasından korktuğu için çok uzun süren ilişkilerden kaçınan pek çok akraba tanıyordu.

Eş bağı orklar için iyi bir nedenden ötürü kutsaldı ve Hakon olgunluk çağında bunun değerini bilmeyi ve Siggy ile eşinin sahip olduğu, büyükanne ve büyükbabasının paylaştığı bağı özlemeyi öğrendi.

Bunu şiddetle istiyordu. Birinin her şeyi olmak. Sevilmeyi, istenmeyi ve şiddetle ihtiyaç duyulmayı.

Uçurumun kenarında olduğunu, onu bulmaya çok yakın olduğunu bilmek biraz rahatlatı

Bu kadar çok güzel kadınla birlikte olmanın sikiinde yarattığı sızının yanı sıra evi kabul etmek istemediği kadar çok özlemenin verdiği kalp ağrısı.

Hakon gece ateşi yakmadan önce birkaç çivi ve nal daha çakıp bitirmek isterken, güzel kadınlar ve eşler düşüncesi sonunda onu düne götürdü. *Ona*.

Orada geçirdiği kısa süre içinde Darrow varisi hakkında pek çok şey duymuştu. Hakon onun ve Liege Darrow hakkındaki konuşmaların neredeyse her zaman olumlu olduğunu görmekten memnundu; kale personeli tarafından gerçekten seviliyor gibiydiler.

Yine de bunların hiçbirini *onu* görmeye hazırlamamıştı.

Onun huzurunda dilsiz kalacağından korkuyordu.

Hakon ateşe bir demir çubuk daha attı, hatırladıkça kulakları kızarıyordu.

Fates, kadınların bu kadar iyi olduğunu biliyordu.

Şatodaki diğer kadınlar çoğunlukla sıradan insanlarken, kendisi soylu olarak doğmuş değildi. Onun kadar ya da ondan daha güzel olanlar da vardı; ısıltılı gözlere ve sırtlarından aşağı yumuşak dalgalar halinde dökülen sarı saçlara sahip olanlar da vardı. Birçoğunun burnunda çiller ve sıcak bir gülümsemeye dönüşen pembe, pelüş dudaklar vardı. Orek'in eşi Sorcha daha uzun boylu ve daha dolgundu, gördüğü diğer pek çok kadın ise mirasçıdan daha ufak tefekti.

O bunların hepsi ve çok daha fazlasıydı. Yine de bunun ne olduğundan emin değildi ve belki de bilmenin onu tehlikeye atabileceğini düşünüyordu.

Çevresel görüş alanında bir şey hareket etti. İlk başta bunun sadece Wülfün tercih ettiği saz hasırının üzerinde kayması olduğunu düşünerek görmezden geldi.

Yine de oradaydı. Belli ki bir insan eli ona el sallıyordu.

Hakon bakmak için başını çevirdi ve neredeyse ayağına erimiş demir düşüyordu.

Leydi Aislinn demircinin girişinde durmuş ona sırtıyor, küçük bir elinde bir kitap tutuyor ve diğer elini sallayarak dikkatini çekmeye çalışıyordu.

Kulakları yanan Hakon aletlerini güvenli bir şekilde yere bırakmak için acele etti. Odaya doğru bir adım daha atarken ağzı hareket etti.

Bir elini kaldırarak onu irkiltti ve kulaklarındaki balmumunu hızla çekti.

"Beni bağışlayın leydim," dedi başını eğerek.

"Gerek yok." Wülf karşısında belirdiğinde şaşkınlıkla yere baktı

ve uzun ağzıyla onu dürttü.

Hakon dişlerinin arasından ısıklık çalarak, "Wülf, uslu dur," diye uyardı.

Leydi Aislinn köpeğin koklaması için elini uzattı ve Hakon şaşkınlık içinde, dost canlısı olmayan, mesafeli köpeğinin ilgi çekmek için başını elinin içine sokmasını izledi. Bırakın yabancıları, Hakon'un ya da büyükannesinin onu sevmesine bile nadiren izin verirdi ama güzel mirasçı için kendini aptal yerine koymaktan mutluydu.

Bu ikimiz için de geçerli.

"Kulaklarında ne vardı?" diye sordu.

Hakon'un ağzı açılıp kapandı, kalbi hâlâ Leydi Aislinn'in sanki düşünceleri onu çağırması gibi orada olmasıyla çarpıyordu. Parlak dalgaları geriye doğru taranmış, Hakon'a güzel yüzünü ve ışıltılı altın gözlerini net bir şekilde görme imkânı sunuyordu. Sade mavi bir elbise onu süslüyordu; yakası, dolgun göğüslerinin üst kabarıklıklarını ortaya çıkaracak şekilde dalgalanıyor ve eteği yuvarlak kalçalarının etrafına dökümlü bir şelale halinde düşüyordu.

Boğazında bir guruldama sesi yakaladı. *Fates, ne kadar da güzel.*

Sonra, kızın orada dikilip cevabını beklediğini ama *balmumunun* Eire dilindeki karşılığını bilmediğini fark ettiğinde kalbi durdu.

Oyalanmak için boğazını temizleyerek sonunda "*Tek'tek*" dedi.

Altın sarısı saçları merakla yana eğildi. Şaşkınlıkla ona yaklaştı ve elini uzattı. "İzin verir misiniz?"

Yüzü al al yanan Hakon, balmumu topunu kızın yumuşak avucuna koymadan önce başparmağını topun üzerinde gezdirerek elinden geldiğince temizledi. Kaderin cilvesine bakın ki kızın parmakları uzun kemikli, yumuşak ve tırnakları mükemmel küçük hilaller şeklindeydi.

Elini ateş ışığına doğru uzatarak, "Balmumu," dediğini fark ettiğinde gülümsedi.

Sıkışan ciğerlerinden rahatlamış bir nefes çıktı. "Evet leydim."

"Kulaklarınızı korumak için mi kullanıyorsunuz?"

"Kulaklarım, evet. Dövme işlemi çok gürültülü olabiliyor." Örs üzerinde metal çekiçleme hareketini taklit etti.

Balmumunu geri verirken gülümsemesi genişledi. "Bu akıllıca bir uygulama, demirci ustası."

"Eski bir uygulama," dedi ona. "Büyükbabam da kullanırdı, ben de öyle."

"Büyükbaban bilgeydi. Belki de Fearghas'ı seni örnek alması için ikna edebilirsin. Belki o zaman duyduklarına sahip çıkar." Sanki huysuz yaşlı demirciden hoşlanıyormuş gibi iyi huylu bir şekilde gülümsedi ve Hakon tereddütle bu jسته karşılık verdi.

Korunsalar bile demircilerin demirhanenin yüksek sesinden sağır olma eğiliminde oldukları doğrudur. İşitme duyusunu daha fazla kaybedeceğini düşünmek Hakon'un ensesinde her zaman soğuk, hastalıklı bir korku yaratırdı.

Büyükannesi de kulaklarından birini duymakta güçlük çekiyordu. Hakon, gözleri gibi bunun da onlardan biri olduğunu kanıtlayan bir şey olduğunu düşündü.

"Genelde gece geç saatlere kadar çalışır mısınız Yeşil Yumruk Usta, yoksa Fearghas mı size bu kadar çok iş yüklüyor?"

Fates, kulakları bu kadar ısındığı sürece asla normale dönmeyecekti.

Boğazını temizleyen Hakon'un cevabı diplomatikti. "İkisinden de biraz, leydim. Gerçi-" diye düşününce yüzünü buruşturdu "-eğer gürültü yaparak sizi rahatsız ediyorsam..."

"Hayır, hayır! Aklına bile getirme. Sadece merak ettim -gece daha sessiz ve serin ve öyle görünüyor- ne demek istediğimi..." Adam bunun bir ışık oyunu olduğunu düşündü ama kadının yanakları renkten renge girmişti. Leydi Aislinn kendini toparlamak için bir an durdu ve, "Demek istediğim, ben de geceleri çalışmayı seviyorum," dedi. Demirhanenin açık pencerelerine, kalenin üst kat pencerelerinden birine doğru başını salladı. "Ben de çalışıyordum ve pencereden ateşlerin hâlâ yandığını gördüm."

O küt dişler, alt dudaklarının dolgun kıvrımını aralarına alarak Hakon'un dikkatini aynı derecede kesin bir şekilde çekti. Midesinde bir şeyler kıpırdandı ve kızın demirhaneye doğru birkaç adım daha atarak karşısında dikilmesini şaşkınlıkla izledi.

Wulf onun adımlarını adım adım takip ederek başını tekrar elinin içine soktu. "Umuyordum ki... şey, bunun için vaktin olmayabilir elbette. Yapacak çok şey varsa anlarım. Ama eğer istekliysen, sana bir "Yardımını istediğim özel bir proje var."

Kaburgalarının arasına keskin ve acıtıcı bir zevk yerleşti. "Her şeyi yaparım leydim."

Yüzünde güneşten daha parlak ve bir o kadar da sıcak bir gülümseme belirdi. Çabucak yatıştırdı ama Hakon bunu zihninin bir köşesine kazınmış olarak gördü bile, tıpkı güneşe baktıktan sonra göz kapaklarında oluşan yeşil bir patlama gibi.

Bu manzara onu o kadar uzun süre sersemletti ki, aklı başına gelmeden önce yanında getirdiği kitabı açıp ona bir sayfa göstermeye başlamıştı bile.

Bunu fark etmesi bir anını aldı; kız ona çizimler ve notlarla dolu bir defter gösteriyordu. Ona doğru tuttuğu sayfa, ne olduğuna dair bir taslağı.

hınzır bir çift bahçe makasına benziyordu, bıçakları tırpan gibi kıvrılmıştı.

"Bana bunları yapabileceğini umuyordum," dedi ve çizimin farklı yönlerini gösterebilmek için kitabı omzuna yaslamak üzere geri çekti. Yay bobininden makas bıçaklarının açısına ve sap için ahşap mı yoksa derinin mi daha iyi olacağına nasıl karar veremediğine kadar hayal ettiklerini ayrıntılı olarak anlattı.

Hakon biraz şaşkın, çokça da etkilenmiş bir halde durdu.

Planı sağladı ve daha da iyisi, kesinlikle güzel varis için yaratabileceği bir şeydi.

Kadının konuşmayı kestiğini biraz geç fark etti. Bakışlarını sayfanın üzerinde gezinen o ince parmaklardan kaldırıp kızın ağzına dikti. Pelüş, pembe, kıpırtısız ağzına.

Sonunda gözlerini onunkilere çevirdiğinde, onun yine başka tarafa baktığını, yanaklarının bir kez daha kızardığını ve kaşlarının çatıldığını gördü. Bu durumdan hemen hoşlanmadı ve başparmağını uzatıp onu yatıştırabilmeyi diledi.

"Beni affedin, ben... Projelerim hakkında konuşurken heyecanlanıyorum."

"Sen tutkulusun," diye karşı . "Bunda yanlış bir şey yok."

Bu ona küçük bir gülümseme kazandırdı ve Hakon bunu açgözlülükle kabul etti. Kaderler, bunlardan daha fazlasını kazanmak için neler vermezdi.

"Şatoda makaslar var elbette, ama Morwen onun iyi bahçe aletlerinden uzak durmamı söyledi -birkaç tane fazla ödünç aldım, görüyorsunuz- her zaman geri vermek istiyorum, ama kaçınılmaz olarak bir şeyler oluyor ve-" boğazını temizledi "-ve baş bahçıvana saygı duymalıyız." Bir başka utangaç, neredeyse kendini küçümseyen gülümseme. "Özellikle gül fidanları için bir şeyler tasarlamayı düşündüm. Uzun ve güçlü olmaları gerekecek."

Sıcak gülümsemesi ve ince elleriyle Leydi Aislinn'in dikenli, aşırı büyümüş gül ağaçlarıyla boğuştuğunu düşününce duraksadı. "Bunu yapacak... biri yok mu?" diye sordu, kelimelerini dikkatle seçerek.

Gülümsemesi hüzne dönüştü ve Hakon'un kalbinin örs üzerindeki bir daha hızlı çarpmasına neden oldu.

"Evet, Dundúran'da pek çok yetenekli bahçıvan var ama bu..." Bakışları uzaklaştı, zarif parmakları deri kaplı defterin köşesiyle oynuyordu. "annemin gül bahçesi. Vefatından beri kimse dokunmadı."

Hakon'un kaburgaları arasında ağır bir şey titreşti. Onun üzüntüsü

Belli oluyordu ve bundan nefret ediyordu.

Böyle bir kadın asla üzüntü nedir bilmemeli.

"Muhtemelen yapmaya değmez," mırıldandı Leydi Aislinn, neredeyse kendi kendine. "Eminim değmeyeceği kadar zahmetlidir. Ben sadece düşündüm ki..."

Uzun bir nefes alan Hakon, kendi kalbindeki sızının onun kalbine ulaştığını hissedebiliyordu.

"Bir anneyi özlemenin ne demek olduğunu bilirim leydim. Eğer bu sizi biraz rahatlatacaksa, yapmaya değer. Size elimden geldiğince yardım edeceğim."

Şunlar Aydınlık, leonine gözler. onun baktı yukarı at onu anlayışla karşıladı ve Hakon'un içinde temel bir şey değişti.

"Gerçekten mi?" diye fısıldadı.

"Her şeyi yaparım leydim. Neye ihtiyacınız olursa, yaparım."

içini rahatlatan bir şekilde, kadının içindeki hüznün azaldı ve yerini iki eliyle tutup göğsüne bastırmak istediği bir coşkuya bıraktı.

"Gerçekten minnettarım. Son demirci ustasının benim projelerime ayıracak vakti yoktu."

"Benim zamanım senindir." Ağzından bir şeyler kaçırıyordu ama değildi.

Eğer bu onun gülümsemesini sağlayacaksa, her şeyi vaat edebilirdi. Demirhanenin kapısı Wülf'ün bile sıçramasına neden olan bir *gürültüyle* açıldı ve Fearghas tökezleyerek içeri girdi. Adam içeriye birkaç adım atmıştı ki Leydi Aislinn ve Hakon ona bakıyordu.

"Oh, leydim, özür dilerim-"

"Gerek yok, Fearghas. Sizi ve yeni demircinizi rahatsız ettiğim için özür dilerim. Sadece bir proje hakkında konuşuyorduk." Hakon'a omzunun üzerinden göz kamaştırıcı bir gülümseme daha fırlattı. "Yarın senin için daha detaylı planlarla döneceğim?"

"Elbette leydim. Tutamaklar için de size birkaç seçenek sunacağım."

Gülümsemesi genişledi ve defterini göğsüne bastırarak sıkıca tuttu ve Hakon'un bir tomar kâğıdı kıskanmasına neden oldu.

"Beyler," dedi başını sallayarak, "o zaman size iyi geceler dileyeyim." "İyi geceler leydim."

"İyi geceler leydim."

Fearghas kapıyı usulca arkasından kapattı ve hiç vakit kaybetmeden Hakon'a kaşlarını çatı.

"Ne yapıyorsun, mirasçıyı rahatsız mı ediyorsun?"

Hakon kaşlarını çatı. "Bana bir ricayla geldi."

"Yani nallar bitmedi mi?" Kaşlarını çatarak Hakon'un omzunun üzerinden bitmemiş, kalıplanmamış demir parmaklıkları izledi.

"Leydi Aislinn'in isteği daha önemli değil mi?"

O koca sakalının altından hiddetle bakan Fearghas demirhaneye doğru yalpalayarak ilerledi. "Bir sürü projem var. Her zaman bir şeylere ihtiyaç duyar." Kaşları tekrar çatıldı ve Fearghas parmağıyla Hakon'u uyardı. "O yavru köpek bakışlarını kendine sakla ve hanımefendiyi rahat bırak. Burada çok seviliyor ve kimse onunla oynanmasına izin vermeyecek."

Hakon'un boğazından bir hırıltı yükseldi ve bir anda bunun ne olduğunu anladı - bir zamanlar uysal olan canavarı canlanmaya başlamıştı.

Hakon'un kalbi yeniden tekledi, canavarın sesi daha da yükselirken bile.

"Sadece ona yardım etmek istiyorum," dedi Fearghas'a dişlerini sıkarak.

Leydi Aislinn gibi bir kadınla *asla* oynamazdı. Onun gibi bir kadın sadece iyi şeyler için, bağlılık, tutku ve aşk için yaratılmıştı. Leydi Aislinn gibi bir eşe sahip olmak-

Yaşlı demirci *kıkırdadı*. "Öyle olduğunu görüyorum. En iyisi şimdi yerini belirle ve ona sadık kal."

Hakon'un yumrukları sıkıldı, duyguları Kaldebrak'ın derinliklerinde akan erimiş nehirlerden daha sıcaktı. Yaşlı demircinin sarhoş ve her zaman huysuz olduğunu biliyordu ama onu uyarmak mı? Ona herhangi bir şekilde zarar verebileceğini ima etmek mi?

İmkansız.

Canavarı, tüm ork-kinlerini savaşmaya, sevişmeye ve bir eş bulmaya iten içsel bir içgüdü, sahiplenici bir şekilde gürledi. Bazı soyların canavarları onları savaşta çılgına çeviren bir güce sahipti; bazılarının ki ise onları mükemmel şifacılar yapan bir empati ve diğerlerini anlama yeteneğine sahipti. Onunki daha önce hiç bu kadar güçlü olmamıştı, yıllarca Feeli'nin çektiği zamanlarda bile.

Belki de bir buçukluk olarak, canavarının da sadece yarısı olduğunu düşünmüştü. Yarısı kadar güçlü ya da etkili.

Göğsünde kükreyen içgüdü hiçbir şeyi yarım yamalak hissetmiyordu. Başka bir erkeğe karşı hırıltılı bir saldırganlık *duyuyordu ve onu-*

Hakon'un ciğerlerindeki nefes sıkıştı. Hayır.

Hayır, canavar haklı olamazdı.

Sadece ondan, onun kıvrak zekasından ve gülümsemesinden hoşlanıyordu, hepsi bu. Daha fazlası olamazdı.

Yine de hırıltılı şey için mantığın hiçbir anlamı yoktu. A

Leydi Aislinn Darrow'un sıcaklığında birkaç dakika geçirdikten sonra şeytani içgüdü imkânsız açıklamalar yapmaya hazırды.

İmkansız, dedi.

İmkansız diye bir şey yoktur, homurdandı.

OceanofPDF.com

Aislinn hizmetçisi Fia'ya teşekkür ederken, kızıl saçlı güzel hem Aislinn'in sade yemeğini hem de Hugh'un Merrick için hazırladığı gece ziyafetinin doyurucu bir kısmını masaya koydu. "Hepsi bu kadar mı leydim?" diye sordu Fia arsızca göz kırparak.

kahverengi gözleri ve birçok çili dans eder.

Kıvrak, uzun boylu ve kendinden emin olan kızıl saçlı kadın, en endişeli soylu kadını bile rahatlatan bir sıcaklık yayarak gülümsüyor ve şakalar yapıyordu. Birbirlerini çok iyi anlıyorlardı ve Aislinn Fia'yı en yakın sırdaşı olarak görüyordu.

Basit bir eteklikten daha fazlası gerektiğinde Aislinn'in ne giyeceğini seçmesine yardım eden Fia'ydı. Ona flört etmeyi ve bir erkekten onu memnun etmesi için ne istemesi gerektiğini öğreten Fia'ydı. Aislinn'in yeni bir proje hazırlamak uğruna tamamen unutacağı zamanlarda yemek yemesini sağlayan da Fia'ydı.

Aislinn, yakışıklı bir şövalyenin sonunda Fia'nın başını döndürüp onu alıp götüreceği korkusuyla yaşıyordu. Neyse ki Fia ne erkeklerden ne de kadınlardan etkileniyor gibi görünüyordu -her ne kadar başkalarının yaltaklandığı kişi olmaktan kesinlikle hoşlansa da. "*Sadece özel bir şey bekliyorum,*" diye açıklamıştı Fia bir akşam Aislinn'in saçlarını tararken. "*Güzel vaatler öyle işte.*"

Aislinn o günün er ya da geç geleceğini biliyordu, bu yüzden aradaki zamanda Fia'ya iyi para ödüyor ve her fırsatta ona teşekkür ediyordu. Arkadaşı Sorchu genellikle işi ve kardeşleriyle meşgul olduğundan ve şimdi de yakışıklı bir buçukluk olduğundan, Fia çoğu zaman Aislinn'in tek arkadaşymış gibi hissediyordu.

"Şimdilik," diye yanıtladı Aislinn, peçetesini kucağına doğru açarak bir gösteri yaptı. "Tabii ki yemekten memnun kalmazsam."

"Bezelye püresini yanlış yapmak zordur," diye güldü Fia ve kırmızı saçlarını savurarak yüksek masadan diğer personelin yanına doğru yürüdü. Onun gelişini bekleyen birden fazla baş havaya kalktı.

Koltuğuna yerleşen Aislinn, babası yemeğini iştahla yerken kaşığını eline aldı; üzerinde krema sosu gezdirilmiş baharatlı bir fileto ve yanında kızarmış sebzeler vardı. Bir lordun sofrası için pek de özenli bir yemek sayılmazdı ama zaten babası hiçbir zaman titiz biri olmamıştı. Bu daha çok Aislinn'in alanıydı.

Hugh'un hayatını zorlaştırmak istemiyordu - sadece bazı dokulara dayanamıyordu. Balık da bunlardan biriydi. Ama doyurucu bir kase bezelye çorbası, bir tabak kavrulmuş sebze ve o sabah yoğrulmasına yardım ettiği kabuklu somundan cömertçe bir parça yemekten çok memnundu.

Merrick, "Bunun için ne yaptın?" diye sormadan önce birkaç takdirkâr ses daha çıkardı.

"Fazla değil," diye itiraf etti Aislinn, "sadece ekmek. Yardım etmek için uzun süre kalamadım, görüşme talep eden üç lonca ustası daha vardı ve konsey toplantısından sonra hâlâ sabun keki stoklarımızı toparlamaya çalışıyoruz."

Aslında, geçen hafta Dundúran'ın çok sayıda misafirini ağırlamak için kullanılan yatak takımlarını yıkamaya devam etmek için yeterli sabuna sahip olmamaları biraz nimetti. Çamaşır yıkamak için o kadar çok personele ihtiyaç vardı ki, diğer işler ikinci plana düşmüştü. Bahçeler bakımsız, koridorlar süpürülmeden gidiyordu. Hugh ve Brenna bir kez olsun üzüntülerinde birleşmişlerdi.

Aislinn'in istediği bir durum değildi. *"Daha fazla sabun bulana kadar yıkanmamış yatak takımlarını bırakın. Serseri bir misafire yetecek kadar sabunumuz varsa eşyalarımız önce gelmeli."* Brenna bu cevabı beğenmemiş, dudaklarını büzmüştü ama Aislinn kendisinin, babasının ve personelin iç çamaşırlarının temiz olmasını, genellikle geniş çarşaf dolaplarında tutulan fazladan yatak takımlarının temiz ve olası bir misafir için hazır olmasına tercih ederdi.

Eğer bu daha fazla misafir ağırlayamayacağımız anlamına geliyorsa, daha iyi.

Bunu Brenna'ya söylemedi elbette.

Tüm bunlar, çok fazla misafir ağırlamanın kargaşa için bir formül olduğunu kanıtlıyordu. Temiz olmayan yatak takımları ve sabun eksikliği Dundúran Kalesi'nin dengesini bozmuştu ve Aislinn bu denge yeniden sağlanana kadar rahat etmeyecekti. Zaten bu yüzden iki gecelik uykusunu kaybetmişti.

Kraliyet ailesinin bir üyesi süresiz olarak saray mensuplarıyla birlikte kaldığında, bir kraliyet ziyaretini kabul etmek zorunda kalma düşüncesi tüyler ürpertiyordu.

Aislinn'in omurgasına korku saldı.

"Ah evet," dedi Merrick. "Bu sabun keki krizinin söylentilerini duymuştum. Brenna hiç mutlu değil."

"Brenna ne zaman mutlu oldu ki?" Aislinn mırıldandı. Acımasız olmak istemiyordu ama az uyku onu huysuz ve çabuk sinirlenen biri haline getirmişti.

"Anlaşıldı." Merrick bir parça ekmek kopardı ve çiğnerken takdirle başını salladı. "Mükemmel bir çaba daha, kit."

"Keşke her sorun biraz yoğurmayla çözülebilseydi." "Eh, çoğu zaman öyle. Sadece daha mecazi anlamda."

Aislinn homurdanarak babasını güldürdü. Babasının neşesi Aislinn'in moralini biraz düzeltti ve bir süreliğine huysuzluklarını, görevlerini ve sorumluluklarını bir kenara bırakıp babasıyla birlikte yemeğin tadını çıkarmaya karar verdi.

Babasının her zaman akşam yemeklerini birlikte yemekte ısrar etmesinin bir nedeni de buydu. Yavaşlamak, konuşmak için bir zamandı. Yemek salonunda yemek yemek isteyen tüm personeli kendilerine katılmaya davet etti; personel için çatal bıçak takımları ve derin güveç kuyuları, ekmek tepecikleri ve Hugh'un fırınlarından çıkardığı ziyafet tabaklarıyla beş uzun masa hazırlandı.

İnsanlarının neşeli konuşmalarını izlemek Aislinn'in ruh halini biraz daha iyileştirdi. Endişelendiği her şeye rağmen halkı memnundu. Her mevsim konsey toplantısının zorluklarına göğüs geriyorlardı ve hepsi bu molayı hak etmişti.

"Evet," dedi Merrick yemeğinin sonuna yaklaştığında, "sabun keklerimiz eksik olabilir ama nal bakımından zenginiz. Yeni demirci çok çalışkan olduğunu kanıtlıyor."

Aislinn'in yanakları sıcaktan kızardı ve yüzünü kadehinin arkasına sakladı. Bal liköründen aldığı yudum boğazını ıslattı ama kızarmasını dindirmedi.

"Hakon çok yetenekli. Ve azimli," dedi, babasının yakışıklı yeni demircilerinden bahsederken kalbinin nasıl *pıt pıt attığını* duymamasını umarak.

O gece demirhanesinde, güçlü kolları demire çekiç indirirken ateşin ışıyla aydınlanan manzarayı kısa sürede unutamayacaktı. Kapının aralığında oyalanmış, onun metodik çalışma ritminden büyülenmişti ve yüksek seslerden hoşlanmamasına rağmen, bir şekilde o kadar da kötü değildi, demirden çıkan kıvılcımlar heyecan vericiydi ve onu emin bir şekilde kullanması büyüleyiciydi.

"Gerçekten de öyle," diye onayladı Merrick. "Yine de Fearghas'ın ona çok fazla görev vermesinden korkuyorum."

"Umarım yapmaz. Ondan bana bir şeyler yapmasını istedim bile."

Babası bal likörünü yudumlarken ilgiyle karışık bir ses çıkardı.

"Bir çift makas. Morwen onunkinden bir çift daha alamayacağımı söyledi ve bu çalıları kontrol altına almak için güçlü bir şeye ihtiyacım var. Çiçekleri neredeyse bitti, bu yüzden kış uykusuna yatmaları için kesilmeleri gerekecek."

"Annenin bahçesi için mi?"

Aislinn bahçeyi evcilleştirmek istediğinden babasına henüz bahsetmediğini çok geç fark etti. Babasının bir itirazı olmayacağını biliyordu ama Róisín'den bahsetmek Merrick'in yüzünde her zaman kasvetli bir ifade yaratırdı.

Tıpkı şimdi olduğu gibi.

"Evet," diye yumuşak bir şekilde cevap verdi. "Ben... burası oturmak için huzurlu bir yer. Bana onu hatırlatıyor."

Kadehinden başını kaldırmadan küçük tırnağıyla kadehin kenarını çizdi. "Güzel. Eski ihtişamına kavuştuğunu görmek güzel olacak. Ama Morwen ve ekibinin bununla ilgilenmesini tercih etmez miydin?"

"Hayır, ben... Ben yapmak istiyorum."

Sonunda babası onun bakışlarıyla karşılaştı. Aralarında kısa ama derinliği anlamlı bir bakış geçti. Merrick elini sıkmak için uzandı. "Pekâlâ, kit," dedi. "Bakalım neler yapabiliyorsun."

Aislinn'in gülümsemesi acı-tatlıydı. Babasının "*Bakalım neler yapabiliyorsun?*" sözünü her zaman sevmiştir. Diğer babalar yasaklayabilir ya da azarlayabilirken, Merrick Darrow sadece cesaretlendirir ve öğüt verirdi. Aislinn ve özellikle de Jerrod azarlanmayı hak etse bile.

Lafı açılmışken.

Babasının iyi niyeti hâlâ yerine gelmemiştir ve Aislinn bunu tekrar bozmak için bir neden göremiyordu.

En iyisi şimdi yap.

Yüreği burkularak cebinden Müdür'ün mektubunu çıkardı.

"Bunu kısa bir süre önce aldık." Merrick'e uzatarak açıkladı, "Jerrod kaçtı. Kimse onu bulamıyor."

Gözleri sayfanın üzerinde gezinirken babasının kaşları daha da çatıldı. Yüzüne yayılan keskin çizgiler onu yaşından çok daha büyük gösteriyordu. Aislinn onun yaşlandığının hatırlatılmasından nefret ediyordu; ağarmış saçlarından, gözlerinin etrafını saran kırışıklıklardan nefret ediyordu.

Babalarının yüzüne böyle ifade verdiği için Jerrod'dan nefret ediyordu.

Merrick ciddi bir sessizlikten sonra mektubu masanın üzerine bıraktı

tiksinti içinde. Koltuğuna geri otururken, sonunda Aislinn'e döndüğünde bakışları soğukkanlıydı ama Aislinn babasını yüzeyin altında biriken acıyı görebilecek kadar iyi tanıyordu.

"Müdürün de dediği gibi, bu tamamen beklenmedik bir şey değil. Cezasını nezaketle kabul edeceğini düşünmek belki de çok fazlaydı."

Sözler Jerrod'un hak ettiğinin yarısı kadar bile sert değildi ama Aislinn yüzünün buruşmasına engel olamadı. Jerrod'a karşı ne hissederse hissetsin ya da hissetmesin, o onun kardeşiydi ve hiç değilse ona acıyordu.

Yine de Aislinn dilini tuttu, çünkü söyleyecek ne vardı ki? Yaptığı şey için onu affedebilseydi belki onu savunmak için bir şeyler söyleyebilirdi ama yapmamıştı ve yapamazdı da.

Sorcha onun için bir kız kardeş gibiydi, kalbinin kardeşiydi. Aislinn'i *tanıyan* ve onu olduğu gibi kabul eden bir arkadaş. Böyle bir arkadaş paha biçilmezdi ve kandan bile önce gelirdi. Aislinn yanlış anlaşılmanın, birinin ona neden ilgi gösterdiğini sorgulamanın ne demek olduğunu biliyordu; Sorcha için ikisi de geçerli değildi.

Bakışları uzaklara dalan Merrick kadehini dudaklarına götürdü ve son bal likörünü tek bir yudumda yuttu. Koltuğunda dimdik otururken bakışları sertleşti ve Aislinn kendini duymaktan hoşlanmayacağı bir şeye hazırladı.

"Eğer kendi hayatını kurmak istiyorsa, sanırım bu konuda onu suçlayamam. Ama en azından onu bulmalıyız. Kardeşinizin belaya karşı bir eğilimi var."

"Koğuşa geri gönderilmesi gerekmez mi?" Altı ay gerçek bir ceza gibi görünmüyordu.

"Evet, ama onu orada kim tutacak? Onu korumaları ve hastalarla ilgilenirken göz kulak olmaları için şövalyeler göndereyim mi?"

Eğer gereken buysa. Eğer bu sonunda öğrenmesini sağlayacaksa.

"Hayır," diye cevapladı Merrick kendi sorusunu, "bunun bir anlamı yok. Bırakalım kendi başına denesin."

Adam içini çekti, yüzü asıldı ve Aislinn sessiz kalmak için yanağını ısırdı. Karar midesinde kurşun gibi oturuyordu, rahatsız edici ve ağırdı. Onu bir daha hiç görmeyecekler miydi? Adını hiç anmayacak ya da ona ne olduğunu bilmeyecekler miydi?

Babası onun sessizliğini anladı ve ellerini kaldırdı. "Biliyorum, Kit. Ben sadece... onun yaptığı şey..." Merrick başını salladı. "Sanırım ona göz kulak olmak faydalı olacaktır. Eğer güneye gittiyse, mutlaka ondan haber alırsınız."

"Güney mi?" Aislinn tekrarladı, bir şeyi kaçırdığını düşünmek hayal kırıklığıyla boynunu sızlatıyordu.

Babasının yüzünün buruştuğunu fark etmedi.

"Evet, o." Ona bir bakış atarak, "Ciaran ve ben güneye bir keşif gezisi daha yapmaya karar verdik. Köle tacirlerine karşı umduğumuz kadar başarılı olamadığımız ortada ve Sorcha'yı kaçırانلار hâlâ serbest."

Bu sözler kulaklarında bir inançsızlık yankısıyla çınladı.

"Ama siz ve Sör Ciaran bu görevden çekildiniz. Connor ve Niall Brádaigh'in görevi üstleneceğini sanıyordum."

"Kesinlikle öyleler ama babaları ve benim onlara göstermemiz gereken çok şey var. Tanışmaları gereken insanlar var. Ve..." burada tekrar iç çekti, "Ciaran ve ben... işimiz henüz tamamlanmadı. Bunu bilerek rahat edemem, Kit. Köle tacirlerinin *burada*, bu kadar yakınımda olmasına izin veremem. Sorcha'yı kaçırانلار cezalandırılmalı ve ibret olmalı. Yoksa tüm çalışmalarımız ne olacak? Hiçbir şeye."

Aislinn başını sertçe salladı. "Bu doğru değil. Sen zaten çok iyi şeyler yaptın; artık başkalarının da bu işi üstlenmesinin zamanı geldi."

"Yakında," dedi, sanki bu onu rahatlatmış gibi. "Ve Sorcha'nın düğününden sonraya kadar ayrılmayı düşünmüyoruz. Bunu kaçırmak istemeyiz elbette."

"Bir daha öylece gidemezsin."

Kendi kulağına bile bu kadar huysuz gelmesinden nefret ediyordu. Ve ne kadar küçük.

Merrick'in kaşları endişeyle çatıldı. Teselli etmek için elini uzattı ama Aislinn onun ulaşamayacağı şekilde koltuğuna geri oturdu.

"Bunu sonuna kadar götürmeliyiz, Kit.

Üzgünüm." "Liege Darrow olmaya hazır değilim."

"İkimiz de kardeşinin görevlerini nadiren yerine getirdiğini biliyoruz - küçüklüğünden beri Dundúran'dan sen sorumlusun."

Olmak zorunda kalmamalıydım. Şimdi de olmamalıydım. Kelimeler boğazını zorlukla nefes alana kadar sıktı.

"Aynı şey değil."

"Sadece bir kez daha. Bunun yapılması gerekiyor." "Baba-"

Merrick başını bir kez salladı. "Kararımı verdim, Kit. Bunun yapılması gerekiyor. İyi anlaşıyorsun, her zamanki gibi."

Korkudan gözleri yaşardı. Gitmek için ayağa kalktığında, adam ona bakakaldı.

"Kit-?"

Midesindeki huzursuzluk, yediği yemeklerin içinde fırtınalar koparmasına neden oldu. Cildi çok gergin hissediyordu, boğazı, göğsü, kalbi rahatsızlıktan sıkılıyordu.

Fates, yine mi!

Sandalyesini yuvarlayarak yüksek masadan hızla kalktı ve hizmetçilerden biri tarafından aralık bırakılmış olan yan kapıya yöneldi.

Neden gitmek zorundaydı? Babası her zaman Dundúran'ın dışında, Darrowlands'ın dışında huzur bulmak zorundaydı. Kederinden iyi bir şeyler çıkarmıştı ama neden bu kadar uzakta, *dışarıda* olmak zorundaydı?

Gitme, içindeki kız hep yalvardı. *Beni yalnız*.

Aislinn şatonun koridorlarında aceleyle ilerlerken biriken gözyaşlarının bulanıklığı yüzünden zorlukla görebiliyordu ama aslında görmesine de gerek yoktu. Bu her taşını, her kuytu köşesini, koridorunu ve gizli deliklerini biliyordu.

Tüm hayatı bu kalenin içindeydi, tüm acıları, sırları ve projeleri.

Hayatı boyunca Darrowland'ı sadece iki kez terk etmişti. Liege Darrow'a Gleanná'daki sarayda ihtiyaç duyulduğunda, birinin geride kalıp kâhyalık yapması gerekiyordu ve bu asla Jerrod olmamıştı.

Aislinn bunu görecektir. Aislinn ilgilenecektir. Aislinn anlayacaktır.

Ve yaptı da. Bedeli ne olursa olsun, geceleri uyanık kalıp yapması gerekenleri saymasına ve çoğundan korkmasına rağmen.

Ailesini hayal kırıklığına uğratamazdı. Ona çok şey vermişlerdi, ona karşı çok iyi ve sabırlıydılar - inşa ettikleri ve sevdikleri evi denetleyebilirdi. Kendisi öğrenene kadar kardeşine yardım edebilirdi. *yapabilirdi*, yapabilirdi-

Aislinn hıçkırığa hıçkırığa ağladı. İlk başta çalışma odasına kaçmayı düşünmüştü ama kalenin taşları eğilip bükülerek etrafını sarmış gibiydi. Aislinn eteklerini toplayıp adımlarını hızlandırarak aşağıya, aşağıdaki batı bailey'e doğru koşmaya başladı.

Gece havası teninde serindi, uçuşundan dolayı nemliydi ve gözyaşları içeriyordu. Nefesleri büyük dalgalar halinde geliyordu, her biri akşam yemeğini midesinde tutmak için bir savaştı.

Ellerini hızla çarpan kalbinin üzerinde kenetleyen Aislinn amaçsızca yürümeye başladı.

Gözyaşlarına ve gerçekliğine karşı gözlerini sıkıca kapattı.

Şimdiden tüm görev ve işleriyle başını zor kaldırıyor. Planlaması gereken yeni bir köprü ve tedarik etmesi gereken sabun kekleri vardı ve iki mutfak personeli yakında ayrılacaktı ve yerlerine yenileri gerekecekti ve

Daha başka insanlar da görüşme talep eden dilekçeler göndermişti ve köprünün malzemeleri için görüşmelere başlamak üzere duvarcı ve taşçı lonca ustalarıyla buluşması gerekiyordu ve Brenna her zaman onun için bir şeyler hazırlardı ve gül bahçesi için planlar hazırlaması gerekiyordu ve ve-

"İyi misiniz leydim?"

Aislinn'in nefesi kesildi, derin gürültüye doğru sarsılırken etekleri tutuştu.

Bailey'nin ortasında durdu ve demirciden gelen sese baykuş gibi gözlerini kırıştırdı. Yakışıklı demirci Hakon, iyi aydınlatılmış hemen dışındaki bir tabureye oturmuş, dirseklerini dizlerine dayamış, elindeki bir şeye .

Fates, çok güzel, güçlü elleri var.

Yüzünü görmemesi için arkasını dönen Aislinn, kaçan gözyaşlarını hızla sildi.

Morali bozulmuştu ama onu orada görmenin şaşkınlığı, içinde kaynayan duyguları şok etmiş ve onları sadece onlar için içinde tuttuğu çukura geri gömmesine izin vermiş gibiydi.

Tekrar yüzünü ona dönene kadar uzun bir süre geçti, bunun kabalık olduğunu bilecek kadar uzun bir süre ama yapacak bir şey yoktu. Onun ya da bir başkasının gözyaşlarını görmesine izin veremezdi.

"Bağışlayın beni," dedi, "sizi korkutmak istememiştim."

Başını iki yana salladı. "Daha dikkatli olmalıydım." İhtiyacı olan son şey bir ayak bileğini çevirmektir. Bu onu görevlerinden kurtarmazdı.

Demirci dükkânından çıkan kudretli Wülfün ağzı kulaklarındaydı. Doğruca ona doğru yöneldi ve burnunu onun eline doğru itti.

Aislinn dikkatinin dağılmasını memnuniyetle karşılayarak onu coşkuyla okşadı.

"Sana çok düşkün," dedi demirci. "Genelde başkalarını pek . Hatta beni bile."

"Gerçekten mi? Ama o çok dost canlısı bir tazi." Kulağının arkasına tırnaklarıyla derin bir çizik atınca arka bacağı kaldırım taşlarına çarptı.

Hakon kıkırdadı. "Sadece seninleyken. Beni yemek getiren birinden daha fazlası olarak gördüğünden emin değilim."

"Bunun doğru olmadığına eminim." Köpeğin gözlerine bakmak için eğildi ve onları duygulu bir kahverengi buldu. "Sen asıl bir hayvansın, eminim."

"Dikkatli olun leydim. Onu şımartacaksınız."

Dudaklarına bir gülümseme yayıldı ve onu şaşırttı. Hissettiği tüm çirkinlik hâlâ , hâlâ fokurduyordu ama dışarıda, temiz havada bir köpeği okşuyordu,

yakışıklı demirci ile konuşurken, o kadar da... *dayanılmaz* gelmiyordu.

Cesaretini toplayarak başıyla adamın ellerini işaret etti. "Ne üzerinde çalışıyorsun?"

"Ah." Doğruldu ve küçük bibloyu havaya kaldırdı.

Büyülenen Aislinn, merakı daha da artmış bir halde bailey'i geçti. Adam nesneyi parmak uçlarıyla ona doğru uzattı ve Aislinn camı döndürür gibi nazikçe aldı.

"Dikkatli ol," diye uyardı, "düzeltmem gerek."

Onu ışığa tutarak, "Bu bir gül," diye hayret etti.

"Evet leydim." Bakışları hülyalara daldı ve sesi daha da alçalarak şöyle dedi: "Projeniz bana Kaldebrak'ın güney yamaçlarında yetişen dağ güllerini düşündürdü. Yaz aylarında dağ onların çiçekleriyle kaplanır."

Büyülenmiş gibi, dudaklarında daha geniş bir gülümseme belirdi. "Kulağa çok hoş geliyor." Gülü ona geri uzatarak, "Korkarım burada sadece annemin bahçesinde gül var. Ama ilkbaharda çok güzel laleler ve nergisler olur. Birkaç hafta da salkım salkım çiçek açar. Çok güzeldir."

"Dört gözle bekliyorum leydim." Ona gülümsedi, kendi duygulu kahverengi gözleri ocaktan gelen ateş ışığını yakalıyordu.

Aislinn'in midesi ağır endişelerle değil, havadar bir hafiflikle sarsıldı.

"Sen de yontuyorsun," dedi dikkatini dağıtmak için. "Ne yapamazsın demirci ustası?"

"Çok var leydim," diye kıkırdadı. "Ama farklı zanaatlarla uğraşmanın iyi olduğunu düşünüyorum." Tahta parçalarını oymak için kullandığı küçük bıçağı havaya kaldırdı. "Doğrusu, düşünmeme yardımcı oluyor."

"Öyle mi?" diye sordu, büyülenmiş gibi.

"Bahçe makasınız üzerinde düşünüyordum, zihnimde planlıyordum. Bu, ellerimi meşgul ve zihnimi açık tutuyor."

"Ben de tasarımlarımda aynı şeyi yapıyorum. Çizim yapmak zihnimin odaklanmasına yardımcı oluyor."

Gülümsemesi geri döndü, nedense eskisinden daha da sıcaktı. O gamze belirdi ve yanağına büyüleyici bir gölge düşürdü.

Ateş ışığında, otururken bile heybetli bir figür oluşturabilirdi. Geniş omuzları geniş bir gölge oluşturuyor ve karanlık, ağzının hafif insanlık dışı şeklini vurguluyordu. Yine de tenine kadifemsi bir yumuşaklık katıyordu ve ateş ışığı kısa saçlarının koyu renk kıvrımlarına ve parmak eklemlerinin çıkıntılarına vuruyordu.

Yumuşak karanlık ona yakışıyordu. Ve o gamze de öyle.

"Eğer yarın gelirsen, sana bir..." Kaşlarını çattı, kelimeyi düşünecekmiş gibi durakladı. "Size göstermek için bir örnek."

Kalbi zevkle yerinden fırladı. "Bir prototip mi? Şimdiden mi? Harika! Yarın öğleden sonra gelebilir miyim?"

"Ne zaman uygun olursa leydim. Umarım onları onaylarsınız."

Yapacağına dair ona güvence verdi. Neleri yontmaktan hoşlandığına - çoğunlukla hayvanları- ve Wülf'ün neleri yapmaktan hoşlandığına -çoğunlukla uyumak- dair birkaç soru daha sorduktan sonra Aislinn ona iyi geceler diledi, şatonun merdivenlerini tırmanırken neşesi yerine gelmişti.

Brenna'nın, bir proje için demirhanede oyalanacak zamanı olmadığını söyleyerek onu azarladığını şimdiden duyabiliyordu ama Aislinn zaman yaratacaktı. Şatosunun koridorlarında sessizce yürürken, kendini yakışıklı demircinin o koca elleriyle başka neler yaratabileceğini keşfetmeye hevesli buldu.

Yeni demirci hayal kırıklığına uğratmadı.

Aislinn, adamın kendisi için pencere kenarındaki düzenli bir köşeye koyduğu, minderi ve her şeyi olan sandalyeye rahatça yerleşti. Kendi kendine sırtarak defterini kucağına koydu ve dev yarı orkun kendi alanında koşuşturmasını izledi.

Tam olarak emin değildi ama onun gergin olabileceğini düşündü.

Aislinn onu iyi tanııyordu elbette ve yeni insanların duygularını anlamakta her zaman zorlanırdı ama bu iri adamın onu demirhanesinde görünce biraz telaşlanmış olabileceği düşüncesi onu eğlendirdi.

Wülf bu manzarayı izlemek için onun yanına çöktüğünde bir toz ve is bulutu bir karış havaya yükseldi.

Aislinn beklerken, evet, gergin olmalı, diye düşündü. Onun geleceğini biliyordu elbette. Bir önceki gece geleceğini söylemişti ve Brenna'dan kaçmak için şatoya en iyi gizlice girişlerinden birini yapmıştı. Onu rahat ettirmek için bir sandalye ve minder bulmuştu. Yine de demirhanede her şeyi toplamak için acele ediyordu, kulakları büyüleyici bir şekilde sivri uçlarındaki o kırmızı kahverengimsi renkteydi.

Parlak gün ışığında daha önce fark etmediği bir ayrıntıyı fark etti; adamın kulaklarında birkaç küçük altın yüzük asılıydı. Bir tanesi sol lobu deliyordu ve üç tanesi de neredeyse kulağının ucuna kadar kabuğa saplanmıştı. Sağ kulağında sadece bir tane vardı. Parıltılarına bakılırsa gerçek altındılar ve bu parıltıdan biraz büyülenmişti.

Adamın boğazını temizlerken çıkardığı sestten onun karşısında durduğunu nihayet fark etti. Kulaklarının rengi derinleşmişti ve başını sol kulağını ona doğru çevirdi.

"Leydim?"

"Ah, affedersiniz, sadece küpelerinize hayran kalmıştım." Parmak ucuyla kendi küpesine dokundu. "Çok güzeller. Bir anlamları var mı?"

"Orklar için bu bir sembol..." Eliyle bir işaret yaptı. "Her seferinde yeni bir tane kazanılır..."

"Başarı mı?" diye sordu.

"Evet. Başarı." Boğazını temizledi. "Öğrenmem gereken başka bir kelime daha var."

"Eirean dilini öğrenmekte şimdiden oldukça başarılı oldun. Dundúran'a gelmeden önce bu dili konuşuyor muydun?"

"Hayır. Yolculuk sırasında Kaldebrak'tan öğrendim."

"Orkça bilmiyorum ama Eirean dilinde size elimden geldiğince yardımcı olmaktan memnuniyet duyarım."

Gözlerinin kenarları kırıştı. "Çok nazıksınız leydim." Çalışma masasının üzerindeki bir şeye uzanarak ona tamamlanmamış bir bahçe makası seti sundu. "Ondan önce, prototipi nasıl beğendiğinize bir bakayım."

Onu açgözlü ellerine indirirken Aislinn zevkle nefesini tuttu. *Bu sadece bir prototip mi?* Mükemmel görünüyordu!

"Oh, Hakon, bu harika!"

Makası ışığa tuttu ve bıçakların kıvrımlarını takdir etti. Metal olmasına rağmen makaslar çok ağır değildi ve incelemek ve hayran olmak için onları bir o yana bir bu yana çevirdi.

Yaptığı yayı ve güvenlik için mandalını anlatırken gamzesi yanağına yayıldı. Ardından ona saplar için seçenekler sundu; yumuşatılmış çam, yumuşak deri ve sıkıca sarılmış kanvas.

"Ne kadar yetenekli olduğunuzu bildiğimden, çamı seçmek zorundayım," dedi.

"Elbette leydim. Çok yakında sizin için hazırlayacağım."

"Minnettarım Hakon, gerçekten. Bu çok daha iyi ve beklediğimden de hızlı oldu. Umarım diğer işlerini aksatmamıştır."

"Her zaman yapılacak nallar olacaktır," diye cevap verdi iyi bir mizahla.

Son rötuşlar için makası isteksizce de olsa geri verdi. Onları tutmak, ne kadar güzel bir eser olduklarını hissetmek onu açgözlü yapmıştı.

"Umarım makasları kullanmaktan, onları yapmaktan aldığım kadar keyif alırsın," dedi, kızın seçmesi için birkaç tahta parçası çıkarırken. "Başka bir şeye ihtiyacınız olursa, elimden geldiğince yardımcı olurum."

Bundan daha güzel sözler hiç söylenmemiştir - en azından Aislinn için. "Zorla kabul ettirmek istemem..."

"Bir demirci başka ne işe yarar ki?" Gülümsemesi arsızlaştı, gamzesi uzadı. "Defterindeki tüm o tasarımlar çok..."

Kızarma sırası Aislinn'deydi. "Dağınık mı?"

"Etkileyici," diye karar verdi. "Çok fazla fikrin var."

Aislinn böyle bir övgüyle karşılaştığında başka ne yapacağını bilemediğinden omuz silkti. "Sanırım zihnim böyle çalışıyor. Eğer onları çizip dışarı çıkarmazsam, kafamın içinde kalabalıklaşıp bana yer bırakmayacaklar."

Açıklamasına sessizlikle karşılık verilince, bakmaya cesaret etti ve onu kendisine bakarken buldu... ne olduğunu bilmiyordu ama kalbi kuş kanatları gibi çırpınıyordu.

"Bunu hiç düşünmemiştim." Yakışıklı yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı. "Bunu sevdim. Çizim zihninizi daha fazla fikir için serbest bırakıyor."

"Hem bir nimet hem de bir lanet," diye kabul etti. "Bu, her zaman bir öncekini unutturacak yeni bir fikir olduğu anlamına geliyor."

"Her zaman iş başında olan bir zihin."

"Evet." Bu kesinlikle doğrudu. Daha önce hiç kimsenin yapmadığı bir şekilde onun nasıl hissettiğini kelimelere dökmüştü. Bununla birlikte, gerçeğin keskin bir iğnesi geldi; zihni gerçekten de her zaman dönüyordu ve bu yorucu olabiliyordu.

Ama şimdi değil. Hakon Yeşil Yumruk'la konuşurken kendini koltuğunun kenarında, Hakon'un brogue aksanıyla söyleyeceklerini merakla beklerken buldu.

Sağlam bir çam parçası seçtikten sonra Hakon, "Bir dakika daha kalmanızın sakıncası yoksa ellerinizin birkaç ölçüsünü alayım mı?" dedi.

Akıl mı? Onu dışarı atmak zorunda kalacaktı.

"Elbette," dedi, mutluluğunu gizlemek için eteklerini düzelterek.

Bir tabure çekerek, bir ip yumağıyla onun önüne oturdu. Tabure onu kadının sandalyesinin biraz altına oturtmuş olsa da, başı hâlâ kadınının üzerindeydi. Öne doğru eğilmiş, dikkatini bir ip yumağını çözmeye vermişken cüssesinin etkisi bu şekilde daha da keskinleşiyordu. Görüş alanının çoğunu kaplıyordu ve o kadar yakındı ki, üzerindeki ateşin sıcaklığını, hemen altındaki odun ve demirin keskin kokusunu ve daha ağır, daha derin bir erkek tonunu koklayabiliyordu. Adamın kokusu ona bir şenlik ateşini hatırlatıyordu; çatırdayan turuncu kıvılcımlar ve alevler içindeki mis kokulu odunlar gibi.

Büyük yeşil elini uzattığında, kız hiç tereddüt etmeden elini uzattı.

kendi. Elini tutup nazikçe hareket ettiren adamın tenini kendi teninde hissettiğinde dudağını ısırđı. Sanki narin ve kıymetliymiş gibi parmak uçlarıyla ona dokundu. Ellerini enine ve boyuna kavrarken ip, teninin üzerinde fısıldadı; yumuşak, alaycı bir fısıltının ardından nasırlarının sıcak sıyrıkları geldi.

Ellerinin yavaş, neredeyse şehvetli hareketlerini büyülenmiş gibi izledi. Tendonların derisinin altında nasıl büküldüğünü, körelmiş parmak uçlarının ipi nasıl tuttuğunu, avuçlarının elini tutarken sıcaklığıyla neredeyse onu nasıl yaktığını.

Aislinn ipin artık kendisine dokunmadığını, sadece adamın iki elinin kendisini tuttuğunu fark edene kadar uzun bir süre geçti. Nefesi kesilerek kirpiklerinin arasından başını kaldırdı ve adamın ağır kaşlarının gölgesi altında kendisine aynı şekilde baktığını gördü.

Aralarından bir şey geçti. Bunu sadece *ışıldılı* ve *heyecan verici* olarak tanımlayabilirdi.

Aislinn nefesini tutmuş,
bekliyordu. Ne için, bilmiyordu.

Yakışıklı demircinin her ayrıntısını incelerken zihni bir kez olsun sessizdi. Sağ gözündeki altın benek. Sol kaşını ikiye bölen küçük yara izi. Burnunun kenarındaki birkaç çil. Küçük dişlerinin uçlarını gizleyen üst dudağının mükemmel kavisi.

Bilmediği bir şeyi söylemek için dudaklarını araladı ve adamın bakışlarının ağzına inişini izledi.

Fates, ne yapıyorum ben?

Aislinn elini geri çekerek bakışlarını defterine çevirdi. "Teşekkür ederim leydim," dedi taburesinde dimdik otururken.

"Tabii ki."

O ayağa kalkarken aralarında bir sessizlik oldu, sonra Aislinn onun çalışma masasını karıştırdığını duydu.

Belki de gitmesi gerektiğini düşündü ama isteksizlik onu koltuğunda tuttu. Yanaklarında hâlâ bir kızarıklık vardı ve ona o şekilde bakarken ne düşündüğünü hâlâ bilmiyordu ama bunların hiçbirisi gitmek istediği anlamına gelmiyordu.

Programlara ve sabun keklerine dönmek için çok erken.

Hakon bir kez daha onu kurtarmaya geldi.

Adamın büyük eli tekrar gözünün önünde belirdi ve başını kaldırdığında adamın elinde iki küçük balmumu çubuğu tuttuğunu gördü.

"İsterseniz şimdi kolları ayarlayabilirim. Ama oldukça gürültülü oluyor." Merakla balmumunu aldı. "Isıtayım mı?"

"Evet, avuçlarının arasında."

Aislinn onun balmumunu parmakları ve avucu arasında ustalıkla işledikten sonra kulağına sokmasını izledi. Eğlenerek onun prosedürünü taklit etti, kulağını tıkayan yabancı bir şeyin verdiği hisle burnu kırıştı.

"Çok garip!" dedi, muhtemelen çok yüksek sesle ve ürperdi.

Gülümseyerek başını salladı, ancak söylediklerini gerçekten duyduğundan emin değildi.

Balmumu yerine oturduğunda Hakon çalışmaya başladı. Aislinn sandalyesinde arkasına yaslandı ve huşu içinde izledi.

Hakon maşa kullanarak makasın saplı ucunu metali ısıtmak için demirhaneye gömdü.

"Daha ne ısıtmaları gerekiyor?" diye sordu yüksek sesle.

Sanki onu duymamış gibi demirhaneye bakmaya devam etti. Aislinn sorusunu tekrarladı ve yine sessizlikle karşılaştı.

Balmumu işe yaramalı.

Yine de, sapları turuncu renkte parlayan makasları ateşten çekip şekil vermek için vurmaya başladığında, metalin metal üzerinde çıkardığı çınlama hâlâ kulaklarını deliyordu. Balmumu bu sesi katlanılabilecek kadar azaltmıştı ama yine de her vuruşta irkiliyordu.

Yine de çalışmayı izlemek bir zevkti. Bu tür şeyleri her zaman büyüleyici bulurdu. Her bir adım, her bir parça nasıl bir araya gelip bir bütün oluşturuyordu? Birçok öğleden sonrasını Dundúran'daki zanaatkârları izleyerek ve sanatlarını nasıl icra ettiklerini öğrenerek geçirmişti.

Yeni bir şeyin yaratılışına tanıklık etmek heyecan vericiydi ve Hakon'u izlemek de farklı değildi. Hatta daha da iyiydi.

Çekici kolunun bir uzantısıydı, diğer eli makası çevirip yerleştirirken kasları mükemmel bir ritimle esneyip gevşiyordu. Bu senkronize bir harikaydı ve Aislinn her anından keyif alıyordu.

Eğer adamın şişkin kollarına ve boğazının çukurunda biriken ter damlalarına takıldıysa, o sadece bir ölümlüydü. Adamın kalın boynunu ve çalışırken esneyen tendonlarını görüp de etkilenmeyecek birine meydan okurdu.

Her şey çok çabuk sona erdi. Sapları yeniden şekillendirdikten sonra maşayla onları havaya kaldırdı ve diğer eliyle birkaç işaret yaptı. Ne anlama geldiklerini bilmediği için sadece başını sallayabildi.

Makaslar daha sonra su dolu bir fıçının içine girdi, buhar açık pencerelerden bailey'e doğru cızırdadı.

Belli bir süre beklettikten sonra -Aislinn onun nefesinin altında mırıldandığını gördü- çalışma masasının üzerine koymak için çıkardı. Adam kulaklarındaki balmumunu çıkardığında, o da çıkardı.

Dünya onlarsız çok bulanık görünüyordu, kulakları özlediği tüm küçük seslerle cınlıyordu.

"Onları ne kadar ısıtacağınızı nasıl biliyorsunuz?" diye sordu. "Tekrar sorduğum için beni bağışlayın, sadece merak ediyorum."

Kulakları yeniden koyu, kırmızı bir kahverengiye büründü.

"Özür dilerim leydim, duymadım..." Boğazını temizledi. "Metali doğru renge kadar ısıtıyorsunuz."

"Renk mi?" *Ne kadar büyüleyici!*

Onun ilgisini gören Hakon, demircilerin metalin yeterince ısındığını anlamak için nasıl belirli bir renge kadar ısınmasına baktıklarını açıklayacak kadar iyiydi. Bazen sadece parlayan bir turuncu, bazen de neredeyse beyaz olacak kadar parlak bir sarı istiyorlardı. Hakon ahşap kabzaları saplara geçirirken onun açıklamalarını dikkatle dinledi.

"Peki ne demek istediniz..." Onun yaptığı el hareketlerini tekrarladı.

"Ah," diye kıkırdadı, "el konuşması. Büyükannem ve ben, büyükbabam çekiçe çalışırken kullanırdık."

"Hareketler belirli anlamlara mı geliyor?"

"Evet, kelimeler demek istiyorlar. Demirhaneden duymak zor olduğunda yardımcı oluyor."

"Aynen öyle. Eğer bana öğretirseniz, öğrenmeyi çok isterim."

Kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Elbette leydim. Belki o zaman bana çok sayıdaki Eirean deyiminizi açıklayabilirsiniz."

Çok geçmeden işini bitirdi ve demirhaneye dolan ışıktan Aislinn öğleden sonranın azaldığını anladı. Yapacak daha çok şey vardı ve öğleden sonrasını böylecek kimsenin onu bulmamış olmasına hem şaşırmış hem de memnun olmuştu.

Demirciyle birlikte saklanmak bir zevkti, huysuz Fearghas'la asla düşünemeyeceği bir zevk.

Aislinn onu kırmayıp zanaatını anlattığı için tekrar teşekkür ederek ayağa kalktı. "Birkaç gün sonra makaslar için geri gelebilirim o zaman?" diye sordu, tekrar gelebileceği zamana kadar saatleri saymaya başlamıştı bile.

"İsterseniz yarın. İstedığınız başka bir şeye başlayabilirim."

Aislinn zevkle parladı, Wülf yan tarafına bastırıldığında başını eğme şansı bulduğu için minnettar oldu.

Fates, daha önce hiç yakışıklı bir yüz görmediğimi sanırsın, diye kendi kendini azarladı kurt köpeğine son bir kez tozlu okşama verirken.

Her yakışıklı yüz size hayal ettiğiniz her şeyi yapamaz - ve bunu yapmayı da teklif edemez.

İşte bu vardı. Bir kadın bu kadar çok vaatle başka ne yapabilirdi ki?

Gerçi Aislinn hiçbir zaman verilen sözlerden etkilenmemişti. Kendine güvenirdi ama erkeklerin vaatleri onu geceleri nadiren de olsa sıcak tutardı.

Sadece onun arkadaşlığından keyif alıyordu, hepsi bu. Zekâyı gördüğünde hayranlık duyabiliyordu ve yeteneklerini ve becerilerini paylaşmaya istekli olması onun için çok daha iyiydi.

Yine de sormadan edemedi: "Bu akşam yemekte görüşecek miyiz? Herkes bize katılabilir."

Aislinn onun yutkunurken genişleyen boğazını izledi. Elleriyle bir şeyler yapmak için Wülf'ü okşayarak beklerken o kahverengi gözler onunkileri aradı.

"Wülf yalnız yemekten hoşlanmaz, ama ben kaçmaya çalışacağım."

"Köpekler hoş karşılanır-" Wülf'e bir uyarı parmağı doğrulttu, "Güzel, iyi huylu köpekler de kabul edilir."

"O zaman biz de size katılalım. Teşekkür ederim leydim."

"Güzel. Öyleyse, çok vaktinizi aldım. İyi günler, Hakon." "İyi günler leydim. Oh-!"

Adamın haykırışına omzunun üzerinden bakmak için döndüğünde kalbi tuhaf bir şekilde çarptı. Cebinden küçük bir şey çıkararak aralarındaki mesafeyi tekrar kapattı.

"Bunu bitirdim ve düşündüm ki..."

Merakla, bibloyu almak için elini uzattı. Sevinçle gülümsedi, "Gül mü? Bitirdin mi?"

"Senin için düzelttim ve hoşuna gidebileceğini düşündüm."

Gerçekten de öyle yaptı, başparmağını pürüzsüz, mumlu yüzeyde gezdirdi. Yiyeceklerinden kumaşlarına kadar dokulara karşı her zaman hassas olan Aislinn'in ruhu, cebinden çıkardığı sıcak ahşap yaprakların yumuşak dalgalanmaları karşısında memnuniyetle mırıldandı.

"Bayıldım," dedi, "teşekkür ederim. Geleli daha iki hafta olmadı ama şimdiden beni şımartıyorsun."

Kelimeler o daha düşünmeden ağzından çıkmıştı ve yanaklarına bir sıcaklık yayıldı.

Ona hiç acımadı, o derin sesi gürlüyordu, "Sizi memnun etmek beni memnun ediyor leydim."

Aislinn onun bakışlarını tam olarak karşılayamadı, "Teşekkür ederim Hakon," diye mırıldanıp kaçarken gözleri o cehennem gibi erkeksi boğaza sabitlenmişti.

Yontulmuş gülü cebine attı, başparmağını yaprakları üzerinde gezdirdi. Bu hareket çarpan kalbini biraz rahatlattı ama çalışma odasının güvenliğine ulaşana kadar nefesini tutamadı.

Kapıyı kapatan Aislinn kendine gülmek zorunda kaldı.

Ne yapıyorum ben? Yeni yakışıklı demirciyle flört etmek hiçbir işe yaramaz.

Ama oh, kader, *eğlenceliydi*.

Hakon demircinin kapısını arkasından kapatarak Fearghas'ın homurdanmasını kesti. Usta demirciye günler öncesinden kırsalı ziyaret edeceğini söylemişti ama bu yaşlı insanın işinin bitmeyeceğinden yakınmasına engel olmamıştı.

Hakon, Fearghas'ın gerçekten endişelenmesini gerektirecek bir şey olmaması için programın önünde gittiğinden emindi. En azından Fearghas'*tan* başkasının.

Günün olasılıkları karşısında heyecandan boğazı düğümlendi. Orek'ten, gruplarındaki buçukluklardan birinin daha kendine bir çiftlik bulduğu haberini almıştı. O ve diğerleri Varon'u ziyaret edip tebrik etmeyi ve yeni çiftliğini çevreleyen araziye bir göz atmayı planlıyordu. göre Darrowlar daha fazla toprak vermek isteyebilirdi ve Hakon da bizzat bakmak istiyordu.

Şatodaki görevinden ve zeki bir varise hizmet etmekten büyük keyif alsa da, toprağın insanlar için ne kadar önemli olduğunu biliyordu. Bir gün, bir eşe teklif etmek, ona güzel bir ev ve arzu edebileceği her şeyi inşa etmek için toprak isteyecekti. Kendi demirhanesini kurmak da çok cazipti.

Siggy'nin ona verdiği işlenmemiş mücevherlerden birkaçını, belki bugün işine yarar diye cebinin derinliklerine saklamıştı.

Gün açık ve aydınlıktı, yürümek için güzel bir gündü.

Yanında Wülf'le birlikte Hakon, bir tarafta demircilik ve çömlekçilik, diğer tarafta kaleye çıkan taş merdivenler ve güneydeki kale duvarıyla çevrili iç bailey'den geçerek Dundúran Kalesi'nin ana avlusuna çıktı. Bu mekânda yürümek bir zevkti ve Hakon da her zaman öyle yapmıştı.

Simetrik olarak döşenmiş beyaz kireçtaşı kaldırım taşları ve süs çeşmeleri

Pırl pırl damlacıklar fışkırtmak onun zanaatkâr duyarlılığını memnun ediyordu. Düzgünce budanmış ağaçlar ve çalılar, mermer heykeller ve sütunların arasına serpiştirilmiş, yeşillik, kemerler ve taş işçiliğinden oluşan bir tür havadar sütun dizisi oluşturarak üç tarafı kaplıyordu. Çiçek tarhları sarı, mavi ve yeşil patlamaları ve havaya ince bir tatlılık katıyordu.

Muhafızlar, kale çalışanları ve zanaatkârlar gibi pek çok kişi gün boyunca avluda gezinirdi. Yakın taraftaki kavak ağaçlarının gölgesinde oturup öğle yemeklerini yiyen ve dedikodu yapan hizmetçileri izlemişti. Şövalyelerin uzak tarafta, kapı girişinin yakınında antrenman yaptıklarını, koştuklarını ve dövüşüklerini görmüştü.

Bir şekilde hem sakin hem de her zaman gürültü doluydu, kalenin gürültüsü geniş avluda biraz yavaşlıyordu.

Bu eşsiz ritim içinde Hakon, ahırlara yaklaşırken Leydi Aislinn'in sesini hayal ettiğini sanmıyordu.

Kalenin perde duvarı içinde yer alan müstemilatının en büyüğü olan ahırlarda yüzden fazla at barınıyordu; şövalyeler için savaş atları, ağır yükleri çekmek için rahvan atlar ve şık beyaz araba atları.

Onun sesini duyduğunu düşünerek adımları durakladı.

Kader, rüyalarımda yeterince duymuyor muyum?

Leydi Aislinn Darrow'u hayal etmesi yeterince kötüydü. Demirhanesinde onu ziyarete geldiğinde açgözlülükle onun varlığını içine çekmesi ve fikirlerinden daha fazlasını hayata geçirme vaatleriyle onu tekrar baştan çıkarması yeterince kötüydü.

Şimdi o da onu duyuyordu.

Ve onun sesini takip ederek ahıra gitti, hiç olmadığı bir yere. Bırakın ata binmeyi, ata neredeyse hiç dokunmamıştı bile.

"Gerçekten kaptan, bu çok saçma. Bir muhafıza *ihtiyacım* yok."

Ateşe tutulmuş pervane gibi, amansızca onu takip etti. Akli ona onu rahat bırakmasını söylüyordu; burası onun kalesiydi ve eğer ona ihtiyacı olursa, onu çağırırdı.

Canavarı buna izin vermedi, onu daha derine itti.

Beklediğinden daha aydınlık bir yer olmasına rağmen ahırın içinde ağır bir at ve saman kokusu vardı. Düzinelerce insan ve at hareket halindeydi ve bir yerlerde bir nalbant toynaklara nal çakıyordu.

Leydi Aislinn'i bulmak kolaydı, girişten çok uzakta değildi, altın rengi saçları örgüler halinde toplanmış ve başına tutturulmuştu. Canavarı onun uzun boynunun kıvrımında arzuyla gurulduyor, saç tutamları ensesine dökülüyordu.

Tanrılar adına, kes şunu, dedi canavara ve kendine.

Eğer demirhanesinde değilse, burada ahırlarda ya da kalenin hanımefendisiyle işi olmazdı. Eğer Kaldebrak'ta Şef Kennum'un üç kızından birinin peşinden nefes nefese koşuyor olsaydı, şef Hakon'un kafasını kör bir savaş baltasıyla koparmakta tereddüt etmezdi.

Bir ne bir ork şefinin kızını ne de bir insan soylusunun kızını düşünmeye hakkı vardı.

Yanında olmadığı zamanlarda onu düşünmeyi ve döneceği anı özlemle bırakmalıydı. Onun o hareketli tarzıyla konuştuğunda sesinin tadını çıkarmayı bırakmalıydı, bu projeyi veya bu fikri açıklarken elleri çırpınıyor ve sallanıyordu. Onun keskin zekâsına ve gözlerinin parlak ışıltısına hayranlık duymayı bırakmalıydı. Ve kesinlikle belinin kıvrımlarının, o dökümlü mavi eteklerle yürürken büyüleyici bir şekilde sallanan ve ellerini mükemmel bir şekilde dolduran geniş kalçalara nasıl kıvrıldığını hayal etmeyi bırakmalıydı.

Bir eş bulmak istiyordu - Leydi Aislinn'e bakmaya devam ederse yapamayacağı bir şey. *Ona* eşi olarak sahip çıkma düşüncesini aklından bile geçirmeye hakkı yoktu, ne de onun böyle bir hakareti kabul edeceğini.

Yaşlı baş demirciyi ne kadar hor görse de, Fearghas'ın söylediği bir şey en azından doğrudu. Hakon yerini hatırlamak zorundaydı ve bu yer Leydi Aislinn'in yanı değildi.

Yine de Leydi Aislinn önünde duran adama sinirli bir ses çıkardığında dikkat kesilen bu mantıklı yanı değildi. Adam, muhafızların kaptanı Aodhan, kaşlarını çatarak Leydi'ye bakarken, içindeki canavar hırlayarak onu uyardı.

Aodhan'ın iyi ve asil biri olduğunu biliyordu. Soğukkanlı ve sertti, kahverengi saçları ve sakalı derisine yakın kesilmişti. Bronzlaşmış yüzünün sol tarafını ikiye bölen bir yara izi sürekli kaşlarını çatmasına neden oluyordu. Yine de Hakon'un onun hakkında gördüklerine ve duyduklarına bakılırsa, şövalyeler ve kale personeli tarafından çok saygı duyulan adil bir kaptandı.

Ama tam o anda, kaşlarını çatmış *ona* bakarken, Hakon *nefret etti*.

Onu.

"Israr ediyorum leydim. Muhafızlarınız olmadan gidemezsiniz." "Sadece Granach'a gidiyorum! Bir saatliğine!"

"Bu, herhangi bir serserinin bize sahip olabileceği bir saat, leydim."

Hanımefendi Aislinn homurdandı, kollar geçişüzerinde onu Göğüs. "Bu sadece gereksiz. Brádaigh malikanesine yüzlerce kez gittim.

şaperon."

"Muhafızlar, refakatçiler değil," dedi Yüzbaşı Aodhan, bunu daha önce birçok kez söylediğini belli eden bir sesle. "Ve bu *daha önceydi*."

Hakon, Leydi Aislinn'in yüzünü göremiyordu ama hoşnutsuzluğu havaya yayılmıştı ve varis ile kaptan birbirine girdiğinde ahırdaki diğer herkes ortalıktan kaybolmuştu.

Canavar dişlerini gıcırdattı; *bu erkek kimdi ki onu reddediyordu?* Ve bir sonraki nefesinde, *onu korumasız bırakmaya nasıl cüret eder?*

Onu koruyacak biri varsa, *o da oydu*.

"Ben Leydi Aislinn ile gideceğim."

Sessizlik teklifini karşıladı.

Leydi Aislinn dönüp şaşkınlıkla ona baktı. Yüzbaşı Aodhan sadece kaşlarını kaldırdı.

Boğazını temizleyen Hakon içeriye birkaç adım daha atmaya cesaret etti.

Hepsine lanet olsun. "Ben de Granach'a gidiyorum. Leydi Aislinn'e eşlik edebilirim." Bir sessizlik daha, Leydi Aislinn ona göz kırpmadan önce-

"Bu bana uyar. Hakon benimle gelecek."

"Leydim," diye içini çekti Kaptan Aodhan, "yine de muhafızlarınız olmalı. Üstat Hakon alınmasın ama *silahlı* korumaya ihtiyacınız var."

Hakon, dişlerini diş etlerine geçirerek kaptana Leydi Aislinn'e yönelik herhangi bir tehdidi çıplak elleriyle parçalayacağını söylemekten ya da her zaman taşıdığı hançer ve baltayı göstermekten kendini alıkoyacak kadar aklı başında ve hayvanını kontrol edebiliyordu. Hazırlıklı olmak işe yarıyordu.

"Yanımda bir ork varken kim saldırmaya cesaret edebilir?"

"Suçlular her zaman cesaret edebilir. Sorcha Brádaigh'e saldıran pislik hâlâ serbest. Yani elinizde tam teçhizat olacak."

"Bir arkadaşımı ziyaret etmek için *altı korumaya* ihtiyacım yok. Bu insanlara ne anlatacak? Bir kişi ve Hakon yeterli olacaktır."

"Dört."

"İki, ve ben kendim kullanıyorum."

Kaptan Aodhan ağzını açtı ama bir an düşündükten sonra *tıklayarak* kapattı. Sonunda başını salladı. "Pekâlâ leydim."

Kaptan omzunun üzerinden havlarken Leydi Aislinn rahat bir nefes aldı, "Tieran, Greenbriar, atlara binin. Mirasçının arabasını getirin."

Hakon, Leydi Aislinn'i ahıra kadar takip etmek için bir adım öne çıktı, olayların bu şekilde gelişmesinden dolayı hâlâ biraz şaşkıındı. Daha fazla uzaklaşmadan Kaptan Aodhan onun yolunu kesti. Büyük, deri eldivenli bir eli

İnsan kaptan Hakon'dan bir baş daha kısa olmasına rağmen, Hakon'u yerinde durdurmaya yetecek bir ciddiyetle ona baktı.

Aodhan alçak ve tehditkâr bir sesle, "Mirasçımızın güvenliğini sana emanet ediyorum," dedi.

"Onu hayatım pahasına koruyacağım." Canavar birinin aksini düşünmesinden duyduğu hoşnutsuzlukla gürledi.

"Bak bakalım. Cephaneliğe birini göndereceğim-"

"Gerek yok." Ceketini geri çeken Hakon gizli hançer ve baltayı ortaya çıkardı.

Aodhan gözlerini kısarak onlara baktı ve "Onlarla aran iyi mi?" diye sordu. "Tüm uzuvları hâlâ yerinde olan bir buçukluğum ben."

Kaptan onu değerlendirdi, Hakon'un ölçüsünü alırken açık kahverengi bakışları tavizsizdi.

Hakon tereddütsüzce arkasına baktı.

Onun için hiçbir yer benim yanımdan daha güvenli değil.

Kaptan Aodhan her ne gördüyse, görünüşe göre onu tatmin etmişti. "Beni hayal kırıklığına uğratma, buçukluk."

"Onu asla yüzüstü bırakmam, Yüzbaşı." Ve nasıl olsa önlemini aldığını düşündüğü için ekledi: "Yarın demirhaneye gel de zırhındaki o çukuru açayım."

Yüzbaşı Aodhan'ın bakışları, göğüs zırhının yan tarafındaki, sadece küçük bir gölgenin işaret ettiği, neredeyse hiçbir şey olmayan minik çukura kaydı.

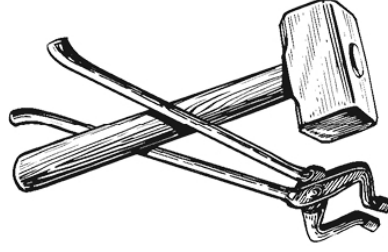
Kaptan kıkırdayarak kenara çekildi ve iki at yanlarına yanaştı. O gösterişli beyaz atlardan biri küçük bir at arabasına koşulmuştu, Hakon bunu bilmiyordu bile. Güneydeki insan krallığı Pyrros'ta kullanıldığını bildiği savaş arabalarına pek benzemiyordu. Çiftçiler ve zanaatkârlar tarafından kullanılan at arabası ya da yük arabası da değildi, Lord Merrick'in bindiğini gördüğü görkemli araba da değildi.

Esasen iki büyük tekerleğin üzerinde duran bir bank olan bu at, parlak siyaha boyanmış ahşap bir kovayla korunan uzun, minderli bir oturağa ve arkasına monte edilmiş bir saklama bölmesine sahipti. Leydi Aislinn bir tarafa oturmuş, uzun deri dizginleri elinde tutuyordu.

"Gidelim mi?" dedi.

Hakon yutkundu. Onun buna binmesini mi istiyordu?

Kaptan Aodhan onun omzuna bir tokat attı. "Demircimizi tek parça halinde geri getirin leydim."

Dundúran'ı arkalarında bıraktılar ve hızla kırsal bölgeye daldılar. Esinti Aislinn'in duyularını canlandırdı, parlak gökyüzü ve kuş cıvıltıları yolculuklarına neşeli bir hava kattı.

Yine de, eğer arkadaşı şezlongun iskeletini parmak eklemlerinin rengi solacak kadar sıkıca kavramasaydı, bundan daha çok keyif alırdı. Aislinn yetenekli bir sürücüydü; küçüklüğünden beri hiç kaza yapmamıştı.

Yine de dengesiz ağırlık dağılımını telafi etmek biraz zorlayıcı oluyordu. Aoife için gül yaprağı poşetleri, Calum için bilim kitapları, Blaire için şiir kitapları, Keeley için karamela ve Sorcha için her şeyden biraz olmak üzere Brádaigh'ler için hazırladığı hediye sepetini, şezlongu yeniden dengelemek için sonuçsuz bir çabayla doğrudan arkasına yerleştirmişlerdi.

Sonunda ayaklarının altına birkaç tuğla eklenmişti.

Çoğunlukla işe yaradı ama şezlong hâlâ Hakon'un tarafında hafifçe yatıyordu.

Aislinn onun kucağına tamamen kaymamak için soluna doğru eğildi.

Yine de, dürüst olmak gerekirse, kendini ona doğru bastırmaktan zevk alıyordu. Çok az seçeneği vardı, gerçekten de - o omuzları ve kollarıyla kova koltuğun çoğunu kaplıyordu. Dengelerini korumak ve tüm o sıcak kasları hissetmek için ona yaklaşması gerekiyorsa, bu zaten iyi olan gününü daha da güzelleştiriyordu.

Kalenin dışında, kırsalın temiz havasında, tüm dünyadaki en iyi arkadaşını görmeye gidiyordu. Bunun gerçekleşmesi için önce Brenna'yla, sonra da Kaptan Aodhan'la tartışmak zorunda kalmış olsa da, bu güzel bir günün habercisiydi. Özellikle de Sorcha ve Orek güneye yaptıkları son yolculuktan nihayet dönmüşken ve düğünleri hızla yaklaşırken.

Sorcha Aislinn'e düğünden sonra işlerin pek değişmeyeceği konusunda güvence verdi; Orek'le birlikte Brádaigh ailesinin evinin yakınında yeni bir eve taşınacaklardı ama hepsi bu kadardı.

Aislinn'in bunun doğru olmadığını bilecek kadar çok arkadaşı vardı. Sorcha kadar sevmese de arkadaş olarak gördüğü soylu kadınlar Darrowlands'da görkemli ziyaretlerde bulunmuş ve ev sahipliği yapmışlardı.

Dundúran'daki ziyafetler katlanılabilirdi. Artık hepsi evliydi, birçoğunun çocuğu vardı ya da ikinci veya üçüncü çocuklarına doğru gidiyorlardı.

Hayat bir şekilde değişiyordu ve Aislinn bunun için onları suçlamıyordu. Sık sık kendini geride bırakılmış hissetse bile.

Şimdi sıra en sevdiği arkadaşına geldiğine göre, değişimden önce -gerçekte ne kadar büyük ya da küçük olursa olsun- sahip olabileceği kadar çok zamana sahip olmak istiyordu.

Kaleden, görevlerinden uzaklaşmak da bir başka nimetti. Dundúran'ın dışındaki çayırarda ve sığ vadilerde hoş bir rüzgâr esiyor, yeşil otlar deniz gibi dalgalanıyordu. Yolları, sık ağaç koruları ve yosunlu çıkıntıların etrafındaki kıvrımlı vadileri takip ediyordu. İlk yapraklar dökülmeye başlamıştı; yeşilin içinde birkaç tutam kırmızı, turuncu ve sarı vardı.

Aislinn güzel günden ve arkadaşını görebilme ihtimalinden memnun bir şekilde nefes aldı - ve dürüst olmak gerekirse, arkadaşlık için. Savaş atlarına binmiş, gözleriyle kayınlar ve böğürtlen çalıları arasındaki tehditleri tarayan iki şövalyenin onları iki yandan kuşatmasından hoşlanmıyor değildi. Sadece buna gerek görmüyordu, gerçekten.

Ya da...biliyordu, sadece buna gerek olmamasını diliyordu.

Artık her şeyin *farklı* olduğunu hatırlatıyordu.

Hayat Aislinn için de değişmişti ama Sorcha için olduğu kadar hoş bir şekilde değil.

Gerçi...

Aislinn yanındaki buçukluğa baktı.

"Nasılsın demirci usta?" Ona biraz takılmadan edemedi, zıplamaya ve kaçmaya hazır bir tavşan gibi görünmesi karşısında gülümsemekten kendini alamadı.

"Bütün soylu kadınlar böyle... arabalar mı kullanır?"

"Hayır, bu şezlongu kendim tasarladım. Etrafta dolaşmak için küçük ve hafif bir şey istedim. Gerçi gördükten sonra pek çok hanım kendi şezlonglarına sahip olmak istedi. Sanırım önümüzdeki yaz uzun mesafeli bir yarışa başlamaktan bahsediliyor."

"Pyrrossi savaş arabası yarışları gibi," dedi, endişeli bakışlarını patıkaya sabitleyerek.

"Sanırım daha az acımasız. En güzel kıyafetlerini giymiş hanımların en sevdikleri at arabalarını yarıştırdıklarını düşünün."

"Soylu hanımların savaş arabacılarından daha az acımasız olduğunu mu düşünüyorsunuz? Orcesses

kazanmak için yarıştırdı."

Aislinn güldü. "Biliyor musun, haklı olabilirsin. Ben de kazanmak için yarışacak birkaç kişi tanıyorum."

"Bunu neyden yaptın? Nasıl tasarladın?"

Aislinn ona bakarak gerçek ilgisini ölçmeye çalıştı. Yeni demirci hakkında öğrendiği bir şey varsa, o da onun kendisine karşı son derece kibar olduğuydu. Elbette espri anlayışı vardı, iyi huylu ve sabırlıydı ama bunların hiçbirisi onun sevgili şezlongunu yapmak için yaptığı deneme-yanılmaları gerçekten duymak *istediği* anlamına gelmiyordu.

Adamın kendisine baktığını, gözlerinin altındaki endişe kırışıklıklarının bir kısmının hafiflediğini gördü. Tahmin etmesi gerekirse, onun cevabıyla gerçekten ilgileniyor gibi görüldüğünü söyleyebilirdi.

"Dürüst olmak gerekirse, arabayı hantal buldum. Yollar bozuk olduğunda süspansiyonu da berbat oluyor. Kullanabileceğim hafif bir şey istedim. Beş yıl önce babamla birlikte Gleanná'ya gittiğimde, sarayda yarışan Pyrrossi savaş arabalarını gördüm ve bir şey istediğimi düşündüm. Babam ilk başta bunu duymak istemedi, biz de daha çok arabaya benzeyen bu tasarımda uzlaştık. Sonra iş dingili yaratmaya ve takmaya geldi..."

Granach'a yaptığı yolculuk çok az zaman aldı ve sonunda nihai tasarıma nasıl ulaştığını anlatmasıyla geçti. Nefes almak için ara vermeyi ve dikkatinin ne kadar azaldığını kontrol etmeyi unutmuyordu ama her seferinde onu öncekinden daha dikkatli buluyordu. Hatta o konuştuğu, adam daha da rahatlıyordu. Parmak eklemleri koltuğun kenarından çözüldü ve kaskatı durmak yerine şezlongla birlikte hareket etmeye başladı.

Dingili, donanımı, süspansiyonu ve frenleri sordu. Kadının uzun cevapları karşısında nihayet etrafına bakar gibi oldu ve şezlongu daha büyük bir ilgiyle incelemeye başladı, kadının onu tasarlamak için neler yaptığını kendi gözleriyle gördü.

Aislinn, Granach'ın dışındaki Brádaigh malikânesinin toprakla dolu avlusuna girene kadar yolculuğun yanlarından geçip gittiğini fark etmedi bile. Sohbetlerine ara verdiklerinde nihayet malikânenin telaşını duyabildi; seyisler atları oraya buraya götürüyor, öğrenciler talim sahalarında geziniyor, personel meyve bahçelerinden ve geniş bahçelerden erken hasat getirmek için çalışıyordu.

Savaş atları yetiştirmek, yetiştirmek ve eğitmekle ünlü olan Brádaigh malikanesi, rakibi olan bir ahırın hakim olduğu güzel binalardan oluşan bir komplekti.

Dundúran'dakiler. Ana binalar padoklar, otlaklar ve küçük bir antrenman sahasıyla çevriliydi. Ve bu sadece atlar içindi. Sorch'a'nın şövalye babası Sör Ciaran Byrne'ün küçük bir kışlası vardı ve burada eğitim gören küçük şövalyeler ve öğrenciler kalıyordu. Ve elbette, personel ve seyisler için kulübeler, geniş bir elma bahçesi, ayçiçeği, kabak ve daha fazlasıyla dolu bahçeler vardı.

Ailenin kendisi de yerel taş ve koyu lekeli ahşaptan inşa edilmiş tipik bir taşra malikanesinde yaşıyordu. Duvarları at başlarını andıracak şekilde oyulmuştu ve ağır ön kapının yüzüne zıplayan bir at işlenmişti. Kuzey ve doğu duvarlarını kalın sarmaşıklar sarmıştı. Aislinn'in ziyaret etmekten her zaman hoşlandığı güzel bir evdi.

"Bana eşlik ettiğin için teşekkür ederim," dedi Hakon'a kalan birkaç dakikalık huzurlu zamanlarında.

"Her zaman, leydim," diye yanıtladı, bakışları ciddiydi.

Aislinn gözlerini kaçırdı ve aptal kalbinin *pıt pıt* atışlarını duymazdan geldi.

Hakon inerken şezlongun kenarına tutundu ve araç onun ağırlığıyla sallanırken kıkırdamamak için yanağını ısırdı. İki ayağı da yere değdiğinde kulakları kıpkırmızı olmuştu.

Adam ona inmesine yardım etmeyi teklif ettiğinde, Aislinn elini onun daha büyük olan elinin içine koyarak aşağı atladı.

Koklayacak ilginç bir şey olmadığında şezlongun yanında tırıs giden Wülf, dili ağzından dışarı sarkmış bir halde aralarına yerleşti. Aislinn tırnaklarıyla kulağının arkasını kaşıdı ve hayvan buna doğru eğildi.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu, birden Hakon'un neden Brádaigh malikânesini ziyaret etme ihtiyacı duyduğunu merak etti.

"Orek ile işim var. Sonra da bir arkadaşımızı yeni çiftliği için tebrik etmeye gideceğiz."

Aislinn zevkle gülümsedi. "Evet, Varon. Umarım iyi uyum sağlamıştır. Lütfen ona en iyi dileklerimi iletin."

Yüzü kendi gülümsemesiyle çatladı. "Yapacağım leydim."

Fates, ona böyle gülümsediğinde, düşünceleri hemen eridi. Orada durup arkasına bakabilir-

"Bu Aislinn!"

Huzur, sevinç çılgınlıklarıyla bozuldu ve ardından onlar ve küçük Brádaigh kardeşler tarafından kuşatıldı. Onların maskaralıkları Wülfü kışkırttı, o da havladı ve onlarla birlikte şezlongun etrafında hoplayıp zıpladı.

Sondan bir önceki kardeş Blaire kıkırdayarak onun başını okşadı ve sırtarak, "Sanırım arabayı kendisi çekecek kadar büyüdü," dedi.

"Evet, ama yeterince disiplinli değil," diye yanıtladı Hakon. "Gördüğü her sincabın peşinden koşuyor."

En küçükleri olan Keeley güldü ve kollarını kendisinden daha uzun olan ve kalçalarının üzerinde oturan Wülf'e doladı.

"Onlara karşı her zaman çok sabırlı olmuştur."

Sorcha da onlara katıldı, yüzündeki çillerin dans etmesine neden olan sevecen bir gülümseme. Yeşil gözleri ışıldıyordu ve Aislinn arkadaşının parladığına yemin etti. *Mutluluk ona çok yakışiyordu.*

Babası Aislinn'lerle birlikteyken Sorcha'nın birçok kardeşine ebeveynlik yapması, annesinin aile işini yürütmesine yardım etmesi ve malikânenin idaresini denetlemesi gibi işlerle Sorcha'nın aşırı çalışmasından her zaman endişe duymuştu. Bir kişi için taşınması gereken çok fazla yük vardı ve bu yüzden Sorcha'yla çok iyi anlaştıklarını düşünüyordu. Birbirlerini anlıyorlardı.

Aislinn kollarını Sorcha'ya doladı ve kısa sürede uzun boylu kadının hacimli bukleleri ve güçlü kollarıyla sarmalandı. Sorcha gülerek onları ileri geri salladı.

"Yanında bir demirci getireceğini bana söylememiştin."

Aislinn sonunda omzunun üzerinden Hakon'a gülümsemek için arkasına yaslanarak, "Ne mutlu tesadüf," diye takıldı.

"Seni görmek güzel Hakon," dedi Sorcha. "Orek'le birlikte Varon'un yeni çiftliğine mi ?"

"Evet. Herkesi görmek güzel olacak."

Sorcha kaşlarını salladı. "Herkes şatodaki dedikoduları öğrenmek isteyecektir." Aislinn'e anlamlı bir bakış attı. "Ben de dahil."

Çocuklar Hakon'a şatodaki görevinden nasıl keyif aldığı ve Wülf'ün orada ne yapmaktan hoşlandığı gibi birkaç soru daha sorduktan sonra Sorcha onu Orek'i yeni evde bulmaya yönlendirdi - bitene kadar içine bakması kesinlikle yasaktı. Hakon Wülf'le birlikte Orek'i aramaya giderken Sorcha kıskançlığını gizleyemedi.

Aislinn Sorcha'nın belini çimdikledi ve onun istemsizce kıkırdamasına neden oldu. Aislinn ona, "Yakında içeriyi de göreceksin," diye hatırlattı.

"Yeterince yakın *değil*," diye ısrar etti Sorcha. "Bu beni deli ediyor. Hemen yanı başımızda büyük, harika bir sırrımız var."

Sorcha onu evin içine götürürken Aislinn kahkahalarla homurdandı.

OceanofPDF.com

Hakon gerçekten de Orek'i Sorcha için inşa etmekte olduğu neredeyse bitmek üzere olan evin içinde buldu. Açık kapıyı çaldı ve Orek'in evin derinliklerinden içeri girmesi için seslendiğini duyunca içeri girdi.

Çok güzel bir evdi, cilalı ahşap ve sıcak tonlar. Yapısı ve tasarımı çok insancaydı ama yine de Sorcha da insandı ve Orek'in klanı özenle hazırlanmış çadırlarda yaşıyordu.

Bir buçukluğun eşine duyduğu şiddetli aşkın kanıtı olan bu ince yapıdan geçerken Hakon kıskançlık duygusuna engel olamadı. Kalbini avucunun içinde tutan eşi için inşa edilmiş kendi evinden geçmesine ne kadar vardı?

Pekala, bir sancıdan daha fazlasıydı.

Leydi Aislinn bir kalede yaşamaktan gerçekten hoşlanıyor mu yoksa daha rahat bir yeri mi tercih eder?

Bu düşünce onu mutfak girişinde duraklattı.

Lanet olsun. Kendine bunu yapmayı bırakmasını söylemişti.

Sinirli bir ses onu mutfığa doğru çekti. Orek yeni cilalanmış tezgahın üzerinde durmuş, önünde üç kapı kolu duruyordu. Kaşları çatılmıştı ve Hakon'un tahmin etmesi gerekirse, arkadaşının bir süredir orada durmuş kapı kollarını ve menteşeleri tartıştığını söyleyebilirdi.

"Sence hangisi?" Orek selamlama amacıyla sordu.

Kaba orkça konuşması Hakon'u bir kahkaha atmaya itti. Arkadaşını son gördüğünden beri anadilini duymamıştı ve Orek sadece Griegen eteklerindeki kamplarda bulunan tuhaf bir aksanla konuşsa da bu küçük ev hatırlatması hoşuna gitmişti.

Son zamanlarda çok fazla hayal kuruyor, kafasının içinde yaşıyordu ve fantezilerinin öznesine bir saat boyunca baskı yapmanın hiçbir faydası olmamıştı. Uzun süreli temas yüzünden nabızı hâlâ biraz daha hızlı atıyordu ve kulaklarının yarına kadar normal rengine döneceğinden şüpheliydi.

Arkadaşının yanına gelen Hakon, yaptığı örneklerle baktı. Orek ve Sorcha'ya düğün için verdiği hediye, yeni evleri için ihtiyaç duyacakları tüm metal kulplar, menteşeler ve topuzlardı ama önce Orek'in Hakon'a hangilerini yaptıracığına karar vermesi gerekiyordu.

"Bu." Tezgâhtaki seçeneklerden birini aldı. Daha basit bir tasarımdı ama onun favorisiydi. "Buçukluk elleri için yeterince büyük ve insan ellerinde pürüzsüz olacaktır."

Orek ciddiyle başını salladı. "Bu doğru. Sorcha'nın elleri yumuşaktır, her ne kadar aksini iddia etse de."

Leydi Aislinn'in elleri daha yumuşak. Sağ yüzük parmağının üst kısmında, tüy kalemini tutuş şeklinden kaynaklanan tek bir nasır vardı. Onun dışında, yumuşak, pürüzsüz, esnek bir teni vardı, elinde küçük, sıcak bir ağırlıktı.

Ölüm tuzağında onun yanında at sürerken, kolunu onun yan tarafının kıvrımlarına bastırduğunda, vücudunu aynı derecede yumuşak ve esnek bulmuştu. Bir insan için küçük bir kadın değildi ama Hakon onu tek koluyla kaldıracığından, vücuduna çekebileceğinden, ayaklarından kaldıracığından, onu saklayacağı vahşi doğaya götürebileceğinden emindi ve-

Orek'in örnekleri son bir kez dolaplara ve çekmecelere tuttuğunu neredeyse hiç duymadı. Ancak arkadaşı sonunda "Haklısın," diye itiraf ettiğinde hayalinden uyandı.

"Kaç taneye ihtiyacın vardı?" Hakon sormak için kendini zorladı, üzücü bir yolculuğu sadece sesiyle bile mide bulandırıcı olmaktan çıkarmayı başaran kadından uzaklaşmak için.

İhtiyaç duyulacak her şeyi saymak ve son ölçüleri almak için birkaç dakika daha harcadılar. Hakon arkadaşına metal işçiliğinin bolca zaman kalacak şekilde bitirileceğine dair güvence verdi.

"Fazladan birkaç tane yapacağım, sadece sahip olmak için."

Orek rahatlayarak iç çekti. "Bir gün, eşin için kulp seçmenin ne kadar acı verici olduğunu anlayacaksın."

Eski tanrılar adına, o gün yakında olsun.

Hakon kabul etti ve Varon'un yeni çiftliğine doğru kısa bir yürüyüş yapmaya hazırlanarak ön kapıdan çıktılar.

Orek alçak bir ısıklıkla arkadaşını, tumbul bir rakunu çağırdı

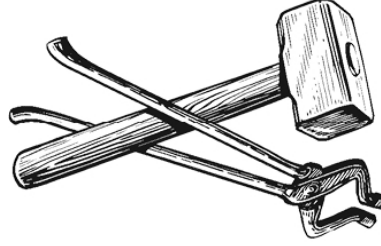
Darrah adını vermişti. Hayvan cıvıladı ve Orek'in vücuduna tırmanarak omuzlarına sarıldı.

Hakon ve Wülf birbirlerine baktılar.

Brádaigh malikânesine ilk geldiklerinde Wülfün Darrah'yı kovalamasını yasaklamıştı ama artık kale halkı oldukları için bunu hatırlatması gerekiyordu.

Parmağıyla itini işaret ederek, "Yemek değil," dedi.

Ormana doğru Wülf sıkıntıyla ofladı.

Hediyeler çabucak dağıtıldı ve ardından Aislinn, Sorcha, annesi Aoife ve teyzesi Sofie çay ve hamur işleriyle geniş mutfak masasının etrafına yerleştiler. Küçük kardeşlerin her biri kendi ikramlarını almaya gitti ve kadınlar düğün konuşması için yerlerine yerleşirken muhafızlar da ortalıkta görünmedi.

Sorcha, "Aralarından seçim yapabileceğimiz bu kadar çok çiçek olduğunu ya da aslında ne kadarına ihtiyacımız olduğunu bilmiyordum," dedi.

Elleri içmek ya da yemekle meşgul olmadığında kadınlar çiçekleri hazırlıyordu. Sadece iki saat içinde Aislinn düzinelerce sap örmüş ve yüzlerce taç yaprağı sıkılmıştı bile. Yemek odası düğün günü depolanmak üzere ele geçirilmiş, ağzına kadar sepetler ve kasalarla doldurulmuştu.

Aoife, ziyarete gelen tüm ailenin nerede uyuyacağı konusunda endişeliydi; Sofie ve kendisi geniş bir aileden geliyordu.

Aoife, Aislinn'e, "Ve tabii ki sen ve partin," dedi. "Babanı bizim odaya yerleştireceğiz, ama senin için-"

"Lütfen bizim için endişelenme," diye ısrar etti Aislinn. "Babamın kamp çadırını getireceğiz. Oldukça geniş ve maiyetimizi rahatça sığdırabilir."

Aoife yüzünü buruşturdu. "Ülkenin efendisi ve varisinin avluda bir çadırda uyumasına izin verebilir miyim bilmiyorum."

"Babam bunu birçok kez kullandı."

Aoife mutsuzca devam etti ve sonunda Sorcha, "İzin ver anne. Tek yataklı bir çadır gibi değil. Bu odadan daha büyük.

ve ön güneş birleşik. İyi olacaklar." Aislinn,
"Söz veriyorum olacak," diye onayladı.

Aoife, Aislinn'e doyurucu bir fincan çay daha doldurdu ve tabağına biraz daha bisküvi koydu.

Öğleden sonrayı bu şekilde sohbet ederek geçirdiler, Aislinn arkadaş ziyaretinin sıcak mükemmelliğini iliklerine kadar hissetti. Kadınsı kahkahalar ve şakalaşmalar, yumuşak alaylar ve övgüler, hepsi içinde annesiyle birlikte solan ve neredeyse yok olan bir şeyi besliyordu.

Yine de öğleden sonra ilerledikçe Aislinn onlara gelişinin asıl sebebini anlatması gerektiğini biliyordu. Hangi lonca ustalarının kavga ettiğinden ve hangi şövalyelerin hangi hizmetçilere kur yaptığından çok daha önemli haberleri vardı. Yine de günün bitmesini istemiyordu, Brádaigh mutfağı çok sıcak ve misafirperverdi. Ve... haberler, Jerrod'un ne yaptığını öğrendiğinden beri taşıdığı mide bulandırıcı korkuyu geri getirdi.

Yine de, örgülü saplarının sonuncusunu da bitirdiğinde, "Sana söylemem gereken bir şey var," demek zorunda kaldı.

Ses tonu karşısında bakışlarını kaçırdılar, bir şeye hazırlanıyorlardı ve Aislinn bunu yapan kişi olmaktan nefret ediyordu.

Ellerini mutfak masasının üzerine koyarak Sorcha'nın omzuna doğru eğildi, "Kısa bir süre önce Ward'dan bir haber aldık. Jerrod kaçmış."

Mutfağı öfkeli soluklardan oluşan bir koro doldurdu. "Nereye gidecek?" diye sordu Aoife.

"Ondan haber alan var mı?" diye sordu Sofie.

Aislinn Sorcha'ya baktı, arkadaşının yüzünde karanlık bir ifade vardı. İfadenin kendisine yönelik olmadığını biliyordu ama suçluluk ve utanç duymasına engel olamıyordu. Kendi kanı Sorcha'ya, onu kendilerinden biri olarak kabul eden ailesine çok korkunç bir şey yapmıştı. Aileleri her zaman çok yakın olmuştu ve bu bağlara böylesine tamamen ihanet etmek...

Çay ve kek Aislinn'in midesinde çalkalandı.

"Babam, düğünden sonra Sör Ciaran'la birlikte güneye gittiklerinde onu arayacağını söyledi."

Brádaigh kadınlarının hepsi hoşnutsuzlukla homurdandı. "Evet," dedi Aoife, "yeni plan bize söylendi."

Sofie başını sallayarak, "İşlerinin yolunda gitmediğini düşünen erkekler asla rahat edemez," dedi. "İşlerinin asla tam anlamıyla çözülemeyeceğini, sadece devredilebileceğini anlamıyorlar."

"Connor'dan onu istemeyi düşünüyordum. "Connor'dan onu bulmasını istemeyi düşünüyordum.

Ama Niall zaten gidiyorsa, en azından Jerrod'un nereye gittiğini öğrenmesi için birini göndermek isterim."

Sorcha en büyük ağabeyinden söz edilince neşelendi. "Niall Jerrod'u daha iyi tanıyor ama onu bulma konusunda Connor'a daha çok güvenirim."

Aislinn ve Sorcha başlarını salladılar. En büyük ikinci kardeş olan Niall ve Jerrod, Niall şövalyelik eğitimini ciddiye almadan önce bir zamanlar arkadaş olmuşlardı. Aislinn Niall'a bir şövalye olarak güvenmesine rağmen, onun Jerrod yerine kendisine hizmet edeceğine güvenip güvenemeyeceğini bilmiyordu.

Ayrıca, bir seçim yapması gerektiğinde, her zaman daha yaşlı, daha sakın ve daha bilge olan Connor'ı seçerdi. İyi bir adamdı, özünde bir marangoz ve zanaatkârdı, bu yüzden babasını şövalyeliğe kadar takip ettiğinde birçok kişi şaşırmıştı. Bu onun gerçek mesleği olmayabilirdi ama Connor asil, sadık ve etkiliydi.

Aislinn, Aoife'nin endişeli ifadesini görünce aceleyle, "Bütün bunlar düğünden sonra olacak tabii," diye ekledi.

Sofie Sorcha'ya, "Bunu senin şu adama söylemen gerekecek," dedi. "Bunu iyi karşılayacağından şüpheliyim."

"Hayır, yarın sabahın ilk ışıklarıyla Jerrod'un peşine düşmek isteyecektir." Yüzüne sinsi bir gülümseme yayıldı. "Yine de onu ikna etmek için kendi yöntemlerim var. Ona bu gece söyleyeceğim."

Annesi ve teyzesi kıkırdadı ve gözlerini devirdi.

Aislinn bu şakaya gülümsedi ama içini kemiren kıskançlığa engel olamadı. Sorcha'nın Orek'le olan ilişkisini ve daha da önemlisi Orek'in arkadaşına nasıl davrandığını görmüştü.

Aislinn kadınına bu kadar bağlı bir erkek daha önce hiç görmemişti ve birbirlerine ne kadar bağlı olduklarına tanıklık ederken neredeyse röntgenci gibi hissediyordu. Sanki birbirlerinin düşüncelerini okuyabiliyorlardı. geçen küçük bakışlar, küçük dokunuşlar ve nazik şakalaşmalar; kendilerine ait bir dilleri vardı.

Arkadaşının dikkatinin başka yöne çekilmesini biraz kıskanıyordu ama daha çok gerçek bir aşk hikâyesinin nasıl olabileceğini görüyordu.

Aislinn bunun onlar için kolay olmadığını biliyordu ve insanlarla diğer halklar arasındaki bir birlikteliğin önünde her zaman zorluklar olacaktı. Yine de onları bir arada gördüğünde, Aislinn bu zorlukların onlar için ne kadar anlamsız olduğunu anladı. Fedakârlık ve savaş buna değermişti.

Arkadaşı daha azını hak etmiyordu.

Aislinn insanlar arasında böylesine bir sevgi ya da birbirine bu kadar uygun ve birbirini destekleyen bir çift görmeyeli uzun zaman olmuştu. Kesinlikle, orada

kale içinde her zaman flörtler ve ilişkiler yaşanırdı. Arada sırada personel birbiriyle ya da bir şövalye veya şehirden biriyle evlenirdi. Soylu kadın arkadaşlarının çoğu aşk için evlenmişti ve kendi düğünlerinde ne kadar mutlu göründüklerini görmüştü.

Hiçbiri Sorcha ve Orek arasında hissettiği aşkın parlaklığına ve derinliğine sahip değildi.

Onu baştan çıkaracak, daha önce hiç sahip olmadığı bir şeyi istemesini sağlayacak şeyin bu tür bir aşktan başka bir şey olamayacağını düşündü.

Aislinn asla hamile kalmamaya, Róisín'inki gibi hayatının çalınmasına neden olacak bir konumda olmamaya yemin etmişti. Bunun en basit anlamı, asla evlenmeye niyetli olmamasıydı. Hamilelikten kaçınmanın silfiyum tozu gibi perhiz içermeyen yolları da vardı elbette ve Aislinn bunları da uyguluyordu ama soylu bir eşi olan bir asilzade çocuk, varis isterdi. Ve Pyrrossi egemenliğindeki bir sarayda oğulları olsun isterdi.

Planı şimdiye kadar mükemmel bir şekilde işlemişti. Babası onu evlendirmeye hiç hevesli görünmüyordu. O ve Róisín, Darrowlands ve Eirea'nın diğer yerlerindeki pek çok kişi gibi aşk ve arkadaşlık için evlenmişlerdi. Yine de Aislinn, Merrick ve Róisín'in evlendiği dünyanın şu anda içinde yaşadığı dünyayla aynı olduğunu düşünecek kadar saf değildi. Veraset savaşlarından sonra harap olmuş bir Eirea'da soylular, özellikle de soylu kadınlar için beklentiler farklıydı.

Bu değişikliğe, babası gibi birçok taşra lordu da karşı çıkıyordu. Kadınların hakları her zaman erkeklerinkiyle eşit olmuştu ve Eire'de miras ve isimlendirme genellikle anasoylu çizgiyi takip ediyordu. Sorcha'nın kendisi de Byrne değil, bir Brádaigh'di ve en büyük kızın en büyük kızı olarak mülkü ve işi miras alacaktı.

Yine de Aislinn'in seçimi asla aşk, arkadaşlık ve ona en uygun kişi kadar basit olamazdı.

Bunu küçüklüğünden beri biliyordu. Bu yüzden asla seçim yapmamaya karar verdi.

Sorcha'yı böylesine uygun bir eşle, ona gökyüzündeki güneşmiş gibi bakan bir adamla görmek Aislinn'in içini sızlatmıştı.

Aislinn hiç aşık olmamış değildi. Tam tersine. Gençken matematik öğretmenine aşık olduğunu hayal etmişti. Kendisinden sadece birkaç yaş büyük, başkentten gelen gösterişli bir dahiydi ve onun parlaklığı karşısında gözleri kamaşmıştı. Babası onu Darrowlands'a özellikle onun için getirmişti, çünkü öğreniminin başlarında diğer öğretmenlerini geride bırakmıştı.

Brenden'in zihni çok ilginç ve farklı şekillerde çalışıyordu.

Aynı zamanda farklı, daha analitik düşünen biri neredeyse bağımlılık yapıyordu. Brenden, annesinin ölümünden sonra yakınlaşmasına izin verdiği ilk kişiydi ve teoremler ve diyagramlar üzerinden birbirlerine aşık olmuşlardı.

Yine de sonunda, göz kamaştırıcılığı kararmaya başladı. İnsanların onun hakkında söylediği her şeye inanıyordu, büyüklük için yaratıldığına. Aislinn onun başkente dönüşü için yas tutmamıştı.

Bir de Sör Alaisdair vardı, asil bir ikinci oğul ve yeni şövalye olmuştu. Lord Merrick ve Sör Ciaran ile birlikte eğitim almaya gelmiş ve birkaç yıl boyunca onlara hizmet etmişti. Aislinn onun yakışıklılığına ve kendine olan güvenine kapılıp aralarında bir ilişkinin filizlenmesine izin vermişti. Onunla konuşmak kolaydı ve Aislinn onun ilgisinden gurur duyuyordu.

Yine de Brenden gibi Alaisdair de evlilik konusunda ısrar etmeye başlamıştı. Liege Darrow'un yerinde olsaydı neleri farklı yapacağını belirtmek için.

Dundúran'dan ayrıldıklarında Aislinn ikisini de özlememişti. Kalbi bir süreliğine kederlenmiş olabilirdi ama kendisini değil, siyasi gelecekleri için ne anlama geldiğini seven birini asla gerçekten sevmeyeceğini biliyordu.

Kimsenin basamak taşı olmayacaktı.

Sorcha'yı Orek'le birlikte görünce, aşkları Aislinn'in daha önce bildiği her şeyi gölgede bıraktı. Sahip oldukları şeyin nadir olduğunu ve böyle bir aşkın tatmin olmak için gerekli olmadığını anladı.

Ve yine de...

"Konuş ve öyle olsun," diye espri yaptı Sofie. "İşte oradalar."

Aislinn düşüncelerinden irkilerek mutfak penceresinden başını kaldırdı ve avluyu boydan boya geçen iki devasa yeşil figür gördü.

Orek derileriyle dikkat çekiciydi ve boyu bulunduğu her alana hükmediyordu.

Hakon bir saç teli kadar kısaydı ama daha genişti, omuzları ve kolları cüppesinden taşıyordu.

Kalbi *pıt pıt* atmaya başladı.

Sorcha dalgın dalgın, "Acaba dönerken karaya baktılar mı?" dedi, fincanlarını ve tabaklarını toplamaya başlarken.

Aislinn'in zihni metalik bir *çınlamayla* onun sözlerinin etrafında döndü.

"Kara mı?"

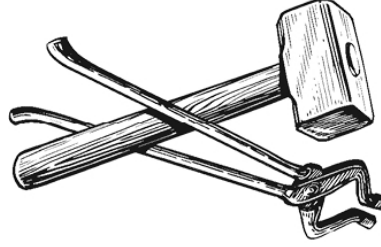
Sorcha başını salladı, dikkatini tabakları dizmeye vermişti. "Hakon kaledeki görevine başlamadan önce toprak edinmekle de ilgilendiğini söylemişti. Çiftçilik mi yapmak istiyordu bilmiyorum ama yine de toprak."

Aoife, "başka bir demircinin olması iyi olurdu," dedi.

"Özellikle de onu kendimiz için yakalayabilirsek. Atların her zaman nala ihtiyacı vardır."

Sorcha kullanılmış tabakları lavabonun yanına koyarken omzunun üzerinden gülümsedi. "Dikkatli ol, Aislinn. Görünüşe göre annem yeni demircinizi çalmaya niyetli."

Aislinn zorla sırttı. "O zaman elimdeyken onu iyi kullanmam gerekecek."

Mantikor sürüsü onlara son bir gürültülü içki şarkısında önderlik etti, bira ve bal likörü tankard jantlarının üzerine dökülürken kısa bıyıkları neşeyle seğirdi.

Bir düzineden fazlası Varon'un küçük çiftliğinin dışında toplanmış, orada yaşanacak yeni hayatı kutluyorlardı. Yeşil deri, altın kürk ve mavi tüylerin hepsi bir doku kakofonisine katılmış, tonsuz sesleri yeni çiftlik için iyi şans ve bereketli hasatlar için çınlıyordu.

Hepsi son kelimeyi söylerken, sesleri kapının pervazını titretirken, mantikorlar bir kutlama ve iyi şans gösterisi olarak içkilerini Varon'un başına dökmelerine öncülük etti. Erkek bunu iyi karşıladı, kaşları boyunca köpükler akarken dişlerinin etrafında sırttı.

Sırtlarına vurulan tokatların ve iyi dileklerin ardından birçok kişi fiçilerini yeniden doldurmak için fiçilere yöneldi.

Kendininkini yeniden dolduramadan Hakon aşağı baktı ve baldırında tüylerin hışırdadığını hissetti.

Darrowlands'i artık evleri olarak gören harpi sürüsünün en büyüğü Maritza, onunla Orek'in arasına sıkışmış, harpilerin o sinir bozucu tarzıyla onlara gülümsüyordu. Kuşlar gibi gagaları yoktu, bunun yerine avın üzerine çullanıp ısırma için mükemmel olan sıra sıra keskin dişleri vardı

-Ya da ortakları. İri iri irislerin hakim olduğu büyük yuvarlak gözler açılmış ve ona odaklanmıştı.

Mavi-siyah tüylerden oluşan kuyruğunun tekrar baldırına sürtündüğünü hissetti. O ve kız kardeşlerinin hepsi benzer renkteydi; uzun, mürekkep gibi siyah saç yeleleri;

Yüz, göğüs ve bacaklarda gri-mavi deri; sürekli hareket eden mor gözler; ve mavi-siyah tüyler. Tüm harpilerin kanat-kolları vardı - gerçek kollar değil, orta eklemünde pençeli, dört parmaklı bir el bulunan kanatlar - ve her biri üç pençeli kuş benzeri ayaklarla biten arkaya bakan dizleri olan bacakları.

Maritza'nın kız kardeşi Andreen, Varon'un yeni evinin etrafındaki birkaç sembolü o garip zarif ayaklarıyla kazıdı. Diğer ikisi, Ysera ve Nareeda, kuyruklarını arkalarında sallayarak bir başka yarı ork olan Jör'ü köşeye sıkıştırmışlardı bile. Açıldıklarında kuyrukları etraflarında en az bir metre kadar dalgalanıyordu ve Hakon kampta geçirdiği zamanlarda harpilerin kuyruklarıyla flört ettiklerini öğrenmişti.

Aralarına bakan Martiza, parlak siyah saçlarını dar omzunun üzerinden savurarak gülümsedi. Yine de Martiza sahip olduğu her şeyle flört ediyordu.

"Kampta seni özlüyoruz Hakon," diye mırıldandı. "Ve Orek o evi bitirerek bir yabancı oldu."

Hakon kulaklarının yandığını hissedebiliyordu ve Orek sanki bir taş yutmuş gibi görünüyordu.

Harpiler avlanmayı, uçmayı ve sevişmeyi çok seven şehvetli yaratıklar olarak bilinirdi. Genellikle ömür boyu çiftleşirlerdi, bazen bir dişi sürüsü sadece bir erkeği alırdı, ancak o erkek yerini hak etmek zorundaydı. Bu arada, harpiler potansiyel eşlerini test etmekten zevk alırlardı.

Hakon, Orek'in çiftleşmiş bir erkek olmasının Maritza için bir sorun teşkil etmediğini .

-Sorcha'yı birden fazla kez kendilerine katılmaya davet ettiğini duymuştu.

Brádaigh malikânesinin eteklerindeki küçük kampları genellikle entrika ve flört yuvasıydı. Mantikor sürüsünden en az birinin, muhtemelen Balar'ın, telaşlı bir Jör'e yaltaklanan Nareeda'ya ters ters baktığına bakılırsa, harpilerin flörtlerini kabul ettiğini biliyordu.

Hakon'un kendisi de çok cazip gelmişti ama dürüst olmak gerekirse Maritza ve kız kardeşleri onu korkutuyordu. Aç bakışlarındaki bir şey... Onlar için yeterince erkek olamayabileceğini kabul edecek kadar erkekti.

"Beni şatoda meşgul ediyorlar," dedi Hakon, yapacak bir şey bulmak için boş tankardını dudaklarına götürmekte acele ederek.

"Orada pek çok güzel insan kadın var sanırım." Kuyruğunu salladı.

"Ve adamlar. Birçok şövalye."

Kaşları ilgiyle kalktı, tüyleri hışırdadı. "Şimdi oradalar."

Hakon'un aklına aniden Maritza ve kız kardeşlerinin Dundúran kalesinin avlusuna inip Yüzbaşı Aodhan'ı gafil avladıkları ve

hazırlıksızdı. Dundúran şövalyelerinin hiç şansı yoktu.

"Belki de şatoyu ziyaret edebilirsiniz," dedi Hakon, oyalanmaktan mutluydu. "Eminim Leydi Aislinn buna aldırılmaz."

"Leydi Aislinn ile konuştunuz mu?"

Başlarını kaldırıp derin gümbürtüye baktılar, Allarion'un yankılanan sesiyle şenlik sustu.

Heybetli fae savaşçısı birkaç adım ötede duruyordu, yüzü sertti ve dikkati Hakon'a odaklanmıştı. En hafif tabirle sinir bozucuydu. Fae'ler ve batı yaylalarındaki krallıkları hakkında çok az şey biliniyordu. Masallarda denize bakan büyük kaleler, güneşten daha parlak şehirlerden bahsedilirdi; hepsi de güçlü Fae Kraliçesi ve sarayı tarafından yönetilirdi. Fae'ler çok eskiydi; kimse ne kadar zamandır yaşadıklarını ya da batı kıyılarında ne kadar zamandır ikamet ettiklerini bilmiyordu.

Çok az bilinen şey, fae'lerin topraklarına derinden bağlı ve uyumlu olduklarıydı. Kendi sihirlerini toprağıinkiyle aşilayarak kendilerini ormanlar, dağlar ve göllerle iç içe geçirirlerdi. Krallıklarının aşılmaz olduğı düşünölürdü, çünkü herhangi bir güç tüm fae'lerin birleşik büyüünü nasıl bozabilirdi.

Bu yüzden yalnız bir fae savaşçısını tek başına görmek yeterince ürkütücüydü. Görünüşleri harpillerden daha insani olsa da, daha az çarpıcı değillerdi. Gözbebekleri beyazdan ziyade siyahtı ve grimsi mor tenleri kadar solgundu ki damarlarındaki siyah kan hemen altındaki desenlerde ve kıvrımlarda görülebiliyordu. Allarion'un saçları uzun gümüşi beyaz bir tabaka halinde sarkıyor, kulaklarının uzun uçları tarafından yüzünden uzak tutuluyordu.

Neredeyse siyaha çalan koyu mor kadifeden bir pelerin, solgun teniyle tam bir tezat oluşturacak şekilde onu örtüyordu. Siyah bir girdabın içine yerleştirilmiş ve uzun beyaz kirpiklerle çerçevelemiş zengin bir ametist rengi olan o karanlık gözler Hakon'a sabitlendi ve dizlerini kilitlemek için çaba sarf etti. Şimdi ona çevrelerindeki ormandan bile daha yaşlı, kadim bir varlık bakıyordu.

Kimse Allarion'u buraya neyin çektiğini ya da kraliçesinin yüksek sarayından bu kadar uzağı nasıl geldiğini bilmiyordu. Fae'lerin dişiler tarafından yönetildiğı ve daha iri, daha saldırgan erkekler tarafından kıskançlıkla korundukları biliniyordu. Dişilerin, çok daha küçük olmalarına rağmen, vitraydan daha güzel ve daha narin kanatlara sahip olduğuna dair hikayeler vardı.

Bir muamma olan Allarion yine de yeterince hoş bir erkekti - ilk korkunuzu atlattığınız sürece. Kibar olmaktan başka bir şey yapmamıştı. Hakon onu kutlamalarında gördüğüne biraz şaşırmıştı ama sonra,

Allarion, Darrowlands'da yeni bir hayat arayışıyla buraya ilk gelenlerden biriydi.

Boğazını temizleyen Hakon cevap verdi: "Evet, Leydi Aislinn'le konuştum. Onunla birlikte buraya geldim, kendisi Brádaigh malikânesine geri döndü."

Allarion bir kez başını sallayarak, "Size eşlik edeceğim. Onunla konuşmak istiyorum."

Bunu kötü niyet ya da saldırganlık içermeyen o yumuşak üslubuyla söyledi ama bu Hakon'un canavarının dikkatini çekmesini engellemedi. Allarion gibi kadim bir fae karşısında hiç şansı yoktu; yine de erkeğe baktı ve tehdidi değerlendirdi.

Leydi Aislinn'e zarar gelmesine izin verilmedi.

Allarion orada durmaya devam etti; yüz ifadesi değişmemişti ama şimdi havada bir beklenti vardı.

Maritza kanatlarını çırparak ejderha Theron ve üvey kız kardeşi Briseis ile flört etmek için ilerlerken, Orek ve Hakon Varon'a veda edip tebrik ettiler.

Allarion'a döndüklerinde, fae'nin belki de en dikkat çekici yanı, sanki yaydığı büyü yetmezmiş gibi, ormandan koşarak onlara katılmasıydı.

Hakon'un ensesindeki tüyler diken diken oldu ve hırlamasını durdurmak için bir elini Wülf'ün başına koymak zorunda kaldı.

İçinden çıktığı gölgeler kadar karanlık olan Allarion'un atı tek boynuzlu at Bellarand'dı.

Belki de fae'lerden daha nadir ve daha efsanevi olanları korkunç küheylanlarıydı. İnsanların büyük yükleri çekmek için kullandığı atlardan daha büyük olan tek boynuzlu at öne doğru adım attığında, her büyük toynak düşüşünden kıvılcımlar fışkırıyor gibiydi. Gece yarısı siyahı yelesi ve yıldızsız bir gece kadar karanlık kürküyle çayırın yumuşak ışığı onun etrafında bükülüyor gibiydi.

Dişleri ağzının hemen arkasında duruyordu ve siyah sklera gözlerinin koyu kırmızısını neredeyse gizliyordu. Kadife ceketinin altında büyük göğsünün ve yanlarının kasları titriyordu. Ve boynuzu...

Uzun, hınzır bir spiral olan boynuz, ön saçının ortasından obsidyen bir bıçak gibi fırladı, ucu herhangi bir mızrak veya kılıçtan daha keskin ve daha güçlüydü.

Orkların batı denizlerini ilk geçtiği zamanlardan kalma, klanların birleşerek fae'lerle savaştığı ve kendileri için toprak talep ettiği eski hikâyeler vardı. Hemen arkalarında büyülü fae kılıçları olan bir tek boynuzlu at hücumuyla yüzleşme fikri... Hakon'un midesini bulandırıyordu.

Tek boynuzlu bir atı hiçbir şey durduramaz, engelleyemez ya da kıramaz. Tek boynuzlu at beklenti içinde başını savurduğunda, tüm gözler havayı yaran boynuzda kaldı.

Orek kolunu dikkatlice uzattı, Darrah şişmiş ve omuzlarında kıpırdamadan duruyordu. "Gidelim mi?"

Allarion, sanki kendisi ve atı oradaki her varlığın tepesini attırmamış gibi memnuniyetle başını salladı.

Hakon Wülfü bir kez daha okşayarak tüylerini diken diken etti. "Yemek değil," mırıldandı ite.

Malikâneye dönüş yolu hızlı ve sessizdi. Hakon'un hızının yavaşladığı tek an, malikânenin sınırına yakın bir çayırın küçük bir köşesine bakmak oldu. Burayı daha önce birçok kez görmüştü ama cebindeki işlenmemiş mücevherlerle Brádaigh'lerin etrafındaki toprakları yeni gözlerle inceledi.

Oyalanmak için sadece bir dakikası vardı -içgüdüsel bir şey ona tek boynuzlu atın görülemeyeceği bir yerde geride kalmasını istemediğini söylüyordu- ama bu kadarı yeterliydi.

Çayır güzel bir yerdi, yoncalarla kaplıydı ve bir tarafı uzun bir çıkıntıyla kaplıydı. Ağaçların gölgesi, böğürtlen çalılarının ve mavi peygamber çiçeklerinin yetişmesine yetecek kadar ışık alıyordu. Büyüleyiciydi ve Hakon orada, bir tarafında saygın bir demirhane, diğer tarafında da bir atölye bulunan kendi evini hayal edebiliyordu.

Onun evi Varon'unkinden daha büyük olacak, Sorcha için Orek'in evine çok daha benzer bir şey olacaktı. Hakon'un eşi daha azını hak etmiyordu.

Diğerlerine yetişmek için acele etti, kararını vermiş ve ruhu tatmin olmuştu. Güzel bir araziydi; bir eşle seve seve paylaşabileceği bir arazi.

Avluya girdiklerinde diğer her şeyle birlikte malikânedeki işler de durmuş gibiydi. Eğitilen ya da yetiştirilen pek çok at Bellarand'a huşu içinde bakıyor, kulakları öne doğru dönüyor ve uzun başları sanki hayvanlar arasında bir kralı kabul ediyormuş gibi sallanıyordu.

Neredeyse eve varmışlardı ki ön kapı açıldı ve Leydi Aislinn ile Sorcha, ardından da Dundúranlı şövalyeler ve Brádaigh'in üç küçük çocuğu dışarı çıktı. Hepsi de boynuzlu atının yanında yürüyen fae'ye bakakaldı.

Selamlamak için gülümsemiş olsa da, Sorcha en küçük kardeşlerinin tek boynuzlu ata daha fazla yaklaşmasını engellemek için kolunu uzattı.

"Allarion, seni bir süredir burada görmüyorduk."

Fae'nin dikkati Sorcha'nın üzerindeydi ve Hakon yanındaki Orek'in kaskatı kesildiğini hissedebiliyordu.

"Batı ormanlarında doğru yeri arıyordum. Sanırım onu buldum." O ürkütücü bakış Sorcha'dan Leydi Aislinn'e kaydı. "Görüşmek için birkaç kez dilekçe yazdım."

Leydi Aislinn'in yüzündeki şaşkınlığı bir kaş çatma ifadesi sildi. "Özür dilerim, ben... Varon'un çiftliği gördüğüm tek dilekçeydi."

"Size sayısız istek gönderdim."

"Başka hiçbir arazi hibesi dilekçesi masamdan geçmedi."

Fae sonsuz küçüklükte yer değiştirdi ve ifadesi değişmese de etrafındaki hava soğudu.

"Ben bir yalancı değilim, Leydi Aislinn."

Kaşları daha da çatıldı, şaşkınlığı yüzünden okunuyordu. "Öyle olduğunuzu hiç söylemedim, sadece dilekçenizi almadığımı söyledim."

"O zaman personelinizden biri sizden bir şeyler saklıyor."

Leydi Aislinn'in ağzı hakaretle açıldı. Hava çatırdadı ve Bellarand'ın büyük başı sallandı, hınzır boynuzunun ucu Leydi Aislinn'in yolunu gösterdi.

Canavarı uludu ve Hakon öne doğru bir adım atarak fae ile Leydi Aislinn'in arasına girdi.

"Bunun sadece bir yanlış anlaşılma olduğuna eminim," diye ısrar etti. "Leydi Aislinn'i ya da halkını yanlış yapmakla suçlamaya gerek yok."

Allarion'un soğuk bakışları Hakon'a çevrilmişti ama Hakon korku hissetmiyordu. Belki daha zeki bir erkek korkardı ama Allarion ve Leydi Aislinn'den çok daha kötülerinin arasında dururdu.

Endişeli bir anın ardından, fae sonunda başını salladı.

"Özür dilerim. Aceleci davrandığım için çabuk sinirleniyorum. Bağırsız olduğum için ruhum bir yuva seçmemi istiyor. Bellarand ve bana uygun bir yer buldum."

Leydi Aislinn yavaşça başını salladı ve sağ kolunu uzattı. "Özel olarak konuşalım mı?"

Şövalyelerden biri, "Leydim..." diye itiraz etti.

"Yanımda dursan bile beni bir fae'den koruyamazsın. Peki birkaç metre gerçekten ne anlama gelecek?" Bunu o kadar içten söylemişti ki, şövalyenin açık sıkıntısı Hakon'unkini yansıtıyordu.

Allarion bir adım öne çıkınca kalbi boğazına düğümlendi.

"Bir kadına asla zarar vermem, özellikle de masum birine," dedi Fae.

Şövalyelere tısladı.

Ve sanki meydan okurcasına Leydi Aislinn'in yanına gelerek kolunu uzattı. Leydi Aislinn bir kez gözlerini kırıştırdıktan sonra elini adamın dirseğinin kıvrımına soktu, sadece parmak uçları adamın paltosunun ince siyah derisine değiyordu.

Hakon, Allarion'un onu kısa bir mesafe öteye götürmesini bir avcının tüm yoğunluğuyla izledi, usulca konuşurlarken başı ona doğru eğildi.

Kıskançlık derisinin altında kıvranıyordu; bir fae ona bu kadar kolay dokunabilir, dikkatini çekmeye cüret edebilirdi.

Sözleri kısıktı ve Hakon tüm duyma yetisine rağmen anlayıp anlayamayacağını bilmiyordu ama sağ kulağının onun sesinin yumuşak tonunu alamamasından nefret ediyordu. Yüzlerini diğerlerinden uzağa çevirerek başlarını birlikte eğdiler. Kadının başka bir erkeğe, güçlü, dünyevi ve asil kandan geldiği belli olan bir erkeğe bu kadar yakın durmasından, bu küçük samimiyetten nefret ediyordu.

Olmadığım ve asla olamayacağım her şey.

Bu düşünce Wülf'un kemiğe yapışması gibi içini kemiriyor, onu paramparça ediyordu. "Başka tarafa bak," diye mırıldandı Orek ork dilinde.

"Diğerleri de sana bakıyorum."

Uyarı canavarı hırlatmıştı. Başka tarafa bakamazdı, bunu riske atamazdı. *Ya bana ihtiyacı varsa?*

Orek'in uzun bir iç geçirdiğini duydu. "Emin misin?"

Soru, sonunda bakışlarını başka yöne çekmesine yetecek kadar şaşırttı onu. "Ne?"

"Onun senin eşin olduğuna emin misin?" Hakon'un kanı dondu.

Dudaklarını zorlayarak, "O benim eşim değil," dedi.

Orek huffladı, belli ki hiç etkilenmemişti. "İşte bu yüzden burada dikilip *bir fae*'ye saldırmak ister gibi bakıyorsun. Ve köpeğinden daha yüksek sesle hırıyorsun."

Hakon ancak o zaman göğsünün bir hırıltının ağır titreşimleriyle titrediğini fark etti. Sesi bastırmak için ısırıldı ama canavarı tamamen rahatlamadı. Sesini içinde tutmanın zorluğuyla boğazı ağrıyordu.

"Buçukluk olduğum için kendimde bir canavar olup olmadığını bilmiyordum," dedi Orek ona. "Çoğunlukla uykudaydı. Ta ki bir erzak çadırına girip Sorcha'yı bulduğum geceye kadar."

Sözcükler Hakon'un dikkatini Leydi Aislinn ve fae'lerden başka yöne çekmeye çalışıyordu. Uyarıyı ve daha da kötüsü gerçeği duydu,

Orek'in itirafında cınlıyor.

Yaklaşmakta olan tehlikeyi biliyordu.

"Onu orada bırakamayacağımı biliyordu. Eve yalnız gitmesine izin veremeyeceğimi biliyordu. İstedğim kişinin o olduğunu biliyordu. Onu nasıl durdurmaya çalıştığımın bir önemi yoktu, canavar biliyordu. Görünüşe göre senin canavar da biliyor."

"O benim eşim değil," diye tekrarladı Hakon, Orek için olduğu kadar kendisi için de.

Kelimeler boğazında düğümlendi.

"Henüz değil. Ama bil ki dostum, bir kez başladı mı durdurulamaz."

"Biliyorum." İşte bu yüzden aptalca sevdasını unutmak zorundaydı. Dundúran'da pek çok güzel kadın vardı -herhangi biri, asla sahip olamayacağı Darrowlands'ın varisinden daha iyi, daha güvenli bir seçim olurdu.

İyi bir hayat istiyordu, basit bir hayat, ailesiyle dolu bir hayat. Entrika ya da karmaşa istemiyordu.

Yine de onu istiyorum.

Ama asla onun eşi olarak kabul edilmeyecekti. Bir şövalye ve yeoman kızı olan Sorcha için sorun olmayabilirdi ama reisin kızı için? Asla.

Bu düşüncüyü aklından geçirdiği için bile aptaldı.

"Eşler arasındaki bağın karşılıksız kalmasının nasıl bir cehennem olduğunu bilirim. Neyi seçersen seç, şimdi karar ver. Emin olmalısın."

Hakon çenesini kapatıp kükreyen hayal kırıklığını bastırırken boynundaki tendonların derisine baskı yaptığını hissedebiliyordu.

Lanet kader, olmaması gerekiyordu!

İçindeki her şey, tüm umutları, hayalleri ve özlemleri, zaten emin olan bir canavarın saldırısı altında çalkalanıyordu. Kendini iki arzu, iki kader arasında ikiye bölünmüş hissediyor ve atlayamayacağı kadar yüksek ve tehlikeli bir uçurumun üzerinde durduğundan endişeleniyordu.

Çünkü atlarsa onu gerçekten ne bekleyebilirdi? Hiçbir şey onun eşi olmasıyla, onun için inşa ettiği çiftlik evinde güvende ve rahat olmasıyla bitmezdi.

O rüya asla gerçekleşmeyecekti.

Yani o senin eşin olamaz.

Gerçek onu iliklerine, ruhunun derinliklerine kadar kesip attı. Kalbi bu gerginliğin altında çatladı.

Hakon, Leydi Aislinn ve Allarion'un bir çeşit anlaşılmaya varmalarını şaşkınlıkla izledi. Fae ona partilerine kadar eşlik etti ve son bir kez

Sorcha'yı selamladıktan sonra pelerininin zarif bir kavisiyle Bellarand'ın sırtına atladı.

", " diye mırıldandı ve sonra tek boynuzlu at ormana doğru döndü.

İkili çoktan ağaçların arasında kaybolana kadar kimse konuşmadı.

Sorcha bir nefes verdi. "Bu da bir şeydir."

"Ne istiyormuş?" Hakon ses tonundaki çaresiz havlamaya engel olamayarak sordu.

Herkesin ona baktığını hissedebiliyordu ama umurunda değildi. Cevaba bir sonraki nefesi gibi ihtiyacı vardı, bilinmezlik ısıran karıncalar gibi üzerinde geziniyordu.

Leydi Aislinn, "Ormanın kuzey tarafındaki terk edilmiş malikâneye sahip çıkmak istiyor," dedi, ifadesi okunamıyordu.

"Scarborough mu?" dedi Sorcha.

"Evet. Dilekçesini benim için tekrar gönderiyor. Öncekiler kaybolmuş olmalı ya da babam onları göndermeyi hatırlamadı. Bunu araştırmam gerekecek."

Verdiği cevaplar, canavarı kaburgalarının kafesinin arkasına sürmeye yetecek kadar teselli idi. Çabasıyla öfkesi yatıştı ve göğsündeki gurultu sustu.

Orek'e baktığında, arkadaşı sadece ciddiyetle bakmakla yetindi.

Başka bir şey söylemeye gerek yoktu.

Şövalyelerden biri, "Hava kararmadan dönmeliyiz leydim," dedi.

Leydi Aislinn kabul etti ve böylece vedalaşıldı ve gelecek ziyaretler için sözler verildi. Hakon Orek'in elini insani bir şekilde sıktı ve Sorcha'nın yanağına küçük bir öpücük kondurdu. Brádaigh çocuklarının hepsi Wülf'ü son bir kez okşadı ve Leydi Aislinn'den bir sonraki ziyaretinde daha fazla hediye için söz aldı.

Hakon onun şezlonga tırmanmasına yardım etmek için elini uzattı. Kadın hiç tereddüt etmeden elini tuttu ve avucunu onunkinin üzerinde gezdirdi. Kolundan omurgasına doğru bir farkındalık titreşimi yayıldı ve onun tatlı kokusunu içine çekerek derin bir nefes almaktan kendini alamadı.

Fates, ben aptal bir erkeğim.

Onun peşinden tırmandı, çocuklar onun ağırlığı altında sallanan şezlongu gördükçe kıkırdadılar. Yerleştiklerinde, şövalyeler atlarına binerken el sallayarak vedalaşılar.

Leydi Aislinn dizginleri hafifçe *kırarak* onları tekrar yola çıkardı,

Dundúran'a dönerken.

Gün çoktan kararmıştı ve şehrin dış mahallelerine ulaştıklarında hava kararmış olacaktı. Yine de Hakon bunu hafife almayacaktı; onunla geçireceği kısa bir zaman onu rahatlatacaktı, bunu biliyordu.

Ona bir soru sormak için ağzını açtı, konularından birine başlamasını sağlamak için, ilk önce ona döndü, gözleri ilgiyle parlıyordu ve "Bana fae hakkında bildiğin her şeyi anlat - ve tek boynuzlu atlar." dedi.

OceanofPDF.com

Onu asla eşı olarak alamayacak olsa bile, Hakon en azından Leydi Aislinn'le arkadaş olabileceğine karar verdi. Elbette bu iyi olurdu. Bu, o yakınına gelene kadar huzursuz ve mutsuz olan canavarını doyurdu ve daha makul olan aklına gerçekten bir hayat kurabileceği birini seçmesi için zaman verdi.

Canavarı bu düşünce karşısında homurdanmış olabilirdi ama Hakon bir hayalin içinde yaşamanın onu hiçbir yere götürmeyeceğini biliyordu. Kurmayı ve sahip olmayı planladığı hayat basit ve istikrarlıydı. Büyükannesi ve büyükbabasının sahip olduğu gibi.

Böylece varisle sohbet edebilecek, onun zekâsına hayran kalacak ve onu memnun etmek için yeni mekanizmalar inşa edebilecekti. Eğer onun gülümseyişini, öğleden sonra güneşinin aydınlattığı buklelerinin altın rengini ya da bir sorun üzerinde kafa yorarken kaşlarının açısını kaydetmek zorunda kalırsa, öyle olsun.

Başı bir başkası tarafından döndürüldüğünde, o şeyleri bu kadar canlı hatırlamayacağından emindi. Sadece kendisine başını çevirmesi için bir fırsat vermeliydi.

Hakon, Leydi Aislinn'in yemek salonunda diğer çalışanlarla birlikte yemek yeme önerisini kabul etti. Wülf bunu ondan daha çabuk benimsedi ve kamburunun üzerinde oturup görkemli görünerek birkaç elden daha fazlasının ona artıkları uzatabileceğini öğrendi. Hakon kendini gitmeye zorladı ve sonunda etrafından akan hoş sohbete alıştı.

İnsan dudaklarını okumada yavaş yavaş ustalaşıyordu ve yemek sırasında kimin konuştuğunu takip edip söylenenleri dikkatle dinlediğinden emin olarak pratik yapıyordu.

Masanın öbür ucundan ona bakan birkaç hizmetçi, aşçı ve bahçıvandan fazlası vardı. Onlara biraz ilgi göstermek, isimlerini öğrenmek için elinden geleni yaptı.

ve yüzleri ve kimin ne yaptığını.

Aşçılardan biri olan Tilly'yi oldukça esprili buluyordu ve anlattığı hikâyelerle masadakileri her zaman gülmekten kırıp geçiriyordu. Brigitt, Claire ve Fia'nın hepsi de çok güzeldi ama Fia onun favorisiydi çünkü sık sık Leydi Aislinn'den bahsediyordu. Hakon her lokmayı yemeğinden daha büyük bir açgözlülükle yutuyor ve hep daha fazlasını istiyordu.

Yine de haftalar geçtikçe, avluda bir tur atmasını isteyebileceği ya da şehre yemeğe götürebileceği birini bulmaya yaklaşmadı. Şehirde henüz tanışmadığı daha pek çok insan vardı ama zamanı kale işleriyle ve Leydi Aislinn'in projeleriyle geçiyordu.

Onun keskin küçük makaslarını bitireli çok olmuştu ve ardından hemen kendine bir çift makas yaptı.

Bir öğleden sonra annesinin gül bahçesinde birlikte dururlarken Leydi Aislinn, "Gerçekten buna mecbur değilsin," diye ısrar etti. En az on dakikadır ona endişeli bakışlar fırlatıyordu.

"İstiyorum," diye ona güvence verdi. Endişesini hafifletmek umuduyla ona sırtıttı, ama o da ona gülümsedi, sarkık hasır şapkasının gölgesinde kalmasına rağmen göz kamaştırıcıydı. Odanın döşemelerinin altında saklı duran mücevherlerden daha değerli bir hazine daha.

Boğazını temizleyerek ekledi, "Demirhaneden çıkmak iyi geldi. Güneşi görmek."

"Bu kesinlikle doğru," diye güldü. "Solgunlaşmana izin veremeyiz." Sonra kaşlarını neredeyse saç çizgisine kadar kaldırdı. "Ork derisi güneşte kararır mı? Güneş seni yakabilir mi?"

Gözleri o merak parıltısını yakaladı ve aniden eli adamın çıplak teninde, parmak uçları adamın üst kolunun kıvrımında gezinmeye başladı.

Hakon'un kalbi göğsünde şiddetle çarpmaya başladı ve aleti de ilgiyle paçasına yapıştı.

Leydi Aislinn'in eli acı verecek kadar yumuşaktı, parmak uçları tenini dağlıyordu. Küçük bir nefesle elini geri çekti.

Bakışları başka yöne kaydı ve kızaran yüzünü geniş şapkasının kenarına sakladı. "Çok özür dilerim. Ben sadece..."

Hakon boğazını tekrar temizleyerek onun dikkatini çekti. Ceketinin yakasını geriye doğru sıyırarak ona boğazının altındaki açık yeşil deri çizgisini gösterdi.

"Güneşin altında kararırız," dedi, şaşkındı ama kızın açıkta kalan tenine gözlerini kırıştırtarak bakmasından olağanüstü memnun oldu.

bakışlarını kaçırdı. "Ork derisi yakılamayacak kadar kalındır. Ya da çok inatçı. Buçukluk derisi..." Açık elini kararsız bir hareketle salladı. "Biraz daha hassas."

Uzun bir süre daha adamın boğazına baktı ve kararlı bir şekilde salladı. "O zaman bir şapka almalısın."

Onun sarkık şapkası gibi bir şey giydiği düşüncesine güldü, ancak bir sonraki yardıma geldiğinde, onun ciddi olduğunu ve kendi geniş kenarlı hasır şapkasıyla onu beklediğini gördü.

Leydi Aislinn onu bekliyordu ve o da biliyordu ki, eş olsun ya da olmasın, onu asla hayal kırıklığına uğratmayacaktı.

Şapkayı kafasına geçirdi, kulakları gölgenin altında hemen serinledi.

Çenesinin altındaki ipleri sıkamak için uzanırken zevkle mırıldanan bir ses çıkardı.

Parmak uçları tekrar ona dokundu ve kulakları artık o kadar da soğuk değildi.

Yaptığı işten memnun görünüyordu, bu yüzden Hakon da memnundu. Şapkanın gölgesi altında, bahçe güllerinin nasıl budanması gerektiğini öğretirken onu gereğinden fazla izleyebiliyordu.

Bu işi yemek salonunda yemek yemekten daha çabuk benimsedi, özellikle de dikenlerin Leydi Aislinn'in yumuşak ellerini nasıl kesip tırmaladığını görünce. Eldivenlerle bile güller onlarla savaşıyor, dikenlerini ve vahşi şekillerini korumaya kararlıydı. Makasın derine inmesi gereken daha zor bitkilerle savaşmakta ısrar etti. Kollarını ve yüzünü çizerek intikamlarını aldılar, ama onunkinden daha iyi.

Onun yardımıyla bahçe yavaş ama emin adımlarla kendini göstermeye başladı. Leydi Aislinn kaydettikleri ilerlemeden çok memnundu ve Hakon onun güller ve gelecek baharda ne renk olacakları hakkındaki konuşmalarını mutlulukla dinledi.

Çalışırken, Aislinn'in gelecekteki projelerine dair fikirlerinden, yani şehrin güney tarafında inşa etmeyi planladığı köprüden de bahsettiler.

Bir başka güneşli öğleden sonra ona "Yakında başlamaya kararlıyım," dedi.

Sonbahar başlamıştı ama şu ana kadar garip bir şekilde ılıman geçmişti. Yine de esintide bir serinlik vardı ve bu da Leydi Aislinn'in ilk büyük fırtınadan önce bahçeyi kış uykusuna hazırlamayı bitirmek istemesine neden oldu.

Hakon elinde malç dolu bir el arabasıyla onu takip ediyor, kemerin açısından yaya yolunun genişliğine ve harcın bileşimine kadar köprü için planlarını anlatırken hayretle dinliyordu.

"Sanırım Dundúran'ın sorumluluğu bana bırakılacaksa, en azından köprü konusunda kendi yolumu çiziceğim. Kar yağmadan önce en azından ön çalışmaların bitmesi için bir an önce başlamak isterdim ama yakında bu mümkün olmayacak."

Sadece Dundúran'a değil, tüm Darrowland'a hükmedeceği zamanın yaklaştığından ilk kez bahsetmiyordu. Hakon hikâyeyi Orek'in Jerrod Darrow'la ilgili anlattıklarından, kale dedikodularından ve Leydi Aislinn'in söylediklerinden bir araya getirmek zorunda kalmıştı.

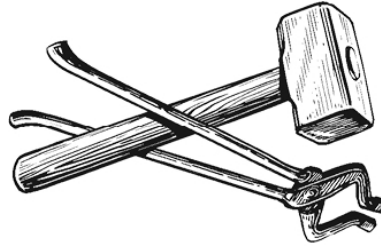
Liege Darrow'un yakında gitmeye ve asi oğlunu aramaya niyetli olmaması Hakon'un içine sinmemişti. Leydi Aislinn'e duyduğu kızgınlık, gül bahçesini ele isteyen yabani otlardan daha hızlı ve daha çok büyüyordu ve Hakon bu duygularla ne yapacağını bilemiyor, ona elinden geldiğince yardım etmeye çalışıyordu.

Bu yüzden o günkü çalışmalarının sonuna doğru ona dönüp, "Zamanı geldiğinde lonca yöneticileriyle konuşmak için bana eşlik eder misin? Fikrinize minnettar olurum" diye sorduğunda, "Elbette leydim" demekten başka bir cevap veremedi.

Ve bu sadece onun yanında daha fazla zaman geçireceği anlamına gelmiyordu. Gerçekten yardım etmek istiyordu. Eğer zeki varis bir köprü inşa etmek istiyorsa, Hakon bunu gerçekleştirecekti.

Daha sonra kadınları daha yakından tanımak ve bir eş bulmak için zamanınız olacak.

Evet, kış gelip de herkes evlerine kapandığında buna vakti olacağından emindi. Şimdilik kendininkini Leydi Aislinn'e sunabilirdi.

Sonbahar havası hasat zamanını müjdeleyen bir keskinlik taşımaya başladığında, Aislinn birkaç hafta boyunca kalenin demirhanesinde ve annesinin bahçesinde kesintisiz bir sığınak buldu. Keyifli bir iki hafta boyunca, Aislinn'in küçük saklanma yerleri keşfedilmedi, öğleden sonraları uzun zamandır ilk kez kendisine aitmiş gibi hissetti.

Zamanının çoğunu tekeline almasına izin verdiği için Hakon'a minnettardı. Fearghas kesinlikle ondan çoktan bıkmıştı, demirci dükkanında homurdanıyordu.

Çalışırken izlenmekten hoşlanmadığından bahsetti ama o işine devam ederken Hakon'la birbirlerine kaçamak sırtışlar atmakla yetindiler.

Hakon'a ne getirirse getirsin, ne kadar tuhaf olursa olsun, en azından onun hayalini hayata geçirmeye çalışmayı kabul ediyordu. Uzlaşmacı tavrıyla onu şımartıyordu ve bu durum hızla bağımlılık yaratmaya başlamıştı. Aslında prototip ya da deney olarak yaptırmak istediği parçalar tükenmek üzereydi ve akşamlarının geç saatlerini aklına gelen herhangi bir fikrin eskizini yaparak geçiriyordu - sırf tekrar demirci dükkanına gitmek için bir bahane olsun diye.

Makastan tüy kalem ucuna, kömür maşasından çalışma odasının kapısı için yeni menteşelere kadar ona yaptığı küçük bir hazinesi vardı, böylece dışarı çıktığında onu asla ele vermeyeceklerdi. Yine de en sevdiği hâlâ küçük ahşap güldü.

Aislinn bunu her zaman cebinde taşırdı, onu gülümseten küçük bir simge. Brenna günlük görev listesini okurken başparmağını pürüzsüz taç yapraklarının üzerinde gezdirmeyi alışkanlık edinmişti; ipeksi kayma, endişesinden ziyade odaklanmak için rahatlatıcı, tekrarlayan bir hareketti.

Görevler etrafına yığılmış gibi görüldüğünde ve duyguları ağzına kadar taşıdığına, arkadaşını görmek için küçük sığınağına kaçabileceğini bilerek daha rahat nefes alıyordu. Bazen yanında iş ya da kitap getirirdi ama çoğu zaman sohbet etmek için yerleşmekle yetinirdi. İlk başlarda sadece demirhanenin karanlık huzurunun tadını çıkarıyordu ama haftalar geçtikçe Aislinn fark etmeye başlamıştı... görmeye gittiği kişi Hakon'du.

Onun rahat gülümsemesinden ve kendisinden hiç sıkılmıyor gibi görünmesinden hoşlanıyordu. Aislinn başkalarının onun monologlarına nasıl tepki verdiğini biliyordu -kendisi de kolayca aşırı heyecanlanıyor ve kendini kaptırıyordu. Yine de onun tarafından aceleye getirildiğini ya da sessiz kalmasını tercih ettiğini hiç hissetmedi. Aksine, onun uzun konuşmalarının çoğunu teşvik ediyor, bir fikir üzerinde konuşması ya da bir kararı uzun uzun açıklaması için onu cesaretlendiriyordu.

Gül bahçesini geri kazanma konusundaki yardımını paha biçilmezdi - bunu kendisi yapmayı düşünmüştü ama ondan yardım isteme fikri aklına geldiğinde tereddüt etmemişti. Bir anda ortaya çıkıvermişti ve onu asla buna zorlamayacaktı. Ama her istediğinde, onun için bulduğu geniş kenarlı şapkanın altında ciddi ve hevesli bir şekilde geldi.

Bütün bir öğleden sonrayı demirhanedeki sandalyesinde oturup onu çalışırken izleyerek rahatlıkla geçirebilirdi. Metali ısıtmanın ve şekillendirmenin metodik süreçleri ona çekici geliyordu ve her adımı açıklarken sabırlıydı. Aislinn bir şeylerin nasıl yapıldığını öğrenmeyi seviyordu ve

çalıştı ve Hakon bilgisini onun aç zihnine bir tepside sundu.

Ve dürüst olmak gerekirse, aç olan tek yanı bu değildi.

Çalışırken onda neredeyse şiirsel bir şey vardı. Çekiç ve maşayı kullanma şekli... metali işlerken yüzündeki konsantrasyon... demiri döverken ellerinin nasıl büküldüğü ve kaslarının nasıl kasıldığı...

Yanaklarını kızartan sadece demirhanenin sıcaklığı değildi.

Günde birkaç kez parmaklarını tahta gülün üzerinde gezdirirken, adamın boğazındaki açık yeşil deri çizgisini ortaya çıkarmak için yakasını geriye sıyırdığı anı düşündü.

Aislinn erkeklerde en çok neyi çekici bulduğunu hiçbir zaman tam olarak düşünmemişti. İki sevgilisinin boyutları ve şekilleri birbirinden çok farklıydı: Brenden'in söğüt gibi bir zarafeti vardı, uzuvları uzun ve ince yapıydı; Alaisdair ise tamamen sert ve acımasız bir güce sahipti. Hakon hem ikisi hem de hiçbiri, her şey ve daha fazlasıydı.

O gün, demir bir çubuğu kor halindeki kömürlerin altına gömerken adamın omuzlarının gerilmesini ve gevşemesini izlemişti. Aislinn bacak bacak üstüne attı, tepe noktası arzuyla karıncalanıyordu. Fates, ama o iyi bir adamdı. İri ve vahşi, evet, ama yüzünde çok zarif ve zarif bir şey vardı. Ve demirci ateşini körüklemek için eğildiğinde, sıcak kahverengi gözlerin uzun, isli kirpiklerinin arasından ona bakışı...

Aislinn nefesini tutarak elini kaldırdı ve şu işareti yaptı

Bitti mi?

Hakon başını sallayarak *şimdilik* diye cevap verdi.

Aislinn onun elleriyle konuşmasından oldukça hoşlanıyordu. Birlikte geçirdikleri öğleden sonraları ona temel kelimeleri öğretmişti ve daha fazlası için her zaman heyecanlıydı. Bu kadar basit olması hoşuna gidiyordu; el hareketleri tek bir anlama geliyordu. Emin olmak için, elleriyle bütün cümleler kurabilir ve karmaşık düşünceler ve sorular oluşturabilirdi, ancak bu, konuşulan kelimeler gibi yoruma bağlı değildi. Zihni bunun doğrudanlığından hoşlanıyordu.

Sanki kendi gizli dilleri varmış gibi dahil edilmiş hissetmeyi de seviyordu.

Kulaklarındaki balmumunu çeken Aislinn, tüm seslere yeniden alışmak için bir an bekledi. Demir ocağının ateşi çıtırdıyordu ve yakındaki çömlek çarklarının vızıltısını duyabiliyordu.

Hakon balmumunu çıkarırken *su* için el hareketi *mi* yaptı?

Aislinn başını iki yana salladı ve adamı izlemiyormuş gibi yapmak için çok uğraştı.

Çalışma masasından su tulumunu aldı ve uzun bir yudum aldı.

O geniş boğazı her yutkunuşta çalışıp sallanıyor, tek bir damla kaçıp çenesinin kıvrımında parlıyordu. Ağzı kurudu, dudakları o damlayı dilinde yakalama arzusuyla karıncalandı.

Fates, daha önce bir erkeğin boğazını hiç bu kadar büyüleyici bulmamıştı. O konuşurken boğazının hareket ettiğini fark etmesi bir anını aldı.

"Yine mi geldin?" diye nefes aldı, ona yeniden odaklanmak için hızla gözlerini kırıştırdı. "Bana açıklaman için başka bir şey duyduğumu söyledim."

Aislinn gülümseyerek koltuğunda öne doğru eğildi. Onunla geçirdiği zamanın en çok hoşuna giden yanlarından biri de bu küçük dil oyunuydu.

Kız onun Eire dilinde epeyce ustalaştığını düşünüyordu ama o bu becerisinden emin değildi, neredeyse utanıyordu. Atasözleri ve deyimler özellikle şaşırtıcıydı ve şaşırtıcı bulduklarını ona getirmeye başlamıştı.

"Duyalım bakalım."

"Arabayı atın önüne koymak." İri elini çalışma masasının üzerine koydu ve su tulumundan tekrar su içerken ağırlığını masaya verdi. "Neden biri arabayı atın önüne koymayı düşünsün ki?"

Aislinn gülerken homurdandı. "Yapmazlar! Bunun saçma olması gerekiyordu."

"O zaman neden insanlar diğerlerine bunu yapmamaları gerektiğini hatırlatmak zorunda?"

"Kendini aşmamak anlamına gelir. İşleri doğru sırayla yapmak için."

"Ama sonra..."

On dakika daha bu sözün değerini tartıştılar, Hakon'un argümanları giderek daha tuhaf bir hal alıyordu; Hakon'un sırf onu güldürmek için böyle bir şey yaptığından şüpheleniyordu. Ruhu kahkahalarla hafiflemiş, kalbi bir arkadaşına sahip olduğu için biraz daha dolmuştu. Bir arkadaşına, konuşacak birine sahip olmayı ne kadar özlediğini fark etmemişti. Fia genellikle onun en yakın sırdaşıydı ama Fia'nın yerine getirmesi gereken bir görevi ve kendi hayatı vardı; ailesi kasabada bir fırın işletiyordu ve o

Aislinn'in o gün ona ihtiyacı sık sık onlara yardım etmek için ziyarete gelirdi.

Birinin ilgisine sahip olmak, arkadaşlığa doymak, Aislinn'in hafife aldığı bir şey değildi.

Özellikle de sığınağı sonunda ortaya çıktığında.

Öğleden sonra vaktinin azaldığını hisseden Aislinn kendini oturduğu yerden kaldırdı. Tam vedalaşmaya başlamıştı ki dışarıdaki bailey'den küçük bir çığlık yükseldi.

Fia pervazı kavradı ve açık pencereden içeri eğilerek, "*İşte buradasın!*" diye haykırdı.

Aislinn kızarak eteklerini düzeltti. "İşte buradayım."

Fia bıkkın bir nefes verdi. "Brenna herkesin seni aramasını sağladı."

Aislinn yüzünü buruşturarak, "Brenna'ya beni nerede bulduğunu söylemeyelim," dedi.

Ama hizmetçi ellerini sallayarak Aislinn'in endişelerini yok saydı. "Boş verin onu. Büyük salonda size ihtiyaç var. Baron Bayard burada."

En yakın komşularının adını duyunca Aislinn'in yüreği ağzına geldi ve günün ışıltısı bir anda kayboldu.

Görünüşe göre istediği kadar saklanabilirdi - görevleri ne olursa olsun onu bulacaktı.

OceanofPDF.com

Aislinn, Baron Bayard'ın büyük salona girişindeki kıbar selamına karşılık başını salladı.

"Ah, Aislinn, işte buradasın," dedi babası rahatlayarak. Komşuları Dundúran'ı şereflendirmeye karar verdiğinde ikisi de Padraic Bayard'ı eğlendirmekten pek hoşlanmamıştı.

Bayard onu karşılamak için ileri atıldı ve elini uzattı. Aislinn yanağını ısırarak elini olabildiğince az uzattı. Bu geleneği hiçbir zaman umursamamıştı, özellikle de yabancılar -ya da daha kötüsü Padraic Bayard- tarafından dokunulmak ve öpülmek anlamına geliyorsa. Padraic Bayard, kızın uzattığı parmak uçlarını kullanarak onu kendine yaklaştırdı ve başını eğerek elinin arkasını öptü.

"Leydi Aislinn, bugün ve her gün çok güzel görünüyorsunuz," dedi.

"İltifatlarınız da her zamanki gibi sayısız, Baron Bayard."

Adam sıcak bir şekilde gülümseyerek kadının midesinin sıkışmasına neden oldu. Bayard'la ilgili sorun da buydu; onun ne kadarının doğru, ne kadarının yalan ya da taktik olduğunu asla tam olarak anlayamıyordu.

Yaşça kendisine benzeyen Bayard'a Endelín malikânesi ve geniş üzüm bağları genç yaşta miras kalmıştı. Çocuksu bir çekiciliği vardı, gerçi her ikisi de otuza yaklaştıkça bu çekicilik azalıyordu. Yine de yakışıklı bir adamdı, kestane rengi bukleleri ve ışıltılı mavi gözlerini çok etkili bir şekilde kullanıyordu.

O ve Jerrod bir çeşit arkadaşlıklar. Çoğunlukla birbirlerini alt etmekten zevk alırlardı. Kimin diğerini daha akıl almaz bir şakaya kışkırtacağını ya da en gösterişli ziyafeti vereceğini görmek için yaşıyorlardı. Bayard yeni bir iğdiş satın aldıysa, Jerrod da bir tane almak zorundaydı - eğer Jerrod

güzel bir dudu baştan çıkardı, sonra Bayard daha da güzel bir varise kur yapmak zorunda kaldı.

Ne yazık ki Aislinn onun kur yapma girişimlerinin sonuncusuydu. Onunla ilgili, evliliğin kendisiyle ilgili duygularını defalarca açıkça ifade etmişti ama yine de ne caydırılabilir ne de cesareti kırılabiliriyordu.

Jerrod'un düşüşüyle Bayard'ın belki de yumuşayacağını ummuştı. Bir yanı Bayard'ın ilgisinin, kız kardeşiyle yatarak Jerrod'u bir şekilde alt etme arzusundan kaynaklandığından şüpheleniyordu. Hem onun hem de kardeşinin buna inanması, içini her ikisine karşı da tiksintiyle dolduruyordu.

Artık varis olduğu için, Bayard daha da ateşli hale gelmişti.

Brenden ve Alisdair gibi Padraic Bayard da hırslı bir adamdı. Leydi Aislinn Darrow'un eli ağırlık taşıyor, prestij sunuyor ve mevki vaat ediyordu.

Bu onun hakkındaki fikrini değiştirmede ama Aislinn Bayard'ın mesleklerinin tamamen kibirden ibaret olduğunu kesin olarak söyleyemezdi. Bazen samimi görünüyordu. Böyle zamanlarda, şık kıyafetlerinin ve kibar tavırlarının altında hoşlanabileceği, hoşlanmasa bile tahammül edebileceği bir insan olduğunu düşünüyordu.

Yine de bugün hem ona hem de babasına gülücükler atarken cazibesi tam olarak ortaya çıkmıştı.

"Konsey toplantısından bu kadar kısa süre sonra dönmene neden olacak bir şey mi oldu?" Aislinn sordu. Bundan kuşkuluydu ama Bayard halktan insanların durumunu en son gündeme getirecek tiplerden olduğu için sormak gerekiyordu.

"Hasat başladı ve mahzenleri daha dün açtım." Mantarı siyah balmumuyla mühürlenmiş yeşil cam bir şarap şişesi taşıyan uşağına el salladı. "Bu yıl özellikle iyi bir yıldı ve bunu kutlayabileceğimizi düşündüm."

Aislinn babasıyla bakışlarını değiştirdi.

Merrick elini uzattı ve uşak da itaatkâr bir şekilde şarabı sundu. Babası gerekli memnuniyet seslerini çıkardı ve koyu kırmızının içinden hiçbir şey geçmediğini görmek için şarabı ışığa tuttu.

"Dokuz yıl mı?"

"On," dedi Bayard, içinden gurur sızıyordu. "Masanıza güzel bir katkı olacağını düşündüm ve kendim sunmak istedim."

"O zaman akşam yemeğinde bize katılmalısın," dedi Merrick, şişeyi geri uzatarak ve Bayard'a tam da istediği şeyi vererek.

Aislinn iç çekişini tuttu. "Brenna'ya kalacak ayarlamasını söyleyeceğim.

Her zamanki odanız işinizi görür sanırım?" En yakın komşuları olmasına rağmen, Bayard kısa bir ziyaret için hiç gelmemişti.

"Çok nazıksınız," dedi. "O odanın çok güzel bir manzarası var."

Aislinn yine başını sallayarak, babasının *beni onunla bırakmaya cesaret edemezsin* ifadesine rağmen geri çekildi. Brenna, Fia'yı onu araması için gönderdiği için Bayard'ın burada olduğunu zaten biliyordu ve bu nedenle muhtemelen konaklama işlemleri de devam ediyordu.

Yine de Aislinn bahaneyi kabul ederek şimdilik kaçtı.

O akşam yemek salonunda babasıyla yeniden bir araya geldiğinde, bunun karşılığını görmeye hazırdı. Belki Merrick erken ağlayarak ayrılacak ya da yüksek masadaki sayılarını tamamlamak için başka birini davet edecekti.

Onun yerine babasını yalnız buldu. Bayard için üçüncü bir yer ayarlanmıştı ama baron henüz gelmemişti. Masanın üzerinde açılmamış bir şişe şarap duruyordu.

Koltuğuna kaykılan Aislinn, en azından yemeklerinin babasının çalışma odasına bitişik olan daha küçük, daha samimi yemek odasına taşınmamış olmasından dolayı rahatlamıştı. O da babası gibi yemeklerini yemek salonunda, insanlarla çevrili bir ortamda yemeyi tercih ediyordu.

Başını kaldırıp ona bakmaya cesaret ettiğinde, babasının bakışlarını uzak ve düşünceli buldu. Gözlerinin ve ağzının etrafındaki gülme çizgileri ona yine yaşını hatırlatırcasına aşağıya doğru çökmüştü.

Asık suratlı görünmüyordu, bu da bir şeydi.

Aislinn kendine tercih ettiği bal liköründen bir kadeh doldururken ona zaman tanıdı.

Tam ağzına götürüyordu ki babası, "Hâlâ evlenmemeye kararlı mısın, yavrum?" diye sordu.

Aislinn bal likörünün ciğerlerine kaçmasını engellemek için peçetesine öksürdü ve kadehini yerine koydu. Babasına bakakaldı.

"Neden sordunuz?"

Merrick derin bir iç çekerek öne doğru eğildi ve ellerini masanın üzerinde birleştirdi. "Artık işler... farklı. Sen mirasçısın. Senden beklenen evlenin."

"."

Merrick onun soğuk sözleri karşısında başını kaldırdı ve kaşlarını çattı. "Hayır, hayır, Kit, bunu yapmam. Onun hakkında ne düşündüğümü biliyorsun, ben de senin hakkında ne düşündüğünü biliyorum. Ben sadece varis olarak senden bir şey bekleneceğini kastetmiştim.

eş."

"Yapmak zorunda mıyım?" diye fısıldadı.

Cevap vermek için ona baktığında yüzü neredeyse kederli bir hal aldı. "Evet. Kral ülkedeki gücünü pekiştirmenin yollarını arıyor. Bu yüzden sadece bir taşra köprüsü projesi için bir mimar gönderiyor. Mirasçının evli olmadığını, hatta nişanlı bile olmadığını duyunca..."

Sessizlik ve Aislinn'in korkusu onun imasının bıraktığı boşluğu doldurdu. Hiç düşünmemişti... aklından bile geçirmemişti...

Kral Marius'la tam olarak bir kez karşılaşmış, aralarında geçen toplam yirmi üç kelime için gerekli olan hoşbeşi etmişti. Onu, şakaklarının etrafı kırışmış, bazı yaşlı erkekler gibi yakışıklı, asil bir adam olarak bulmuştu. O sırada Jerrod'la daha çok ilgilendiği için ona pek aldırış etmemişti.

Bir kez tanıştığı bu adamın *evliliğine* -onun evliliğine- hükmetmeye cüret etmesi...

Görüşü daraldı, nefes alış veriş zorlaştı.

Et gibi alınıp satılması, kralın kuzenlerinden biriyle birleşmeye zorlanması, halkını, evini, bedenini bir yabancıya teslim etmesi olasılığı-

Sıcak bir el onunkini sardı ve sıkı.

"Nefes al, kit. Kahretsin, özür dilerim, seni endişelendirmek istememiştim."

Aislinn babasının elini kavradı ve içinden nefes aldı. Birkaç dakika ve derin nefesler aldıktan sonra midesinin iğrenmesi durdu.

Sonunda başını kaldırıp babasına bakabildiğinde, yüzünde pişmanlık ifadesi vardı. Babasının onu içinde bulundukları durumun zor gerçekleriyle başa çıkamayacak biri olarak görebileceğini düşünmek boğazını yakan bir utançtı. Onunla bu kadar rahat konuşmasına, ona gerçeği söyleyecek kadar güvenmesine değer veriyordu.

Merrick onun elini bir kez daha sıkarak sessizce, "Bir varis olarak evlenmen akıllıca olur, evet. Kral seni bir seçim yapmaya zorlamadan önce. Bu yüzden konuyu şimdi açıyorum, sana zaman vermek için. Eminim hoşuna giden birini bulabilirsin. İyi bir koca, iyi bir eş olacak birini."

Aislinn titreyerek başını salladı ve babasına iyi olduğuna dair ihtiyacı olan güvenceyi verdi.

Ama o değildi.

yemek salonunu neredeyse hiç duymuyordu, Bayard'ın kadife bir ceketle zengin bir şekilde süslenmiş olarak nihayet onlara katıldığını neredeyse hiç fark etmedi. Bayard'ın getirdiği şarabı usulca yudumladı ama tadına bile bakmadı.

Kaba görünmeyecek kadar az konuşmayı başardı ama akli çok uzaklardaydı.

Bir koca. Bir ortak.

Ruhu gençken olduğu gibi bu fikre karşı haykırmıyordu ama isteksizliği hâlâ devam ediyordu.

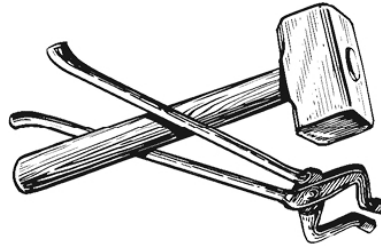
Nereden başlasam ki?

Yemek ve sohbet sırasında masaya sabitlenmiş olan bakışları, yemek salonuna bakmak için yükseldi. Sorunsuz bir şekilde, yeni demircinin büyük yeşil formunu buldu, akranlarıyla birlikte oturuyordu, Wulf onun yanında uzanıyordu.

Kalbi, onu sıkıcı kavrayan umutsuzluk yumruğunun içinde *pıt pıt* atıyordu.

Sorcha'nın bir buçuklukla masalsı bir aşk yaşaması senin de yaşayacağın anlamına gelmez, dedi kendi kendine.

Ve yine
de... Ve
yine de.

Konuk lord salona girdiğinde Hakon ve diğer çalışanlar yemeklerinden başlarını kaldırıp baktılar, şıklık içindeydi ve mutlulukla kulaktan kulağa gülümsüyordu. Baron Bayard tam da Hakon'un hayal ettiği gibi bir asilzadeydi; kibar, zenginlikler içinde, gülümsemesi ve iltifatlarıyla rahat.

Hakon onu görür görmez nefret etti.

"Onun tercih ettiği odada o ucube yatağı hazırlamak zorunda kalmak hoşuma mı gidiyor? Hayır," dedi oda hizmetçilerinden Claire, kadehini Bayard'ın getirdiği pahalı şaraptan biraz daha doldururken. "Ama en azından bu sefer hediyelerle geldi."

Orek'in solunda oturan çömlekçi Owen, "Ve daha da iyisi, lordum ve leydim şarapla ilgilenmiyorlar," diye ekledi. Clarie'nin doldurması için kadehini uzattı.

"Sık sık geliyor mu?" Hakon sordu.

Yüksek masada oturan asilzadeyi görünce canavarı hırladı ve tersledi ama Hakon, Fia Leydi Aislinn'i getirmeye geldiğinden beri içini kemiren merakı belli etmemek için ses tonunu dengede tuttuğunu düşündü. Fia da peçetesine kıs kıs güldü. "Çok sık." Güzel yüzünü yuvarladı

kahverengi gözleriyle ona kocaman gülümsüyordu. Fia'nın güzel bir ağzı vardı, genişçe yayılan gür dudakları vardı. Hakon onun ağzını sevmiştii, okuması kolaydı.

"Yıllardır hanımefendinin peşinde," dedi bir diğer hizmetçi Brigitt. Komplocu bir tavırla öne eğildi, parlak gözleri neşeyle dans ediyordu. "Kadın onu çoktan reddetti ama adam oyundan vazgeçecek gibi görünmüyor."

"Onu gerçekten suçlayamam," dedi Liam, Owen'ın diğer tarafındaki bir başka çömlekçi. "Ödül daha da büyüdü."

Üç hizmetçi onun bu sözleri üzerine yuhaladı ve tısladı.

Claire, "Leydim ödüllü bir kısrak değil," diye homurdandı.

"Ondan çok daha iyisini yapabilir," diye onayladı Fia. "*Özellikle* de şimdi."

Brigitt buyurgan bir tavırla başını salladı. "İstediği her erkeğe sahip olabilir." Ve fincanını dudaklarına götürürken Hakon'a göz kırptı.

Kulakları çınladı ve içgüdüsel olarak bakışlarını kaçırmak istedi ama sohbet sinek kuşlarının çiçekler arasında dolaşmasından daha hızlı ilerlerken bunu göze alamazdı.

Hizmetçiler ve çömlekçiler daha iyi evlilik seçeneklerini tartışmaya başladılar; Fia, Leydi Aislinn için kraliyet prensinden başkasının uygun olmayacağını savunuyordu. Hakon dinliyordu, önerdikleri her isimle göğsü sıkışıyor ve içinde bir hırıltı oluşuyordu. Sonunda dudaklarından döküldü.

Wülfün başını okşadı, yanındakiler başlarını kaldırıp baktıklarında sesi çıkaran oymuş gibi davrandı.

Hakon hırıltılarını ve homurtularını yutarak, Darrow varisine karşı giderek artan ilgisini kontrol altına almaya çalıştığı derinlere itti.

O senin için değil, diye hatırlattı kendine. O gün ilk kez değildi.

Yine de sohbetin durgunlaşmasına engel olamadı ve izleyecek bir ağzı olmadığı için bakışları yüksek masaya kaydı.

Leydi Aislinn'in salonun öbür ucundan kendisine baktığını fark ettiğinde Hakon'un kalbi kaburgalarına çarptı. Salonda olabildiğince uzaktaydı, babası ve Baron Bayard'la birlikte yüksek masadaydı ama yine de Hakon onun bakışlarındaki mutsuz gerginliği açıkça gördü.

Gözlerini kırptırdı, adamın kendisine baktığını fark ettiğinde yanaklarına bir kızarıklık yayıldı. Bakışları başka yöne, masanın neredeyse yarısına kadar ona doğru eğilmiş olan ve belli ki dikkatini çekmeye çalışan barona kaydı.

İçindeki canavarın kükremesi o kadar yüksekti ki Hakon başka hiçbir şey duyamıyordu.

Gözleri barona sabitlenmişti, kıskançlık dolu öfke sağduyusunu yakıp kül ediyordu. Göğsünde homurdanan hırıltıyı hissedebiliyordu, kelimelerden daha eski ve tek bir anlama gelen hayvani bir dildi bu-

Dostum. Benimki.

"Hakon?" Bir el onunkini örttü.

Dikkati göldeki buz gibi kırıldı ve sessiz, soğuk odağını bozdu.

Yumruğunun üzerindeki küçük kadın eline baktı ve barona yönelttiği öldürücü bakışlarını uzaklaştırmaya çalıştı. Brigitt'e baktığında, en azından yüzeyinin hemen altında öfkelenildiğini hissettiği canavara benzemediğini umuyordu.

Hizmetçiler ve çömlekçilerin hepsi beklentiyle ona bakıyordu -Fia baktı, gözlerinde anlamaya çok yakın bir şey parlıyordu, ama ona dokunan ve adını söyleyen Brigitt'ti. Brigitt ona gülümsedi ama yüz ifadesi gerginleşmişti.

"Bağışlayın beni," demek için acele etti. "Ne sormuştunuz?"

Brigitt daha geniş gülümsedi ve göğüsleri masanın üzerinde birbirine değene kadar öne doğru eğildi.

"Sadece orkların kur yapmasının böyle bir şey olup olmadığını sordum."

Kulakları yanan Hakon zaman kazanmak için boğazını temizledi. Kadının eli hâlâ onunkinin üzerindeydi, gülümsemesi ve göğüsleri oradaydı.

Bir kadın benimle flört ediyor. Şatoda geçirdiği haftalar boyunca buna biraz daha alışmıştı, ancak kadınların çoğu ve birkaç erkek, o işe daldığında kısa sürede başka yerlere bakmış, flört etmek veya başkalarına ilgi göstermek için çok az zaman bırakmıştı.

Parmak uçları elinin üzerinde daireler çiziyordu ve gözleri boğucu bir hal almıştı. Hakon ilk başta heyecan verici bulduğu şeyle şimdi ne yapacağını bilmiyordu.

Kelimeler hemen aklına gelmedi ve sonunda kendini ork gelenekleri hakkında bir açıklama yapmaya zorlaması garip bir şekilde uzun bir zaman aldı. Kendine sadece Brigitt'e bakmasını, elini ters çevirmesini ve böylece avucunun Brigitt'in avucunun içine girmesini söyledi.

Bunu keşfedin. Bırakın başınız dönsün.

Onlara Kaldebrak'ta ilgi duyan bir orkun genellikle hediyelerle işe başladığını, istedikleri eşin dikkatini çekmek için yeteneklerini gösterdiklerini anlattı. Ork kurları, ilginin performansına dayalı eylemlerini vurgulardı; beyanlar iyi ve güzeldi ama özellikle orklar, potansiyel bir eşin bağlılığını, sadakatini ve tutkusunu kanıtlamak için tutarlı eylemlerle kazanılırdı.

Bu eylemler, potansiyel eşlerin hayatlarını, kalplerini, ruhlarını iç içe geçirecek nihai eylemi gerçekleştirip gerçekleştirmeyeceklerine karar vermelerine yardımcı olmak için bir eş bağıni teşvik etmek anlamına geliyordu. Yine de bu kısmı atlamıştı; eş bağı orklar arasında sıkı sıkıya saklanan bir sırdı. Bu onların en büyük gücü olduğu kadar, en büyük zaaflarıydı da. Çiftleşmiş orklar savaşçı olarak çok değerliydi, çünkü bir eş koruma ihtiyacı, destanlarda ölümsüzleştirilen türden bir çıldırtıcı öfkeyi hızla tetikleyebilirdi.

Onlara eski ork kur yapma yönteminden de bahsetmemişti; erkekler istedikleri eşlerini omuzlarına alıp vahşi doğada kaybolur ve güçlü bir eş bağı oluşana kadar inzivaya çekilirlerdi. Eşlerin istekli olması gerekiyordu ama birkaçı istekli olmayınca bu gelenek gözden düştü. Kaldebrak'ta böyle bir şey artık barbarlık olarak kabul edilirdi ve Hakon insanların da bunu bu şekilde göreceğini düşündü.

Söyledikleri Brigitt'in hoşuna gitmiş olacak ki gülümsemesi daha da arttı. "Peki *siz* birine ne tür hediyeler verirdiniz?" diye sordu.

İşlenmiş gümüş tüyler. Saçıyla aynı renkte altın bir tork. Yontulmuş bir gül.

Fia peçetesine öksürdü.

Siketim.

Onunbakışlar sıçradı için Fia, ve onlar
değiştirildi a bak Tam anlayış.

Siktir!

Brigitt sonunda doğruldu, Hakon'un ona verecek bir cevabı olmamasına rağmen dudaklarında memnun bir gülümseme vardı.

"Kulağa son derece romantik geliyor," diye nefes aldı.

"Yani bu gece fırından yeni çıkmış bir çömlekle gelirsem sonsuza dek aşkım mı olacaksın?" dedi Owen.

"Tencerelerinin Tilly için olduğunu hepimiz biliyoruz," diye karşılık verdi Brigitt ve Hakon'a göz .

Sessizliğe geri çekilmeden önce belli belirsiz bir gülümsemeyle yetindi.

Etrafındaki sohbet yeniden başladı ve o da yemek yiyormuş gibi yaparak ağızları izlemeye ve dinlemeye geri döndüğü için rahatladı.

Hakon yemeğin tadına bakmadı. Fia'nın araştıran bakışlarıyla karşılaşamadı. Sadece koridorun karşısındaki Leydi Aislinn'i aramamaya odaklandı.

Şimdi ona bakamazdı. Bir an daha baksa koridorun karşısına geçip onu omzuna atacak ve kaçıp gidecekti.

Tanrılar aşkına, ne karmaşa ama.

OceanofPDF.com

Aislinn, Brenna'nın telaşla odasına girdiğini duydu ama dört direkli yatağının etrafındaki ağır perdeler arkaya atılana kadar kalkma vaktinin geldiğini kabul etmedi. Işık yatağının karanlık dehlizine yayıldı ve Aislinn gözlerini sıkarak homurdandı.

"Kıvırmak yok, lütfen, kahvaltınızı uçuracaksınız."

Brenna kahvaltı tepsisini kucağına bırakırken dikkatle yatak başlığına yaslandı.

Aislinn bir gece önce Brenna'dan bunu yapmasını istemişti, güne erken başlamak istiyordu ama sabahın parlak ışığında bunun kıymeti bilinmemişti. Brenna dört mükemmel parçaya bölünmüş tostundan bir ısırık alırken cebinden o meşhur listesini çıkardı.

Chatelain, Aislinn'in yüzüne bakarak dizini okşadı. "Biliyorum canım. Ama bir mirasçının hayatı böyledir."

Aislinn homurtularının çoğunu tostunun arkasına gizledi.

Brenna etkilenmemişti ama gözleri, bazen şefkat gösterdiği nadir durumlarda yaptığı gibi kırıştı. Aislinn itaatkâr bir şekilde yemeğini yer ve onu dinlerken Brenna günün işlerini ve mirasçının fikrine ya da yönlendirmesine ihtiyaç duyduğu çeşitli şeyleri sıraladı.

"Baron Bayard'ın gönderdiği şarap meselesi var - mutfağın şarapla dolmasını ister misiniz?"

Fates, şarap. Bayard o kadar çok şişeyle gelmişti ki, personelin çoğunun günlerce başı ağrımış ve sinirli tavırlar sergilemişti. Ve iki acı dolu ziyaret gününün ardından nihayet eve döndüğünde, daha da fazlasını gönderdi.

Krallığın en iyi varisi için en iyi şaraplarım, notu okunuyordu. "Hugh mutfaklar için istediğini alsın ve geri kalanını

şarap mahzeni."

"Çok iyi," dedi Brenna, Aislinn'in kendisi için tasarladığı taşınabilir tüy kalemle bir not bırakarak. Bu tür şeyler Gleanná ya da Kilgaran gibi büyük şehirlerde yaygındı ama Aislinn kendi prototiplerini yapmıştı.

"Bir yanıt bekleyecek," diye yorumladı Brenna, elindeki listeye bir göz atarak.

"Bunu yazışma listeme ekle," diye iç geçirdi Aislinn. Kaderin cilvesine bakın ki ondan bir not ya da mektup almak isteyenlerin sonu gelmiyordu. Basit teşekkür ya da tebrikler en yaygın olanlarıydı ama Darrowlands'ın dört bir yanından gelen hukuki sorular, davalar ve talepler, arkadaşları ve geniş ailesiyle yaptığı kişisel yazışmalar ve Dundúran'ın kendisi için yaptığı satın almalar, yazılar ve bağışlar da vardı.

Darrowlands geliyordu, bunun için minnettardı, ama bu gerçek bir evrak dağı anlamına geliyordu. O gençken, anne ve babası sık sık arazinin idaresine yardımcı olmaları için bakanlar tutmuşlardı. Ancak annesinin ölümünden sonra, bakanlar ayrıldıkça, emekli oldukça ya da vefat ettikçe, babası onların yerini almadı. Bunun yerine, görevlerini kendisi üstlenmeye karar verdi; Aislinn, dikkatini dağıtmanın bir yolu olarak bundan şüpheleniyordu.

Bir lordun malikânesine böylesine ilgi göstermesi ve onu yönetmesi takdire şayandı ve babası birçok popüler reform başlatmıştı. Ancak Merrick'in dikkati güneydeki seferleri gibi başka şeylerle dağıldığında bu görevler kolayca birikmeye başlamıştı. Babası Sör Ciaran ile bir sonraki gezisine hazırlanırken bu görevlerin çoğu artık Aislinn'e düşüyordu. Bazı şeylerden zevk alıyor, çoğuna katlanıyor ve bir avuç dolusu şeyden nefret ediyordu. En sevdiği şey hâlâ diğer insanlara yardım etmektir.

"Oh!" Aislinn daha dik oturdu, elma dilimi ağzının yarısına kadar gelmişti. "Öteki kamptan toprak bağışı için herhangi bir dilekçemiz var mı? Özellikle de bir Allarion'dan?"

"Gördüğüm kadarıyla hayır," dedi Brenna. Ses tonu aynıydı, ama yanaklarında tuhaf kırmızı lekeler belirmişti.

"Garip. Sorch'a'yı görmeye gittiğimde benimle konuştu. Zaten iki dilekçe gönderdiğini söyledi ve ben de bir tane daha göndermesini söyledim."

"Belki de fikrini değiştirmiştir."

"Sorch'a'ya yazmam için bana bir not bırakabilir misin? Kampta araştırma yapmasını sağlayacağım."

"Tabii ki."

Brenna listeyi okumaya devam etti, ancak Aislinn ona yardım edemedi

tavırlarının soğuduğunu fark etti. Aislinn'in kahvaltısı midesinde huzursuzca oturuyor, Brenna'yı bir şekilde hayal kırıklığına uğratmış olabileceğini düşünüyordu. Bunu her zaman yapıyor gibi görünse de, chatelain'i hayal kırıklığına uğratmaktan hiç hoşlanmazdı. Brenna annesiyle arasındaki son somut bağıdı.

Tavırları sert olabilirdi ama Brenna Aislinn'e ve Darrow ailesine çok değer veriyordu. Jerrod'u savunmakta her zaman hızlı davranır, Aislinn'in ihtiyaçlarının karşılandığından her zaman emin olurdu. Liege ve Lady Darrow birçok personeli sadece iyi iş çıkaran iyi insanlar oldukları için değil, değişim Aislinn için zor olduğu için de uzun süre yanlarında tutmuşlardı. Brenna da artık hayatın mümkün olduğunca sorunsuz işlemesini sağlıyordu.

Aislinn şikayet etse de, sadık chatelain olmadan kesinlikle kaybolurdu. Brenna onun dalgakıranıydı, tufanı geri tutuyordu.

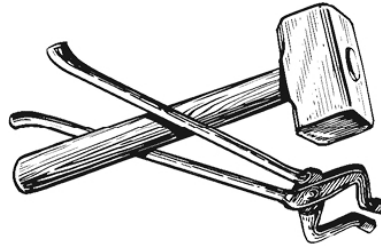
Listeyle işi bittiğinde Brenna onu derin cebine yerleştirdi ve boş tepsiyi aldı. Ayrılmadan önce sert kaşlarından birini kaldırarak Aislinn'e, "Ve bugün demirciye gizlice gitmek yok. Yapacak çok iş var."

Aislinn'in yanakları bu uyarıcı bakış altında ısındı. Kendini yeniden on iki yaşında hissetti, yaramazlık yaptığı için azarlanıyordu.

Aislinn başını salladı, bu da Brenna'yı tatmin etmiş görünüyordu. "Güzel," dedi chatelain. "Giyinmene yardım etmesi için Fia'yı içeri göndereceğim."

Kalbi aniden ağırlaşan Aislinn, yumuşak ve rahatlatıcı karanlığa geri dönmek istese de geniş yatağından sürünerek çıktı. Gün önünde uzanıyordu, uzun ve meşakkatliydi, sığınağının vaadi yoktu.

Bir yanı saklandığı yerin artık gizli olmamasının yasını tutuyordu. Daha büyük bir kısmı ise demircisini görmeyi çoktan özlemişti.

"Bu buraya girmiyor."

Hakon dişlerini üst dişlerine sürüyor, kanında demirhaneden daha hızlı ısınan öfkeyi kontrol ediyordu.

"Artık öyle," dedi baş demirciye olabildiğince sabırla.

kalmıştı. Kuşkusuz çok fazla değildi.

"Eşyaların yerini değiştirebileceğini kim söyledi?" Fearghas, Hakon'un yerinden oynatmaya cüret ettiği yedek rsn üzerinden ters ters baktı.

Kavgalarının ortasında Hakon demirhaneyi yeniden konumlandırđına neredeyse pişman olmuştu. Farklı işler için istasyonlar kurmak, sadece ikisi varken en mantıklısıydı ve Fearghas'ın değişikliği fark etmesi için geçen iki gün içinde içinde daha hızlı ilerleme kaydetmişti.

Tamamen pişman olamazdı. *Yapacak* bir şeye ihtiyaı vardı.

O gelmemişti. Bugün, dn ya da önceki gün.

Leydi Aislinn ona ilk projelerini getirdiğinden beri onu görmeden  gün geçirmemişti. Ama şimdi onu sadece yemek salonunda ya da avluda yürürken görebiliyordu.

İçindeki canavar onu avlamak ve bir daha asla yanından ayrılmamak istiyordu. Eğer yanında olmazsa onu nasıl koruyabilirdi? Eğer ona gelmezse nasıl olduğunu ve ne düşündüğünü nasıl bilebilirdi?

Neden bekleyelim, diye sordu canavarı. *Git ona!*

Yine de bunu yapamazdı. Eğer ona giderse bunun sonunun geleceğini bilecek kadar sağduyulu ve kendini koruyan biri ydi.

Onu gönderirdi ya da babası gönderirdi. O zaman onu gerçekten göremezdi ve ne kendisi ne de hayvanı bununla yaşayamazdı.

Böylece Hakon huzursuz ve tedirgin oldu, aklı ve gerçekliği inkâr etmeye çalıştı. Sonuç olarak demirhane bir öğleden sonra yeniden düzenlendi. Artık fkesi çok kolay alevleniyordu.

Fearghas demirhanenin etrafında tepiniyor, farklı istasyonlara ve aletlerin nereye gittiğine bakarak alay ediyor ve homurdanıyordu.

"Sadece ikimizin olması mantıklı," diye karşı ıktı Hakon, bu ilk değildi.

"Bu saçmalıktan başka bir şey değil. Bu demirci dükkanı sen burnunu sokmadan yıllardır gayet iyi alışıyor!"

"Bu işgüzarlık değil, alanın daha iyi kullanılmasıdır."

Fearghas'ın sakalı tehlikeli bir şekilde seğirdi ve yüzünün kırmızılığı derinleşti. "Hepsini yerine koy."

"Denemedin bile-"

"Koy. Onu. Geri koy." Ve bir eki alıp rsn üzerine vurdu, halka delindi.

"Hayır."

Fearghas'ın bakışları karardı. "Bu bir emirdir."

"Madem bu kadar nefret ediyorsun, geri koy. Benim için çalışıyor ve-"

"Hayır, sen *benim* için çalışıyorsun buçukluk," diye tükürdü Fearghas suçlayıcı bir parmak göstererek. "Süslü yöntemlerin ve ork tekniklerin olabilir ama burası *benim* demirhanem, anlıyor musun? Varis senden bıkaçak -zaten bıkmış gibi görünüyor- ve o zaman sen nerede olacaksın?"

Hakon hırlayarak bir uyarıda bulundu, sert sözler kalbine çok yakındı.

Gözleri kötülükle parlayan Fearghas, bir puan kazandığını fark ederek çekicini tekrar yedek örse vurdu. "Bu her zaman projelerinden sıkılır. Sen özel değilsin, buçukluk. Şimdi her şeyi yerine koy ve gerçek işine geri dön."

Hakon dişlerini gösterdi, göğsünde hırlayan bir canavar kadar gerçek canavarlık içgüdüğü de vardı. Burun deliklerinden hırıltılı bir huff patladı, sonra pişmanlık verici bir şey yapmadan önce demirhaneden çıkarken Wülf'ü arkasından çekiyordu.

Avlu demirhaneden çok daha serindi, aradaki fark onu delip geçiyordu. Çıplak kolları karıncalandı ama Hakon bunu pek hissetmedi.

Patlamış demirhaneden uzaklaşan Hakon, ciğerlerinde serin havanın yanmasına ihtiyaç duyarak uzun, derin nefesler aldı.

İnatçı, nefret dolu yaşlı piç.

Bir elini terli saçlarının arasından geçiren Hakon hızını yavaşlattı.

Yaşlı demirci kendi yöntemlerine bağlıydı ve Hakon onun normalde fikirlerinin bu kadar baştan savma bir şekilde reddedilmesine bu kadar sinirlenmeyeceğini düşünmekten hoşlanıyordu. O ve Fearghas hiçbir zaman arkadaş olamayacaklardı ama insanın yetenekli olduğunu kabul edebilirdi - bir şeyi gerçekten kafasına koyduğunda.

Kalbinin hemen altında mutsuz, sabırsız bir canavar hırlayarak onu mirasçının odasına girip sonsuz bağlılığını ilan etmeye ve sonra da onun aklını başından almaya teşvik ederken bunların hiçbirinin önemi yoktu.

Tanrım, onu çıplak düşünme!

Gece geç saatlerde hamamda hayalleriyle baş başa kaldığında bunu yeterince yapıyordu. Güzel mirasçıyı düşünürken sikini ne kadar uzun ve acımasızca çekiştirdiği için kendini acımasızca ovduğu geceler vardı.

Onsuz geçen üç gün onu hırçın ve sinirli bir dönüştürmüştü.

Sikeyim.

Bir elini yüzünde gezdirdi. Şimdi ne yapacaktı?

*Ona git. Ona sahip çık. Çiftleş
onunla. Yapamam.*

"Hakon!"

Adını duyunca başını kaldırdı, yüreğini umut kapladı.

Mutfakların olduğu yönden bir kadın aceleyle ona doğru koştu ve Hakon bunun Brigitt olmasından duyduğu hayal kırıklığını belli etmemeye çalıştı.

Karşısına dikilen kızın parlak gülümsemesine karşılık vermeye çalıştı ama bunun en iyi ihtimalle ılık bir gülümseme olacağından korkuyordu.

"İyi günler," demeyi başardı.

"Ben de seni arıyordum," dedi, sesi nefes nefese çıkmıştı.

Ona, şekline bakılırsa büyük bir kavanoz olduğu anlaşılan, özenle beze sarılmış ve tepesinde düzenli bir fiyonkla bağlanmış bir şey sundu.

Hakon onu aldı, akıllı bir karış havada. Ondan kendisine bir şey getirmesini istemiş ve unutmuş muydu?

"Böğürtlen reçeli," dedi o acımasız gülümsemesiyle. "Onları ailemin çiftliğinden kendim topladım. Sadece en tatlılarını."

Hakon'un boğazı kurudu, ne diyeceğini bilemiyordu. Ne hediye reddedebildi ne de çoğu ork gibi kendisinin de tatlı şeylerden hoşlanmadığını söyleyebildi.

"Teşekkür ," dedi. "Zahmet gerek yoktu."

İnanılmaz bir şekilde gülümsemesi genişledi ve aralarındaki mesafeyi kapattı.

"Sana bir hediye vermek istedim," dedi kirpiklerini kırıştırarak ve iri mavi gözlerini yuvarlayarak.

Midesi bulandı.

Fates, o-

Brigitt onun deri önlüğünü tuttu ve onu aşağı çekti. Sıcak dudakları Hakon'un dudaklarına yapıştı ve gözlerini kapatırken kirpikleri Hakon'un yanaklarına değdi. Hakon ne yapacağını bilemez bir halde şaşkınlıkla onun kaşlarına baktı, sırtı kaskatı kesilmişti.

Dudakları kırıldı, onu baştan çıkardı. İnsanların öpüştüğünü görmüştü, bunun dudakların ve dillerin dansı olduğunu biliyordu. Kendisi de Leydi Aislinn'in pelüş dudaklarını hayal etmeye başlamıştı. Her hatlarını, pembenin her tonunu bilecek kadar onlara bakıyor ve teninde nasıl hissedeceklerini hayal ediyordu.

Ama bu o değildi. Hayal ettiği şey bu değildi. Bu yanlıştı.

Brigitt arkasına yaslandı ve Hakon tam boyuna geri çekildi. Yine gülümsüyordu ama küçüktü, emin değildi. Utancın mide bulandırıcı bir karışımı

ve acıma duygusu içinde dönüp durdu, nutku tutuldu. Ne demişti? "Orklar öpüşmez mi?" diye sordu gülmeye çalışarak.

"Hayır, genellikle değil." Yutkundu. "Brigitt, ben..."

Neredeyse gülümsemesinin yüzünden düşmesi kadar hızlı bir şekilde elleri ondan uzaklaştı ve bir adım geri çekildi.

"Oh," dedi.

Hakon onun gözlerinin bu kadar çabuk yaşla dolmasından nefret ediyordu. Bunu o yapmıştı.

Bunların hepsi yanlış.

Dundúran'a bir eş bulmak için gelmişti. Ona ork usulü hediyeler veren ve onu öpen güzel, hoş bir kadın vardı. Minnettar olmalıydı. Memnun olmalıydı.

Ama...

"Özür dilerim."

Brigitt başını salladı ve gözyaşlarını kaşlarının arkasına sakladı. "Ama sen... sen de aynı şeyi hissettiğini düşündürdün bana!"

Soğuk onu yıkadı. "Bunu yapmak istememiştim." Ne yapmıştı ki? Şok geçiren zihni hatırlamaya, neyin yanlış anlaşılmış olabileceğini düşünmeye çalıştı ama pek bir şey hatırlayamayacak kadar dehşete düşmüştü.

"O zaman dudaklarıma bu bakışlar da neyin nesi? Bir insan öpüşmek istediğinde bunu yapar!"

Utanç midesini bulandırdı. Sağ kulağının savunmasızlığını her zaman hissetmişti ama dudak okumak gibi basit bir şeyin yanlış anlaşılabilceğini bilmek... Birini incittiğini bilmek...

Bundan nefret ederdi.

"Brigitt, özür dilerim. Ben... Ben hala dilinizi öğreniyorum. Geleneklerinizi. Bilmiyordum." Bu üzücü bir bahaneydi ama elindeki tek şey buydu.

Sanki verdiği öpücüğü geri alabilecekmiş gibi ağzı neredeyse hiç kasılmadı. Ona doğru yürüdü ve Hakon kendini hazırladı.

Brigitt sert bir parmakla onu dürttü ve "Bir kadını bu şekilde yönlendirmemelisin!" dedi.

Hakon tekrar özür diledi ve birkaç dürtmeden sonra Brigitt hediyeği geri alıp uzaklaştı.

Onun ardından dehşete düşmüştü.

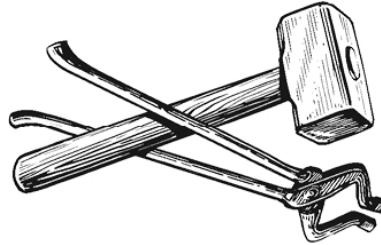
Fates, ben ne yaptım?

İnsanları daha iyi anlamak için sürekli dudaklarına bakıyordu, özellikle de etrafındaki gürültü sesleri gizlediğinde.

Hiç utanmadan Leydi Aislinn'in dudaklarına baktı.

Onu öpmek istediğimi mi sanıyor?

Varsa bile, bu konuda hiçbir şey yapmamıştı. Belki de bu ifşaatla rahatlaması gerekirdi ama bu sadece öfkesini ve hayal kırıklığını körükledi. Eğer onun duygularını biliyorsa, onları cesaretlendirmek için hiçbir şey yapmadı.

Aislinn öğlen yemeginde yiyebileceği tek şey olan tereyağlı ekmek parçasını ağzına attı ve yürürken çiğnedi. Sabahki işleri beklediğinden uzun sürmüştü, bu da terziye geç kalacağı anlamına geliyordu, bu da ondan sonraki her şeye de geç kalacağı anlamına geliyordu.

Tek bir şey ters gittiğinde, devrilen çit direklerinin birbiri ardına devrilmesi gibi, her işin bir öncekinin gerisinde kalmasını izlemek sinir bozucuydu.

Terziyle buluşacağı dairesine dönmek için kestirme bir yol kullanan Aislinn, kalenin üst galerisinin köşesini döndüğünde etrafında toplanmış küçük bir hizmetçi grubu buldu. Başlarını sütunların arasından uzatmış, aşağıdaki avluya bakıyorlardı.

Aislinn birkaç adım ötede durdu, merakı her zaman kaşınırdı. Yaygaranın ne olduğunu görmek için kendisi de avluya baktı.

Aman Tanrım.

Kanalizasyonlardan birinin yanına Hakon eski bir fiçı yerleştirmişti ve içinde sıırıslıkam ve mutsuz bir Wülf oturuyordu, başını sabun köpükleri süslüyordu. Hakon fiçının içine büyük kovalar dolusu su dökerek sabunu duruladı.

Bu bardağı taşıran son damla gibi göründü ve büyük köpek kakofonik bir şikâyet çılgılığı attı. Wülf ayağa kalkabildiği kadar kalktı ve büyük gri bedenini sallayarak her yere ama en çok da Hakon'un üzerine su gönderdi.

Demirci bir attı ve keten gömleği sırlıslam olmuş, geniş omuzlarına yapışmış bir halde, sırlıslam geri çekildi. Aislinn galerinin yukarısından bile onun iri göğsünün yeşil etinin güçle nasıl dalgalandığını ve şiştiğini görebiliyordu.

Ohh.

Defterini göğsüne bastırarak bakışlarını ayıramadı.

Wülfü yıkamayı bitirmeye çalışırken ıslak demirciden.

Wülf fiçiden kaçmaya çalışırken, "Hayır, hayır, hayır," dedi canavara. "Çok pissin. Ya banyo yaparsın ya da seni diğer domuzların yanına atarım."

Wülf havlayarak protesto ederken Hakon kuru kalmaya çalışmanın beyhude olduğunu anlamış olacak ki eğildi ve bir koluyla köpeği tutarken diğer eliyle de ovmaya başladı.

Sırılsıklam gömleği geniş sırtına yapışmış, koyu renk saçları nemden parlamıştı.

Aislinn onun güzelliği karşısında büyülenmiş bir halde izliyordu. Güçlü omuzları nasıl kasılıyor ve gevşiyor, kıpır kıpır bir köpek canavarını nasıl büyük bir nezaketle kontrol ediyordu.

Karnının derinliklerinde sıcak ve karıncalı bir şey kök saldı, çok uzun zamandır hissetmediği bir şey.

Dudakları ve göğüsleri acı tatlı sızladı ve Aislinn bir parmağını alt dudağına dokundurdu.

Cazibe. Arzu.

İşte bu .

Buçukluk demircisi için.

Belki de kendine şaşırması gerekirdi ama şaşırmadı, gerçekten şaşırmadı. Sırılsıklam gömleğinin çizdiği güzel vücudu, onu kendisine çeken bir dizi özelliğin sadece sonuncusuydu. Bu çekim bir süredir artıyordu, güzel ve durdurulamazdı.

Fates, ondan gerçekten hoşlanıyorum.

Elinde değildi, Hakon onun isteyebileceği her şeyken.

Aislinn mantıklı davranabilirdi. Sorcha'yı kendi buçukluğuyla bu kadar mutlu görmenin bir anlamı olduğunu biliyordu. Ama Hakon kendi başına bir insandı ve paylaştıkları arkadaşlık, ona yardım etme ve onu cesaretlendirme şekli, ona zamanını, ilgisini ve sabrını verme şekli...

Orek'in Sorcha'yla olan ilişkisine dair bildikleri Hakon'un nasıl biri olduğuna dair ona fikir vermiş olabilirdi ama onunla her etkileşime girdiğinde ne kadar gerçek bir adam olduğunu ona kanıtlayan bizzat kendisiydi. Nazik, sabırlı, yetenekli. Hayranlık duyduğu kişi oydu, sadece bir buçukluk aşığı fikri değil.

Bunun uygun olmayacağını biliyordu; babası bir ortak bulmasını söylediğinde kendi içlerinden birini kastetmişti. Toprak sahibi birini. İyi bir soydan. *İnsan olan* biri. Tüm bunların içindeki bilgeliği ve mantığı kabul etti.

ama bu bakışlarını ve kalbini gezinmekten alıkoymadı. Aislinn uzun zamandır ilk kez *heyecanlanmıştı*; demircisiyle vakit geçirme umuduyla kalkmıştı. Günler, o içindeyken daha güzeldi ve bu, onun hafife aldığı bir şey değildi.

Günlerdir onu ziyaret etmediği için ruh hali hızla bozulmuştu. Brenna her sabah ona görevlerinin daha önemli olduğunu hatırlatıyordu ama Aislinn aslında onu ziyaret ettiği günlerden daha fazlasını tamamladığını düşünmüyordu. Dikkati azaldı ve ilgisizliği yüzünden yavaşlayan işlerini ağır aksak yapmaya başladı.

Onu şimdi asi köpeğiyle tartışırken görmek, acıyan ruhuna merhem oldu. Neredeyse... aşağı inip onlara katılmak istiyordu.

Ya yaparsam?

Tehlikeli düşünce içinde genişledi, heyecan boğazını sıktı. Evet, mirasçıydı ama bu buranın *onun* kalesi olduğu anlamına geliyordu. İçinde dilediğini yapabiliirdi.

Dilediği şey demirciydi.

Aislinn elini göğsüne koydu ve kalbinin göğsünde nasıl çırpındığını hissetti. Cazibesini kabul etmek bir şekilde oradaki gerilimi serbest bıraktı ve sanki kanında sevinç baloncukları patlamış gibi hissetti.

Hizmetçilerin söylediklerine kulak misafiri olmasaydı ona gidecekti. "Bu gerçekten utanç verici," diye içini çekti Tilly.

"Çok emindim," diye homurdandı Brigitt.

Diğer hizmetçiler acıma ve teselli sesleri çıkararak onun omuzlarını okşadı ve kollarını sıktı.

"Biz de öyleydik," diye katıldı Claire.

"Dudaklara bakmak orklar için başka bir şey ifade ediyor olmalı," dedi Fia. "Hımm. Ya da başka birinden hoşlanıyor," dedi Brigitt.

Aislinn'in zihni bir anda onun yemek salonunda her zaman hizmetçilerle çevrili görüntüsüyle doldu.

Bir şeyler olmalıydı. Ne olduğundan emin olmasa da, sözleri saatler sonra bile aklından . İçinde köpüren heyecan söndü, yerini kafası karışık ve biraz daha mantıklı bir hale bıraktı. Avluya inmek için acele etmedi, bunun yerine şikayet eden kurt köpeğini kurulamaya çalışan demirciye son bir kez baktı, sonra hizmetçilerin yanından geçti.

Bir an için Fia'nın bakışlarıyla karşılaştı ve hizmetçisinin bir şey söyleyebileceğini düşündü ama Aislinn hızla kalenin derinliklerine dalmıştı.

Terzi ile buluşma ezbere yapıldı, yeni bir elbise giyildi.

önlük ve kalın katlar.

Terzi kumaşları ölçüp iğnelerken Aislinn uzun aynada kendine bakıyor, başkentten yeni gelen desenler hakkında gevezelik ediyordu. Gerekli onaylama ya da takdir etme seslerini çıkardı ama aklı çok uzaklardaydı.

Orklar için başka bir anlamı olmalı.

Hakon bazen onun dudaklarına bakıyordu. Aislinn belki de bunun öpüşmek istediği anlamına geldiğini düşünmezdi ama flört etmekte hiçbir zaman usta olmamıştı. Yine de onun hiçbir hareketini flört olarak algılamamıştı...

Avuçları tahta gülü tutmak için kaşınıyordu.

Bu hiçbir şey gibi gelmiyordu ama belki de orklar için başka bir şey ifade ediyordu. Ork kültürü hakkında çok az şey biliyordu, sadece onlara ve yöntemlerine karşı kaba olan insan hikâyeleri ve Orek'in söyledikleri vardı.

Anladığını sandığı birini yine yanlış okuyup okumadığını bilemeden midesi bulandı. Bu hatayı kendi kardeşiyle de yapmıştı. Belki de kültürlerin yanlış anlaşılmasından başka bir şey değildi, ama her iki seçenek de içinde hoş olmayan duyguların kabarmasına neden oldu.

Sorabilirim.

Bu fikir sinirden midesinin sıkışmasına neden oldu.

Ona sadece ork geleneklerini ve onun da kendisi gibi hissedip hissetmediğini mi soracaktı? Bu ihtimal çok ürkütücü görünüyordu. Hayır derse ya da daha kötüsü ona gülerse buna dayanabileceğini sanmıyordu.

Onun dostluğuna ve arkadaşlığına çok fazla değer veriyordu.

Duygularını gömmek daha güvenli olurdu. Bu çekimi unutmak. Bundan hiçbir şey çıkmazdı, gerçekten. O Aislinn Darrow'du, Darrowlands'ın varisiydi. Hakon orklar arasında bir prens olsa ve bundan bahsetmemiş olsa bile, soylu bir kadının bir buçukluğu sevgili edinmesi skandaldı ve bir buçukluğu koca edinmesi düşünülemezdi.

Sorcha'nın sahip olduklarına duyduğu kıskançlık daha da arttı.

Aislinn aynada kendine baktı, yüzündeki belirsizlik onun bile görebileceği kadar açıktı.

Belki de... o zaman onu ziyaret etmemeye devam etmesi en iyisiydi. Belki de şimdi sonunda akıllıca olanı yapmalı ve kalbi daha fazla bağlanmadan önce sevdasından vazgeçmeliydi. Bu yolda gerçek bir tehlikeye girecek kadar ilerlememişti; geri dönmek için hâlâ zamanı vardı.

Yapılacak en akıllıca, en sorumlu şey bu olurdu. Ama yine de...

Bunda hiçbir teselli bulamadı. Tekrar bir yere kapatılma fikri kalbini ürpertiordu.

Aislinn değişimi her zaman korkutucu bulurdu. Hakon da farklı değildi ama daha önceki hiçbir şeye benzemiyordu. *Vaatlerle*, harika bir şey yapma şansıyla gelmişti - tabii eğer duygularına karşılık verirse.

Aşinalık güvenliydi. Bilge. Rahatlatıcı.

Aislinn tanıdık olandan ne bekleyeceğini biliyordu, onu nasıl okuyacağını ve anlayacağını biliyordu.

Ve yine de...

Görevlerinin aşinalığı, yalnız olmak, *ona* sahip olmamak, bir zamanlar olduğu gibi rahatlatıcı değildi. Hatta onu çaresizlikle bile doldurabilirdi.

Başkalarının bakışlarını uzun süre üzerinde tutmayı hiç sevmemişti ama kendine gerekli süreyi tutmayı öğretmişti. Şimdi, kendini kendi yansımasına bakmaya zorladı.

Karşısındaki kadın parçalanmış ve kararsızdı. Değişimden korkuyor ama özlüyordu.

Şansını deneyip kalp kırıklığı ve aşağılanma riskini göze alabilir miydi? Ve belki daha da korkuncu, kumarı kazanırsa, daha önce defalarca incinmiş olan kalbinin yeniden açılmasına izin verebilir miydi?

Aislinn bilmiyordu. Ve bir şeyleri bilmemekten nefret ederdi.

Ter ve yoğuşma suyu Hakon'un gerilen boynundan ve sırtından aşağı kalın dereler halinde akıyor, ılık su ve hamamın etrafında dönerken teni hiçbir rahatlama bulamıyordu. Her iki elinin eklemleri de solgunlaşmıştı, biri kendini uzaktaki duvara yaslamak için çaba harcarken diğeri su taşaklarını yaladıkça hararetle sikini çalıştırıyordu.

Her gece banyo yapmak onun için bir ritüel haline gelmişti; günün isinden, kirinden ve şehvetinden arınmanın bir yolu. Gecenin geç saatlerinde, kimsenin onun zayıflığına tanık olmayacağı bir zamanda banyoya giriyordu.

Ritüel basitti; öfkeli aletini kavırıyor ve hayal kırıklığından kurtulabiliyordu. Kendini hayallerinden arındırdı, fantezilerini temizledi ve hamamın sıcak suyu ve buharında, Leydi Aislinn'e olan arzusunu nihayet bir kenara bırakma kararlılığını yeniledi.

Onun ya da hırlayan, mutsuz canavarının ne istediği önemli değildi, çünkü onu istemiyordu. Bu kadar basitti.

Hakon acı dolu bir öfkeyle dişlerini duvara doğru savurdu ve yumruğunu daha sert bir şekilde sıktı.

Bir haftadır ona gelmemişti. Ne bir proje, ne de bir istek. Yemeklerini bile yemekhanede yemiyordu, bu yüzden onu orada gördüğünde, doyurucu görünmek ve bunu kalıcı kılmak zorundaydı.

O seni istemiyor.

Bunun anlamı bu olmalıydı. Onu yeterince eğlenceli ve yararlı buluyordu ama ilgilenmesi gereken daha önemli şeyler vardı. O sadece bir personeldi.

Haftalardır canavarını bu konuda ikna etmeye çalışıyordu ama inatçı şey onu dinlemiyordu.

Ve Şimdi bak. Leydi Aislinn yok. ReddedilmiŐ potansiyel bir eş ve Brigitt'in ondan diğer hizmetçilere bahsetmesi muhtemeldi, bu da Şatodaki başka biriyle yakın bir iliŐki kurma ihtimalinin zayıf olduğu anlamına geliyordu.

Kalede sadece bir kişi istiyorum, diye homurdandı canavar.

Hakon aletinin başını Şiddetle çekiŐtirdi, zevk-acı içini yakıp kavuruyordu. Canavarının söylediği tek Şey buydu. Hiçbir zaman işe yarar bir Şey söylemedi, istediği hayatı kurmasına yardımcı olacak hiçbir Şey söylemedi.

İnsanlar arasında bir buçukluk olarak yaşamak ve potansiyel bir eş aramak yeterince zordu. Hayalindeki kadını bulduktan sonra ona asla sahip olamayacağını öğrenmek yeterince zordu.

İŞini zorlaŐtıran, yardımcı olmayan, inatçı bir canavara ihtiyacı yoktu.

Ve yine de, tam olarak sahip olduğu Şey buydu.

Hakon orgazm olurken başını iki yana salladı, asla yeterince uzun sürmeyen ve onu asla tatmin etmeyen alevli bir zevk anı.

Ah, onu orada kendisiyle birlikte hayal edebiliyordu, teni buhardan parlıyor ve pembeleŐiyordu. Ona gülümserken altın sarısı saçlarının yüzeyde etraflarında nasıl toplandığını görebiliyordu. Elini tuttuğunda o zeki gözlerin ona nasıl baktığını görebiliyordu. O pırıl pırıl ağız, adamın boyuna ve aŐağısına alaycı öpücükler kondurmadan önce küçük, değerli bir sırtıŐla sırtıttı. Kadın ona dilediği kadar eziyet edecek, cesaretini sınavacak ve o da çektiği acının her anının tadını çıkaracak, kadının sikinin başını ağzının sıcak kuyusuna sokacağı o muhteşem anı bekleyecekti.

Kadının zihnindeki resmi, sikinin kızgın yeŐilinin etrafına sarılmış o pelüş pembe dudaklar, Hakon'un taşlara doğru bağırmasına, harcama iplerinin suya çarpmasına neden oldu.

Her Şey sona erdiğinde, soluk soluğa kalmıştı. Destek için ağır bir Şekilde duvara yaslandı, bacakları zayıflamıŐtı ve suyun içinde titriyordu.

Ritüel tamamlanmıştı. Bir günlük hayal kırıklığı ve karşılıksız arzular temizlendi.

Ama ondan asla kurtulamayacağından korkuyordu. Her yeni gün yeni umutlar, güneş gökyüzünü geçerken solup gidecek yeni hayaller getiriyordu.

Kendi tuzağına yakalanmıŐtı ve nasıl kaçacağını bilmiyordu. İstediği her Şey, Dundúran'a gelmek için yaptığı fedakârlıklar - eğer aklını başına toplayıp ondan vazgeçemezse hepsi boşa gidecekti.

Hakon iç çekerek geriye doğru suya yığıldı ve amaçsızca sırt üstü yüzmeye başladı.

Buharlı hava burnuna ve ciğerlerine ağır geliyordu ama kendini oradan ayrılmaya zorlayamıyordu.

Leydi Aislinn'in kendisine ayrılmış sandalyesinde oturduğu demirhane dışında, Dundúran Kalesi'nde en sevdiği yer hamamlardı. Kalenin altındaki doğal bir kaynaktan beslenen ve bir hipokaust ile desteklenen hamamlar, ısıtılmış havuzlardan oluşan geniş bir ağa sahipti. Doğal kaynak, parıldayan mineral damarları ve kemerli geçitleri destekleyen sütunlarla kaya oluşumlarına yontulmuştu. Zeminler, karmaşık mozaiklerin içine yerleştirilmiş küçük karolar ve cam karelerle kaplanmıştı.

Banyoların ortası metal bir ızgarayla ikiye ayrılmıştı, açıklıklar hava alabilecek kadar büyüktü ama diğer tarafı görmeye izin vermiyordu. Karşı tarafta bir kadın yıkanıyor, silüetini seçebiliyor ama yüz hatlarını göremiyordu.

Kendini ele almadan önce her iki banyoda da kimsenin bulunmadığından emin olmak için her zaman dikkatli davranırdı. Bir kadın sadece silüetini görebilse bile, onunki Dundúran'ın içinde ayırt edilebilirdi.

Hakon vücudu sıcak ve bitkin bir halde uzun bir süre sürüklendi.

Durum henüz kontrolden çıkmamıştı. Canavarını mirasçıya olan takıntısından kurtarabilirse, belki de sonunda potansiyel bir eşle tanışmak konusunda ciddileşebilirdi. Gerçekten sahip olabileceği ve birlikte bir hayat kurabileceği biriyle.

Fates, her şey kulağa çok basit geliyor.

Hiçbir şey gerçek değildi.

Hakon homurdandı ve kendini dikleştirdi. Sudan çıktıktan sonra banyo çarşafını kaptı ve çabucak kurulandı. Bacaklarını hızla sadece banyolarda giydiği bol keten sütyenlerin içine soktu ve çarşafı boynuna astı.

Kasvetli düşünceleri geride bırakmaya kararlı bir şekilde merdivenleri tırmanarak şatoya geri döndü.

Hamamın iki yanına inen merdivenlerin birleştiği noktaya gelmişti ki, kendisini karşılamak üzere aşağıya inen sessiz sesler ve adımlar duydu.

Hakon şaşkınlıkla başını kaldırdı.

Leydi Aislinn ve Fia da ona aynı şekilde bakıyordu, yüzleri Fia'nın tuttuğu fenerin gölgesinde kalmıştı.

İkisinin de hamama gittiği belliydi, keten gecelikleri brokar sabahlıklarının arasından görünüyordu. Leydi Aislinn'inki zengin bir bordo rengiydi ve fenerin ışığını vücudunun etrafında kıvrıldığı yerde yakaladı.

omuzları, kalçaları, cömert göğüsleri. Altın sarısı saçları omuzlarından ve sırtından aşağıya yumuşak dalgalar halinde dökülüyor, güzel yüzünü çerçeveliyordu.

Onu hiç görmediği kadar çözülmüş görünüyordu ve bu görüntünün sonsuza dek zihnine kazındığını biliyordu.

Kulakları yanan Hakon başını eğdi. "Leydim, beni affedin, ben..."

"Hayır, hayır, bize aldırmayın," diye ısrar etti. Sessizlik uzayınca boğazını temizledi.

Hakon başını kaldırmaya cesaret etti, bakışlarının açgözlülükle onun üzerine düşmesine engel olamadı. Kader, fenerin ışığında yumuşacıktı.

İyi ki Fia oradaydı, çünkü o olmasaydı Hakon kendini aptalca bir şey yapmaktan alıkoyabilir miydi, bilmiyordu.

En azından "Sizi görmek güzel leydim" diye mırıldanmaktan daha aptalca.

Nabzının gözle görülür bir şekilde boğazında nasıl attığını hayal bile edemiyordu. Kendi içinde bir arzu mırıltısı toplandı ve başka tarafa bakması gerektiğini bilmesine rağmen yapamadı.

"Sen de," dedi, sesi alçak, soluk soluğa bir sesteki ve onu yukarı, basamaklardan yukarı, onunkinin hemen bir altına kadar çekti.

Altın sarısı parlak gözleri yüzünü taradı ve ona haykırdığını duyup duymadığını merak etti: *Fia'yı gönder, bana geri dön, benimle gel.*

Biliyorsa da bir şey söylemedi. Dudakları aralandı ama hiçbir kelime çıkmadı. Hakon o dudaklara baktı, bedeni ona doğru sallanıyordu sanki o bir gök cismiymi ve amansızca onun küresine çekiliyordu.

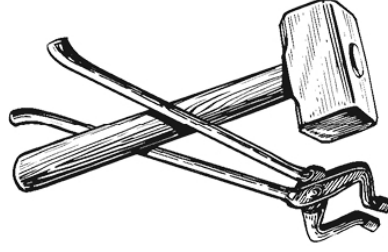
"İyi geceler, Efendi Hakon."

Şaşkınlıkla Fia'ya baktı, onun kemerli, beklenti dolu kaşlarını gördü. Hakon sertçe yutkundu. *Kahretsin, ne yapıyorum ben?*

Başını bir kez daha eğerek olabildiğince geriye adım attı. "İyi geceler leydim Fia," dedi ve adımlarını ikişer atmaya başladı.

Odasına güvenli bir şekilde kapandığında, nabızı kulaklarında atıyor ve aleti sütyeninin içinde sallanıyordu.

Onun yarattığı görüntüyü asla unutmayacaktı; yumuşak, parlak, mükemmel. Ve asla onun olmayacaktı.

Aislinn uzun bir süre uyanık kaldı, banyodan çıkalı çok olmasına rağmen vücudu aşırı sıcaktı. Gecenin en derin saatlerinde kale sessiz ve sakindi, gece nöbetçileri hariç herkes yataklarını bulmuştu. Yine de Aislinn dinlenemiyor, zihnini hamamdan çıkan demircinin görüntüsünden uzaklaştıramıyordu.

Adamın banyosundan parıl parıl parlayan, fenerin ışığında ve gölgesinde her bir ağır kası keskin bir şekilde ortaya çıkan anısıyla bir başka özlem dalgası içinden geçti. Nemli saçlarının başına yakın bir şekilde nasıl geriye tarandığını ya da kulaklarının sivri uçlarında su damlacıklarının nasıl toplandığını düşünmeden edemiyordu. Yanakları pembeleşmiş ve teni buhardan dolayı esnekleşmişti.

Ve sütyenleri... Nemden kalın kalçalarına yapışmışlardı, şeklini hayal etmek için çok az şey bırakıyorlardı. Aislinn'in boğazı, kalçasına yaslanmış sikiinin gözüne çarpan hatlarını düşününce kurudu. Bakmamalıydı ama adamın başı eğikti ve dayanılmaz bir merak içindeydi.

Fia orada olmasaydı, Aislinn baştan çıkmaya boyun eğeceğinden kuşkulanıyordu; kendini onun güçlü bedenine bırakacak, sonunda şımaracak ve onun en gerçek kokusunun ne olduğunu, teninin yanağında nasıl hissettireceğini, kollarının onu nasıl sardığını keşfedecekti... o büyük yeşil ellerin sabahlığını itip onu yumuşak ışığa çıkarırken nasıl hissettireceğini...

Aislinn nefesini tutarak geceliğinin yakasını aşağı çekti ve parmak uçlarını bir meme ucunun üzerinde gezdirdi. Bir dizini bükerek geceliğin eteklerini beline kadar çekti ve diğer eliyle bacaklarının arasını keşfetmeye koyuldu.

Uzun zamandır kendine zevk vermemişti. Hakon'la tanıştığından beri bunu kesinlikle düşünmüştü ama şimdi tatmin olmadan bir an daha geçiremezdi.

Parmakları pratik bir ritimle çalıştı ve kalçaları elinin altında yuvarlanırken Aislinn hızla kayganlaştı. Meme ucunu sıkı ve çalıştırdı ve

klitorisi bir arada, gençliği ve kadınlığı boyunca öğrendiği tanıdık hareketler ve numaralarla zevkini çıkarıyordu.

Daha önce iki erkekle yatmıştı ama her zaman kendi zevkini garantileyen kendisi olmuştu. Doruğa ulaşması, karnının alt kısmında gerginliği toplayarak, hepsi acı tatlı bir anda serbest kalana kadar inşa etti. Kalçaları elinin etrafında kenetlendi, kalçaları yuvarlandı ve yuvarlandı, zevki kovaladı.

Damarlarında şurup gibi biriken zevkle tepeye çıkarken dudaklarında onun adı vardı.

Uzun bir süre yatağının ortasında yattı, çarşaflar etrafına dolandı, gölgeliğe baktı ve *keşke onunla olsaydım* diye düşündü. *Banyolarda. Bu yatakta. Herhangi bir yerde. Her yerde.*

Ondan uzaklaşmayı kabullenmeye çalışmıştı. Bunun en iyisi olacağını düşünmüştü.

Onu görmediği her gün ruh hali da .

Cebinde taşıdığı tahta gül onu sürekli rahatlatıyordu ama aynı zamanda onu hatırlatıyordu. Günlerdir onunla konuşmamıştı. Sadece arkadaşı olarak kalacak olsa bile, bunun için minnettardı. Hayatında Hakon'dan daha kolay konuşabildiği çok az insan vardı.

Ben ne yapacağım? Günlerdir kendine bunu soruyor ama bir cevap bulamıyordu.

Her nasılsa, bu gece sanki bir çizgi aşılmış ya da bir ayın gerçekleştirilmiş gibi hissediyordu. Bir şey olmuştu ama ne olduğunu tam olarak söyleyemiyordu.

Ve yatağında uzanırken, vücudu hala orgazmın etkisiyle titrerken ve onun için yanıp tutuşurken, *"Nasıl uzak durabilirim?"* diye düşündü.

Sonunda, Aislinn yapamadı. Tekrar demirciye gitti ve onun geniş, sıcak gülümsemesini görünce kalbi daha da doldu. Böyle gülümsediğinde yanağındaki gamzenin ortaya çıkış şekli... bu onun içini kıpır kıpır etti.

Eskisi kadar sık gidemiyordu. Babası dikkatinin çoğunu güneşe yapacağı yolculuğa hazırlanmaya verdiğiinden, görevler ve işler gerçekten de birikmişti. Hasat da yılın en yoğun zamanlarından biriydi; Darrowlands'ın dört bir yanında mahsuller depolanmak ya da işlenmek üzere getiriliyordu. Silolar, tahıl ambarları ve değirmenler faaliyet kovanlarıydı; işçiler çevredeki çiftliklerden hasadı getiriyor, vergi tahsildarları da soylulardan ve senyörlerden haraç topluyordu.

Kafası hesaplar, sayılar ve tablolarla dolu olan Aislinn kendini onu ziyaret etmekten alıkoyamamıştı. Rahatlamaya ihtiyacı vardı.

onu çalışırken izliyordum.

Demirhane güvenli ve sıcağı, kendi başına bir dünyaydı. Orada onunla birlikte olmak onu *mutlu ediyordu*.

Görevler arttıkça, Bayard'dan gelen mektuplar devam ettikçe, Jerrod'un nerede olduğu bilinmedikçe ve vasallar artan aidatlardan şikayet etmeye devam ettikçe, Aislinn bulabildiği mutluluk anlarının tadını çıkardı.

Ona geri döndüğünde arkadaşlıklarını gergin ya da garip bulabileceğinden endişelenmişti ama adam ona sadece gülümsedi ve çekiçle vururken kullanması için taze balmumu parçaları uzattı.

Her şeyin eskisi gibi olması onu rahatlatmıştı. Aralarında, başka biriyle etkileşime girdiğinde özlemini duyduğu ve daha zor bulduğu bir kolaylık vardı.

Günler geçtikçe demirci dükkanına gitti ve sayede daha mutlu oldu.

Yine de, daha önce olduğu gibi değildi. Birlikte geçirdikleri zamanda farklı bir şeyler vardı. Belki de ikisi hakkında bile.

Onu birden fazla kez kızarıırken yakaladı ve bunun ocak ateşinden kaynaklandığını düşünmedi. Ve onun bakışlarının dudaklarına düştüğünü fark ettiğinde, hizmetçilerin söylediklerini hatırlayarak kalbi göğsünde tekledi.

Sormak dilinin ucundaydı ama bir süre için yeterince cesur olamadı. Onun cevabının ne olabileceğinden ve bu yüzden neler yaşanabileceğinden korkuyordu. Onların rahatlığına geri dönmek kolaydı ama değışimi hissetmekten kendini alamıyordu.

Sonunda, bir gece, bilmek zorunda olduğuna karar verdi. Sonuç ne olursa olsun ya da aralarındaki ilişkiyi nasıl değıştirirse değıştirsin. Gecelerini onu özleyerek, gündüzlerini onu özleyerek geçirdi - sonsuza kadar böyle devam edemezdi, vücudu hep ağrıyor, kalbi hep özlem duyuyordu.

Bir dahaki sefere demircide yalnız kaldıklarında, bir kez daha köprüyle ilgili planlarını tartışırken, adamın bakışlarının ağzına düştüğünü fark etti.

Sandalyesinde doğrulurken, "Hakon, neden bu kadar sık ağzıma bakıyorsun?" diye sormadan önce hafifçe gülümsedi.

Onu şaşırtmıştı.

Adam kıpırdamadan durdu. Adamın zihninin onun sözlerinin üzerinde dönüp durmasını ve kulaklarının kızarak kararmasını izledi.

Hakon aniden ondan uzaklaştı ve elindeki demiri parlatmak için bezle uğraşırken ona profilini gösterdi.

"Alınmak istememiştim," dedi sessizce.

"Yapmadığını biliyorum. Sadece merak ettim. Sadece merak ettim..."

Kelimeler, söylenenler ve daha çok söylenmeyenler, korkunç bir an boyunca aralarında asılı kaldı. Aislinn parmaklarını eteklerine geçirdi ve kıpırdanmak ya da daha iyisi kaçmak istese bile kıpırdamadan durmaya çalıştı.

İşini bırakıp ona dönene kadar bir süre geçti. Onun bakışlarıyla tam olarak buluşmadı ama yaklaştı, sadece bir adım ötede durdu.

Kalbi boğazına düğümlenen Aislinn, söyleyeceği her neyse onun ağırlığını hissederek sessiz ve hareketsiz kaldı.

"Ben... Ben bundan bahsetmeyi sevmiyorum. Ama çoğunlukla bu kulağım sağır." Bir parmağını tek bir altın halkası olan sağ kulağına dokundurdu. "Duyma yetimi koruyorum çünkü daha fazlasını kaybetmekten korkuyorum."

"Bilmiyordum," diye mırıldandı. Bunu o kadar iyi saklamıştı ki, duymakta zorlandığını asla tahmin edemezdi.

Hakon başını salladı, bakışları demircinin penceresinden dışarı kaydı. Dışarıdaki geceyle konuşmayı daha kolay buluyor gibiydi ve bu yüzden Aislinn sabırla dinledi, bakışlarını ya da vermek istediğinden fazlasını talep etmedi.

"Büyükannem de öyleydi. Elle konuşmayı bana o öğretti. Başkalarıyla konuşurken genelde onları duyabiliyorum ama dudak okumak yardımcı oluyor. Özellikle de yemek salonunda olduğu gibi yüksek sesle konuşuluyorsa. Korkarım bazılarına yanlış bir fikir vermiş olabilirim."

Aislinn boğazındaki yumrunun etrafında yutkundu. "Bu senin hatan değil," diye ısrar etti. "Bilmiyordun."

Adam başını salladı, ama onun kendisiyle aynı fikirde olduğundan emin değildi. "Belki de. Eireanca öğrenmeyi ve konuşmayı zorlaştırdı."

"Harika iş çıkardın!" diyerek onu övmekte gecikmedi.

Bu ona hafif bir gülümseme kazandırdı. "Teşekkür ederim leydim. Çok yardımcı oldunuz. Sizi dinlemekten keyif alıyorum."

Aislinn tepeden tırnağa kızardı. Adamın o derin kahverengi bakışları ona döndü ve onu oturduğu yerden kalkmaya zorladı. Yavaşça elini onun koluna koydu.

"Bana söylediğin için teşekkür ederim."

Yeniden kalkmaya başlayan dudaklarının kenarları düştü ve bakışları daha da ciddileşti. Yavaşça, kızın koluna koyduğu elini kendi elinin içine aldı.

Bakışlarını ondan ayırmadan elini kaldırdı ve başını eğerek sıcak dudaklarını elinin arkasına bastırdı. Kalbi *pıt pıt* atarken nefesi yumuşak bir solukla dışarı . Adamın gözleri kızın ağzına kaydı ve kız

ona yardım ederek dilini alt dudak boyunca gezdirdi.

Adamın tenine karşı aldığı hırıltılı nefesi hissetti, sonra daha sert, daha ateşli bir öpücük avucuna bastırıldı.

Demir ocağı ateşleri çıkırdıyor, Wulf horluyor ve bülbüller şakıyordu ama Aislinn kulaklarındaki kan hücumundan bunların hiçbirini duymuyordu.

Şimdi ona bakışı... Teninin tadına baktığında kalçalarının arasında ok gibi yayılan sıcaklık...

Demirci dükkânının kapısı takırdayarak açıldı ve Fearghas tepinerek içeri girdi. O ve Hakon şaşkınlıkla yaşı demirciye baktılar.

"İyi akşamlar leydim," dedi her zamanki kaba tavrıyla, ama demirhanenin derinliklerine doğru ilerlemek yerine durup önündeki manzaraya baktı.

Büyük g r sakalı seğirdi.

"Gitsem iyi olacak," diye mırıldandı.

"İyi akşamlar leydim," dedi Hakon aynı sessizlikle, kadının elinin onunkinden kaymasına izin vererek.

Uzaklaşmaya çalıştı ama Fearghas'ın esrarengiz bakışları altında kaçmak gibi geldi. Bu yüzden döndü ve ikisine de "Yeni organizasyonu beğendim. Çok verimli görünüyor."

"Teşekkür ederim leydim." Hakon'un gülümsemesi genişt  ve ilginç bir şekilde biraz da kendini beğenmişt . Onda daha önce hiç böyle bir ifade g rmemişt , bir h nzırlık belirtisi vardı ve bu... oldukça hoşuna gitmişt .

Kalbi g ğ nden fırlayacakmış gibi , bakışlarını bir an daha adamın üzerinde tutmaktan kendini alamadı.

Ne olduğunu bilmes  de cevabını almıştı.

Her şey değişiyordu ve bu onu korkutsa da, içindeki heyecana da engel olamıyordu.

Ona son bir kez gülümseyerek demirci dükkânından çıktı, öptüğü eli g ğ s nde, hızla atan kalbinin hemen üzerinde kıvrılmıştı.

Hakon alnındaki teri sildi, kalbi günlerdir olmadığı kadar hafiflemişti. Canavarı... sakinleşmediyse bile en azından sessizleşmişti. Leydi Aislinn'in yanında geçirdiği birkaç öğleden sonra, içini kemiren hoşnutsuzluğu yatıştırmış ve çalışma şevkini tazelemişti.

Fearghas'ın homurdanmaları bile moralini bozamamıştı. Hakon'un kendi işini ve Fearghas'ın işlerinin çoğunu boş zaman bırakmadan tamamlayacak kadar ilham aldığı bir zamanda, baş demircinin gerçekten şikâyet edebileceği hiçbir şey yoktu.

Tavrında bu kadar ekşilik olmayınca Hakon dostça davranmakta daha başarılı oldu. Molalarını dışarıda vermeye ve çömlekçilerle sohbet etmeye özen gösteriyordu. Kaptan Aodhan, Hakon'un yapmayı teklif ettiği yeni göğüs zırhını denemek için birden fazla kez uğradı ve birkaç şövalyesi de onu takip etti.

Hakon metali ölçüp kömürle işaretlerken etrafına bakan Kaptan Aodhan, *"Demirhaneyi gördüğüm en temiz yer burası," demişti.*

Fearghas örsünün başından kalktı.

"Oh, senin yapmadığını anladım, seni yaşlı sürü faresi," diye şaka yaptı kaptan. Fearghas, "Her şeyin eskiden olduğu gibi olmasında yanlış bir şey yok," diye karşılık verdi. "Hayır, yoktu. Ve bu şekilde de yanlış bir şey yok."

Baş demirci karamsar bir sessizliğe gömüldü. Kaptan Aodhan Hakon'a bilmiş bir bakış fırlattı ve yerine oturdu.

Hakon, huysuz baş aşçı Hugh'un bile gözüne girmeyi başarmıştı. Bıçak saplarını onarmak ve bıçakları keskinleştirmek sürekli bir ihtiyaçtı ve Wülf için birkaç yedek kemik karşılığında Hakon bunu yapmaktan mutluluk duyuyordu.

Zeki varislerinden ilham alan Hakon kendini işe yarar, yardımcı biri haline getirdi. Masadaki yerini hak etti ve gece sohbetlerine elinden geldiğince katkıda bulundu.

Brigitt'in onu henüz affettiğinden emin değildi ama diğer hizmetçiler kısa sürede ona yeniden ısınmıştı. Hakon her birine bakmaya, niteliklerini takdir etmeye çalıştı ama gözü ayrılmaz bir şekilde yüksek masaya takıldı.

Birden fazla kez mirasçının bakışlarını yakaladı. Kız ona güzelce gülümsedi, bu da canavarını daha da kararlı hale getirdi. Yüksek sesle bir şey düşünmesine ya da söylemesine izin vermiyordu ama canavar kararını vermişti.

Kulaklarındaki balmumunu çeken Hakon bir kez gürültüye alıştı. Ya da olsaydı alışırdı.

Etrafına baktığında, Fearghas'ın çekiçle vurmaya bırakıp şaşkın şaşkın pencereden dışarı baktığını gördü. Yandaki çömlekçi de sessizliğe gömülmüştü.

Hakon pencerelere döndüğünde büyük bir gölgenin bailey'i kapladığını gördü.

Midesi sıkışarak dışarı fırladı, gözlerine inandığından pek emin değildi.

Bailey'nin ortasında Bellarand duruyordu, siyah paltosu kapalı gökyüzünden süzülen güneş ışığını emiyordu. Sırtında Allarion oturuyordu; mor-siyah pelerininin gizlediği gümüşü beyaz saçları yıldızların aydınlattığı bir çağlayan halinde sırtından aşağı dökülüyordu.

Hakon gün ışığına doğru yürürken Allarion'un bakışları onun üzerine düştü ve kollarındaki tüyler diken diken oldu.

"İyi günler, Hakon."

"Merhaba, Allarion. Seni Dundúran'a getiren nedir?"

Fae'nin ince burnunun delikleri açıldı ve Allarion pelerinini savurarak atından indi. Hakon'dan bir saç teli kadar kısa olmasına rağmen, kadim varlığı onu sonsuz derecede daha büyük yapıyordu, büyüğü bailey'in her köşesine sızıyordu.

"Scarborough malikanesi için dilekçe vermeye geldim. Görünüşe göre burada mektuplar kayboluyor, bu yüzden kendim geldim ve bir Darrow görmeden gitmeyi düşünmüyorum." Dudakları inceldi. "Belki de babasıyla şansım daha yaver gider."

"O burada değil. Yarına kadar dönmeyecek." Anladığı kadarıyla Liege Darrow, Orek ve Sorchan'ın düğününden sonra birkaç gün içinde güneye yapacağı yolculuğa hazırlanmak için birkaç vasalını ziyaret ediyordu.

"Beklemeye hazırım. Kıza yeterince zaman verdim."

Öfke Hakon'un boynunu diken diken etti. "Leydi Aislinn göreceğine söz verdi

dilekçenize. Eminim yapmamasının iyi bir nedeni vardır."

Fae'nin yüzünde ya da duruşunda hiçbir değişiklik olmadı ama bailey'deki hava sıcaklığı düştü. Hakon'un kollarında tüyler diken diken oldu.

"iyi olur." Başıyla kale merdivenlerini işaret etti. "Beni ona götür."

"Hayır."

Bu inkâr Hakon'u da en az Allarion kadar şaşırtmıştı. Bellarand oflayıp yelesini sabırsızca savurmadan önce uzun bir süre birbirlerine baktılar.

"Hayır mı?" Allarion tekrarladı. Sesinde tehdit yoktu ama Hakon tehlikenin omurgasına sıçradığını hissetti.

"Hayır. Öfken seni terk edene kadar olmaz." Allarion'un öfkesinin böyle bir şeye benzediği tamamen bir tahmindir, ama fae'den bildiği sakın, ama mesafeli tavırdan o kadar farklıydı ki bunu riske atmaya hazırdı.

Çünkü Leydi Aislinn'i riske atamazdı. Kapısına kızgın bir fae getirmezdi.

Burun delikleri tekrar alevlendi. "Herkes ona zarar vermek istediğini düşünüyor. Neden?"

Ben böyle bir şey söylemedim."

"Şöhrete göre varsayıyorlar."

Allarion kaşlarını çatı. "Bir fae yüzlerce yıldır bir insanı öldürmedi."

"Uzun hafızaları var. Ama seni almayacağım çünkü Leydi Aislinn o bir arkadaş ve iyi bir kadın. Senin öfkeni hak etmiyor."

Allarion uzun bir süre baktı ve Hakon dizlerini yerinde kaldı ve bu yoğun bakışın ağırlığına katlandı.

Her ne gördüyse, fae sonunda bir kez başını salladı. Hava ılıman sonbahar sıcaklığına geri döndü ve Bellarand mırıldandı.

". Eğer onun adına konuşuyorsanız, bunun doğru olduğuna inanıyorum."

Hakon yüzündeki şaşkınlığı gizlemeye çalıştı ama başarılı olduğunu sanmıyordu.

"Lütfen," dedi Allarion, "varisle konuşmak ve meseleyi çözmek istiyorum."

Hakon yavaşça başını salladı. "Sabahın bu saatinde çalışma odasında olacak." "Beni oraya mı götüreceksin?"

Hakon isteksizce kabul etti, deri önlüğünü çözdü ve açık demirci penceresinin pervazına fırlattı. Karanlığın içinden Fearghas'ın yuvarlak gözlerini yakaladı.

"Kaptan Aodhan'a varisin başka bir misafiri olduğunu söylemeniz iyi olur," dedi.

yaşlı insan.

Allarion, "Kaptanın bilmesi gerektiğinden emin değilim," dedi.

"Ama isteyecektir. O iyi bir adam. Adildir. Sadece varisin güvenliğini sağlamak istiyor."

Allarion boğazından düşünceli bir ses çıkardı ama onun dışında kıpırdamadan durdu ve Hakon'un onu kaleye götürmesini bekledi.

Bellarand bir çıtırtıyla daha arkasını dönerek bailey'den dışarı çıktı.

"Evet, . Beladan uzak dur," diye seslendi Allarion . Tek boynuzlu at uzun kuyruğunu salladı.

"Nereye gittiğini sorabilir miyim?" dedi Hakon.

"Dehşet ve hayranlık uyandırmak için avluya geri dönün. Bunlar onun favorisi."

"Anlıyorum." Anlamadı ama başka bir şey söyleyemeyecek kadar tedirgindi.

Hakon onu yukarı ve kalenin içine götürürken fae'yi görüş alanının dışında tuttu. Canavar, potansiyel tehdidi hapsetmek için onu doğruca zindanlara götürmek istedi ama Hakon bu saçma arzuyu bastırdı. Allarion haklıydı -Bırakın Leydi Aislinn'i, hiç kimseye karşı saldırgan ya da tehditkâr olmamıştı.

Yine de, Allarion'un işi muhtemelen onu üzeceği için, Fae'yi ona getirmekten zevk almadı. Ve daha fazla iş demektir. Bu da birlikte geçirdikleri öğleden sonrayı tehdit edebilirdi.

Zindan iyi bir seçenek gibi görünmeye başladı.

Ancak Hakon üçüncü kata çıkana kadar hayati bir ayrıntıyı hatırladı. Hangi kapının Leydi Aislinn'in çalışma odası olduğunu bilmiyordu. Hangisinin onun penceresi olduğunu tam olarak biliyordu ve bir tahminde bulunabilirdi ama odalara dalmak istemiyordu.

Neyse ki chatelain Brenna koridorun sonundaki odalardan birinden çıktı.

"Hanımefendi Brenna!" diye seslendi.

Onlar yaklaşırken yaşlı kadın şaşkınlıkla, hatta belki de dehşetle baktı. Hakon alınmamaya çalıştı. Fearghas gibi o da geldiğinden beri ne onun ne de Leydi Aislinn'in demirhanede onunla vakit geçirmesini onaylamadığını açıkça belirtmişti.

"Bu neyle ilgili?" diye sordu, gözleri kısılmıştı.

"Leydi Aislinn'in çalışma odası hangisi? Lord Allarion'un önemli bir işi var." Hakını yemeyelim, chatelain ne soldu ne de titredi. Fae'nin bakışlarını karşıladı.

Hakon'la onun arasına bakarken soğuk bir bakış attı.

"Lord Allarion'un bir randevusu yok."

"Bekleyebilirim," dedi Fae. "Ben sabırlı bir erkeğim. Bana mirasçıyı bekleyebileceğim büyük salonu gösterin yeter."

Brenna'nın yanağındaki bir tendon seğirdi. "Buna gerek kalmayacak." İki alttaki kapıyı başıyla işaret etti. "Orası onun çalışma odası. Ama hanımefendiyi fazla tutmayın, yapacak önemli işleri var." Kendini toparlayarak Hakon'a sert bir bakış fırlattı. "Ve bugün seninle vakit kaybedemeyecek kadar meşgul, demirci."

"Evet, hanımefendi," diye homurdandı.

Brenna kararlı bir şekilde başını sallayarak koridorda ilerlerken aralarından geçti.

Leydi Aislinn'in kapısına doğru ilerlemeden önce onun merdivenlerden inip gözden kaybolmasını beklediler.

"Bu kadın hiç hoş değil," dedi Allarion.

"Olabilir." Hakon bunun olabildiğince diplomatik olduğuna karar verdi. Brenna kalenin sorunsuz çalışmasını sağlıyordu ama kadının gülümsediğini hiç görmemişti. Çalışanlarla birlikte yemek yemiyor ya da dinlenme günlerinde düzenlenen toplantılara katılmıyordu. Her zaman çalışıyor gibiydi ve Leydi Aislinn'i de öyle tutmaya kararlıydı.

Kapının tokmağına vuran Hakon sabırsızlıkla "İçeri gel!" sesini bekledi. Kadının sesi öfkesini yatıştırdı ve yüzünde bir gülümsemeyle çalışma odasının kapısını açtı.

İçinde bir sürü kitap vardı.

Oda dikdörtgen şeklindeydi ve kalenin kireçtaşı bloklarından bazıları yıpranmış alçı duvarların arasından görünüyordu. Duvarlara ahşap raflar monte edilmişti, kitaplar neredeyse Hakon'un omzuna kadar ulaşan büyük yığınlar halinde yere dökülüyordu. Güney duvarındaki iki kemerli pencere içeriye ışık girmesini sağlıyordu.

Büyüteçler, cetveller, teraziler, ağırlıklar, pergeller, kalemler ve bileme bıçakları kitapların ve sayfaların üzerinde duruyordu. Burası parşömen, mürekkep ve Leydi Aislinn kokan, bilimsel zevklerle dolu kaotik bir mağaraydı.

Hakon hemen sevdi.

Uzakta, yıpranmış bir masada oturan Leydi Aislinn onların girişini şaşkınlıkla karşıladı. Her zamanki gibi büyüleyiciydi, saçları başının eğimini takip eden bir örgü halinde toplanmıştı ve uzuvları hoş bir yeşil elbise . Parmak uçlarında mürekkep lekeleri vardı ve kömür rengi bir

yanağındaki leke.

"Oh. Oh! Hakon-Allarion!" Yanaklarının bronzlaşmış tenini bir kızarıklık kapladı ve giderek artan bir endişeyle ikisinin arasına baktı.

"İyi günler leydim. Allarion ve Bellarand bugün bir iş için sizi görmeye geldiler."

Hâlâ açık olan kapıya endişeyle baktı. "Tek boynuzlu at dışarıda değil, değil mi?"

"Emin olun, avluda uzaktan hayranlıkla seyredilmekten son derece memnun." Fae'nin dudaklarında sevecen bir sırıtiş belirdi. Bu, onun öfkesinin bailey'i ürpertmesinden daha rahatsız ediciydi.

"Pekâlâ." Boğazını temizledi. "Bugün sizin için ne yapabilirim Lord Allarion?"

"Scarborough arazisi meselesini halletmeye geldim."

Leydi Aislinn'in kaşları anlayışla kalktı. "Ah evet! Ben de sizin dilekçenizi bekliyordum. Kısa bir süre chatelain Brenna'ya sordum ve görmediğini söyledi." Utancından yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim, gönderdiğiniz dilekçeleri her yerde aradım ama bulamadım. Buraya kadar gelmek zorunda kaldığınız için üzgünüm."

Allarion bir elini kalbinin üzerine koyarak -ya da diğerlerinin göğsünde olduğu yere- ona güvence verdi, "Sorun değil leydim. Sadece meseleyi çözüme kavuşturmak istiyorum."

"Tabii ki."

Leydi Aislinn soluna dönerek birkaç cilt ve parşömen rulosunu karıştırdı ve büyük, deri ciltli bir folyo çıkardı. Darrowlands'in büyük bir haritasını çevirdi, arazi çoktan kahverengiye dönüşmüş ince yazılarla yazılmış isimlerle kaplıydı. Bir parmağıyla haritayı izleyen Leydi Aislinn, Shanago Nehri'nin kuzeydeki kıvrımını takip ederek adı kazınmış bir yere ulaştı.

"Scarborough arazisini kiralamak istediğinize emin misiniz? Yıllardır nadasa bırakıldı."

"Hayır, izin vermek istemiyorum. Satın almak istiyorum."

Leydi Aislinn uzun bir süre fae'ye baktı. "Satın almak mı? Ama çiftlik yok, köy yok."

"Tam da bu yüzden bana uyacak."

"Bir toprak sahibi olarak konsey toplantılarına katılmakla yükümlü olursunuz." "Sosyalleşmek için iyi bir bahane."

Leydi Aislinn dudaklarını ısırdı, hâlâ kararsız görünüyordu.

"Ona ihtiyacınız yok gibi görünüyor," diye akıl yürüttü Allarion. "Bu kadar uzun süre terk edilmiş halde durduysa, uzun zamandır kimse onunla ilgilenmemiş demektir. Mülkü ve araziye restore edeceğim. Darrow adına sadakat sözü vereceğim ve hiç kimse daha zamanında vergi mükellefi olmayacak."

Bu, mirasçının sırtmasına neden oldu. "Güçlü bir gerekçeniz var. Tek endişem, arazinin Brádaigh arazisinde sahip olduğunuz topluluktan çok uzakta olması. Gerçekten de herkesten uzakta."

"Bunu benim için daha çekici hale getiriyorsunuz leydim."

Leydi Aislinn gülümseyip elini uzatmadan önce bir an düşündü. "Pekâlâ o zaman. Mülk sizindir. Sizi bir sonraki konsey toplantısında görmeyi dört gözle bekliyorum."

"Ben de öyle."

Allarion onun elini tuttu ve insani bir şekilde tokalaştılar.

Hakon, başka bir çiftleşmemiş erkeğin kendisine ait olmayan bir şeye dokunabileceği düşüncesiyle göğsünde yükselen hırıltıyı yuttu.

Ses çıkarmadığından emin olmasına rağmen, fae'nin doğal olmayan bakışları ona kaydı, bir kaş ilgi dolu bir kavis çizdi.

"Ödeme planına bugün karar vermemizi mi yoksa babam dönene kadar beklememizi mi tercih edersiniz? Tapunun kesinleşmesi için onun mührü gerekecek."

"Gerek yok," dedi Allarion. Uçsuz bucaksız pelerininin altından şingirdayan kadife bir çuval çıkardı ve açık haritanın üzerine koydu. "Sanırım bu işinizi görür?"

Leydi Aislinn para kesesine gözlerini kırptırdı. "Kesinlikle öyle," diye mırıldandı, bu kadar şişkin bir cüzdan karşısında Hakon kadar şaşırmıştı.

Leydi Aislinn kendini silkeleyerek yığından yeni bir parşömen parçası aldı ve satış ve tapu şartlarını yazmaya başladı. Her şey kararlaştırılıp son halini aldıktan sonra imzaladı ve imzalaması için Allarion'a verdi.

Allarion onun uzattığı tüy kalemi almak yerine parmağının ucuyla parşömenin üzerinde gezindi. Bir kıvılcım ve ani bir kül kokusu odayı doldurdu. Allarion'un yanık imzası Leydi Aislinn'inkinin yanında belirdi.

"Babamın da imzalaması ve mührünü eklemesi gerekecek," dedi mirasçı kadın, fae'nin imzasına hayretle bakarak.

"Yakında mı olacak?"

Leydi Aislinn gözlerini kırptırarak başını salladı. "Evet, yarın düğün için dönüyor. Eğer kabul ederseniz, imzalamasını ve düğünde size vermesini bizzat sağlayacağım."

"Kesinlikle." Fae memnun bir şekilde eğilerek selam verdi, uzun saçları neredeyse

döşeme tahtalarına dokunarak. "Beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim leydim."

"Tabii ki! bu kadar uzun sürdüğü için tekrar özür dilerim."

Yayından doğrulan Allarion'un yüzü yine sertleşti. Leydi Aislinn'le pazarlık ederkenki hoş cazibesi gitmişti.

"Varsayımında bulunmak istemem leydim, ama yazışmaların size nasıl ulaştığı konusunu araştırmayı düşünebilirsiniz."

Dudakları şaşkınlıkla aralandı ama sonra fae eğilip vedalaşmaya başladı.

"İkinizle de düğünde görüşeceğim."

Ve pelerinini bir çırpıda savurarak, ardında büyü fısıltıları bırakarak ayrıldı.

Hakon ve Leydi Aislinn birbirlerine göz kırpmadan önce uzun bir süre ona baktılar.

"Çalışma odamda bir fae savaşçısı olduğuna inanamıyorum," diye fısıldadı. "En azından tek boynuzlu atı yanında getirmemiş."

Dudakları kasıldı ve ardından Leydi Aislinn bir kahkaha patlattı.

Hakon da ona katıldı ve onun eğlendiğini görünce neşelendi.

Sandalyesine geri oturdu, dudaklarındaki gülümseme hâlâ duruyordu. "Bir fae ziyareti ve son on yılın en büyük arazi satışı, hepsi de öğle yemeğinden önce."

"Diğer tüm varisler kıskanacak." Leydi

Aislinn homurdandı. "Pek sayılmaz."

Hakon'un bakışları hâlâ masasının üzerinde açık duran haritaya kaydı. Elini cebine atarak ona yaklaştı, boğazı düğümlendi.

"Harita dışarıdayken... kendi arazi satışıma talep edebilir miyim diye merak ettim."

Leydi Aislinn ona baktı, parlak altın rengi gözleri şaşkınlıkla irileşmişti. "Korkarım artık sahipsiz mülkümüz kalmadı."

"O kadar büyük bir şeye gerek yok. Ben Varon'un çiftliği gibi bir şey düşünüyordum."

"Çiftçiliğe hevesli olduğunu fark etmemiştim," diye takıldı.

"Eski tanrılar adına, hayır. Ben buna uygun değilim. Ama kendime ait bir toprak arzuluyorum."

Az önceki neşesi yerini meraka bırakırken bakışlarını onun üzerinde tuttu. Leydi Aislinn haritanın üstündeki parşömeni kaldırdı ve parmağıyla Dundúran'dan Brádaigh malikânesine doğru ilerledi.

"Mevcut birkaç paket var. Hangisi olduğunu biliyor musunuz?" diye sordu.

Hakon masanın üzerine eğildi, başlarını birbirine yaklaştırdı ve

parmağının yolu. Adamın parmağı Brádaigh arazisinde kadınıninkine çarptı. "İşte," dedi, "çayırda birlikte. Orayı biliyor musun?"

Kadının yüz ifadesinin sevgiyle yumuşamasını izledi. "Evet. Sorcha ve ben ilkbaharda orada çiçek toplardık. Çok güzel bir yerdir."

Olay örgüsünü sevmiştii. Orayla ilgili güzel anıları vardı. Arkadaşına yakındı. Canavarı zaferle uludu.

Onu oraya götür. Orada çiftleştirin. Ona güzel bir kur.

"Onunla ne yapacaksın?" diye sordu, sesi alçak ve yumuşaktı.

"Bir ev inşa et. Bir demir ocağı." Bakışları kadının dudaklarına kaydı. "Bir ailen olsun." "Darrowlands'e bu yüzden mi geldin, nihayetinde? Bir aile için mi?" Soru, sesinin ima ettiğinden çok daha ciddiydi.

Onun büyülenmiş bakışlarını üzerinde tuttu ve cevabını akıllıca seçmesi gerektiğini biliyordu. Nedenini bilmiyordu, sadece biliyordu.

"Bir amaç bulmak için geldim," diye cevap verdi sonunda.

Ve bu .

Çiğerlerine uzun bir hava çekti ve Hakon gözlerinin aşağıya kayarak göğüslerinin elbisesinin yakasına nasıl baskı yaptığını görmesine engel olamadı. Bakışlarını yukarı çektiğinde onu izlediğini gördü, gözlerinin feri kaçmıştı.

Hakon kuru boğazıyla yutkundu.

Bu hareket, kadının bakışlarını adamın boğazına, oradan da ağzına çekti ve orada oyalandı.

Öp onu. Öp. Senden bunu istiyor!

Hakon ona doğru sallandı, elinin altındaki kâğıtların nasıl hışırdadığını duymuyordu bile. Gözbebekleri genişledi ve dudakları aralandı. Dudaklarında onun sıcaklığını hissedebiliyordu, aralarındaki nefes mesafesini kapatmak için sadece küçük bir teşvike ihtiyacı vardı.

"Babamın imzalaması için başka bir senet hazırlayayım mı?"

Kadın başını çevirdi ve Hakon geri çekildi. Sadece birazcık.

Hissediyor.

Kalbi, göğsünün sınırları içinde örse çarpan bir çekiçten daha sert çarpıyordu.

O da hissediyor.

"Evet," dedi, daha fazlasını söyleyemeyecek kadar şaşkındı.

Cebinden üç tane işlenmemiş mücevher çıkardı. Paket için yeterli değildi ama onu şaşırtmak için yeterliydi.

"Tam fiyat karşılığında daha fazlasını getirebilirim," dedi.

"Bunlar...?" Parmak ucuyla bir tanesine dokunmak için geçici olarak uzandı. "Safir."

İncelemek için bir tanesini yaklaştırırken ağzı açılıp kapandı. Koyu mavi derinliklerindeki ışığı yakalamak için onu çevirdi.

"Oh, Hakon, bunlar çok güzel. Nerede...?"

"Sizin yarınız kadar bile güzel değil leydim." Kadın gözlerini kırıştıtararak ona baktı ve bir an için onun bu beceriksizce açıklamasını duymadığını düşündü. Sonra yanakları pembeleşti ve dudakları bir gülümsemeyle kıpırdadı.

Yüreği ağzına gelen Hakon masanın etrafında döndü ve mücevheri tutan ele uzandı.

"Kesilip cilalandığında bile sizin parladığınızın yarısı kadar bile parlamayacak."

Kızarması derinleşti ve oturduğu yerde kıpırdanır gibi oldu.

"Beni pohpohluyorsun."

"Ben sadece gerçeği söylüyorum."

Tuttuğu eli dudaklarına götürdü ve her bir boğumunu öptü.

"Hakon..." Belki de adı bir uyarı, belki de bir yalvarıştı. Tek bildiği nefesli tonu ve onu nasıl daha yakına çektiği idi.

"Sana en güzel tacı yapardım, en parlak torku bunlarla süslerdim. Kimse senin parıltını görmezden gelemez."

Dudaklarını ona baktı. "Ben parlamıyorum," diye mırıldandı. "Oh, parlıyorsun. O kadar parlak ki, demirci ateşimden daha sıcak yanıyor."

Onun sözleri karşısında gözlerinin nasıl açıldığını ve savunmasız kaldığını görmek kalbini sızlattı. Onun övgüsünü duymaya hazır değildi - bu da ona ne kadar derinden taptığını duymaya hazır olmadığı anlamına geliyordu.

İsteksizce elini bıraktı ve masanın diğer tarafındaki yerine geçti. Tapunun ayrıntılarını konuşurlarken yüz ifadesini açık ve dostça tuttu. Ona saçlarının gün ışığında nasıl da altın gibi parladığını söylemedi. Senedi imzalarken omzunun eğimine ya da parmaklarının dikkatli esnemesine nasıl hayran kaldığını söylemedi. Kendi adını eklemek için eğilirken onu ne kadar içten öpmek istediğini bile itiraf etmedi.

Eirean yazısını bilmiyordu, onun yerine adını ork dilinde imzaladı.

Hakon Green-Fist.

Leydi Aislinn Darrow'un yanındaki görüntüsü hoşuna gitmekten *de* öte, bundan zevk alıyordu.

"Teşekkür ederim leydim."

Soğukkanlılığını yeniden kazanmış bir halde utangaçça gülümsedi. "Orada kuracağın hayatı görmek için sabırsızlanıyorum, Hakon."

OceanofPDF.com

Takip eden günler o kadar telaşlıydı ki, Aislinn kayıp mektupların gizemini çözmek bir yana, uyumaya bile zor vakit bulabiliyordu.

Babası Allarion'un ziyaretinden bir gün sonra döndüğünde, başka bir iş araya girmeden önce onun ve Hakon'un tapularını babasının elinin altından geçirecek kadar zamanı vardı.

Merrick'in kaşları kalktı. "Scarborough malikanesi mi?"

"Kararlı görünüyordu. Ve satış, yılki tüm ekstra aidatları karşılayacak." Babasının Darrowlands'a yerleşmek isteyen diğerlerine toprak satmaya istekli olmasının bir nedeni de kraliyetin talep ettiği ek fonlardı, ama ikisi de kimsenin Scarborough arazisi kadar büyük bir şeyi isteyeceğini ve ödemeye razı olacağını hayal etmemişti.

Babası mürekkebe bir tüy kalem batırmadan önce senedi hızlıca okudu ve senede kendi adını ekledi. "Eh, bir vasal için bir fae. Bu ilginç olacak."

"Ve bu."

Hakon'un senedini çabucak okudu. "En iyi demircimize bizi terk etmesi için bir sebep vermek istiyor muyuz?" Başını kaldırdı ve Aislinn'e göz kırptı.

Gülümsemeye çalıştı ama yapamadı, babasının *bilmesinden* çok endişeliydi.

Nasıl hissettiğim yüzümden belli oluyor mu? Çoğu zaman duygularını saklamakta zorlanırdı ve buçukluk demirciye karşı çok fazla duygusu vardı.

Arazi satışı meselesi onu hiç de rahatsız etmiyordu. Ödeyecek parası vardı ve babası diğer insanlara Darrowlands'a yerleşebileceklerine dair söz vermişti. Ama yine de...

Aislinn, Hakon'un Dundúran'ı terk etme fikrinden hoşlanmamıştı. Kendisi ve yeni karısı için bir ev inşa etmesi fikri hoşuna gitmemişti. Özellikle de onun bir gelin alma fikrinden hiç hoşlanmamıştı.

Fates, hayali bir kadını kıskanıyorum.

Bu duygu, beraberinde gelen tüm farkındalıklar gibi ezici bir duyguydu.

Hayali bir kadını kıskanıyordu çünkü kendisi de onun seçtiği kişi olmak istiyordu. Onun kadını olmak istiyordu. Elinden gelen her şekilde demircisiyle birlikte olmak istiyordu.

Çünkü o...

"İşte." Babası ikinci senedi kaldırdı ve mürekkebin ve balmumunun kuruması için imzasının üzerine üfledi. "Sadece kaleden ayrılmak istemediğinden emin olmamız gerekecek."

Asla. Gitmesini asla istemiyorum.

Bu düşünce onu boğazından yakaladı, panik göğsünü öylesine şiddetle sarstı ki Dundúran ve Darrowlands üzerindeki yetkisini veren resmi prosedürlere neredeyse hiç dikkat etmedi. Anlaşmalar imzalandı, naiplik beratları mühürlendi. Tüm bunlar Aislinn'e bir varis olarak babasının arazisi ve en yüksek barondan en düşük serseriye kadar bu arazide yaşayan herkes üzerinde yetki veriyordu.

Belki başka bir gün Aislinn böyle bir hareketin önemi üzerinde durabilirdi. Daha önce de pek çok kez Dundúran'ın idaresi kendisine bırakılmıştı ama her seferinde naiplik yetkisi Jerrod'a verilmişti. Babası tarafından imzalanıp mühürlenmiş belgelerle Aislinn fermanlar çıkarabilir, suçluları cezalandırabilir ve istediği her şeyi satın alabilirdi.

Sonunda köprüye başlayabiliriz.

Bu yeni yükün en azından bir avantajı vardı.

Yine de, kâğıtlar güvenli bir şekilde odasında kilitliken bile, verdikleri sorumluluk onu kalede ve günlük görevlerinde takip ediyordu. Şimdiden, omuzlarında asılı duran ağırlığı hissedebiliyordu ve babasının yaklaşan gidişi onu bir gölge gibi takip ediyordu.

Her zamanki işlerinin yanı sıra Brádaigh malikânesinde geçirecekleri gece için eşyalarını toplamakla uğraştığından, sonunda Brenna'yı bulup Allarion'un bizzat gelmesinin neden gerekli olduğunu açıklayıp açıklayamayacağını sorması bir günden fazla sürmüştü.

"Brenna!"

Chatelain durdu ve Aislinn'in ona yetişmesini bekledi.

". " Cebinden listeyi çıkardı. "Randevunuzu unuttunuz mu-?"

"Hayır, şimdi gidiyorum. Ama sizinle konuşmak istedim. Lord'u bilirsiniz.

Allarion, Fae, önceki gün mü geldi?"

Brenna'nın dudakları hoşnutsuzlukla kıvrıldı. "Evet. O ikisi seni rahatsız mı etti? Onlara seni fazla tutmamalarını söyledim."

"Gelmelerine sevindim. Lord Allarion bu meseleyi çözmek için çok sabırlı davrandı. Babam bu sabah onun ve Hakon'un tapularını imzaladı."

"Buçukluk da mı arazi satın alıyor?"

Aislinn onun ses tonuna kaşlarını çattı. "Evet. Ve ikisi de tam olarak ödedi." Chatelain'e baktı, onun sert duruşunu ve Aislinn'in bakışlarıyla tam olarak nasıl buluşmadığını fark etti. "Allarion, Brádaigh'lerdeki görüşmemizden sonra üçüncü bir dilekçe gönderdi. Bana hiç ulaşmadı."

"Hizmetçiler unutmuş olmalı," diye burnunu çekti Brenna.

"Hizmetçiler ve hizmetçiler ne olursa olsun her şeyi size getireceklerini biliyorlar. Hepsi senden çok korkuyor." İçini bir batma hissi kapladı, gerçek tam oradaydı ama katlanılması çok zordu. "Neden bana onun dilekçelerini vermedin?"

Brenna kaşlarını çattı ve Aislinn uzun bir süre sessizliğini koruyacağını düşündü.

Sonra Brenna sinirli bir nefes vererek, "Onları sakladım çünkü onlara ihtiyacın yoktu. Seni ilgilendirmiyorlar."

Aislinn şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Darrowland'deki diğerlerini halletmekten ben sorumluyum. Bu her şeyden önce benim işim."

"Ama öyle olmamalı." Brenna ellerini kaldırdı. "Bunun senin görevin olduğunu biliyorum ve bunu yapmak istediğini de biliyorum ama onlara toprak verilmemeli. Bu yaratıkların kim olduğunu bile bilmiyoruz! Eğer Sorchu Brádaigh bir tanesini ailesine katmak ve onunla evlenmek istiyorsa, tamam, ama onları teşvik etmemeliyiz."

Soğuk, mide bulandırıcı bir korku Aislinn'i bir yumruk gibi kavradı.

"Bu senin vereceğin bir karar değil, Brenna. Senin görevin bana yazışmaları getirmek. *Tüm* yazışmaları."

"Benim görevim size ve bu aileye bakmak. Sevgili annenle buraya geldiğim günden beri yaptığım tek şey bu. Burada başka insanlara izin vermek, onların *toprak sahibi olmalarına* izin vermek, ailenizin konumunu zayıflatacaktır.

-Darrowlands'da ve sarayda."

"Yeni bir yaşam arayışıyla geliyorlar ve toplumlarını zenginleştirmekten başka bir şey yapmadılar. Herkese olduğu gibi onlara da adil bir şans veriyoruz."

"Hayat adil değil, Aislinn. Eğer öyle olsaydı, kardeşin kendini daha iyi düşünür ve pozisyonunu korurdu. Eğer adil olsaydı, sen de

Başkentte, büyük akademilerde öğreniyor ve icat ediyorsun, burada uygun olmadığın bir pozisyonda sıkışıp kalmıyorsun. Eğer bu adil olsaydı, annen-"

Aislinn bir adım geriye sendeledi, Brenna'nın sözleri ona fiziksel bir darbe gibi çarpmıştı.

Brenna'nın bu şekilde düşündüğünü nasıl fark etmemişti?

Uygun değil.

Aislinn görevlerini her zaman severek yapmıyordu, hayır, ama elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyordu. Kuşkusuz, görevler çoğu zaman bunaltıcıydı ve kendine ait daha fazla zamanın özlemini çekiyordu, ama bu işi sevmediği anlamına gelmiyordu. Aislinn işin zorluğundan ve bulmacasından, ama her şeyden önce halkının hayatını iyileştirmenin yollarını bulmaktan keyif alıyordu. Her zaman.

Brenna kendini toparlamak için bir an durdu. "Ek bir yüke ihtiyacın olduğunu düşünmedim," dedi. "Zaten mücadele ediyorsun. Bu bir öncelik olmamalı."

Ağladığını fark etmeden önce Aislinn'in yüzünden yaşlar süzüldü ve bunu yaptığını bilmeden önce başını inkâr edercesine salladı. Aniden dökülen gözyaşlarını tutmak için ellerini yüzüne götürdü ve "Buna karar vermek sana düşmez," dedi.

"Sevgili annen vefat ettiğinde, ona söz vermiştim-"

"Sen benim annem değilsin!" Aislinn haykırdı, bunun için kendine şok oldu - ama daha çok sonra ortaya çıkan şey için. "Ve ben de değilim."

Brenna'nın yüzü düştü ama Aislinn'in işi bitmişti. Koridordan kaçarak aceleyle en yakın merdivene yöneldi. Hıçkırıklarını bastırmak için bir elini ağzına kapatarak hızla merdivenlerden indi, sadece arkasından telaşla seslenen bir oda hizmetçisi onu yavaşlattı.

Duyguları fırtınadaki deniz gibi dalgalanan Aislinn, fırtınaya yakalanmış bir gemi gibi onlara karşı savaştı. Panik ve safra boğazında yükseldi ve artık çok geç olduğunu biliyordu. Krizi yaklaşıyordu ve bu gerçekleştiğinde Brenna'nın yakınında olmak istemiyordu.

Gözyaşları yüzünden görüşü bulanıklaşan Aislinn tökezleyerek gül bahçesine ulaşmayı başardı. Anahtarı kilide sokup kapıyı açmak için birkaç deneme yapması gerekti.

İçeri girdiğinde kapıyı arkasından kapatıp kapatmadığını bilmiyordu. Haftalar önce Hakon'un bahçeyi çalılıklardan kurtarmayı bitirirken kısa kestigi çimenliğe doğru sendeleyerek yürüdü.

Parladığımı düşünüyor.

Çimenlere yığılan Aislinn yüzünü ellerinin arasına gömdü ve hıçkırıklarına yenik düştü. Kendini parlak, parlak ya da yetenekli hissetmiyordu. Aslında,

Kendini altındaki çimen kadar uzun hissediyordu.

Parmaklarını çimenlere batırdı, toprak tırnaklarının altında sıkıştı ve çekti.

Brenna varis olmaktan nefret ettiğini düşünüyordu.

Brenna bunun için doğru ya da iyi olduğunu düşünmüyordu. Brenna düşündü... Brenna düşündü...

Aislinn ona güvenebileceğini düşündü.

. *Tekrar.*

Hayatı boyunca tanıdığı bir kişi hakkında daha yanılıyordu. Aileden saydığı biri hakkında.

Yanlış. Çok, çok yanlış.

Brenna'ya güvenemezdi. Ya da Jerrod'a. Ya da kendisine, çünkü de bir zamanlar güvenmişti ve şimdi-

Aptal. O çok aptaldı!

Aislinn göğsünü ve omuzlarını tokatladı, duyguları *dışarı taşıtı*. Gözyaşları hızlı ve sıcak bir şekilde akıyor, aşağıya inip toprağı ıslatırken yüzünü haşlıyordu. Kirli elleriyle silmeye çalışırken yüzüne çamur sıçradı.

Kimseyi tanımıyordu, gerçekten tanımıyordu. Kimsenin ona yalan söylemesini beklemiyordu, özellikle de en yakınındakilerin, ama yine de tek yaptıkları buydu. Yalan söyleyip gittiler ve hayal kırıklığına uğrattılar.

Yüzünü gökyüzüne çeviren Aislinn, gözleri kir ve yaşla dolmuş bir halde ağladı, ağladı ve ağladı.

Gözyaşları dinmedi ve göğsü hıçkırıklarla sızladı - o kadar ki, kendisini tutmak için gelen büyük, sıcak elleri hayal ettiğini düşündü. Hayal gücü, her zaman özlemini çektiği ama asla elde edemediği teselliye göstermeye çalışıyordu.

"Şşş, şşş," diye gürledi derin bir ses kulağında, "her şey yolunda, *Vinya*. Her şey yolunda."

Aislinn gözyaşlarının arasından güçlkle görebiliyordu ve çimenlikten kaldırılıp bahçenin arka tarafındaki ağaçların gölgesine götürüldüğünde buna inanamadı. Çok ama çok nazıkçe tekrar yere yatırıldı ama o sıcak eller onu bırakmadı.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı, Hakon'un teninin yeşili durmak bilmeyen gözyaşlarının arasından seçilebiliyordu.

"Ben buradayım *Vinya*, sen ."

Başını şiddetle salladı ve yüzünü eliyle yokladı. "Özür dilerim," dedi.

nefes nefese kaldı. Onun kendisini bu şekilde görmesini istemiyordu; bu kadar dağınık, bu kadar çözülmüş. Çok... savunmasız. "Özür dilerim, özür dilerim, ben-"

"Özür dileyecek bir şey yok."

O büyük eller onunkileri kavradı ve yüzünden uzaklaştırdı. Bir başka çekişle, yumuşak teninin altında durmaksızın atan kalbiyle büyük bir göğsün sıcaklığına getirildi.

Kendine rağmen, kirli elleri adamın yumuşak derisine yapıştı, adamın aniden rahatını bozacağından korkuyordu. Tüm gücüyle dayandı, göğsünü parçalayan hıçkırıklara ve tenini haşlayan gözyaşlarına rağmen dayandı.

Yarın canavar gibi bir baş ağrısı olacak ve günlerce ağrıyacaktı. Düğünde kıpkırmızı ve şiş olmadığından emin olmak için bütün gece soğuk kompres yapması gerekecekti. Bu iş artık yoluna girmeliydi; yapacak başka bir şey yoktu.

Bunların hiçbirinin önemi yoktu. O zaman, sonbahar gökyüzünün altında, annesinin uykudaki gül bahçesinde değil.

Önemli olan kulağının dibinde kalbinin düzenli atışıydı. Elinin sırtında aşağı yukarı, yukarı aşağı yukarı aşağı rahatlatıcı hareketlerle dolaşmasıydı. Ağır saçlarını yüzünün etrafından çekip esintinin ensesini serinletmesine izin vermesi. Büyük eli başının arkasını kavradığında ve aksi takdirde dağılabilecekken onu orada tuttuğunda.

Ağızından kelimeler dökülüyordu; bir anlamları ya da açıklamaları olup olmadığından emin değildi ama bunun bir önemi yoktu. Brenna'nın yaptıklarını, beklentilerini, kendisi ve ailesi için yaptıklarını anlattıkça adam onaylar ve güven verir gibi sesler çıkardı. Ona Jerrod'dan, onun ilgisizliğinden ve öfkesinden, Brenna farklı bir kaderi seçseydi daha iyi bir kardeş olup olamayacağını sık sık nasıl merak ettiğinden bahsetti. Ve ona Darrowlands'ı ve hatta Dundúran'ı nasıl nadiren terk ettiğini, Leydi Aislinn olarak yerini sevdiğini ve varis rolünü üstlenmek istediğini, ancak kalenin çoğu zaman bir yük, kendi başına bir hapisane gibi hissettirdiğini anlattı.

Sanki onsuz bir hiçmiş gibi.

"Hayır, *Vinya*," diye fısıldadı saçlarına. "Sen *her şeysin*."

İtiraz etmek istedi ama bunu yapacak gücü yoktu. Aslında gözyaşları yavaşlıyor, hıçkırıklar azalıyor ve yorgunluk hemen arkasından geliyordu.

Birkaç dakika içinde titremesi durdu ve duyuları geri gelmeye başladı. Bahçede bir rüzgâr esiyor, ağaçların dallarını hışırdatıyordu. Toprak, demir ve erkek kokusu nihayet burnuna geldi,

ve Hakon'un boğazındaki kalın yeşil sütuna gözlerini kırıştırdı.

Oh, kader.

İçini bir utanç dalgası kapladı ama o serin sonbahar gününde bedeni çok yorgundu, kalbi bir şey yapamayacak kadar hırpalanmıştı. Bunun yerine yerini korudu - demircisinin tepesinde, fark etti.

Omuzlarını bir ağaca dayamıştı, uzun bacakları önünde uzanıyordu ve Aislinn bacaklarının arasına yerleşmişti. Göğsüne uzanmış, kolları onu sanki çok kıymetliymiş gibi kucaklıyordu ve Eirea'da olmak isteyeceği hiçbir yer yoktu.

Kendini kontrol edemeyecek kadar bitkin bir halde burnunu adamın boğazının çukuruna çevirdi ve oraya sokularak kokusunu uzun uzun içine çekti. Yavaşça aklına gelen kelime *çöküştü*. Bir sonbahar öğleden sonrası boyunca onunla burada uzanmak ve onun sarhoş edici erkeksi deri, demir ve sabun kokusunu içine çekmek çökmüş hissettiriyordu.

Bacakları onun altında kaydı ve kolları onun etrafında sıkılaşıyor ve onu kendisine inanılmaz derecede yaklaştırdı.

Bir anda utanırdı. Bir an içinde onun üzerine ağladığı için özür dileyecekti.

O zamana kadar, şu anda sahip olduğu anın tadını çıkardı.

Bundan daha fazlasını istiyorum. Daha önce hiçbir şeyi istemediği kadar çok istiyordu. Aislinn hayatından memnun bir şekilde . Değişim korkutucuydu,

bilinmeyen tehlikeli. Kocalar, çocuklar ve aşk hakkında kararını uzun zaman önce vermişti; ancak bilim ve icattan hoşlanan biri olarak planların değişebileceğini iyi biliyordu. Zorluklar ve fırsatlar her zaman ortaya çıkardı ve başarılı bir yenilikçi bunlara uyum sağlayan kişiydi.

Hakon ve onun için ifade edebileceği her şey, emin olmak için korkutucuydu.

Ve yine de... çok daha fazlası olabilirdi.

Esintiden daha yüksek sesle, "İyi misin?" diye sordu.

Şimdi öyleyim.

Aislinn'in iç çekişi uzundu. Cevap o kadar basit değildi.

Kendini yukarı çekerek ağırlığını bir elinin üzerine verdi ve diğer elinin tersiyle kalan gözyaşlarını silerken ona gülümsemeye çalıştı. Adam onu bıraktı ama tamamen serbest bırakmadı.

Cebinden bir mendil çıkardı ve çok nazikçe gözyaşlarını sildi. Aislinn utanç içinde kıvrılıp saklanmak istedi, ama ona çok ama çok şefkatle dokunduğu için bakışlarına karşılık veremese de

kendini hareketsiz kalmaya ve onun rahatlığını kabul etmeye zorladı.

"Bunun için özür dilerim," dedi sessizce. "Ben..." *Bana ne oldu biliyor musun?*

Ama o tam olarak ne olduğunu

biliyordu. "Bu... oluyor mu?"

"Bazen." Kuruyan boğazını yutkunarak geçiştirdi ve kelimeleri bir araya getirdi. İşitmesi konusunda ona karşı o kadar dürüst davranmıştı ki, ona daha azını borçlu değildi. "Gençken daha kötüydü. Bazı şeyler... duygular çok fazla geliyor ve dışarı çıkmaya ihtiyaç duyuyor. Ne yazık ki, bu şekilde ortaya çıkmaya karar veriyorlar."

"Hiçbir şey yardımcı olmuyor mu?"

"Çok yardımı olur." Boştaki eliyle, adamın ona oyduğu tahta gülü cebinden çıkardı. Başparmağını pürüzsüz yapraklardan birinin üzerinde gezdirmek bile ona biraz huzur ve zevk veriyordu.

Onun gülü tutuşunu izlerken yüzü neredeyse acıyla doldu. "Beğendin mi?"

"Hem de çok. Her yere taşıyorum. Pürüzsüzlüğü beni topraklamaya yardımcı oluyor. Pek çok küçük şey beni sakinleştirmeye ve daha nahoş duyguları başka yöne çekmeye yardımcı oluyor. Mesele onlar tarafından boğulmamak. Sadece onları durduramadığım zamanlar oluyor."

"Bununla tek başına uğraştığın için üzgünüm."

Dudakları şaşkınlıkla aralandı ve kalbi sızladı. Buna her zaman tek başına katlanmamıştı. Ailesi her zaman idare etmesine yardımcı oldu. Annesi vefat ettiğinde, Brenna...

Brenna'nın yöntemleri çok sertti. Kelimenin tam anlamıyla. Tokatları hâlâ yanaklarında hissedebiliyordu. Ama bunun şoku ve başka bir tokat tehdidi, Aislinn'i yaklaşan bir krizden çekip çıkarmaya yetiyordu.

Büyüdükçe Brenna'nın müdahalesine ihtiyaç kalmamıştı. Sahip olduğu uyumsuzlukları ise çoğunlukla babasından saklamaya çalıştı. Babası ona güveniyordu ve onu asla hayal kırıklığına uğratmak ya da onun hakkında daha az düşünmesini istemiyordu.

O da Hakon için benzer şeyler hissediyordu. Bu yüzden onun gözünde daha küçük görünmek istemiyordu.

"İdare ediyorum," demekten başka bir şey gelmedi aklına.

Adam yavaşça başını salladı, yüzünde düşünceli bir ifade vardı. Farkında olup olmadığını bilmiyordu ama adam bir parmağını sağı kulağının üzerinde gezdirdi.

"Benimle ilgilendiğiniz için teşekkür ederim." Bunu söylerken bakışlarını tam olarak tutamadı, kızarması çok ani ve sıcaktı. "Yalnız olmamak güzel."

"Seni her zaman önemseyeceğim, *Vinya*."

Ya o... Ya o...

Onunla ilgili her şey, utangaç olsa da, ciddiyetinden bahsediyordu. Omuzları kaskatı kesilmiş, elleri gergin bir şekilde kenetlenmişti ama bakışlarını hiç ayırmıyordu.

Sormak istedi - biri hakkında haklı olmak istedi.

Ya o da hissediyorsa?

Değişim kesinlikle korkutucuydu ama en azından bu kez değişim kendi seçimi olacaktı.

Ve buna değecek. Değeceğini biliyorum.

Cesaretini toplayan Aislinn öne doğru eğilerek onun boşluğuna girdi. Adam onun gelişini izledi, gözleri onu takip ediyor ve dudakları onunkilere değdiğinde bile kapanmıyordu.

Nefesi mutlu bir iç çekişle onu terk etti ve biraz daha yaklaşarak öpücüğü derinleştirdi. Dudakları, reddetmeyen ama hoş da karşılamayan, hareketsiz duran onunkilerle oynadı.

Nefesini geri çekerek, "Her şey yolunda mı?" diye fısıldadı.

Bir andan diğerine, bir şey onu ele geçirdi. Bu şok daha ağır, daha yoğun bir şey tarafından yakılıp yok edildi. Birden sanki onu çimlerin üzerine yatırıp yutmak ister gibi bir hali oldu.

Bu düşünceyle kalçalarının arasında ısı birikti.

Adamın büyük eli yüzünü kavradı ve parmakları saçlarına gömülerek onu yerinde tuttu. Kafa derisindeki küçük çekişin tadını çıkararak öne doğru sallandı. Dudakları tekrar birbirine değdi ve adamın sözlerini hissetti: "Evet *Vinya*, evet. Sadece bana nasıl olduğunu göster."

Orklar öpüşmez.

Bu düşünce aklından geçti ama adamın ağzı onunkini kavradığı anda tekrar kayboldu.

Hevesli ve ateşli dudakları onunkileri takip ediyor, nasıl hareket edeceğini, emeceğini ve dişleyeceğini öğreniyordu. Kendini ağızlarının yumuşak baskısına, baş döndürücü bir dansa kaptırdı. Dilini adamın alt gezdirdiğinde nefesi kesildi ve adam onun için açılarak küçük dişlerinin hınzır noktalarını izlemesine izin verdi. Dişlerin sadece o konuştuğunda ya da gülümsediğinde ortaya çıkmasını seviyordu ama yine de onları sık sık görüyordu.

Çabuk öğrenen biriydi - öyle olacağını biliyordu. Dikkatini ne zaman bir şeye verse çok zekiydi ve şey olmak onun nefesini kesiyordu.

Ağzı okşayıcı darbeler, bastırmalar ve ısırmalarla onunkinin üzerinde hareket etti,

Ve elleri, ah, elleri. Sirtında aşığı yukarı geziniyor ve saçlarını tarıyorlardı. Onu, kaburgalarının altında mırıltıya benzer bir şeyle titreyen o geniş göğsüne çektiler.

Aislinn nasırlarının kafa derisine ve tenine sürtünmesi karşısında neredeyse mırıldanacak ve bir kedi gibi kamburunu çıkaracaktı. Dudaklarından küçük bir zevk iniltisi kaçtı ve adam bu sesi yuttu, boğazından cevap niteliğinde bir gümbürtü çıktı.

Parmaklarını göğsünün üzerinde gezdirdi, o gümbürtüyü ve kalbinin orada nasıl çarptığını hissetti. Teni o kadar sıcaktı ki, kıvrılıp bütün öğleden sonra onun yanında güneşin altında uzanmak istedi.

"Aislinn," diye fısıldadı ve tüm vücudu arzuyla sıkıştı. *Leydim* ya da *mirasçım* değil, onun adı. Sadece onun adı. Onun dudaklarından çıkan sese bayılıyordu.

Mutluluk içinde genişledi, ta ki kendini uzaklara, güneş ışığına ve tüm endişelerinin üzerine süzülebilecekmiş gibi hissedene kadar. Yine de o büyük eller onu yere ve ona bağı tuttu, tam da olmak istediğı yerde.

Ağacın gölgesinde ne kadar süre yattıklarını, öpücüklerle ve yavaş okşamalara kendilerini kaptırdıklarını bilmiyordu. Aislinn hepsini açgözlülükle kabul etti, rahatlığı ve zevki iliklerine kadar hissetti.

O da hissediyor!

Yemek zili çalana kadar güneş ışığının çoktan kaybolduğunu ve havanın soğuduğunu fark etmemişti. Zilin sesi onu kendine getirdi ve kızarmasına engel olamadı.

Hakon'un başı ağaca yaslandı, onu izlerken bakışları ağırlaştı. Aislinn'in kalbi böyle bir bakışın muhatabı olduğu için göğsünde çırpınıyor, dudakları onun daha fazla öpücüğü için can atıyordu. Yine de o...

"Gitmelisin," dedi.

"Evet." Yine de bacaklarının arasındaki yerinden kıpırdamadı, o anda yaşadıkları küçük rüyayı terk etmeye isteksizdi.

Ya giderse ve o da kaybolursa? Buna dayanabileceğini sanmıyordu.

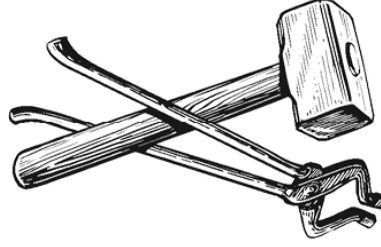
"Hakon, ben..." Ne söyledi? Onun anlamasını nasıl sağlayabilirdi? Saçının bir tutamını kaldırdı ve kulağının arkasına itti.

"Bulabildiğin zaman beni bul, *Vinya*." Eğildi ve bir öpücük daha aldı. "Bekliyor olacağım."

Kızardı, dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Hiçbir şey beni uzak tutamayacak," diye söz verdi. Son öpücüğünü vermek için üzerine atladı ve kendini ayağa kalkmaya zorladı.

Aislinn bir anlığına ağaca yaslanmış olan adamın görüntüsünü seyretmesine izin vererek ona bir öpücük kondurdu ve ardından bahçeden uzaklaştı.

Kalbi gül ağaçlarının arasında olan her şeyle dolup taşmış, geçirdiği nöbetten kalan yorgunluğu yakıp yok etmişti. Neredeyse kalenin içinde koşacaktı, öyle sersemlemiş, heyecanlı ve her şeydi. O her şeydi.

Hakon uzun bir nefes aldı ve hâlâ sersemlemiş bir halde ağaca yaslandı. Kendisine verdiği onca söz, arzularına direnmek için harcadığı onca zaman ve... o.

Birkaç dakika içinde her şey değişmişti.

Kendine engel olamıyordu; dik bir yamaçtan aşağı koşar gibi, tehlikeyi umursamadan ve durmadan ona olan saplantısına doğru hızla ilerliyordu. Tüm bunların çok basit bir nedeni vardı: Kız onun için her şeydi.

Mate, canavarını kükretti.

Onu eşi için istiyordu, diğer her şeyi bulanıklaştıran bir keskinlikle buna ihtiyacı vardı.

Aralarındaki dostluk bağı çoktan oluşmaya başlamıştı; kız ocağa ilk girdiği andan beri de öyleydi. Her geçen gün ona daha da yaklaşıyor, her geçen gün onun kendisi için doğru kişi olduğunu kanıtlıyordu. Parlaklığı, nezaketi, demirden ruhu, hepsi onu amansızca ona çekiyordu.

Gece bahçenin etrafına çökerken öpücüğü dudaklarında kaldı ve Hakon onu kaybetme korkusuyla hareket etmekten çekindi. İçinde bir umut, çok fazla umut taşıyordu ve bunun onun son öpücüğü olmayacağına kararlıydı.

Bir plana ihtiyacı vardı.

Eskisinin artık hiçbir anlamı yoktu. Her şey değişmişti.

O da hissediyor.

Tek bilmesi gereken buydu.

Şu anda önemli olan sadece iki şey vardı: Birincisi, onun eşi olması.

Canavarının ve ruhunun haykırdığı kadın. Bir kadında isteyebileceği her şeyin onda olduğunu uzun zamandır biliyordu. Tek istediği oyken bunu bir başkasında bulmaya çalışmak ne kendisine ne de başkasına haksızlıktı.

Ayrıca bir buçukluk demircisi olduğu gerçeğinin onu sahiplenmesine engel olmasına da izin vermeyecekti.

Önemli olan ikinci şey ise şuydu: Varis ve nihayetinde Liege Darrow'un hayatı ona sadece sefalet getirebilirdi.

Onu halde, çimlerin üzerine yığılmış ve göğsüne vurarak feryat ederken görmek onu neredeyse yıkıyordu. *Hiçbir şeyin* onu bu kadar düşük, bu kadar kırılmış hissettirmesine izin verilmemeliydi. Hakon buna daha fazla katlanamazdı.

Onun hayatını sadece iyilik ve zevkle dolduracaktı. Onu mutlu edecek, gülümsemesini sağlayacak bir yaşam verecekti. O daha azını hak etmiyordu.

Ona o topraklarda istediği hayatı kuracaktı, görevler ve gözyaşları olmadan.

O zaman ne yapılması gerekiyordu?

Onu ikna etmeliydi. Ona kur yapmalıydı. Daha önce kendisine yasakladığı gibi onu takip etmeliydi.

Hakon ona nasıl bir eş olabileceğini gösterecekti. Ona elinden gelen her şekilde sahip çıkacak, onu destekleyecek, memnun edecek ve zaten ona karşı beslediği sevgiyi teşvik edecekti. Günlerini ona kendini kanıtlamakla geçirecek, kurabilecekleri hayatın onun Liege Darrow olarak yaşayacağı hayattan çok daha iyi olacağını gösterecekti.

Ve sonra, biraz şansla, mirasçı olmak yerine onu seçecekti.

Tıpkı annesinin babasını seçtiği gibi. Tıpkı büyükbabasının büyükannesini takip ettiği gibi. Hakon'un eşi onu seçecekti.

Daha azını kabul etmezdi.

Düğün umduğu kadar güzel ve diş ağrısına neden olacak kadar tatlıydı. Aislinn günün erken saatlerinde Sorcha'nın hazırlıklarına yardım etmek için şezlonguyla gelmiş, babası da birkaç saat sonra küçük maiyetiyle onu takip etmişti.

Aislinn çiçeklerle örerken, kız kardeşleri elbiselerinin içinde dönerken ve annesi boğazına bisküvi ve çay tıkıştırırken Sorcha gergin bir şekilde konuşuyor, parmakları kıpırdanmak için farklı yollar buluyordu.

Aoife kızına bilgece, "Açlıktan bayılmak olmaz," diye hatırlattı.

Erkeklerin eve girmesi yasaktı, ancak Sorcha'nın erkek kardeşlerinden birden fazlası onu görmek için gizlice içeri girmeye çalıştı. Aislinn her birini yakaladı ve gönderdi.

"Mümkün değil," dedi Niall'a, parmağını burnunun altında sallayarak, "keşif yaptığını biliyoruz."

"Damadın boyunu gördün mü? Ona hayır demeyi dene!" Aislinn

kapıyı Niall'ın suratına kapatırken, "Daha çok dene," diye güldü.

Doğrusu, Orek'in gelinini görmek için bu kadar hevesli olduğunu bilmek onu memnun etmişti.

Aklına kendi buçukluğu geldi.

Belki de sevincinin ve neşesinin bir kısmı sadece arkadaşının düğünü için değildi.

Bahçeden beri Hakon'la konuşacak vakit bulamamıştı, görevler ve hazırlıklar tüm zamanını alıyor ve onu yatağa bitkin düşürüyordu. Yine de bu şans, daha fazlasının, *gelecek* bir şeyin vaadi onu heyecan ve beklentiyle tutuşturmuştu.

Bu gece o geceydi. Bir şeyler olacaktı, bundan emindi.

Düğünler söz verme, değişim ve kutlama zamanlarıydı. Aislinn

birazını kendine almaya kararlıydı.

Ancak şimdilik odak noktası en yakın arkadaşıydı.

Sorcha çok güzel bir gelindi ve öğleden sonra hava kararırken evden çıktığında onları kutsamak için gelmiş bir orman tanrıçasının resmiydi. Bir masal kitabındaki prenesten daha güzel olan Sorcha, çimenlerin üzerinde süzülerek damadına doğru ilerliyor gibiydi ve herkes ona hayranlıkla bakarak nefesini tuttu.

Aislinn'in yanakları gülümsemekten acıdı ve çift yeminlerini edip birbirlerine söz verirken gözlerinden mutluluk gözyaşları süzüldü, babası mühürlemek için birleşen ellerinin etrafına kırmızı bir kurdele bağladı. Törende neredeyse herkes, hatta bazı harpiller ve mantikorlar bile gözyaşlarına boğuldu.

Orek Sorcha'yı tutkulu bir öpücüğe boğmak için başını eğip onları karı koca ilan ettiğinde, toplanan büyük kalabalıktan yüksek sesli bir tezahürat yükseldi, ardından öpücük gereğinden biraz daha uzun sürünce bir kahkaha koptu.

Aislinn, Orek'in geniş omzunun üzerinden, diğer buçukluklarla birlikte tezahürat yapan ve alkış tutan Hakon'u gördü. Göz göze geldiklerinde sırtışı orantısızlaştı ve Aislinn başından ayak parmaklarına kadar kızardı.

beni bul, Vinya, demişti. Ve o da bunu kastetmişti. Bu gece.

Soğuk bir akşam kısa sürede Brádaigh malikanesine çökmüş olsa da, çtırtıdayan şenlik ateşleri kutlamayı gece boyunca yanar ve sıcak tuttu. Aoife ve Sofie, hazırlanması günler süren ziyafeti sundular ve yüzden fazla konuk doyaya yiyip içti.

Bal likörü ve şarap akarken, bir grup müzisyen çalmaya başladı ve eğlence düşkünleri dans etmek için ortadaki ateşin etrafında toplandı.

Karnı bal likörü ve Aoife'nin güzel yemekleriyle dolu olan Aislinn, Sorcha'yı bulup onu dansa çekene kadar dansçıların arasında dolaştı.

Arkadaşı mutluluktan parlıyordu ve müzik eşliğinde ateşin etrafında yalınayak zıplayıp dönerlerken, bir zamanlar oldukları küçük kızlar gibi kıkırdıyorlardı. Bu gece ikisi de tıpkı kızken olduğu gibi umut ve hayallerle doluydu, yarınlar umut vaat ediyordu. Ateşin ışığında hiçbir şey yasak ya da ulaşılmaz görünmüyordu ve müziğin ve dansın ritmi Aislinn'i gelecek şeylere dair coşkulu bir umutla dolduruyordu.

Aislinn yanları ağrıyana kadar güldü, zihni harika bir şekilde sessizdi.

Sorcha'nın saçlarındaki çiçekler dans ederken taç yapraklarını döktüler ve havayı doldurdular

tatlı bir koku yayıyordu. Arkadaşı için duyduğu sevinç, Sorcha'nın yaydığı mutluluk durdurulamaz, kontrol edilemezdi. Sanki orada bulunan herkes de bunu hissediyordu; şarkılar yüksek sesle ve neşeyle söyleniyor, yeni çift için umut ve iyi niyet şaraptan daha hızlı taşıyordu.

Şarkı bittiğinde Sorcha kollarını Aislinn'e doladı ve ona sıkıca sarıldı. Aislinn de kucaklamaya karşılık vererek arkadaşının yanağına bir öpücük kondurdu.

Arkadaşının yeni hayatını hâlâ korkunç derecede kıskanıyor olsa da, Sorcha'nın kendi yolunu nasıl çizdiğini görmek Aislinn'e biraz daha cesaret verdi. İkisinin durumu da aynı değildi ama bu gece hiçbir şey imkânsız gibi gelmiyordu.

"Her mutluluğu hak ediyorsun," diye fısıldadı Aislinn arkadaşına.

Sorcha onu bırakmadan önce sıkıca kavradı. "Sen de öyle. Bunun gerçekleşmesi için yapabileceğim bir şey varsa bana söyleyecek misin?"

"Elbette." Sorcha'nın kolunu çimdikledi ve onu kutlamaya geri döndürdü. "Ama bu gece değil. Bu gece senin gecen!"

Sorcha kollarını havaya kaldırdı, vahşi buklelerinden daha fazla yaprak döküldü ve sonra kız kardeşleri tarafından başka bir dansa çekildi.

Aislinn nefesini tutmuş onu izliyordu. Bu iyi bir bahaneydi...

İşte .

İnsan kalabalığının arasından sıyrılan Aislinn gülümsedi ve ihtiyaç duyduğu yerde başını salladı ama kendini konuşmaya kaptırmadı. Bunun yerine, şenlik ateşinin etrafında Hakon'un durup dansı izlediği yere doğru bir amaç yürüdü.

Kalbi hızla çarpan Aislinn onun yanına geldi. "Çok güzel, değil mi?"

"Gerçekten de öyle. Birbirlerine çok yaklaşıyorlar." Hakon sevgiyle sırıttı. "Dürüst olmak gerekirse, en azından törenin bittiğine sevindim. Orek bütün sabah gergindi."

"Olması için bir sebep yok. Yine de bunu iyiye işaret olarak kabul ediyorum." "Bir damat gergin mi olmalı?"

"En azından biraz, sanırım."

"Gelininin ortaya çıkmayacağını mı?"

"Gelininin hayal ettiğinden çok daha güzel olduğunu görünce bayılsın diye."

Hakon düşünceli bir şekilde gürledi. "Bu kesinlikle bir olasılık." Hakon'un ona attığı orantısız sırıtış, kadının midesini endişeli bir sevinçle bulandırdı.

Boğazını temizleyen Aislinn nefesini ve tüm cesaretini içine çekti.

Müzik, dans, bal likörü, hepsi yardımcı oldu. Bal likörü onun tercih ettiği içkiydi; tadını ve belirli miktarların ona ne yaptığını tam olarak bilmek için yıllar boyunca deneyler yapmıştı. İki kadehte sarhoş değildi, sadece cesurdu ve biraz da karıncalanmıştı. Ağzını açıp sormak için mükemmel bir durum-

"Dans eder misin?"

Hakon'un ağır kaşları kalktı ve şenlik ateşinin etrafında neşeye dans eden eğlencecilere baktı.

"İnsan danslarını bilmiyorum," diye itiraf etti, sırtışı düştü.

Aislinn ani endişesine rağmen gülümsedi. "Her şey yolunda! Ayakta durup konuşabiliriz."

Hakon yüzünü buruşturdu, parmağını kaldırmadan önce bir süre etrafına bakındı. Kalabalığın içinde kaybolmadan önce ona "Burada kal," dedi.

Bunu nasıl yorumlayacağından emin olamadan gözlerini kırptırdı. Onunla dans etmiyordu ve şimdi onun yanında da değildi. Bu şekilde hayal etmemiştir.

Kaşları şaşkın bir şekilde çatıldı ve dudaklarıyla parmaklarındaki hoş karıncalanma azalmaya başladı.

Fates, şimdi ne yapacağım?

Kesinlikle kalabalığın içinde peşinden gitmem. Çok dikkat çeker. Birlikte dans etmek de olabiliyordu ama bu bir şenlik ve olasılıklar gecesi idi. Kutlama ve içkiyle geçen bir geceden sonra bazılarının hatırlamama ihtimali bile vardı. Buçukluk hareketini hissetmek ve onu tamamen kendine çekmek için mükemmel bir fırsattı.

"Leydim."

Aislinn irkilerek Allarion'un derin bakışlarına baktı.

Aislinn kalbinin çarptığı yeri ovuştururken, "Beni affet," demekte gecikmedi.

Onun endişelerini bir el hareketiyle geçiştirdi ve ardından gizemli fae'nin görüntüsü karşısında şok içinde durdu. Uzun pelerini gitmişti. Kaslı göğsüne sımsıkı oturan ince siyah bir cüppe ve dizlerinden siyah deri çizmelerin içine sokulmuş koyu renk bir pantolonla boydan boya örtülüydü ama tüm uzuvları görünüyordu ve uzun saçları arkadan bağlanmıştı. Sivri kulakları kafasından geriye doğru uzanıyordu, çok sayıda çember ve çivi ateş ışığında parlıyordu.

Pelerin olmadan neredeyse rahat görünüyordu.

Dudaklarına küçük bir gülümseme geldi ve Aislinn şok içinde sarsıldı. "Güzel bir gece. Bana çok umut veriyorlar."

Aislinn, Allarion'un kalabalığa bakmasını izledi, bakışları avlunun karşısında, yüzlerinde sıcak, sevgi dolu gülümsemelerle birbirleriyle alçak sesle konuşan Orek ve Sorch'a'yı buldu.

"Harika," diye onayladı Aislinn. "Oh!"

Parmaklarını şıklatarak cebini karıştırdı ve katlanmış ama imzalı ve resmi senedi çıkardı.

"Sanırım bu sizin," dedi ve kâğıtları ona uzattı. "Scarborough arazisi gibi."

Gözleri kırış kırış olan Allarion senedi nazıkçe aldı ve parmaklarını parşömenin üzerinde gezdirdi. "Size teşekkür ederim, Leydi Aislinn. Bunun benim gibi bir fae için ne kadar önemli olduğunu anlayamazsınız."

Aislinn'in anda ona sormak istediği bir sürü soru vardı ama fae ve esrarengiz gülümsemesini bir davulun ağır ritmi kurtarmıştı.

Aislinn şenlik ateşine döndüğünde dansçıların tüm orkların ateşin etrafında büyük bir daire oluşturması için yolu açtığını gördü. Aralarında Hakon ve Orek'in de bulunduğu yaklaşık yarım düzine buçukluk, Orek'in eski klanından düğün için gelen on kadar orka katılmıştı. Davul sesi gittikçe hızlanırken ve kalabalık nefesini tutup beklerken, çıtırdayan ateşin etrafında dimdik ve sessiz durdular.

Yaşlı orklardan biri uzun bir çığlık attı ve ardından diğerleri de orkça bir şeyler söyleyerek ona katıldı. Davul hızlandı ve orklar hep birlikte hareket etmeye başladı. Bağırıp çağırıyorlardı, dişleri parlıyor ve yeşil kulaklarını süsleyen altın halkalar ışıpta parlıyordu.

İri bedenleri dans ettikçe kasları şişiyor, ayakları davulun ritmiyle uyumlu bir ritim yaratmak için yere vuruyordu. El çırpıyor ve mırıldanıyorlar, zıplamadan önce yere düşüyor, bacaklarını tekmeliyorlardı. Cüsselerinden çok daha zarif bir şekilde havaya zıpladılar, döndüler ve ayakları ve yumruklarıyla tekrar yere vurdular.

Birlikte ateşin etrafında dönüyorlar, kıyıya çarpmak üzere olan bir dalga gibi dalgalanıyorlardı. Aislinn'in nabızı boğazında ve bacaklarının arasında sertçe atıyor, iri bedenlerinin yalpalayarak ve dönerek oluşturduğu güçlü görüntü derin, sıcak bir şehvet uyandırıyor. Nasıl yandığını hissetmek için elini yanağına götürdü.

Bakışlarını Hakon'dan, onun manevralar boyunca vücudunu nasıl hareket ettirdiğinden ayıramıyordu. Dans ve şövalyelerin yaptığını gördüğü egzersizler gibi bir şeydi, her şey güç, disiplin ve duruş gerektiriyordu. Bir şekilde hem acımasız hem de zarifti ve izlemek için dudakları aralandı

Ork arkadaşlarıyla birlikte hareket ederken her nefes alışında kollarının nasıl şiştiğini ve göğsünün nasıl .

"Bu onların çiftleşme danslarından biri," dedi Allarion.

"O-oh?" diye kekeleydi, fae'nin orada olduğunu tamamen unutmuştu.

"Genellikle bitti sırasında Kutlamalar, I İnan. için
Etkilemek potansiyel

ortaklar."

"Kesinlikle etkileyici." Allarion'un kulağına şehvetten nefesi kesilmiş gibi gelmediğini umuyordu.

Bu güç gösterisini hayranlık ve özlemle izleyen tek kişi o değildi, kalabalık neredeyse sessizliğe gömülmüştü. Evin yakınlarında bir yerden biri davulun ritmine eşlik ederek alkışlamaya başladı ve ardından herkes her etkileyici hareketle birlikte alkışlamaya ve tezahürat yapmaya başladı.

Dansları hız kazandı, davulun sesi bir kalp gibi çarpıyor ve şenlik ateşi orkların güçlü formlarına gölgeler düşürürken pompalanıyordu. Aislinn birden fazla kez nefesini tuttuğunu fark etti, bir sonraki adımda ne olacağını görmeye aç olduğu kadar dansın bitmesini ve Hakon'un kendisine dönmesini de istiyordu.

Sonunda orkların zafer çılgınlıkları ve kalabalığın alkışlarıyla sona erdiğinde, Aislinn'in bedeni yanıyordu.

Orklar kısa sürede kalabalığın arasına karıştı, çoğu onlarla konuşmak ve onlara hayran olmak için acele ediyordu. Aislinn, Hakon'un hiç kimse için durmadan ona doğru ilerleyişini izledi.

"Sizi yalnız bırakayım," dedi Allarion, belki de sesinde bir eğlence notası vardı. "İyi akşamlar leydim."

Ona iyi geceler dilediğini sanıyordu ama aslında tek bildiği Hakon nihayet karşısına çıktığında dudaklarının aralanmış olduğuydu.

İri göğsü inip kalkıyor, şakaklarındaki birkaç damla ter ateş ışığını yakalıyordu. O koyu kahverengi gözler şenlik ateşinden daha parlak yanıyor gibiydi; Aislinn'in kendi arzusuyla eşleşiyordu.

Bir şey söylemeye cesaret edemedi, özlem boğazını sıkıyordu.

Hakon da hiçbir şey söylemedi. Sadece tekrar onun yanında durmak için hareket etti.

Kutlama etraflarında tanıdık sesler ve görüntülerle devam etti. O anda da arkadaşlıklarına devam edebilirdi. Her şeyin eski haline dönmesine izin verebilirdi.

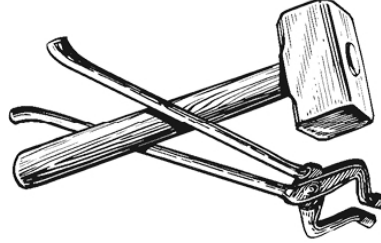
Yapılması gereken daha güvenli ve akıllıca bir şey olabilirdi ama istediği bu değildi.

Ve böylece.

Elini onun elinin içine kaydırđı, avucunun ne kadar büyük olduğunu hissedince nabzı boğazında atmaya başladı. Elini hafifçe çektiştirerek yumuşak bir sesle, "Benimle gelir misin?" dedi.

Yüzünü onunkine çevirdi, ifadesi açlık ile doluydu.

"Herhangi bir yer."

şenlik ateşinin ışığından malikānenin dış binalarının serin ve karanlık gölgelerine geçtiklerinde bile Hakon'un vücudu yanıyordu. Karanlıkta mor bulanıklıklar içinde hareket eden başka figürler de vardı ama Hakon onlara aldırmadı.

Aislinn'in onu karanlığa doğru götürmesine izin verdi, kalçalarının hipnotik salınışından büyülenmişti. Onu daha önce de şık kıyafetler görmüştü ama bu elbisede bir şey vardı - kızardığında neredeyse yanaklarıyla uyumlu olan koyu, kızarmış pembe - öğleden sonra onu gördüğünden beri kanını kaynatan bir şey.

Kader, bütün gün Orek'i çok kıskanmıştı. Erkek hiçbir şey için endişelenmiyordu, gelininin belirlenen zamanda ortaya çıkacağına şüphe yoktu. Yine de eşini görmek ve insanların gözünde yeni hayatlarına resmen başlamak için duyduğu endişe sevimliydi.

Hakon'un kendi endişesi daha keskindi. Bahçede geçirdiği o öğleden sonranın ardından beri, dişlerini içine geçiren ve bir türlü bırakmayan acı verici umutlardan başka bir şeyle dolmamıştı.

Canavarı dayanılmazdı; şimdi bile, elini tutup onu yumuşak karanlığa doğru takip ederken, şeytani şey sessiz kalmıyordu. Beklenti kalbini sıkı bir yumruk haline getirmişti ve onun ötesinde zar zor nefes alabiliyordu.

Karanlık çok yoğun değildi ve ork gözleri onları ahırların uzak tarafına götürdüğünü görmekte zorlanmadı. Hatasız bir şekilde yolunu buldu ve bir ağacın altında, yakınlarda birinin olup olmadığını duymak için bir süre bekledikten sonra ona doğru döndü.

Hakon kalbinin gümbür gümbür attığını duyup duymadığını merak etti, çünkü kulaklarına davullardan daha gürültülü geliyordu.

Kadın öne doğru adım atarken küçük eli adamın göğsünde durdu.

Vücudunun kıvrımlarına dokundu ve onunla buluşmak için eğildi. Kadının kokusu burnuna doldu; gül, bal ve... bal likörünün tatlı bir karışımı.

Kadının gözlerine baktı ama tabii ki göz bebekleri karanlıkta büyümüştü.

Tuniğinden ufak bir çekiştirme dikkatini tekrar ona yöneltti.

"Öp beni," diye fısıldadı, nefesi bal liköründen tatlıydı.

"Arkadaşının evlenmesini kıskandığın için mi?" Umurunda değildi, gerçekten umurunda değildi, bahçeden sonra umurunda değildi ama yine de bilmesi gerekiyordu. Bu oyunu kazanmak için oynuyordu.

"Çünkü beni öpmeni istiyorum."

Göğsünde gürleyen bir mırıltı canlandı ve başını daha da aşağı eğdi. Onunla buluşmak için ayak parmaklarının ucuna ve açısı boynunu kırsa da, bu Hakon'un hayatının en güzel anlarından biriydi.

Dudakları utangaç bir birleşmeyle buluştu, geçici ve yumuşak. Dudaklarındaki bal likörünün tadını aldı, evet, ama aynı zamanda *onun da*.

Canavarının başka bir şeye ihtiyacı yoktu.

Kızın erişemeyeceği bir yükseklikte doğruldu ve bakışları onu yuttu.

Neden geri çekildiğini yanlış anlayarak ona suratını astı. Sonra, adam onu kucağına alıp taşımak için eğildiğinde sevinçten nefesi kesildi.

"Peki," diye içini çekerek adamın boynuna bir öpücük kondurdu ve adamın ihtiyaçtan titremesine neden oldu, "Onun evlenmesini biraz kıskandım. Ama daha çok yatağa girmesini kıskanıyorum."

Hakon'un iniltisi uzun ve anlamlıydı. Onu ahırın uzak tarafına, büyük saman balyalarının düzgünce istiflendiği yere götürdü. Onu bir yığının üzerine kaldırdıktan sonra bir alttakinin üzerine tırmandı. Bu şekilde, samanların arasına sıkışmış halde oturduklarında neredeyse aynı boydaydılar.

Gülümsemesi geniş ve neşe doluydu, onu tekrar ısıltısının içine çekiyordu. Elleri yüzünü aradı, çenesini kavrayarak onu kendine çekti. Kollarını onun etrafındaki samanların üzerine koydu, elbisesinin ince kumaşı tenini okşuyordu.

"Bütün gece sevişebildikleri için biraz kıskanmıyor musun?" diye fısıldadı dudaklarına.

"Yoğun bir şekilde," dedi. "Ama ben olsaydım, güzel eşimle, bu bir sevişme gecesi olmazdı."

"Hayır mı?" Parmaklarını adamın saçlarında gezdirdi, yumuşak bakışları yaptığı işi izliyordu. "Ne o zaman?"

"Kızızmaktan başka bir şey yok."

Elini kızın beline koydu, onun sıcaklığını ve nasıl

Sözleri karşısında nefes almakta zorlandı. O pelüş dudaklar ayrıldı ve daha fazla direnemedi. Üzerine çullandı ve tadını çıkararak onları sahiplendi.

Önceki utangaçlığı gitmişti. Onu yuttu, sahiplendi, tattı ve kendini doyurdu. Dudaklarına karşı nefesi kesildi, tırnakları adamın kafa derisine sürtündü.

Aleti pantolonunun içinde tekmeleniyordu, onun için aşırı istekliydi, *ama- Henüz değil. Henüz değil.*

Önce kur yapması gerekiyordu.

Onu balyasının üzerinden kendine doğru çeken Hakon, onun tadında, hissinde ve kokusunda boğuldu. Uzun zamandır istediği her şey ondaydı, onu kollarında sıcak ve coşkulu bir şekilde tuttuğuna inanmakta güçlük çekiyordu. Kız kıpırdandı ve ona doğru bastırdı, elleri boynunun uzunluğunu ve omuzlarının genişliğini keşfediyordu.

Boğazının derinliklerinde çıkardığı küçük sesler için yaşadı, onları tadıyla birlikte yutmak ve sonsuza dek tutmak istedi. Her birini kovaladı, bir diğerine ihtiyaç duydu, ona verebileceği her şey için açgözlüydü.

Etraflarındaki gece serin ve mor renkliydi, neredeyse bir rüya gibiydi. Bu onun için bir rüyaydı ve asla uyanmaması için eski tanrılara dua etti.

Kör dişleri alt dudağını yakaladı ve çekiştirerek bir şehvet hırıltısı uyandırdı. Elini belinden göğsüne doğru götürerek cevap verdi, parmaklarını elbisesinin yakasında gezdirmeye cesaret etti ve sonra aşağı inerek kumaşın arasından göğüs ucunun muhtaç noktasını buldu.

Adamın ağzına karşı nefesi kesildi, dudaklarından çökmüş bir inilti kaçtı. Adam onun çenesini, çenesini ve boynunu öptü. Aislinn boğazını ona açtı ve adam da bu güven gösterisi için dilini ona sundu. Daha aşağılara inmeden önce nabzını öptü ve emdi, dudaklarının altında nasıl zonkladığını hissetti.

Dudakları göğüslerinin taçyaprağı yumuşaklığındaki üst kısımlarında gezinirken parmakları adamın omuzlarını kavradı. Mükemmel bir avuç olacaklarını biliyordu ve yeşil başparmağının elbisesinin işlemeli, daldırma boynuyla oynamasını izledi. Tenlerindeki zıtlığı, gecenin onu neredeyse orman kadar karanlık hale getirirken, şeftali gibi teninin ay ışığında parladığını görmek lezzetli ve kötüydü.

Fates, o kadar güzel ki acıtıyor.

Elini onunkinin üzerine koyarak göğsüne bastırdı. Kadın yine o muhtaç haliyle hareket etti ve adam onun şakağına öpücükler kondurduğu başına karşı arzu dolu iniltisini hissetti.

Karşı koyamayan Hakon, yüzünü o pelüş göğüslere gömdü ve bir

Kokusunu uzun uzun içime çektim. Burada daha ağırdı, daha yoğun ve sıcak kadın ile dansın tuzunun tadını alıyordu. Göğüslerinin üst kısımlarına öpücükler ve ısırıklar yağdırdı, birleştirdikleri elleriyle onları dikkati için dolgunlaştırdı.

"Hakon," diye soludu kadın, tırnaklarını boynuna geçirerek.

Mırıltısı neredeyse şiddetlendi, göğsünü ve onunkini salladı. Tüm dünyayı avucunun içinde tutuyordu ve onu bırakacak kadar aptal olamazdı. Onun için her şeydi, dünyasının etrafında döndüğü eksen, yol gösterici yıldızıydı.

Siggy'ye neden Kaldebrak'ı terk edip insan topraklarına gitmek istediğini açıklayamamıştı. Kendini tam olarak tanımıyordu.

Onun içindi. Onun için geldim.

Şehvetin yoğun sisi içinde bile bu onun için artık o kadar açıktı ki.

Bir parmağını elbisesinin içine sokarak onu aşağı çekti ve göğüs ucu korsajdan kurtulduğunda açgözlü ağzı hazır. Ağzını onunla doldururken Aislinn ona sarıldı, diliyle onu kırbaçladı ve derin, uzun çekişlerle hassas etini çekti.

"Aislinn, *Vinya*," diye mırıldandı tenine karşı. *Gül*, diye seslendi ona. Onun gülü, canlı ve tatlı.

"Hakon," diye fısıldadı, eli göğsünden kemerine doğru iniyordu.

"Oh!" Sessiz geceyi bir başka ses deldi ve altlarında biri sarhoşça kıkırdadı. "Bu alınmış."

İki çift ayak sesi sendeleyerek uzaklaştı ve Hakon mantıken aşağıdan en fazla bacaklarının görülebileceğini, kime bağlı olduklarının görülemeyeceğini bilse de, o fark etmeden bu kadar yaklaştıklarını bilmek açlığını soğuttu ve demir gibi sertleştirdi.

Eşini tatmin ederken kimsenin yanına yaklaşmasına izin verilmezdi. Onun zevki, onun sesleri, sadece onun içindi.

Kalp atışlarının göğsünde hızlandığını duyabiliyordu ve onu sevişmelerine geri çekmeye çalışırken dokunuşu daha az şehvetli ve daha çılgıncaydı.

Adam geri çekilip korsesini düzelttiğinde mutsuzluk içinde inledi.

"Hakon." Kadın, Hakon'un bağımlı zihninin hazır olduğundan daha hızlı hareket ederek bir öpücük yakaladı ve ellerini Hakon'un ellerinin üzerine koyarak onu kendine çekmeye çalıştı. "Benimle seviş. *Seviş benimle*."

İnleme sırası ondaydı ve başını öne eğdi. Bunu yapmak çok kolay olurdu.

Teslim olmak istiyordu ve kadın bedenini onunkine bastırıp tenini öperken, o da bunu istiyordu. Tanrım, nasıl da istiyordu.

Ama hâlâ onun nefesindeki bal likörünün kokusunu alıyordu. Ve ahırdan gelen at kokusunu.

Böyle olmaz, dedi kendine ve daha da önemlisi canavarına. *Böyle olmaz. O çok daha iyisini hak ediyor.*

Eğer onun için yapabileceği her şeyi ona gösterecekse, onunla ilk kez seviştiğinde daha iyisini yapabilirdi ve yapacaktı da.

"Yapacağım, Aislinn. Fates, bunu istiyorum." Ağzının onunkine düşmesine izin verdi, son bir kez tadına baktı. "Ama sadece kafan net olduğunda ve istediğinin bu olduğundan emin olduğunda."

çatıldı. "Hakon..."

"Emin olmalısın *Vinya*, çünkü geri dönüşü olmayacak. Sana sahip olduğumda, benim olacaksın, anlıyor musun?" Dudaklarını kızın alnında gezdirdi, bir öpücük fısıltısı, çok daha fazlası için bir söz. "Sen beni başkaları için mahvedeceksin ve ben de senin için aynısını yapmaya niyetliyim. Bu yüzden emin olmalısın."

Kadın şaşkınlıkla ona göz kırptı ve o da geri çekilme fırsatını değerlendirdi. Yere doğru kayarak onun inmesine yardım etti. Aislinn şaşkın bir sessizlikle ona baktı ve elini tutup onu kutlamaya geri götürmesine izin verdi.

Canavarı içinde çırpınıyordu. *Aptal!* diye kükredi. *Kaçmasına izin verme! Al onu, sahiplen onu! O seni istiyor!*

Kader, evet. Bu düşünce onu tutuşturdu. Onu istiyordu ama ona geldiğinde bunu açık bir kafayla yapmalıydı. Ondan her şeyden daha azını kabul edemezdi ve onu şimdi reddederek bir daha asla şansını elde edememe riskini alırken, bu geceden pişman olup daha sonra geri dönme riskini de göze alamazdı.

Akıllı, akıllı olmalıyız, dedi hayvana ve onun kızgın horozuna.

Adam ateş ışığının kenarından ona döndüğünde yüzündeki şaşkınlık açıkça görülüyordu. Elini kaldırarak parmak eklemlerinin hemen üzerine bir öpücük kondurdu.

"Bekliyor olacağım *Vinya*," diye fısıldadıktan sonra arkasını dönüp gitti.

Biraz daha kalırsa kendini ve planlarını unutacak ve onu saman yığınının geri götürecekti.

Hakon dişlerini diş etlerine karşı gıcırdattı ve hızını artırarak malikânenin merkezinden hızla geçti ve giderek azalan kutlamaların eteklerindeki alçak ışıktan uzak durdu. Müzik hâlâ çalıyor, insanlar hâlâ dans ediyor ve

yediler ve şarkı söylediler, ancak diğerleri daha küçük gruplara ayrıldılar ya da gelin ve damat da dahil olmak üzere tamamen ortadan kayboldular.

Araziyi adımlarken adımları acımasızdı. Birinin ona seslendiğini fark etti, Varon ve bir grup yarı-ork arkadaşı daha küçük bir ateşin etrafında toplanmış, içki içiyorlardı ama o bunu duymazdan geldi. Damarlarındaki kan duramayacak kadar sıcaktı.

Kısa süre sonra kutlamaları ve ışığı geride bırakıp yolunu ayın ışığında buldu. Kayalar ve su çizmelerinin altından sıyrılıp akana kadar durmadı.

Gecenin karanlığında dişlerini gösteren Hakon çizmelerini çıkarıp karaya fırlattı. Sırada en güzel ceket ve tuniği vardı, sonra da en iyi pantolonu. Çıplak halde malikânenin yakınındaki göle doğru yürüdü, soğuk su tüylerini diken diken etti.

Kanındaki yakıcı acının ötesinde bunu neredeyse hiç hissetmedi.

Hakon bacaklarının arasında sallanan kızgın aletin etrafına bir yumruk sardı ve pompaladı. Açlık ve çaresizlikle tısladı.

Durduğu için aptal mıydı? Tek şansını mı kaçırmıştı? Bunu sadece zaman gösterecekti.

Hakon zaten sabırlıydı. Şimdi yine olabilirdi.

Ama kader, sabır istemiyordu. Aislinn'i istiyordu. Eşini istiyordu.

Eli zonklayan şaftında aşağı yukarı kayıyor, ucundan sızan kayganlığı topluyordu. Harcadıkları göle damlıyordu ve o kendini acımasızca çalıştırırken su bacaklarına . Dudaklarının ve ellerinin altındaki yumuşaklığının anıları, sertliğinin tam zıttıydı ve her şeyle kendi elinin değil, içine soktuğu kadının olmasını diledi.

Yakında, kendine söz verdi.

Bir sözden daha fazlası, bir yemin.

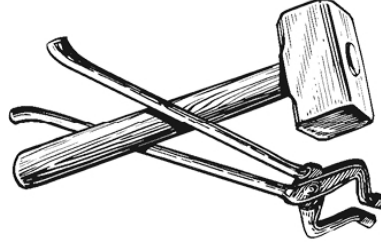
Yakında, yakında, yakında.

Kalçaları bu sözün ritmine göre hareket etti ve son bir acımasız pompalamayla Hakon göle bıraktı, dudakları bir hırıltıyla geri çekildi.

Arzu içinden akıp giderken kasıldı ve daha sözlerini bitirmeden kendini göle attı. Soğuk su yanından hızla geçerek vücudunu şok etti ve bir nebze rahatlama sağladı.

Bu olmadan kampa geri dönebilir ve herkesin önünde Aislinn'i omzunun üzerinden atıp sessiz bir yer bulmaya çalışabilirdi.

Eski yöntemlerle tecrit edilmiş.
Yakında.

Aislinn bir süre kutlamanın eteklerinde dolaştı, zihni olan biten her şeyi gözden geçirdi. Ya da *olmamış* olanları.

Hakon'un söylediklerini düşünürken ve içtiği bal likörünün o gece demircisiyle yatma şansını sabote etmesine hayıflanırken eğlenenin gürültüsü dikkatini çekmedi.

Emin ol, demişti.

Eminim! Göğsünü açmasına ve yalamasına izin vermesinin nesi onun öyle olmadığını düşündürdü?

Dürüst olmak gerekirse, erkekler imkânsızdı. "Leydim?"

Aislinn Fia'nın sesiyle irkilerek başını kaldırdı. Hizmetçisi sadece birkaç adım ötede durmuş, endişeli görünüyordu.

"Erkekler imkânsızdır," diye ağzından kaçırıldı.

Fia'nın endişesi yerini eğlenceli bir sırıtişaya bıraktı. "Öyleler leydim. Bazen tamamen çekilmez oluyorlar. Ama de birkaç tane iyi olan var."

"Onlar bile bazen imkansız oluyor."

"Elbette." Fia ona , şüphesiz elbisesinin hafifçe yamuk fark etmişti. Aislinn saçlarına saman yapışmamış olmasını ummaktan başka bir şey yapamıyordu.

"İyi misiniz leydim?"

"Evet," diye iç geçirdi. "Sadece yorgunum. Sanırım ."

"Yatağın senin için hazır. Ben-?"

Aislinn onu eğlenceye geri döndürdü. "Hayır, hayır. Ben idare edebilirim. Gecenin tadını çıkarın." *Birileri bunu hak ediyor.*

Fia birkaç itiraz sesi çıkardı ama Aislinn sonunda karanlık ve sessiz çadıra tek başına girdi. Babası henüz emekli olmamıştı ve hizmetkârlarından hiçbiri dönmemişti. Önemli değildi, Aislinn'in elbiselerden kurtulma konusunda pratiği vardı.

Kalçaları yeterince gevşediğinde, içinden kayarak çıkabildi.

Sonra da sadece gecelikle karyolasına yığıldı.

Sırt üstü yuvarlanan Aislinn çadırın tavanına baktı, huysuz ve kederliydi ve umutsuzluğa kapılmamaya çalışıyordu.

Parmakları sağ göğsünün etrafında boş daireler çizdi ve diğerinden daha sıcak olduğuna yemin etti, adamın ağzının anısı hâlâ teninde yanıyordu.

Battaniyenin içinde kıpırdandı, aşırı sıcaktı ve tatmin edilmemiş arzular derisini tırmalıyordu. Babası her an içeri girebilecekken, bir kamp çadırında kendine zevk verecek durumda değildi.

Hayır, şehvetini belli bir buçukluk demircisine tatmin ettirme havasındaydı.

Fates, ya beni istemediğine karar ?

Bu yüzden mi durmuş ve onu geri getirmişti?

Emin olun.

Emindi. Onu istediğinden emindi.

Ama gece derinleştikçe ve kelimeleri zihninde çevirdikçe, belki de adamın seksten daha fazlasını kastettiğini düşünmeye başladı.

Aislinn aralarındaki şeyin fiziksel arzudan çok daha fazlası olduğunu biliyordu. Hakon'u arkadaşı olarak görüyordu ve aslında onun için en önemlisi de buydu. Onun ellerini ve dilini *her yerinde* hissetmek istemesi de cabasıydı.

Bunun nereye bilmiyordu. Muhtemelen sadece kalp ağrısına.

Aislinn Sorcha gibi değildi. Hayatı kendisine ait değildi, Darrowland'a ayrılmaz bir şekilde bağlıydı. Hayatını vermek ona düşmezdi.

Ama kalbi, bedeni, . İkisini de ona vermeyi çok istiyordu.

Keşke onları alsaydı, saman ya da değil, diye kendi kendine homurdandı.

Fates, şimdi ne yapacaktı? Onun anlamasını nasıl sağlayacaktı?

Bunun bir kez daha cesur olmak anlamına gelmesinden korkuyordu. Gece gerçekten de değişim ve umut getirmişti ama Aislinn sabahın getireceklerinden korkuyordu. Gün ışığında, Dundúran'daki evinde hâlâ cesur olabilir ve istediğini alabilir miydi?

Aislinn bilmiyordu.

Ne yaparsa yapsın, bal likörünün yardımı olmadan yapamazdı.

Ben bir aptalım.

Hakon'un, sonraki günlerde onu ağırlaştıran umutsuzluk bataklığının ötesinde düşünebildiği tek şey buydu. Sör Ciaran'la birlikte yola çıkan Lord Merrick'e veda etmek için kale çalışanlarıyla birlikte hazırlık yapan Aislinn'i neredeyse hiç görmemişti. Hakon'un kendisi de gecenin geç saatlerine kadar ayakta kalarak tüm grupların atlarının düzgün bir şekilde nallandığından ve tüm malzemelerin her bir metal parçasının parlak ve sağlam olduğundan emin olmaya çalışıyordu.

Babası gittiğinden beri Aislinn'in kaçacak zaman bulabileceğine dair bir umudu vardı ama ondan çaldığı bakışlarda hep meşgul olduğunu, burnunu kâğıtlara gömdüğünü ya da aynı anda üç kişiyi dinlediğini görüyordu. Yanına gidip kaşlarının arasındaki şaşkınlık çizgisini yumuşatabilmeyi diledi ama onun teşviki olmadan nerede durduğunu bilmiyordu.

Hakon öfkesini at nallarına, göğüs zırhlarına ve dövülmesi gereken diğer her şeye kustu. Neyse ki Fearghas onun karanlık ruh hallerinden birini daha fark etmiş görünüyordu ve yarasını deşmek yerine onu yalnız bıraktı. Bu Hakon'un takdir etmediği bir merhametti, bunun yerine bir kavga için köpürüyordu - onsuz geçen saatlerden dikkatini dağıtacak herhangi bir şey.

Her şeyi mahvettim. Onu reddettiğimi ve geri dönmeyeceğimi düşünüyorum.

Erimiş demire tüm gücüyle vururken bile şüpheler onu tırmalıyor, tonları çekiçten daha yüksek çıkıyordu.

Tam planlarına, ona bağlanmışken, gidip her şeyi mahvetti. Ne yapabilirdi ki? Onu nasıl geri kazanabilirdi?

Hakon boş zamanlarını demir ve tahtadan hediyeler şekillendirmeye çalışarak, parmaklarını acının ötesinde çalıştırarak geçirdi ama hiçbir şeyi bitiremedi. Hiçbiri

hediyeler ne yeterince iyiydi ne de bağıllığını ifade ediyordu. Demir'e, onun yeryüzünde yürüyen en mükemmel yaratık olduğunu ve onun huzurunda durduğu için bile şanslı olduğunu nasıl söyletebilirdi?

Wülf'ün şeklini almaya başlayan işe yaramaz bir odun parçasını fırlatıp atan Hakon, tiksintiyle kendi kendine tısladı. Gerçek Wülf, Hakon'un mutsuzluğundan habersiz ya da kayıtsız bir şekilde, atılan tahtaya doğru koştu ve onu kemirmeye başladı.

Bir koltuğa yığılan Hakon ellerini saçlarında gezdirdi, şüphesiz her tarafına is ve kir bulaştırmıştı. Ama umurunda değildi. Bugün gelmemişti ve saat çoktan akşamın erken saatleriydi; ilk seferinden beri hiç bu kadar geç gelmemişti.

Onsuz, bilmeden bir gün daha.

Fates, bunu kim nasıl yaptı? Aşk hastası olmak kulağa neredeyse romantik, şiirsel geliyordu. Bu batan korku ve diğer her şeye karşı kayıtsızlık ise hiç de öyle değildi.

Akşam yemeği için yemekhaneye gitmeye, hatta mutfakta birkaç kırıntı bulmaya bile hiç niyeti yoktu. Aç değildi, zar zor uyuyabiliyordu. Zihni ona sadece o balyanın üzerindeki yumuşak ve istekli kızın anılarını ve onu nasıl reddettiğini gösterip duruyordu.

Hiç bu kadar aptal bir erkek oldu mu?

Onun görevleriyle meşgul olduğuna dair kendini rahatlatmaya çalıştı. Lord Merrick'in gidişiyle tüm malikâne üzerindeki tam yetki artık Aislinn'e aitti ve bu onun hafife aldığı bir sorumluluk değildi. Aislinn'in kendini topraklarına ve halkına adanmış olmasını seviyordu ama bundan nefret de ediyordu.

Harika bir Liege Darrow olurdu ama eşim olarak daha mutlu olabilir. Bundan emin olacağım.

Tabii onu bir daha görürse.

Kader, ya ne yaptıklarını, ne dediğini hatırlamıyorsa. Acıyan parmakları bu düşünceyle dehşetten buz kesti. Kızın bal liköründen çok fazla etkilendiğini düşünmüyordu; sadece sarhoşluğun sağ tarafındaydı. Ama sonra, ondan çok daha küçüktü. Mesleğini ve ona gelirse daha fazlasını vaat ettiğini hatırlamıyor olabilir miydi?

Hakon ellerini gergin bir şekilde açıp kapattı, bu farkındalıkla ne yapacağını bilmiyordu.

Tekrar denemek zorundaydı. Yapacak başka bir şey yoktu ve artık geri dönüşü de yoktu.

Bu dünyada hiçbir şey vaat edilmemişti, ne bir eş, ne de mutluluk. Hakon

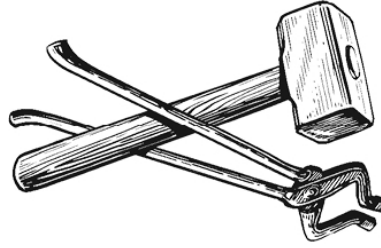
Bunu iyi biliyordu, eş bağının tehlikelerini ve etrafındaki her şeyi nasıl tükettiğini biliyordu. Bağ, tatmin peşinde koşarken ardında ne bıraktığını umursamıyordu.

Ona olan aşkına ve arzusuna kendini kaptırmış, akılsız bir canavar olamazdı. Akıllı olmak zorundaydı.

Bir kez olsun, eş-bağının kendisi için doğru olanı yapmasını istiyordu.

Wülfü ürkütecek kadar ani bir şekilde ayağa kalkan Hakon, aceleyle banyo çarşafını ve bol keten sütyenini topladı. Önce banyo yapması gerekiyordu. Ocaktan kirli çıkan aşkına kur yapamazdı.

İkincisi... hamamdan dönene kadar bunu çözmüş olacağını umuyordu. En azından balkonunun dışındaki duvara tırmanmaktan daha iyi bir plan.

Aislinn gece geç saatlere kadar uyanık kaldı, yine huzursuzdu. Düşünden beri iyi uyuyamamıştı ve yorgunluğu onu ele geçirmeye başlamıştı. Duyguları fırtınaya tutulmuş yapraklar gibi içinden geçiyor, her biri bir öncekinden daha hızlı akıyor ve ona *hayal kırıklığı* dışında hiçbirini anlamlandıracak zaman bırakmıyordu.

Homurdanarak yastıklarının yerini değiştirdi ve zihninin uykuya dalacak kadar sessizleşmesini diledi. Bunun yerine, ertesi gün yapması gereken her şeyi ve bugün başaramadığı her şeyi ve Connor Brádaigh'in Jerrod'u bulma şansının olup olmayacağını ve Brenna'yı affedip affedemeyeceğini ve ve-

Demirci dükkanına dönecek cesareti olup olmadığını.

Dönmek istedi. Oh, çok istedi.

Görevlerine gömülmek ve babasının ayrılışına hazırlanmak kolay bir oyalanma olmuştu. Ancak şimdi şövalyelerin yarısıyla güneye gittiğine göre, tek dikkat dağıtıcı şey işti.

Ve bu onun hoşlandığı türden bir şey değildi.

Aislinn dikkatini dağıtmak istemediğini fark etmekte zorlandı. Görev istemiyordu. Demircisini istiyordu.

ona düğünde söylediği her şeyde ciddiydi.

Fates, umarım yapmıştır.

Daha fazlasını hiç ummamıştı.

Aislinn asla Sorch'a'nın eşiyle yaşadığı maceralara atılamayacak ya da Maeve Brádaigh gibi akademiye gidemeyecekti. Jerrod'un bile sahip olduğu özgürlükleri asla yaşayamayacaktı.

Dundúran'ı, babasını bu kadar uzun süre terk edemezdi. Bencil olamazdı. En azından bu konuda.

Yine de onun hakkında bencil olmak istiyorum.

Ve yine de...

Ya her şey harikaysa ama sonra her şey ters giderse?

Bu açık bir olasılıktı. Bir demirci ve soylu bir kadın olarak birlikte nasıl bir gelecekleri olabilirdi ki? Sorch'a ailesinin ve komşularının desteğine sahipti ve Kral Marius bile ötekilerin Darrowland'de yaşamasına ve insanlarla evlenmesine izin vermişti. Ama böyle bir evlilik beraberinde bir öteki lord eş vaadini de getirirse ne olurdu?

Bunu düşünmeye cesaret edemiyordu ama Darrowlands ve Eirea'nın kendisi bir varisin kocası olarak bir yarı orku kabul edebilir miydi? Brenna fikirlerinde ve önyargılarında yalnız olamazdı. Ötekiler kendi kamplarındayken, köylülerle dostluk kurarken her şey iyi ve güzeldi ama bir anlaşmazlık olduğunda ne oluyordu? Sorch'a ve Orek'in düğünü uyumun güzel bir örneğiymiş ama eninde sonunda test edilecekti.

Aislinn bu soruların hiçbirinin cevabını bilmiyordu ve bilmemekten nefret ediyordu.

Ama gerçekten bilmemek şansa değmeyeceği anlamına mı geliyordu?

Hayır.

Bu basit cevap zihninde çalan bir çan kadar netti. Nefesi boğazında düğümlendi ve yatağında doğruldu.

Bilmemek ona hiçbir fayda sağlamamış, sadece az da olsa uyuyabildiği uykusunu kaçırmıştı. Hiçbir şey değilse, ona getirdiği şey kalp kırıklığı olsa bile, en azından daha net bir zihinle geldi - derisinin hemen altında sürünen bu duyguların bazılarını kurtulmaya değerdi. Öyle ya da böyle bunu şimdi öğrenmek ve bu işi bitirmek daha iyiydi.

Ve... Hakon'la birlikte olma şansı, ne kadar sürerse sürsün, ne olursa olsun, risk almaya değerdi. Ne olursa olsun.

Kalbi hızla çarpan Aislinn, örtüyü geriye attı ve

sabahlık. Ellerini kollarından geçirip belini bağlarken heyecandan ve korkudan titriyordu.

Hâlâ uyanık olacaktı, bundan emindi. Ne söyleyeceğinden, ne düşüneceğinden daha az emindi. Ama öğrenmek zorundaydı.

Artık asla uyuyamayacaktı - *bilmesi* gerekiyordu.

Kalenin içinden geçerken sanki hiç nefes almıyormuş gibi hissediyordu. Parmak uçları tanıdık duvarların serin taşlarına değerken, terlikleri kaldırım taşlarında sessizce ilerleyerek odasından aşağı indi. Şato uykusunda sessizdi, sadece birkaç gece nöbetçisi karanlığı dağıtmak için tur atıyordu.

Bir avuç meşale yolunu aydınlatıyordu ama onlara pek ihtiyacı yoktu. Gökyüzü açıktı ve ay neredeyse dolunaydı, bu onun için yeterliydi.

Bu, Aislinn'in gece vakti şatoda ilk sürünüşü değildi. Daha önce de uykusuzluk nöbetleri geçirmiş, onu terk etmeyen ve taslak hazırlamak için çalışma odasına dönmesini isteyen fikirlerle boğuşmuştu.

Ancak, daha önce bir sevgiliyle -ya da potansiyel bir sevgiliyle- buluşmak için yatağından hiç çıkmamıştı. Brenden'la olan tutkusunun doruğundayken bile, paylaştıkları her hassas an çalındığında, böyle bir şey yapmamıştı. Aklına bile gelmemişti.

Hareketin yasadışılığı çok lezzetliydi ve Aislinn'in kalbi heyecanla göğsünün altında sertçe çarpıyordu. Sadece birkaç adım daha atacaktı ve sonra *öğrenecekti*.

Saçları ve sabahlığının etekleri aceleyle arkasından akıp gitti. Birkaç dakika içinde bailey'deydi ve demirci kapısını açtı. Bir nefes sonra içerideydi, demirhane ateşinin yumuşak parıltısı mekânı dolduruyordu.

Ve Hakon'un orada
olmadığı ortaya .

Fearghas da değildi, bu rahatlatıcıydı, ama...

Nerede o?

Soğuk bir korku midesini emdi ve Aislinn yumruğunu göğüs kafesine bastırdı.

Dehşet, soğuk ve keskin, ortasına saplandı ve dudaklarını titretti.
Şimdi ne yapacaktı?

Kaynayan çaydanlığın yüksek sesi kulaklarını doldurdu ve gözyaşları kirpiklerinde toplandı. Kader, şimdi ne yapacaktı? Paniği bile ne yapacağını bilmiyordu.

Ya o- ya o- "Aislinn?"

OceanofPDF.com

Adının söylenmesiyle paniğe kapıldı. Aislinn döndüğünde Hakon'un demircinin kapısında durduğunu ve şaşkınlıkla ona göz kırptığını gördü. Göğsü çıplaktı, banyo çarşafı boynundan sarkıyordu ve bir çift nemli keten sütyen kalçalarından gevşekçe sarkıyordu.

Hamamdan yeni çıkmış.

Aislinn'in dudakları aralandı, vücudu ani bir şehvet dalgasıyla öylesine sarsıldı ki tüm düşünceleri onu terk etti.

Wulf kapıyı tıklattı ve efendisinin neden kapıda durduğunu bilmeden ya da umursamadan tırısra içeri girdi. Seke seke Aislinn'in yanına gitti ve okşanmak için mırıldanarak oturdu.

"Aislinn?" Hakon sesini alçaltarak tekrar söyledi.

Leydim ya da mirasçım değil. Bundan biraz umutlandı.

"Söylediklerinde ciddi miydin?" diye ağzından kaçırdı, kalbi kaburgalarına çarpıyordu.

Yutkunurken boğazı düğümlendi. "Ne hakkında?" "Her şey hakkında."

Aislinn onun içindeki belirsizliğin kayboluşunu ve bir şekilde daha dik durup omuzlarını genişçe açışını şaşkınlıkla izledi. Zaten sıcak olan demirci dükkânı, onun içeri girip kapıyı arkasından kapatarak ikisini birbirine kenetlemesini izlerken iyice ısındı.

"Evet."

Sıcak havada bir gümbürtü titreşti ve bir solukta onun olduğunu fark etti. Onun için mırıldanıyordu.

Üç hızlı adımda aradaki küçük mesafeyi, kollarını Aislinn'e dolayarak onu kendine çekmişti. Sıcak ve nemli göğsüne sıkıca tutunan Aislinn

avuçlarını ona bastırmaktan ve parmaklarını onun etine batırmaktan başka çaresi yoktu.

Onun zevk tıslaması klitorisinin zonklamasına neden oldu.

"Eminim," dedi ona. Bunun nereye varacağından ya da nasıl devam edeceğinden değıl ama ondan? Kesinlikle, evet.

O geniş göğüs sanki bu sözleri duymayı bekliyormuş gibi nefes alarak genişledi. "Bunun için tüm tanrılara şükürler olsun."

Sonra dudakları onunkilerin üzerindeydi ve her şey *yolundaydı*.

Aislinn rahat bir nefes alarak onun öpücüğüne, bedenine ve sıcaklığına gömüldü. Parmakları adamın saçlarında gezindi ve tırnaklarını adamın ıslak kafa derisinde gezdirdi.

Bu mırıltı dudaklarında uğuldadı ve zevkle soluduğunda, dili oradaydı, onunkini kovalıyordu. Ağızlarını sıcak bir törpüyle birbirine yapıştırdı, kollarını kadının sırtına dolayıp onu ayaklarından kaldırırken boğazının derinliklerinden bir inilti yükseldi.

Ayak parmaklarını sallayan Aislinn, demircisini var gücüyle öptü.

Kader, ne cevap ama. Beklediğı tam olarak bu değildi, ama diğerk şüpheleri ya da endişeleri ne olursa olsun, ona duyduğu açlığın uzlaşmaz gelgitinde boğuldular. Yarının ne getireceğı önemli değildi; o gecenin vaatleri yerine getirildiğı sürece Aislinn tatmin olacaktı.

Çok, çok memnunum.

"Fates, çok iyi hissediyorsun," diye mırıldandı onun dudaklarına karşı. "Bu sefer durmayacağına söz veriyor musun?"

Bir gümbürtü daha ve Aislinn dehşet içinde yeniden ayağı kalktı. Hâlâ boynunda asılı duran banyo arşafına tutunarak onun uzaklaşmasına izin vermedi.

"Sadece sen söylersen," dedi, dudaklarında küçük, büyüleyici bir sırıtış vardı. "Burada kal," demeden önce bu sırıtışı bir öpücükle kızın ağzına bastırdı.

Aislinn kendisine söylendiğı için değıl de şaşkınlıktan dolayı orada kaldı. Hakon'un demirhaneyi gece için kapatışını, pencereleri kapatışını, ateşleri söndürüşünü ve metal ocak kapılarını kapatışını izledi, havalandırma için her birinin tepesinde sadece küçük bir havalandırma deliğı açık bıraktı.

Sonunda geri dönüp kızın elinden tuttu ve onu demirhanenin derinliklerine, üç basamaklı bir merdivenden yukarı, daha önce hiç geçmediğı arka taraftaki bir kapıya götürdü. Birlikte, demirhaneden daha serin ama soğuk olmayan karanlık bir odaya girdiler.

Onun elini bırakmayan Hakon, diğerk eliyle de bir ateş yaktı.

Fener kapının yanındaki askıya asılmıştı. Yumuşak bir aydınlık yatak odasına düştü.

Küçük ama rahat bir odaydı, dar bir pencereden baileye bakıyordu. Ocak yoktu ama şatonun bu kısmı demircilikten gelen, amaca uygun olarak tasarlanmış kanallar ve bacalarla sıcak tutuluyordu. Geniş bir yatak alanın çoğunu kaplıyordu ve ayakucunda ince oyulmuş bir sandık vardı. Bir köşede lavabosu ve banyo çarşafı olan küçük bir masa, diğer köşede ise yontma aletlerinin bulunduğu yıpranmış bir sandalye duruyordu.

Mütevazıydı. Pratikti. En iyisi de onun kokusunu taşıyordu; zengin bir erkek, demir ve sabun kokusu.

Orkça mırıldanan Hakon, Wulf onları takip edip içeri girecekken onu geri çekti ve kapıyı kapatarak Wulf'ün hâlâ demirhanede, Aislinn ve Hakon'un da yatak odasında kalmasını sağladı. Tek başınayken.

Kapının diğer tarafından köpeklere özgü bir homurtu ve inilti yankılandı, ardından iri, kıllı bir bedenin merdivenlerden aşağı inerken çıkardığı ses duyuldu.

Aislinn keyifle sıırttı ama bunu uzun süre tutamadı. Odasına daha da çekildiğinde, nabızı beklentiyle boğazında çırpındı.

Yatak özenle hazırlanmıştı ve battaniyeler, yastıklar ve kürklerle doluydu. Ateş ve çekiçle çalışmasına rağmen yumuşak şeylerden de hoşlandığı anlaşılıyordu. Elini uzatıp yatağın ayakucundaki kürklerden birinin üzerinde gezdirmeye cesaret etti. Onu ta Kaldebrak'tan mı getirmişti?

Adam arkasından yaklaştı, çıplak göğsünden yayılan sıcaklık ensesindeki tüyleri diken diken etti. İri bir el beline dolanarak onu vücudunun sert çizgisine doğru çekti.

Bir parmak eklemiyle çenesini yukarı kaldırarak ciddi ifadesiyle bakışlarını yakaladı.

"Sen nasıl istersen öyle olsun, *Vinya*. Bu gece ve bundan sonraki tüm geceler seninim. Ama yatağıma gelersen, Aislinn olarak geleceksin. Sadece Aislinn. Ben de sadece Hakon'um."

Parmakları hafifçe titreyerek yüzünü avuçlamak için uzandı. Adam onun dokunuşuna doğru eğilip avucunu öpmek için yüzünü çevirdiğinde, gülümsemekten kendini alamadı.

"Tek istediğim bu," diye güvence verdi ona.

Sadece o, sadece o. Hiçbir şey daha iyi olamazdı.

Kendi gülümsemesi yüzüne yayıldı, yanağındaki gamzeyi ortaya çıkardı ve onu görmek için karnında arzu kıvrıldı. O tamamen fazla yakışıklıydı

Ona öyle bakıyordu, başının uzun saçları alnına düşüyordu, isli kirpikleri aç gözlerinin üzerine inmişti.

"Şimdilik," dedi. Kız şaşkınlıkla kaşlarını çattığında, ağzını onunkine yaklaştırdı ama onu tam olarak öpmedi. Bunun yerine, bir sonraki sözlerini sadece duymasını değil, hissetmesini ve tatmasını da sağladı. "Yakında benden daha fazlasını, çok daha fazlasını isteyebileceğini . Ne istersen *Vinya*, onu alacaksın."

Verdiği söz dehşet verici bir sevinçle içine işledi. Sözünü tam olarak anladığını ya da kavradığını düşünmüyordu, henüz değil, ama buna sahip olmak bile onun savunmasız, şüpheli yanlarını besliyordu. Adamın delici bakışları altında hiçbir yanı saklanamıyordu; adam her şeyi görüyor ve gözlerini kaçırmıyordu.

"Seni istiyorum," diye mırıldandı onun dudaklarına karşı. Adam onu öpmek üzereyken, kadın onu nazıkçe geriye doğru itti. "Ve seni görmek istiyorum."

Hakon doğruldu ve ona öyle bir arzuyla baktı ki, yanabileceğini düşündü. Bir kez başını sallayarak odanın ortasına , çıplak ayaklarını iki yana açtı ve ellerini gevşekçe iki yanında tuttu.

Aislinn korkularını yutarak onu takip etti ve banyo çarşafını boynundan çekip kuruması için yedek bir askıya astı. Çıplak ve banyodan dolayı hâlâ hafif nemli olan teni yumuşak fener ışığında neredeyse parlıyordu. İki yassı meme ucu cildinin geri kalanından daha koyu bir yeşildi ve göğsünü oluşturan ağır kas kütleleri boyunca gölgeler dans ediyordu.

Bir tutam saç, göğüs kaslarının arasındaki vadiyi takip ederek ve karnını ikiye bölerek adamın ortasından aşağıya doğru uzanıyordu. Kalçalarından aşağı sarkan ve hayal gücüne çok az şey bırakan bol sütyeninin bel bandının altında kayboldu.

Alt dudağını dişlerinin arasında yakalayan Aislinn parmak uçlarını o muhteşem göğse dokundurdu. Kalın belinin üzerinde gezinirken tüylerinin diken diken olmasını ve nabzının gözle görülür bir şekilde boğazına vurmasını zevkle izledi. Sör Alaisdair gibi bazı erkeklerde gördüğü zayıf, belirgin bir karnı yoktu. Hakon bunun yerine geniş ve ağır yapıydı, yanlarında çekiç ve demir kullanmaktan kalma kas kütleleri vardı.

Parmaklarını ulaşabildiği her et parçasında onu takip eden gözleri dışında, onun için kıpırdamadan duruyordu.

Ona dokunmanın ne kadar keyifli olduğunu görmek onu şaşırtmaktan asla vazgeçmedi. Beklediğinden daha yumuşak ve pürüzsüzdü, neredeyse en iyi deriye dokunmak gibiydi ama yine de daha iyiydi. Etinin parmaklarının altında titremesi ya da zıplaması çok daha güzeldi.

Gururunu okşamaktan çok daha fazlasıydı ve onun sırtına doğru döndüğünde, kızarması derin ve zevk sırtışı genişti.

Adamın geniş ve güçlü sırtını görünce tüyleri diken diken olma sırası Aislinn'deydi. Adam kas yığınının başka bir şey değildi, iki kanatlı kürek kemiği büyük gölgeler oluşturunuyordu. Kaburgalarına ve kalçalarına yayılmış kalın kas kümelerinin arasındaki bir vadide, adamın omurgasının çizgisini takip etti.

Parmakları kalçalarının hemen üstünden ona göz kırpan gamzelere kaydı ve bir tanesini sütyeninin kemerinin altından geçirmekten kendini alamadı. Nemli keteni arka tarafının yuvarlak kabarıklıkları üzerinde kaydırmak çok az çaba gerektirdi ve nefes nefese geçen bir an içinde sütyenler ayak bileklerinde yerde birikti ve o kesinlikle, muhteşem bir şekilde çıplaktı.

Nabızı kulağında kakofoni gibi atan Aislinn, parmaklarını bir kalçanın sertliği üzerinde gezdirdikten sonra adamın böğründe ve kalçasında dolaştırdı ve sonunda diğer tarafına geçti.

Ailesini ve tüm atalarını kutsa.

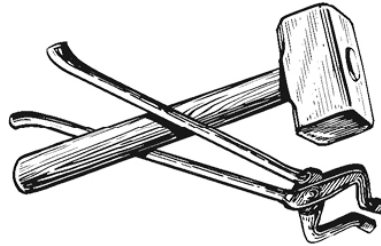
Büyük siki karnının alt kısmında gururla duruyordu. Kalın şaftı bir tutam kıldan fişkırıyor, ağır taşakları kalçalarının arasına sıkışuyordu. Yeşil renkli, alt tarafında büyük bir damar bulunan siki onun için bile ele avuca sığmaz görünüyordu, sikin başı alevlenmiş ve neredeyse kızgın görünüyordu, şimdiden sedefli bir sıvı sızdırıyordu. Şekli tanıdıktı ama boyutları kesinlikle yabancıydı.

Parmakları aşağı, aşağı, aşağı inerken bir tutam endişe merakını ve açlığını tatlandırırdı.

Adamın sıcaklığını elinin üzerinde hissetmek için nefesini tuttu ama tıslaması onu bastırdı.

Büyük bir el onunkini kavradı ve araştırmasını durdurdu.

Aislinn ona surat asmaktan kendini alamadı, en iyi yollardan biraz daha fazla hayal kırıklığına uğramıştı. Ödülünü görmüştü ve onu şimdi istiyordu.

Hakon, arayış içindeki elini durdurduğunda ona attığı küstah surat ifadesine bayılıyordu. Aslında onu durdurmak istemiyordu ama bu bir zorunluluktü.

bunu doğru yapardı. Zaten salyaları akıyordu, şimdi onu kavrasa ellerinden kurtulamazdı.

"Sana dokunamaz mıyım?"

"Fates, evet," diye inledi, "ama şimdi bana dokunursan, seni yüzüstü çevirir ve yatağa doğru fırlatırım."

Boğuk bir ses çıkardı. "Bunun nesi yanlış?"

Hakon nefesini içine çekti. Kader, o büyük, parlak, aç gözleriyle onu öldürebilirdi.

Bunu doğru yapmalıydı, tadını çıkarmalıydı. Bunun tek şansı olma ihtimali vardı; en azından bu gece için istediğinin bu olduğundan emin olduğunu söylediğinde ona güvenmişti ama onu tekrar tavlayıp tavlayamayacağını sadece zaman gösterecekti. Aklına gelen son mantıklı düşünce, ona yetecek kadar anı biriktirmesi gerektiğini biliyordu.

Yine de, "Bir dahaki sefere, aşkım," diye söz vermekten kendini alamadı.

Kaşlarını kaldırıp ona doğru bir adım atmadan önce dudak bükmesi bir süre daha devam etti. Kader, eğer onun dudak büküşüne bayıldıysa, çapkın gülümsemesine de *bayılmıştı*. Ellerini adamın göğsünde ve omuzlarında aşağı yukarı gezdirerek çaresiz sikini ellerinin arasına aldı.

Sabahlığının ince kumaşı alt tarafa ipeksi bir kayganlıkla sürtündü ve Hakon ateşli bir acı tıslamasına daha engel olamadı. Ellerini sabahlıkla doldurarak onu yoğurdu ve sıcak etinin parmaklarının altında nasıl yumuşadığını hissetti.

Boğazının derinliklerinden gelen alçak, zevkli bir mırıltı onu neredeyse çılgına çeviriyordu.

Güç toplamak için bir nefes daha çeken Hakon, onu kendisinden bir adım geriye çekerek bir kez daha dudak bükmesini sağladı. Parmakları, sabahlığı kapalı tutan belindeki düğümü hızla çözerken, ona kendini beğenmiş bir şekilde gülümseme sırası kendisindeydi.

Kırmızı kumaş omuzlarından bir şelale gibi kayarak düştü ve adam onu yatağın direğine astı. Fenerin ışığı geceliğinin beyazını neredeyse şeffaf hale getirmişti. Kadının gölgeli hatlarını, kalın kalçalarını, yuvarlak kalçalarını ve karnının alt kısmındaki kadınsı kabarıklığı görünce ağzı kurudu. İri göğüsleri geceliğin yakasını zorluyor, meme uçları kumaşa sürtünüyor ve onun ilgisini çekmek için yalvarıyordu.

Bir dizinin üzerine eğilen Hakon, eteği eline aldı ve bacaklarının üzerinden yukarı doğru çekmeye başladı. Kızın yüzünü izledi, her ne kadar kızın durmasını istemediğinden emin olmak için ortaya çıkardığı her değerli santim teni umutsuzca seyretmek istese de.

Bu haliyle ondan sadece bir baş kadar uzundu ve geceliğini kalçasına kadar çekmekte hiç zorlanmadı. Dudağını ısırarak ona arzu ve heyecandan başka bir şey duymadan baktı. Adamın isteyebileceği tek şey.

Kalbi neredeyse göğsünden fırlayacakmış gibi atan Hakon, geceliği Aislinn'in ortasından yukarı kaldırdı. Aislinn kollarını kaldırdı ve ardından geceliği serbest kalarak sandığın üzerine atıldı.

Önünde çıplak duruyordu, akkor halindeydi ve hayal ettiğinden çok daha güzeldi. Düğünde söylediği de bu değil miydi, damat gelininin güzelliği karşısında bayılmaktan korkmamalı mıydı?

Karnını doyurabilmek için diğer bacağına üzerine yaslandığında başının döndüğünü hissetti.

Yumuşak altın dalgaları sırtından aşağı dökülürken, onun mükemmelliğini engelsiz bir şekilde görebiliyordu. Güçlü kolları kıvrak ve güneşten altın rengini almış, köprücük kemikleri boğazının hemen altında iki zarif kanat gibi duruyordu. Birkaç çil göğsünü süslüyordu ve mükemmel göğüsleri iri pembe meme uçlarıyla onunla alay ediyordu. Bel kısmı geniş kalçalarla genişlemeden önce içe doğru kıvrılıyordu. Göbeğinin hafif kıvrımının hemen altında düzgün bir saç yaması gizlenmişti. Uylukları mükemmel avuçlar gibiydi, baldırları düzgündü ve ayak bilekleri garip bir şekilde değerliydi.

Orada öylece dururken aval aval ona baktığını fark etmesi için birkaç dakika geçmesi gerekti ve kızın sallanmamaya ya da kıpırdamamaya çalışmasından, hareketsiz kalıp bakmasına izin vermenin bir çaba olduğunu anladı.

"Ah, *Vinya*," diye gürledi, ellerini kadının kalçalarıyla doldurup onu kendine çekerek, "mükemmelsin."

Gülümsemesi utangaçtı, eskisi gibi somurtmuyor ya da küstah değildi, ama bunu kabul edecekti. Yakında birbirlerini her yönden tanıyacaklardı. Onu ve onun sevdiği her şeyi öğrenmek onun hayattaki amacı, görevi ve zevkiydi. Her zaman.

Hakon kadının karnına yavaşça öpücükler kondurdu ve onun zevk kokusunun ipuçlarını yakaladı. Tanrılara şükür oradaydı ama onun kendisini bu kokuya boğmasına ihtiyacı vardı. Vücudunu göğüs kafesine kadar öperken başparmakları kalça kemikleri üzerinde oynadı, sonra göğüslerinin sıcak alt kısımlarını ısırdı.

Bir iniltiyle yüzünü onun göğüslerinin arasına gömdü ve kokusunu derin derin içine çekti. Mükemmel, o kadar mükemmel kokuyordu ki. Ev gibi kokuyordu. Onunki gibi.

Dostum.

Hiçbir şey ondan daha iyi kokamaz, hissedemez ya da tadamazdı. Hiçbir şey.

Kollarını Aislinn'e dolayıp ayağa kalktığında, Aislinn'in küçük nefesi alınına çarptı. Bir anda battaniyeleri ve kürkleri arkaya attı ve Aislinn'i ortaya yatırdı.

Ellerini battaniyelerin ve çarşafların üzerinde gezdirerek biraz kıpırdandı ve Hakon bu manzara karşısında zevkle guruldadı. Ait olduğu yer burasıydı, onun yatağında, onun yanında.

Hakon ağırlığını elleri ve dizleri üzerinde tutarak kendini onun üzerine bıraktı. Aleti karnına doğru tekmeleyerek onu altında seyretti, kadın hoş geldin dercesine gülümsedi ve parmaklarını göğsündeki kılların arasından geçirdi.

Yine de bu manzara onu duraksattı. Kız ondan çok daha küçüktü. Bunu her zaman biliyordu ama bir şekilde, kız altında yatarken, dikkatsizlikle onu nasıl ezebileceğini daha iyi anlıyordu.

Asla. Onu asla incitme, sadece lütfen.

Niyeti buydu, ama bu ilk seferde yavaştı. Yavaş gitmek zorundaydı. Canavar ya da cadalog ne derse desin.

"Daha önce biriyle yattın mı?" diye sordu. Her gün gördüğü biri olmadığı sürece kıskançlığını yatıştırabileceğini düşündü.

"Evet, ama uzun zaman oldu. Ve her zaman bir insanla." Yüzünde düşünceli bir ifade belirirken elleri adamın göğsünde ve omuzlarında gezindi. "Öyle mi?"

"Evet."

"Senin için de her zaman insan erkeklerle mi?" diye alay etti. Adam bir kahkaha attı. "Korkarım bir orcess."

"Hmm." O düşünceli ifade geri döndü. "Benden biraz daha büyük sanırım?"

"Evet."

Kendini ona doğru alçaltan Hakon, bacakları onu aralarına almak için ayrıldığında inlemesine engel olamadı. Vücudunun içine düştü, formları birbirine o kadar mükemmel uyuyordu ki nefesini tutmak için bir dakikaya ihtiyacı vardı. Kadının vücudunun yumuşaklığı onu neredeyse çıldırtacaktı ve taşakları ihtiyaç içinde sıkıca yukarı kalktı.

Hakon, "Seni neyin memnun ettiğini söyle *Vinya*," diye sormadan önce onun yüzüne ve boynuna öpücükler yağdırdı.

Düşünceli bir ses çıkardı, o hınzır elleri adamın yanaklarında bir aşağı bir yukarı geziniyordu. "Bu kızıştırma işi kulağa ilgi çekici geliyor."

Boynunun kıvrımlarına doğru bir kahkaha attı. "Kızıştırmaya hazır mısın?"

Hakon bir elini aralarına soktu, parmakları sıcak amcığı arıyordu.

kalçalarının arasına gizlenmişti. Aşağı indiğinde keskin nefesini hissetti, klitorisini görmezden gelerek onun yerine açıklığına bir parmak ucuyla dokundu. Kadın orada onun için ağlasa da bu yeterli değildi.

"Henüz değil," dedi ona, "yapacak daha çok işim var."

Onun itirazlarını bir öpücükle susturdu, dudaklarını ve dilini kendi diline aldı. Kader, tadı çok güzeldi. Onun alaycı diliyle dikkati dağılan Aislinn, intikam almak için alt dudağını ısırıp diliyle dişlerinin izini sürerek onun oyununu oynamaya razı oldu.

Dudakları dilini yakalayıp emdiği anda başparmaklarından biri göğüs ucunu bulup çevreledi.

Hakon öne doğru sallandı, siki kadının kalçasına çarptı.

"Fates," diye inledi.

Kendini dirseklerinin üzerine geri itti, böylece onun hınzır ağzından biraz uzaklaşmış oldu. Onun kendini beğenmiş ifadesi karşısında siki zonkluyordu ve bunu tekrar görmek istiyordu.

Ama önce...

Hakon kendine, her seferinde bir öpücük vererek onunla sevişmek gibi imrenilecek bir görev biçti. Onun alnından başladı, yanağının kıvrımına ve burnunun köprüsüne kadar takip etti. Dudaklarının tadına baktı ama dilini onunkinin etrafında kıvrarak onu ne kadar baştan çıkarsa çıkarsın oyalanmadı ve boynunun zarif çizgisini boğazına kadar takip etti.

Omuzlarına ve kollarının üst kısmına öpücükler kondurmadan önce köprücük kemiklerinin arasını yalayarak oradaki çukurun tadına baktı. Kadının hiçbir yerini bırakmadı; oturduğu yerden ön kolunu, dirseğinin iç kısmını, bileğini, avuç içini öptü. Her parmak ucuna bir öpücük kondurdu, her parmak eklemine. Bir elin hakkını verdiğinde, onu omzuna koydu ve diğerine geçti, kızın ağırlaşmış gözlerle onu izleyişinden neredeyse sarhoş hissediyordu.

Ardından, kalbinin dudaklarının altında attığını hissedebildiği göğüs kafesini öptü. Her bir göğse ayrı ayrı ilgi gösterdi, alt kısımlarını öptü, ısırdı ve dilinin düz kısmıyla göğüs uçlarına uzun uzun dokundu.

Aislinn inledi ve kalçalarını yuvarlayarak biraz rahatlamaya çalıştı, ama o bunu yapmadı, henüz değil.

Bütün geceyi orada geçirebilirdi, kızın göğüsleriyle oynayıp alay edebilirdi ama kız tekrar kıpırdandığında Hakon kendini daha aşağıya çekti. Kadının tüylü derisinin altında hissedebildiği her kaburgayı öptü, sonra dilini göbek deliğinde gezdirdi. Kadın gülerek ürperdi, sonra Hakon göbeğine bastırıldığında inledi.

Mons'unun hemen üstüne bir öpücük kondurdu.

Ardından, amcığını görmezden gelip onun yerine kalçalarını ve uyluklarını dikkatle şımarttığında bir onaylamama hırıltısı geldi. Dili kalça kemiklerinin oyuklarını ve dizlerinin kapaklarını okşadı. Küçük ayak bileğini nazikçe tutarken kaval kemiğinin hizasından aşağıya doğru öptü. Ayaklarının üst kısımları öpücük aldı ve her bir parmağı da öyle.

Kadının her yeri iyice öpüldükten sonra Hakon topuklarının üzerine oturdu ve ona gülümsedi. Adam onun üzerinde sürünmeye başlayınca kadın da ona karşılık verdi ama adam onun altına uzanıp kalçasından tutarak ön tarafına doğru çevirdiğinde öfkeli bir hışımla gülümsemesi çabucak kayboldu.

Kaşlarını çatarak ona bakabilmek için saçlarını omzunun üzerinden savurarak, "Hani bu iş istediğim gibi gidecekti?" dedi.

"Ne kadar çabuk olacağına dair bir şey söylemedim," diye karşılık verdi, onun çıplak omzunu öperek. "Güven bana, *Vinya*. Benim için iyi ve sabırlı olabilir misin?"

Başını desteklemek için eliyle boğazını tutmak üzere uzandığında, onun yarım ağızla homurdandığını hissetti. "Sanırım bu kadar bekledim. Biraz daha ne var ki?"

Hakon kıkırdadı ama bu şımarıklığı yüzünden böğrüne hafifçe bir şaplak yedi. "Fazla uzun sürmez," dedi ona, yüzü yastıklara düşerken. İnle.

Onu serbest bırakarak bakımına geri döndü. Dudakları ve diliyle kürek kemiklerinin açılarını ve omurgasının kıvrımlarını öğrendi. Sırtındaki çillerin her birinin haritasını çıkardı, mükemmel, esnek tenindeki renk beneklerinden büyüldü.

Kadının arka tarafına ulaştığında kendine engel olamadı. Yüzünü bir kalçasına gömdü ve elini diğeriyle doldurdu. Parmakları kızın pelüş bedenine battı ve kendi iniltisiyle her kıvrımına bir sürü öpücük kondurdu.

Kalçalarını ve baldırlarını öpmek için kendini aşağı çekmesi uzun zaman aldı. Ayak bilekleri ve dizlerinin arkası gibi ayaklarının kemerleri de birer öpücük aldı.

Hakon tekrar ayağa kalktı, zaten çok doluydu. Kader, günlerinin geri kalanını bu yatakta, onu doyurarak geçirmek için neler vermezdi. Onun neredeyse her parçasını öpmüştü ve tekrar öpmek istiyordu, sonsuza kadar, her zaman.

Yine de inatçı arkadaşının başka fikirleri vardı.

"Peki ya şimdi?" diye sordu omzunun üzerinden, kaşları adamın zonklamasına neden olacak şekilde kalkıktı.

Ona hınzırca gülümsedi. "Şimdi hazır olup olmadığını göreceğiz."

Kadın sormak için ağzını açtı ama adam onun kalçalarını avuçlayıp birbirinden ayırdığında odayı bir zevk nefesi doldurdu. Dizlerini yukarı kaldırdı ve onu araştıran parmaklarına açtığında açlıktan guruladı.

Kokusu adamın içine işledi, artık bir ipucu değil, her şeyi tüketiyordu. Göğsü memnun bir hırıltıyla sarsıldı ve tadına bakmak için yüzünü bacaklarının arasına gömmekten kendini alamadı. Dilini klitoristen amcığa doğru gezdirirken Aislinn haykırdı ve sarsıldı.

"*Bu,*" diye inledi, "bu beni memnun ediyor."

Arkasına yaslandığında dudaklarını yaladı ve kızın nasıl titremeye başladığını görünce sırıttı.

"Sanırım neredeyse hazırsın *Vinya,*" dedi adam arkasından yaklaşırken.

"*Neredeyse mi?*" diye mırıldandı kız öfkeyle.

Hakon onaylarcasına gürlledi, sikini kadının arka tarafındaki cömert kalçaların arasına dayadığında kadının inlemesinin tadını çıkardı. Kadının omurgasındaki ürpertiye ve kalçalarına doğru sallanışını izledi.

Adamın yeşil tenini kızının karşısında görmek neredeyse kontrolünün son de koparıyordu. Yavaş öpücükler onun üzerinde de işe yaramış, onu daha yumuşak bir zevk sersemliğine sürüklemişti ama kadının tadı, onun sikini bu kadar mükemmel bir şekilde sarışını hissetmek...

Benden daha şanslı erkek yoktur.

Hakon bir elini yatağın üzerine, başının yanına koydu ve kız hemen uzanıp bileğini kavradığında kalbi daha hızlı çarpmaya başladı. Küçük, kontrollü hareketlerle sikini ona doğru sallarken, diğer eli umutsuzca beklediği şeyi aldı.

Parmak uçları kadının kaygan dokusunda kayarak hemen kadının arzusuyla ıslandı. Sabrını ödüllendirmek için bir süre klitorisini okşadı ve gözleri kapalı, dudakları konsantrasyonla ayrılmış bir halde, zevk almak için elinin içine doğru sallanışını izledi.

Kadın kendini serbest bırakmaya çalışmadan, adam parmağını tekrar kadının açıklığına kaydırıp içeri itti. İlk parmak hiçbir dirençle karşılaşmadı, kasları onu açgözlülükle daha derine çekti. İkinci parmak birkaç yavaş hamle yaptı, onu kovalarken kalçalarıyla birlikte hareket etti. Üçüncüsü sıkıydı ve sonunda direncinin kırıldığını hissetmeden önce bir kas halkasına doğru itti.

Aislinn'in tüm vücudu titreyip sarsıldı ve başı geriye doğru savruldu

İçindeki kaygan ten parçasına dokunduğunda yastıkların üzerinde bir ileri bir geri gidip geliyordu. "Hakon," diye inledi, "Hakon, Hakon..."

"Aynen , *Vinya*. Benim için gel."

Parmak eklemleri çarşafı tutarken bembeyaz kesildi ve küçük bir çığlık atarak adamın altında parçalandı. Parmaklarını sıktı, onları sağdı ve kalçaları ona doğru yuvarlanırken daha da derine çekti. Tenlerinin ıslak tokatları odayı doldurdu ve Hakon neredeyse kendini onun salgısının yoğun ve şurup gibi kokusuna kaptıracaktı.

Aletin ucundan sızan tohumlar, boncuklar halinde kadının arka tarafına akıyor ve küçük sırtında birikiyordu. Kokuları birbirine karışıyor, bir kenara bırakmak için çok uğraştığı ilkel yanlarını harekete geçiriyordu.

Bekleyebildiği kadar bekledi, ama kadının çıkardığı sesler ve parmaklarına boşalma hissi son kontrolünü ve akıl sağlığını da yok etti. Kadın daha kendini tamamen toparlayamadan, adam onu sırt üstü yatırdı.

Kadının üzerine çıkarak, bir eliyle sikini kadının sıcak, zonklayan dudaklarının arasından geçirdi. Kendini onun kayganlığıyla kaplıyordu. Onun arzusunu tenine damgaladı. Kokusunu zihnine kazıyordu.

Kader, evet. O her şeyi istedi.

O boğucu gözlerle onu izledi ve o çalışırken alt dudağı dişlerinin arasına sıkıştı. Kendini ıslatırken, onun gözlerinin altın ışıltısında boğulan bu bakışları tuttu.

Amcığı sikinin ucunda zonkluyordu ve hepsi bu kadardı. Hakon daha fazla dayanamadı.

Başını girişine dayayarak, üzerine düşmeden önce bir santim içeri itti. Kadın onu kollarını açarak karşıladı, kalçaları adamın kalçalarını kavradı ve ayak bilekleri adamın sırtının alt kısmına kilitlendi. Sanki kaçmaya çalışacakmış gibi. Asla, asla ondan ayrılmak istemedi. Artık sonsuza dek ona bağlıydı.

O onundu.

"*Vinya*," diye homurdandı yanağına karşı, daha derine batarken.

Amansızca itti, istediği gibi hızlı ve acımasızca değil, ama yine de durdurulamazdı. Aislinn başını geriye attı ve adam onun boğazının uzun çizgisini öptü, iniltisinin dudaklarının altında titreştiğini hissetti.

Tüm hazırlıklara rağmen kadın hâlâ o kadar sıkıydı ki adamın ciğerlerindeki nefesi çalışıyordu. Daha hızlı hareket etmek, itip kakmak ve eve dönüş yolunda savaşmak için yanıp tutuşuyordu ama kendini yavaş ve ölçülü bir şekilde bastırdı.

Nefes nefese kaldığında boynundaki tendonlar belirgin bir şekilde ortaya çıktı.

onun altında. Parmakları pençeye dönüşmüş, adamın omuzlarındaki ete gömülmüştü.

Şaftının yarısını içeride kılıfına soktuğunda, kendini durdurdu ve "İyi misin?" diye sordu.

Kadın sarsakça bir kez başını salladı ama adam devam etmedi. Gözlerinin kenarlarında parıldayan yaşların görüntüsü onu neredeyse paniğe sürüklüyordu.

"Aislinn-"

"Acıyor ama iyi geliyor," diye mırıldandı. "İyi mi?"

"Çok iyi." Saçlarından bir avuç aldı ve çekti. "Sakın durayım deme."

İhtiyacı olan tek şey buydu. Hakon bir elini sırtının küçük kısmına koyarak kalçalarını yukarı kaldırdı. Çok daha kolay bir şekilde bir santim daha içeri girdiğinde nefesi kesildi ve Hakon, sonunda *eski ve yeni tüm tanrılara şükürler* olsun, kabzasına kadar içeri girene kadar sabit itişlerle kendini çalıştırırken onu hareketsiz tuttu.

Vücudu titreyen Hakon, eşinin derinliklerine gömüldüğüne inanmakta güçlük çekiyordu.

Kadını etrafında görünce dudaklarından orkça bir küfür döküldü. Neredeyse müstehcendi, pembe teni o kadar geniş açılmıştı ki, sikinin koyu yeşil kökü içinde kayboluyordu.

Tam olarak ait olduğum yere.

Dirseklerinin üzerine düşen Hakon artık ne düşünce ne de sözdü. Sadece hareket ediyor, kalçalarını sıcak, yumuşak, mükemmel eşinin içine sokuyordu. Kadın her hamleye karşılık veriyor, kalçaları da ona eşlik ediyordu. Aralarındaki kayganlık Hakon'un kalçalarını kaplıyor ve en müstehcen, en lezzetli sesleri çıkarıyordu.

Vücutları birlikte sallanırken nefeslerini paylaştılar. Kadın onu yukarı doğru takip etti ve adam da onu aşağı doğru kovaladı; bu mükemmel ritim adamın aklından düşünceleri ve ciğerlerinden nefesi çaldı. Terden oluşan bir parlaklık onu alçak ışıktaki parlak hale getirdi ve adam terin boğazının çukurunda biriktiği yeri yaladı.

Hızını artırdı, onunla ilk tanıştığından beri peşini bırakmayan rahatlamanın peşine düşerken yatak altlarında gıcırıyordu. Kendi eli onunkinin yanında bir hiçti, bir daha asla yeterince iyi olamayacaktı. Hiç kimse olamazdı. Başka biri için, başka bir şey için mahvolmuştu.

"Mükemmel," diye gürledi, "." "Hakon!"

Onun yuttu, tıpkı aşağıya doğru inerken sikini içine soktuğu gibi ağızlarını birbirine mühürledi. Onu biraz daha yukarı kaldırarak

Tam da bu yüzden, her hamlesinde sikinin klitorisine çarpmasını sağlıyordu. Kadın adamın etrafında bir mengene gibi sıkıca kenetlendi, sallanan kalçaları kekeleyip çılgınca büyürken topukları adamın sırtını kazıyordu.

Aislinn'in başı yastıkların üzerinde sallanırken Hakon onun salıverilişinin güçlü hissetti. Hakon yüzünü onun boynuna gömdü ve kendini eşinin içine bıraktı. Öfkeli sevişmelerinin ıslak tokatları, içinden akan kanın ve kulağının dibindeki kalbinin sert atışlarının arasında neredeyse kayboluyordu.

Onun kollarında eridi, ısındı ve yeniden biçimlendi.

Kadın içinde ona yer açtı ve adam kollarına yığıldığında, birlikte şekillendiler. Posta halkaları gibi, eş bağının yerine oturduğunu, merkezinin onun etrafında yeniden hizalandığını duydu.

Öyle ya da böyle onun olacaktı, ama şimdi, tam şu anda, o onundu. Her zaman için.

"Th'rat rus tenyar," diye gürledi ork dilinde, son bir kez daha iterken. *Kalbim sende.*

Serbest bırakılırken bunu duyup duymadığını bilmiyordu; doruğa ulaşmanın sancıları onu tüketirken bunu söylediğini zar zor hatırlıyordu. Yine de bu, onu daha az doğru yapmadı. Ve dakikalar sonra vücutları biraz soğuyup kalp atışları yavaşlamaya başladığında Hakon'un kararlılığı daha da sertleşti.

Ona her zaman sahip olacağım. Bu sözü onun tenine öptü.

Aislinn tanımadığı bir yatakta, tanımadığı battaniyelerin altında, tanımadığı ama lezzetli bir şekilde sıcak bir kokuyla çevrili olarak uyandı. Aynı derecede lezzetli bir çift dudak yanağına ve ağzının köşesine sıcak öpücükler kondurdu.

"Günaydın, *Vinya*."

Aislinn isteksizce göz kapaklarından birini açarak demircisinin korkunç yakışıklı yüzünü gördü. Sabahleyin yumuşak ve sıcak görünüyordu, saçları yastıktan ve Aislinn'in sıkıca tuttuğu ellerinden dolayı dağılmıştı.

Yüzü kızardı ve Aislinn şok ve sevinç içinde battaniyenin altına kıvrıldı. Fates, cevabını almıştı. Önceki geceye, onun vahşiliğine ve bağlılığına dair anılarına çökmekte olan bir acı eşlik etti. Vücutlarının tokat sesleri kulaklarında yankılanırken, karnının alt kısmındaki zonklama daha fazlasını istediğinin işaretiydi. Çok daha fazlasını.

"Günaydın," diye yanıtladı ona gülümseyerek.

Ancak o zaman yatakta gerçekten yalnız olduğunu fark etti. Adam yatağın yanında diz çökmüş, o gün için giyinmişti bile.

Göğsüne saplanan hayal kırıklığı parçasını görmezden gelmeye çalıştı. Önceki gecenin en sevdiği kısmının hangisi olduğuna tam olarak karar veremiyordu; o devasa aletin içine gömülmesi mi, yoksa yanağını onun sert göğsüne bastırarak uykuya dalması mı? Aslında... onunla uyanmayı dört gözle bekliyordu. Uykuda neye benzediğini görmek için. Belki uyanırken onu öpmeyi bile.

"Kalkmıydın," dedi, ses tonunu hafif tutmaya çalışarak. Yatakta doğrulup battaniyeleri göğsüne doğru çekti.

"Demirciler için gün erken başlar." Bagajdaki bir şeye uzanmak için arkasına yaslandı, sonra da kucığına bir tepsi yemek koydu. "Ve ben istedim ki

kahvaltınızı getirin."

Aislinn şaşkınlıkla baktı. "Bana kahvaltı mı getirdin?"

"Elbette." Eğilip kızın alnına bir öpücük kondurduktan sonra boyunun ölçüsünü aldı. "Gücünü yüksek tutmalısın."

"Ne için?"

Hızırca gülümsedi ve Aislinn onun flört ettiğini anladı.

Belinden eğilerek dudaklarını kızın kulağının hemen yanına yerleştirdi ve "Kızılsmak için" diye fısıldadı.

Kalbi heyecanla göğsüne çarptı ve amcığı bir kez daha arzuyla çarptı. "O-oh?"

Adamın sırtışı dayanılmaz derecede erkeksiydi ve tüm vücudu kızarmıştı. "Gerçekten de. Bugün seni tutsak etmek istiyorum. Bu odadan çıkmayacaksın."

Şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. "Ama... ben bütün gün ne yapacağım?"

"Karnını doyuracaksın. Dinleneceksin. Ve gecenin ne getireceğini düşüneceksin."

Aislinn yanaklarından buhar çıktığını düşündü, onun sözleri karşısında kızarmıştı. Yatağın içinde kıpırdanarak tepsideki kapları tıkırdattı.

"Yapacak çok işim var. Geri gelebilirim-"

"Hayır." Bir parmağı ve başparmağıyla çenesini tutan adamın bakışları emin, aç ve onu ateşliyordu. "Sen benim esirimsin, unuttun mu? Bugün izin yapmanı istiyorum."

Düşünürken dilini alt dudağının üzerinde gezdirdi ve gözleri hareketi takip etti. O derin, gürleyen mırıltı göğsünde canlandı ve Aislinn bu ses karşısında ne kadar çabuk kayganlaştığını hissederek neredeyse boğuluyordu.

Bütün bir günü boşa geçirmiş olmanın suçluluğu omuzlarına çökmüştü ama "Pekâlâ," demekten başka söyleyecek bir şeyi var mıydı?

"Güzel." Gülümsemesi onun ödülüydü, tıpkı bahşettiği uzun öpücük gibi, dili onunkiyle alay ediyor ve oynuyordu.

Adam geri çekildiğinde neredeyse yemek tepsisini unutarak tuniğini kavramak için elini kaldırmıştı. Hayal kırıklığıyla çıkardığı miyavlamadan gurur duymuyordu ama arkasında durdu.

"Biliyorum, *Vinya*. Seni burada, yatağında sıcak ve çıplak düşünürken gün benim için daha da uzun olacak."

"En azından bu işte beraberiz."

Gülümsemesi geniş ve mutluydu ve Aislinn'in nefesini kesti. Yemek yemek ve güne başlamak için yanından ayrılırken bile gülümsemesi yüzünde kaldı.

O gülümsemenin hatırası, böyle bir şımarıklık yaptığı için duyduğu utancı biraz olsun hafifletti. Kahvaltısını yavaş bir tempoda yaptı ve önceki gecedan sonra iştahı kabardığı için hepsini yedi.

Buna hâlâ inanamıyordu ve yemeğini bitirdiğinde Hakon'un yatakta bıraktığı çukura uzanmak için tepsiyi bir kenara koydu. Her şey onun ve sevişmelerinin kokusunu taşıyordu.

Onu yatağına yatırmadan önce ikisini de temizlerken çok nazik davranmıştı ama battaniyelerin üzerine dolanması hâlâ yaptıkları şeylerin kokusunu taşıyordu. Normalde bunu yapmazdı ama sabahın geç saatlerine kadar onların kokusunu taşıyan battaniyelerin içinde yatmanın heyecan verici bir yanı vardı. Bu içgüdüsel, ilkel bir tür zevkti ve Aislinn bundan son derece keyif aldığına karar verdi.

Yaklaşık bir saat uyuklamayı başardı ama çok geçmeden kaçınılmaz olarak sıkıldı. Hareketsiz oturmakta hiç iyi değildi, zihni yapması gereken her şey üzerinde dönüp duruyordu. Fates, Brenna muhtemelen onu arıyordu. Aislinn muhtemelen Hakon'un yatak odasında güvende olduğunu düşündü; Brenna demirciye bakmayı düşünebilirdi ama onun odasına bakmazdı.

Yine de günü sadece yatarak geçirmenin değil, bunu demircinin yatağında çırılçıplak yapmanın da kendine has bir zevki vardı. Sıkılmış olmasına rağmen, günün yavaşlığından ve gecenin vaatlerinden yine de keyif alıyordu.

Merakı, bu kızışma olayının ne olduğunu nihayet görme arzusunu keskin bir şekilde tamamlıyordu. Sorcha'nın da benzer bir şeyden bahsettiğini duyduğunu düşündü; orklar genellikle eşleriyle birlikte inzivaya çekilir ve günlerce ortaya çıkmazlardı.

Beklentiyle kalçalarını sıktı. Aislinn bırakın yatakta bu kadar uzun süre kalmayı, *günlerce* sevişmeyi bile hayal edemiyordu. En son hastalandığından beri bu kadar uzun süre dinlenmemişti.

Gün ağarırken Aislinn daha fazla uzemin olamayarak yatağını itti. Verdiği sözü yerine getirmek istiyordu ama yapacak bir şey yoktu. Bu biraz muammaydı; gece kıyafetlerini tekrar giyebilirdi ama yakalanmadan kendi yatak odasına gizlice dönme şansı yoktu. Sabahın geç saatleri ve öğleden sonra erken saatler şatoda günün en yoğun saatleriydi ve öğle yemeğini beklerken bile görülme riski vardı.

Personel onu daha tuhaf kıyafetler içinde de görmüştü elbette ama gece kıyafetleri soru işaretlerine yol açacaktı. Nasıl cevap vereceğinden emin olmadığı sorular.

Ne Hakon'dan ne de yaptıklarından ya da yapacaklarından utanıyordu. Şimdi

Aislinn merakını giderdikten sonra ondan daha fazlasını elde etmeye kararlıydı. O sadece bir merak ya da özlem değildi; zamanını, gecelerini onunla geçirmek istiyordu. Fates, öyle herkes için sıkılıp oturmazdı!

Bunların hiçbirisi aralarındaki bu yeni şeyle ilgili ne yapmaları gerektiğine cevap vermiyordu. Arkadaşlıkları tek bir şeydi. Tüm personelle farklı derecelerde arkadaştı -çoğunlukla karşısındaki kişiye göre belirleniyordu. Fia'ya içini , Morwen ve Hugh'yla şakalaşabilirdi ama konuşmalarında edepli olmakta ısrar eden Kaptan Aodhan'la bunu hayal bile edemezdi.

Aislinn ve Hakon artık *dost olmanın çok* ötesindeydiler.

Geçmişteki ilişkileri de gizli tutulmuştu. Brenden'la ilişkisinin ortaya çıkma korkusunun kendine has bir heyecanı vardı ve o ve Sör Alaisdair de sonunda ortaya çıkmıştı. Her ikisi de kendi açılardan iyi hissettirmişti ama sonunda solan romantizmin kendisiydi.

Sadece gizlilikten mi hoşlanıyorum? diye merak etti. Aislinn üçünün bir model oluşturduğunu ya da ilişkilerin gizli doğasını tahrik edici bulduğunu inkâr edemezdi.

Yine de Hakon'u buna indirgemekten hoşlanmıyordu. Eğer bir personelle gizli bir aşk yaşamak , Hakon'dan önce tanıdığı pek çok kişi arasından seçim yapabilirdi.

Mantıken, Hakon özel biriydi. Evet,
bu daha çok hoşuna gitti.

Kendisi ve onun için özel biriydi. Zihninin çalışma şeklini ve ellerini de seviyordu.

Parmaklarının klitorisinin üzerinde nasıl daireler çizdiğini hatırlayınca, kızgın yanaklarını ellerinin arasında tuttu.

Fates, odaklan!

Bu gidişle kömür olacaktı.

Onun ne kadar yetenekli ve kendini işine adanmış olduğunu seviyordu. Başarılı olmak için her ikisi de gerekliydi ve Hakon her zorluğun üstesinden geldi. Nazikti, iyi huyluydu ve espri anlayışı vardı. Pek çok mükemmel özellik sıralayabilirdi ama o bunlardan ve bunların toplamından daha fazlasıydı. O Hakon' ve o anda onun olmuştu.

Aislinn geleceklerinin ne getireceği sorusu etrafında dönüp duruyordu. Brenden ya da Alaisdair'le olmadığı kadar sınırdan midesi sıkışıyordu. Her nasılsa, erken ve tutkulu bir aşkın sancıları içindeyken bile, de uzun bir geleceği olduğunu hiç düşünmemişti.

Aşkları sona erdiğinde ne şaşırmış ne de aşırı derecede incinmişti.

Hakon'la durum farklıydı. Belirli bir şey hayal ettiğini ya da aniden evlilik ve çocuk özlemi çektiğini söyleyemezdi. Hakon'la yaşadığı bu yeni, güzel şey onun kim olduğunu temelden değiştirmemişti.

Ama ona büyümesi için yer vermeye hazırdı. Ne şekilde olursa olsun onunla birlikte olmak istiyordu.

Ve belki de bunu gizlice yapmak en iyisiydi. Kaçamak bakışların ve kötü niyetli yorumların aralarındaki ilişkiyi daha gelişmeden zehirlemesine ihtiyacı yoktu.

Ellerini kalçalarına koyan Aislinn kararlı bir şekilde salladı.

Yapacaktı- "*Biliyordum!*"

Aislinn şaşkınlıkla sıçrayarak ellerini göğüslerinin üzerine attı ve dar pencereye doğru savruldu. İki eli pervazın dış tarafına yapışmıştı ve Fia'nın bakır saçları gün ışığında parlıyordu. Pervaz taşının üzerinden sadece yay gibi kaşları ve iri gözleri görünüyordu.

Kalbi sıkışan Aislinn, hizmetçisi tekrar bailey'e inip gözden kaybolduğunda ne yapacağını bilemedi.

El yordamıyla geceliğini kaptı ve başının üzerinden çekti. Kollarını sabahlığın kollarından daha yeni geçirmişti ki, Fia fetihçi bir generalin özgüveniyle kapıdan içeri girdi.

Kapıyı arkasından hızla kapatan Fia, Aislinn'e uzun uzun baktı. Aislinn sanki kıpırdamazsa Fia onu görmeyecekmiş gibi kıpırdamadan duruyordu.

Sonra a korkunç bir şekilde uzun An, a gülümseme kırıldı karşısında Fia'nın yüz.

Küstah ve kendini beğenmiş bir tavırla kaşlarını sallayarak Aislinn'e bir tomar eşya uzattı.

Onları uyuşukça aldı, Fia'nın bir şey söylemesini bekledi.

"Brenna hizmetçilere seni bulmak için şatoyu baştan aşağı aratıyor," dedi Fia, "ama seni burada bulacağıma dair içimde bir his vardı."

Aislinn ne söyleyeceğini bilememesine rağmen boğazını temizledi.

Fia, Aislinn'in kollarındaki bohçaya bakarak başını salladı, "Çalışma kirtllerinden birini, bir kitap ve defterini getirdim. Şimdiye kadar sıkılmışsındır diye düşündüm."

Rahatlayan Aislinn sonunda kollarındaki eşyalara baktı. Tıpkı Fia'nın dediği gibi, Adrigoll sahil kentinin köprüleri ve diğer deniz yapıları hakkında okuduğu kitabın üzerinde yıpranmış kirtlelerinden biri ve sırtına taşınabilir bir kalem saplanmış defteri duruyordu.

"Teşekkür ederim, Fia."

Hizmetçi ona göz kırparak "Boş boş yatan biri olmadığını biliyorum," dedi. Aislinn dalgınca başını salladı, dişleri alt dudağını çiğniyordu. "Fia..."

"Kimseye söylemeyeceğim," güvence verdi hizmetçisi. "Ayrıca, bunu hak ediyorsun."

Etrafta yatan ve yakışıklı demirci." Aislinn şaşkınlıkla başını kaldırdı. "Öyle mi?"

"Elbette." Fia onun kolunu okşadı. "O seni mutlu ediyor."

Çok mutluydu. Bunun kelimelere döküldüğünü duymak, bunun kabul edilmesi, Aislinn'in içinde derinlerde bir yerlere dokundu. O mutluydu. Eklenen sorumluluklara ve endişelere rağmen.

Ona verdiği mutluluk, her zaman ruhunun sınırlarında gizlenen umutsuzluğa ağır basıyordu.

"Şu haline bak, gözlerin parlıyor." Fia gülümseyerek eteğinin cebinden küçük bir şişe çıkardı. "Son bir şey daha."

Silphium tozu şişesini görünce yüzü daha da kızardı.

"Güvende olmak istersin diye düşünmüştüm. Tabii küçük bir yeşil varis istemiyorsan."

Aislinn dilini çıkardı, Fia da ona eşlik etti. Kısa süre sonra birbirlerine surat asmaya başladılar, Hakon öğle yemeğiyle içeri girdiğinde de aynı şey oldu.

Fia onun yüzündeki mahcup ifadeyi görünce kahkahalarla güldü.

"Sırrın benimle güvende," dedi ve kapıdan dışarı fırlarken Hakon'un kolunu okşadı. "Brenna'ya senin kasabaya gittiğini gördüğümü söyleyeceğim. Bu onu meşgul eder." Fia kapıyı çekti, ama kapanmadan önce Hakon'a ciddi bir bakış fırlattı. "Peki ya demirci? Ya onu mutlu edersin ya da seni doğrayıp domuzlara yediririm. Senden geriye bulacak bir şey kalmayacak."

Kapı sağır edici bir sessizlik içinde arkasından kapandı.

Hakon yavaşça Aislinn'e döndü, yüzü şoktan donuklaşmıştı. Aislinn sadece omuz silkebildi. "yazık ki abartmıyor."

Hakon alaycı bir ifadeyle sırtarak yemek tepsisini yatağın üzerine koydu. "Ona katılıyorum. Kadını memnun etmeyen bir erkek hayvanlara yem olmalıdır."

Aislinn öğleden sonrayı kitabı ve biraz çalışmayla keyifli bir fikir çılgınlığı içinde geçirdi. Köprünün daha fazla taslağını hazırladı ve ilk kez

birkaç gün içinde lonca ustalarıyla yapacağı toplantı için hazırlıklı olmama konusunda endişelenmedi.

Aslında bunun için *heyecanlıydı*.

En azından geçici yetkisinin birkaç faydası vardı. Kış gelmeden temel atmayı ve en azından iskele kurmayı dört gözle bekliyordu; böylece Dundúran halkına Darrow'ların iyileştirmeler konusunda kararlı olduğunu ve yüksek aidatların boşuna olmadığını gösterecekti.

Öğleden sonra tahmin ettiğinden çok daha hızlı geçti. Kitabıyla baş başa kaldığında, zihninin dolaşmasına ve oynamasına izin verdi ve taslaklar defterinin sayfalarında özgürce aktı. Gece çöktüğünde kalbi dolmuş, ruhu tatmin olmuştu. Korktuğu gibi boşa geçen bir gün olmamıştı ve oturup keyif aldığı bir şey yapmak için zaman ayırmak onu ne yazık ki çoğu zaman hafife aldığı bir şekilde beslemişti.

Yine de, gece Hakon'u akşam yemeğiyle birlikte takip ettiğinde, kitabını bir kenara bırakmaya fazlasıyla hazırды.

Hakon'un mutfaktan getirdiği yemek tepsisini paylaştılar. İstemediği her şeyi yemeye hazırlanan Aislinn, her şeyin kendi tercih ettiği yiyeceklerden olduğunu görünce şaşırdı.

"Daha fazla et tercih etmez misin?" diye sordu. "Evet, ama kendimi beslemiyorum."

Ne onun itirazlarını duydu ne de daha fazlasını bulmak için tekrar ayrılmak istedi. Sadece onun yemediklerini yedi, bezelye çorbası tenceresini, ekmek parçasını ve baharatlı havuç ve pancar tabağını bitirdi.

Fearghas'la birlikte Kaptan Aodhan'ın yeni mızrak uçları için verdiği büyük siparişi hazırlarken onu arayan hizmetçileri geri çevirerek gününü anlatmasını mutlulukla dinledi. Brenna'nın şüpheleri vardı kuşkusuz ama bunları gidermek yarını bekleyebilirdi.

Yemeklerini yerken Hakon eline bir tarak aldı ve Aislinn'in saçlarını taradı. Aislinn kıpırdamadan oturdu, sohbete pek katkıda bulunamayacak kadar şaşkıındı. Akşamları saçlarını sadece Fia ve bazen de Brenna tarardı. Bunu bir erkeğin yapması, Hakon'un yapması... ilahi bir şeydi.

Göz kapakları, tarağın kafa derisini hoş bir şekilde törpülediği bakım ve rahatlığı içine çekerken kapandı. Onun derin baritonunu dinlerken, sıcaklığı ve kokusuyla çevrelenmiş bir şekilde transa geçti.

Rahatlamıştı, tarağın yere bırakıldığını duyduğunda neredeyse kemiksiz kalmıştı. Dudakları kulağını gıdıkladı ve "Hazır mısın?" diye fısıldadığında vücudunu alevler yaladı.

Aislinn gözlerini açmadan ona doğru eğildi ve başı onun omzuna düştü. Parmaklarını onun saçlarına gömmek için bir kolunu geriye uzattı.

Aislinn zevkle mırıldandı. "Peki beni esir alan kişi benimle ne yapmak niyetinde?"

"Ne isterse." Boynundan omzuna uzanan kıvrım boyunca sıcak öpücükler kondu. "Her gün güzel bir kadını kollarının arasına almıyor."

Adamın elleri kadının üst kollarını kavradı ve kolları kadının omuzlarından kaydırmaya başladı.

"Önce seni çıplak istiyorum."

Etek göğsünden düştü ve göğüslerini adamın bekleyen açgözlü ellerine bıraktı. Avuçlarını onlarla doldurdu, başparmaklarının nasırlı pedlerini meme uçlarının üzerinde gezdirmek için yumuşak eti dolgunlaştırdı.

Aislinn ona doğru eğildi ve saçlarını sıkıca kavradı. "Ya ikincisi?" diye sordu nefes nefese.

"İkinci-" Hiçbir uyarıda bulunmadan onu kendi etrafında döndürdü ve eteğini avuçlayarak ayaklarının dibinde birikene kadar aşağı çekti. "Seni bütün gece becermek istiyorum."

Aislinn nefesi kesildi, belinden tutulup yatağa geri yatırılınca sevinçten sersemledi. Kıkırdamalarını bastırarak battaniyelerin arasında zıpladı.

Tuniğini başının üzerinden çekip pantolonunun bağcıklarını çözerek hızla kadının nefesini kesti. Kadının bakışlarını üzerinden ayırmadan giysilerini bir kenara fırlattı, kadının sikini eline alıp bir, iki kez pompalamasını izlerken gözleri parlıyordu.

Şehvetle ürperdi, bacakları memnuniyetle açıldı. "Verdiğin pek çok sözü nihayet yerine getirmeye niyetli misin?"

"Çok iyi," diye gürledi.

Aislinn, adamın kendisine doğru hayvani bir şekilde yaklaştığını görünce neredeyse titreyecekti. Adamın gücü, üzerinde asılı duran kudreti, amcığını arzuyla sıkan hınzır bir heyecana yol açtı. Fates'in ona çok ihtiyacı vardı. Bir gece önce ona ihtiyaç duyduğundan daha fazla.

Yarın ona daha çok ihtiyacı olacağından şüpheleniyordu.

Adam kızın tepesinde belirdi ve bir an için onu lezzetli bir gerilim içinde tuttu, sıcak bakışları onu tepeden tırnağa yuttu. Sonunda elleri dizlerini kavramak için yukarı kalktı. Onu daha da geniş bir şekilde iterek kendisine doğru açtı ve kadın ağlayan amcığına fısıldayan serin havayla ürperdi.

Bilinçli hareketlerle dizlerinin üzerine çöktü ve ağzını indirdi.

tam da ona ihtiyaç duyduğu yere. Aislinn nefesini tutarak izledi, onun sıcak ağzını ve alaycı dilini orada hissetmeye katlanıp ya da onsuz bir an daha hayatta kalıp kalamayacağından emin değildi.

Aislinn'in bakışlarını kendi bakışlarına tutsak eden adam, parmaklarıyla onu araladı ve dilinin düz kısmıyla onu yaladı. Neredeyse yataktan fırlayacak olan Aislinn yıldızları gördü, ağzı hareket etmeye bağladığında vücudu titriyordu. Dudakları ısırđı ve alay etti, dili yatıştırmak için peşinden geldi.

Klitorisi hariç her yerine ilgi gösterdi, sızlanıp zonklayana kadar tadına baktı ve emdi. Parmaklarını saçlarında gezdirerek onu daha yakına, *ihitiya duyduğu* yere çekmeye çalıştı ama adam sadece kaygan etine gülümsedi ve uyluklarının iç kısmına tembel öpücükler kondurdu.

Aislinn onu orada, yatağın kenarında ve bıçağın kayıtsızlık bıağında ne kadar tuttuğunu bilmiyordu. Adamın dili kızın içine girerek onu ağlattı, hıçkırıkları ve serbest bırakılması için yalvarışlarıyla odayı doldurdu. Ona hiç acımadı, hınzır dilini döndürdü ve bir parmağını monsunun kenarında alaycı bir şekilde gezdirdi.

"Hakon-!"

Kalçalarını kavrayan adamın ağzı sonunda klitorisinin üzerine düştü. Dilini etrafına doladı ve tek bir çekişle neredeyse onu yere seriyordu.

Aislinn'in kalçaları yuvarlandı ama hiçbir rahatlama bulamadı. Amcığı hiçbir şeyin etrafında kenetlenmedi ve çaresizlikle ona doğru hırladı.

Karşılığında küçük dişlerini ona doğru uzattı. "Benim senin için umutsuz olduğum kadar senin de benim için umutsuz olmana ihtiyacım var."

Cevap vermek için ağzını açtı, ama sonra yüzüstü yattı, bacakları genişçe açıldı ve dizleri altına doğru itildi.

"Yesyesyes," diye şarkı söyledi horoz başı girişiyle alay ettiğinde.

Adam onun üzerine düştüğünde iri göğşü sırtını dağladı. Adamın şişkin kolları tarafından hapsedilen Aislinn, kalçalarını adamın kollarıyla buluşmak üzere geriye itmek için elinden geleni yaptı.

"Bir kez başladım mı, durmam." Kelimeler sıcak bir şekilde kulağına çarptı. "*Güzel*," diye homurdanarak dişlerini adamın ön kolunun etine geçirdi.

Gürleyen bir hırıltıyla ona yaklaştı. Aislinn'in ağzı acı veren bir zevk iniltisiyle açıldı. Kolları gevşeyerek onu yatağa düşürdü ve Hakon'un siki tek bir hamlede yerine .

Aislinn genişçe uzanmış, ağzına kadar dolu, onun altında sıkışmış bir halde sadece orada yatabiliyordu. Kulakları çınlıyor, zihni başka bir düşüne oluşturmakta zorlanıyordu - *daha fazla, hareket et, lütfen!*

Kalçaları seğirdi ve sonra yapabildiği kadar geri itti. Belki bir inçten daha azdı ama fazlasıyla yeterliydi.

Kulağında bir hırıltı uğuldadı ve sonra adamın ellerinden biri iki elini de önünde tutarak gövdesini gererken, diğeri klitorisini bulmak için altlarına girdi. Bu acımasız parmak her hamlede hassas etin etrafında daireler çiziyor, onu duyulara boğuyordu.

Nereye odaklanacağını ya da ne düşüneceğini bilmiyordu. Sadece hareket etmek zorunda kaldığından, onun acımasız sevişmesini kabul etmekten başka bir şey yapamıyordu.

Aleti kadının içinde piston gibi sallanıyor, kalçaları bir girdap halinde kadına çarpıyordu. Aralarındaki yatağa damlayan kaygan sıvı elini ıslattı, parmakları çılgın bir ritimle kadının kıvrımlarında gezindi. Her vuruşta onun içine ulaşıyor, daha önce gelen her şeyi boşaltıyordu. Adam geri çekildiğinde haykırdı, sadece geri döndüğünde coşkuyla haykırmak için.

Kaç kez orgazm olduğunu ya da hiç durup durmadığını bilmiyordu. Zamanı kaybetmişti, tüm hislerini kaybetmişti. Vücudu Hakon tarafından kuşatılmış, açıkta duran tek bir sinirden ibaretti. Hakon, acımasız ve affetmez bir şekilde onu sıkıştırıyordu.

Aislinn'in içini doldururken yanındaki battaniyeyi ısırdı, sıcak ipler onu içten dışa yakıyordu. Aislinn ürperdi ve kolları onu sıkıca sardı. Adamın kalçaları ritmini kaybetti ve adam serbest bırakılırken hırladığında, Aislinn sonunda azdırılmanın ne demek olduğunu anladığını düşündü.

Yine de hiçbir fikri yoktu.

Çünkü sadece bir an sonra ayağa kalktı ve onu sırt üstü yatırdı. Aleti sıvılarıyla parlıyor ve harcadıklarıyla damlıyordu ve biraz yumuşamış olmasına rağmen, bacaklarını açıp kendini kabzasına kadar gömmek için hiç zaman kaybetmedi.

Aislinn'in nefesi kesildi, bedeni aşırı hassaslaşmıştı ve bunalmıştı. Adam kendini ona doğru alçalttığı anda, Aislinn onu kollarıyla yakaladı, ağızları birbirini arıyor ve çaresizdi. Dilleri kalçalarının ritmini taklit ediyor, kayganlaşıyor ve şapırdıyordu.

Aislinn'in tekrar serbest kalması uzun sürmedi, kasları açgözlülükle adamın sikinin etrafında kenetlenirken zevki acıyla sınırlanıyordu. Vücudu onu asla bırakmak istemedi, asla bırakmak istemedi. Kollarını ve bacaklarını onun etrafına sarmış, ayrılmayı reddediyordu.

Adam bu kez her ikisini de döndürüp onu kendi üstüne koymadan önce nefesini zor tutuyordu. Hâlâ içine gömülü olan adam, bir ritim bulmak için o büyük elleriyle kalçalarını yönlendirdi. Aislinn kendini zor tutuyordu ama ellerini o görkemli göğsünün üzerinde gezdirdi ve hareket ederek

Başka bir yakıcı doruk noktası.

Gece yarısına doğru ona biraz merhamet etti, yemesini ve içmesini sağladı. Ama onun kollarına atılmayı ve kalp atışlarını dinleyerek yeniden uykuya dalmayı beklerken, bunun yerine yataktan aşağı çekildi ve bacakları omzuna atıldı. Ağzı sessiz bir çığlık için ardına kadar açılmıştı, boğazı ağlamaktan ve inlemekten zaten ağrıyordu.

Aleti içine battı ve gürleyen bir hırıltıyla ona göğüsleriyle oynamasını söyledi. Kadın bunu akılsızca yaptı, uzuvları kemiksizdi, göğüsleri aşırı uyarılmıştı. Adam onu hırsla izliyor, zaman yoğursa ya da kendisiyle oynasa daha sert sokuyordu.

Adamın onu izlediğini görmek bir şekilde onu bir kez daha doruğa çıkardı. Bunun mümkün olduğunu düşünmemişti, ne bir sonrakinin ne de bir sonrakinin. Adam ondan, kendisinin bile yapamayacağını düşündüğü bir zevk alıyordu. Gece sabahın ilk ışıklarına kadar sürdü ve adam hâlâ onun için yanıp tutuşuyordu.

Şafağın gri ışığı küçük pencereden süzülene kadar rahatlamadı. Aislinn bitkin bir halde battaniyeye gömüldü ve onu istediği gibi düzenlemesine, üzerine başka bir battaniye gibi yayılmasına izin verdi.

Hayatının en derin uykusuna dalmadan önce alnına şefkatli bir öpücük konduruldu.

Eşim. Benim güzel, mükemmel eşim, onun rüyalarında yankılandı.

Hakon elini Aislinn'e uzatarak taş ustalarının getirdiği blokları basamak olarak kullanmasına yardım etti. Aislinn ona minnettarlık dolu bir sırıtışla karşılık verdi ama asıl hediye, sırtı toplanan lonca kalabalığına dönükken yüzünde beliren endişe ifadesiydi.

Korkuları konusunda ona güveniyordu ve Hakon her birini yok etmek için elinden geleni yapacaktı.

Onun elini sıktı ve başıyla onayladı, kadın loncaya döndüğünde geri adım attı.

Benim cesur dostum.

Üç blok yukarıda duruyordu, herkesin görebileceği kadar yüksekteydi. İki düzine kadar lonca mensubu, varislerinin ne söyleyeceğini merak ederek sessizce onu izliyordu.

Bir gece önce birlikte yatakta yatarlarken, Aislinn ona bu toplantıyla ilgili endişelerini, onların desteğini ve saygısını nasıl kazanmak istediğini itiraf etmişti. Onu dinleyeceklerine dair güvence vermişti; daha önce hepsiyle birlikte çalışmıştı ve köprü için planları sadece sağlam değil, aynı zamanda muhteşemdi.

Bu kelimeyi kullandığında kızarmış ve bir an için yanlış anladığını düşünmesine neden olmuştu. Yine de güzel eşinin övülmeye alışık olmadığını fark etmeye başlamıştı.

Bir soylu kadın için belki de şaşırtıcıydı; Hakon her türden insanın ona iltifat ve pohpohlama yağdırdığını düşünürdü, öyle ki bunu beklerdi. Aislinn ise bunun tam tersiydi ve Hakon bunun bir eksiklikten mi yoksa güvensizlikten mi kaynaklandığını merak etmek zorundaydı.

Sebep her ne olursa olsun, şimdi elinden geldiğince onu övmeye kararlıydı, öyle ki sonunda ona inanmaya başlayacaktı.

"Günaydın," diye başladı. "Gördüğünüz gibi güney köprüsünün inşaatına ilkbaharda başlanması planlanıyor. Bugün sizlere aklımdaki boyutları göstermek ve görüşlerinizi almak için bir fırsat sunmak istedim."

Hakon'un göğsü, loncaların ona nasıl ilgi gösterdiğini, onlara emir ya da korkuyla değil, yetkinlikle nasıl hükmettiğini görmekten gururla kabardı. Korkacak hiçbir şeyi yoktu; bu zanaatkârlar onu dinlemek için erkenden kalkıp gelmemişlerdi.

Planını, demir ocağında çalışırken birkaç öğleden sonra onunla yaptığı bir konuşmayla özetledi. Hakon bazılarının başını sallayışını, bazılarının da defterlerine notlar karalayışını izledi.

El hareketlerini ve gösterici blokları kullanarak köprüye ilişkin fikirlerini anlattı. Saat erken olmasına rağmen, o, Hakon ve birkaç personel nehrin her iki tarafındaki zemine kazıklar çakmak ve aralarına ipler bağlayarak inşaatın planlanan boyutlarını göstermek için gelmişlerdi. Daha sonra taş ustaları, planlanan zarif cepheyi sergileyen yerel kireçtaşından örnek bloklarla geldiler.

Kalabalığın dikkatini çekmesi uzun sürmedi ve Hakon, köprünün zarif üçlü kemerlerini, geniş şeritlerini ve köprünün Dundûran'daki herkese nasıl fayda sağlayacağını hayal etmelerine yardımcı olmak için kullandığı kelimeleri büyülenmiş gibi izledi.

Aislinn sözlerini bitirip soru ve endişelerini dile getirdiğinde, birkaç kişi öne çıkıp ona meydan okumak yerine tedarik edilecek malzemeleri ve işgücü projeksiyonlarını sordu. Farkında olsun ya da olmasın, Aislinn'in planını çoktan kabul etmişlerdi ve fikirlerini hayata geçirmesine nasıl yardımcı olabileceklerini sormakta gecikmediler.

Onu seviyorlar.

Nasıl görmezler ki? Nazik, kibar ve zeki, hepsi onun nasıl bir lider olduğunu görebiliyordu. Onları sabırla ve güler yüzle karşıladı, ayrıntılı ve düşünceli bir plan sundu ve herkesin sadece köprünün kendisinden değil, yapım işinden de faydalanmasını sağladı.

Bu, ondan varislikten çekilmesini istemeyi daha da zorlaştıracaktı.

Hakon onun yanında ne kadar çok zaman geçirirse, bunu yapabileceğinden o kadar çok şüphe ediyordu.

Ve yine de.

Onu daha çok seviyorum.

Halkının sevgisi kesinlikle hayran olunacak bir şeydi, ama onu daha iyi sevebilirdi. Ona her şeyi verebilirdi. Ona kendini verecek, her şekilde eş olacak, eğer isterse kocası olacaktı. Unvanı olmadan

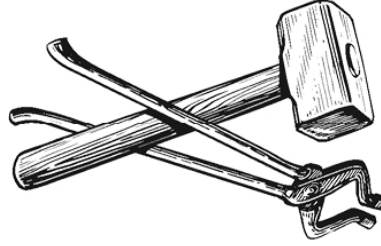
Bayan, her şeye sahip olabilir.

Taslaklarını gösterme zamanı geldiğinde Aislinn bloklardan indi. Hakon tekrar elini uzattı ve Aislinn minnettar bir gülümsemeyle elini tuttu. O kadar kişinin önünde ayağa kalkıp konuşmak zorunda kaldığı için biraz solgun görünüyordu ve Hakon gözlerinin etrafındaki gerginliği görmekten nefret ediyordu.

En iyisi bu olacak. Hâlâ halkına yardım edebilir, taslaklar hazırlayabilir, hayal kurabilir ve çalışabilirdi - sadece varis olmanın getirdiği endişeler ve baskılar olmadan. Ona bir ev, bir aile, öyle dolu bir hayat verecekti ki, şatosunu ya da konumunu asla özlemeyecekti.

Bunun gerçekleşmesi için her şeyi yapardı, onun için her şeyi.

Dostum.

Aislinn yatak odasına kaçamadığı gecelerde en azından hamamda demircisiyle buluşmayı başarıyordu. Onun gece ritüeline katılarak, hamamın kenarlarını ayıran ızgarayı açmanın gizli yolunu gösteriyordu.

Ertesi sabah siparişleri ve işçilik maliyetlerini görüşmek üzere lonca ustalarının her birini tek tek kabul edeceği bir başka gün için yine erken kalkması gerekiyordu ama en azından Hakon'la bir saat çalabilirdi.

Aislinn, başını adamın omzuna yaslamış ve parmakları maden suyundan yükselen buharın içinde oynarken yüzey boyunca yüzerek günün stres ve endişelerinin akıp gitmesine izin verdi. Birbirlerini yıkamayı çoktan bitirmişler, ellerini kaygan tenlerinde açgözlülükle aşağı yukarı gezdirme fırsatı bulmuşlardı.

Vücudunda hâlâ küçük zevk kıvılcımları çaktıran orgazmın etkisiyle kol ve bacakları gevşemiş, kafası keyifli bir şekilde bulanıklaşmış olan Aislinn daha önce hiç bu kadar rahatlamış mıydı, bilmiyordu. Özellikle de topluluk önünde konuşma ve loncalarla pazarlıkla geçen bir günün ardından hiç bu kadar rahatlamamıştı.

Hakon'un iri elleri yılların verdiği gerginliği masaj yaparak yok ederken, kulağında o büyüleyici mırıltı gümbürdüyordu. Süzülürken gözleri kapandı, o kadar sıcak ve hoşnuttu ki inanılır gibi değildi.

Onunla ilk yatışından bu yana geçen iki hafta içinde, demircisinin dokunuşunu arzulamakla kalmamış, ona daha önce hiç kimseye duymadığı bir şekilde ihtiyaç duymaya başlamıştı. Endişeleri ve sorunlarıyla ona gitti. Bazı öğleden sonraları demircilikten, bahçecilikten ya da eski ork efsanelerinden başka bir şey konuşmuyorlardı. Her şey seksle ilgili değildi - her buluşma bir ilişkiye yol açmıyordu; yine de bunlar genellikle en heyecan verici olanlarıydı. Ne yaparlarsa yapsınlar onunla vakit geçirmekten hoşlanıyordu.

Hatta bazen... onu krizin eşiğinden döndürdüğü zamanlar bile olmuştu. Görevlerinden bunalmış, Brenna'yla ilişkisinin parçalanmış haliyle daha da kötüleşmiş, hayal kırıklığı ve endişe neredeyse iki kez onu alt ediyordu. Her seferinde Hakon'a ulaşmayı başardı ve Hakon bir şekilde her şeyi yoluna koydu.

Sakinliği, şefkati, sabrı, hepsi paniğinin en kötü yanlarını yatıştırmaya yardımcı oldu. Kendine gelmesine yetecek kadar.

Sanki vücudu onu yeterince arzulamıyormuş gibi, her fırsatta onu arıyordu. Rahatlamak için, zevk için, güven vermek için. Hızla en sevdiği kişi haline geliyordu ve Aislinn bundan daha çok memnun mu yoksa korkmuş mu olduğundan emin değildi.

Yine de bu gece böyle düşünceler aklından çok uzaktı. Lonca ustalarıyla toplantılar yaptığı, pazarlıklar yürüttüğü ve sözleşmeler yazdığı uzun bir günün ardından, demircisiyle banyo yapmak elinde olmayan bir lükstü.

"Bugün sana ne kadar güzel olduğunu söyledim *mi Vinya*?" Dudakları yanağına fısıldadı, kelimeleri nemli tenine çizdi.

Aislinn kızardı. ". "

"Affedilemez bir ihmal. Sen gece gökyüzündeki daha güzelsin. Şafak vakti mor dağlardan daha güzelsin. Denizdeki her inciden ve yerdeki tüm mücevherlerden daha güzelsin."

Onun övgülerini dinlerken sırtıyordu. Eire dilindeki kelime dağarcığı kesinlikle fersah fersah ilerlemişti.

"Her biri mi?"

"Her. Tek. Her biri." Her kelimeyi omzuna kondurduğu bir öpücükle noktaladı ve arayış içindeki parmakları sırtında ilmekler çizdi.

Zevkle mırıldandı ve kulağının insanlık dışı noktasını izlemek için geriye uzandı. "Neden bana *Vinya* diyorsun?"

"Çünkü sen benim için busun. Benim gülüm."

Gözlerini açtı ve hamamların taş tavanına baktı. Sarkıtlar düzeltilmişti, konik yamaçlar boyunca parıldayan mineraller vardı.

"Gül gibi
miyim?" "Vinya,
evet."

Bir sonraki sözcükleri söylemesi uzun zaman aldı ve adamın boynundan aşağıya doğru yavaş ve sıcak öpücükler kondurmasıyla neredeyse dikkatinin dağılmasına izin veriyordu.

"Yani ben narin ve telaşlı mıyım?" Şaka yapmaya çalıştı ama sesinin kelimelere nasıl takıldığını duydu. Annesinin güllerini düşünmeden edemedi, dikkatli bir budama olmadan kolayca kontrolden çıkıyorlardı, sapları koruma için gizli dikenlerle delik deşik edilmişti.

Bakımlarını durdurmadan, cevabını onun kulağına mırıldandı. "Vinya sizin bahçe gülleriniz değildir. Onlar dağ gülleridir. Kaldebrak'ın yamaçları boyunca. Kayalara tutunarak dağa meydan okuyorlar." Elleri vücudunda yukarı doğru kayarak göğüslerini kavradı, parmak uçları pelüş ete battı. "Yüreklidirler, kararlıdır. Her fırtınayı atlatırlar, ancak yağmurdan sonra daha parlak çiçek açarlar. İşte bu yüzden sen Vinya'sın -Siz bunların hepsi ve çok daha fazlasısınız."

Aislinn'in dudakları şaşkınlıkla aralandı, kalbi göğsünde *güm güm* atmaya başladı.

Yüzünü ona döndüğünde, onun kendisine büyük bir yumuşaklık ve şefkatle baktığını gördü.

Söyleyecek sözleri yoktu... ne kadar güzel olduğunu anlıyor muydu... gerçekten düşünebilir miydi...?

Kollarını onun boynuna, bacaklarını da kalın beline dolayan Aislinn vücutlarını birbirine yapıştırdı. Ağzı onunkini aradı ve güçlü çenesini avucunun içinde tutarak başını hararetle öpücüklerini alması için sabit tuttu.

Fates, hiç kimse onun hakkında böyle şeyler söylememişti.

Elleri vücudunda gezinip sikini kavrarken mırıltısı şehvetli bir hırıltıya dönüştü. Onu vücuduna doğru yönlendirdi ve yumuşak bir vuruşla içinde derinlere kayd.

Ağızlarını tekrar birbirine yapıştıran Aislinn onu açgözlülükle öptü, dilini kısa dişleri boyunca dolaştırdı ve alt dudağını ısırıldı. Onu çılgınca bir ihtiyaçla öptü, kalçalarının telaşsız ritmine bir kontrpuan oluşturdu.

Kadın adamın yüzünü ellerinin arasına almış, adam da kadının kalçalarını tutarak sevişmelerine rehberlik ederken, su onlara nazikçe vuruyor, neredeyse hiç rahatsız etmiyordu. Sonunda doruk noktasına ulaştığında, yumuşaklığı nedeniyle daha az yıkıcı değildi. Aislinn onu elinden geldiğince sıkıca kavradı, her yeri parçalanırken ona tutundu.

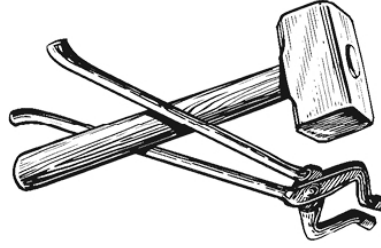
Akla gelebilecek her şekilde.

Çatlakları açarak, öpücükleri ve ilgisiyle onu tekrar bir araya getirdi.

"*Vinya, vinya,*" diye mırıldandı ona, sanki eski bir tanrıçaymış gibi dua .

Aleti içinde titreşirken ve ona duyduğu aşk kalbinde büyürken, o anda kendini ilahi hissediyordu. Her şeyi yapabilecek, isteyebileceği her şeye sahip bir kadın.

Onu. Sadece onu istiyorum.

Hakon, eşinin oyunlardan hoşlandığını çabucak öğreniyordu. Bir meydan okumanın heyecanı her zaman kanının ısınmasına ve amının kayganlaşmasına neden oluyordu.

Erkeklerin en şanslısıydı.

Aislinn, karşı tarafta çalışan Fearghas'ın görüş alanının hemen dışında, açık demirhane pencerelerinden birinden ona el salladı. Eliyle konuşarak öğle yemeğinde gül bahçesinde buluşmalarını söylerken gülümsemesi muzipti.

Orada ve tekrar gitti, Hakon'u yakasının altında sıcak ve sabahı sürünerek bırakarak bailey'den uzaklaştı. Derisi kaşınıyordu ve sikini kontrol altında tutmak, mızrak uçlarını çekiçlemekten daha zordu. Neredeyse başparmağını kıracak ve elini çivileyecekti ki durdu ve kendini yeniden odaklamak için bir nefes aldı.

Kanlı, morarmış ellerle ortaya çıkmak olmazdı. Onlara çok daha zevkli bir iş için ihtiyacı vardı.

Hakon sabırsızlıkla Fearghas'ın öğle yemeği için ayrılmasını bekledi. O gittikten sonra Hakon, Wülfü oyalamak için bir kemik çıkardı ve demir ocağının ateşini yaktı.

Gül bahçesine doğru yürürken alnını sildi, çok kirli ya da terli olmadığını umuyordu. Gerçi arkadaşı bundan hoşlanıyor gibiydi, yüzüne bulaşmış kirlere ve göğsünden süzülen terlere rağmen onu asla geri çevirmedi.

Ahşap kapı kilitlenmeden bırakılmıştı ve Hakon etrafına kaçamak bir bakış attıktan sonra içeri süzüldü, kapıyı kapatıp arkasından kilitledi.

Kış uykusu için uzun çalıların üzerini örten çuval bezine rağmen bahçe aydınlık ve güzel kokuluydu. Havada gelecek kışın habercisi olan bir serinlik vardı ama Hakon eşine duyduğu derin ve tüketen bir ihtiyaçtan başka bir şey hissetmiyordu.

Mermer bankta oturmuş onu beklerken, esinti altın sarısı saçlarının tutamlarını toplarken ona hayranlıkla baktı. Onun geldiğini duyunca güzel yüzü döndü ve hoş geldin dercesine gülümsedi.

Hakon kadının önünde dizlerinin üzerine çöktü.

Sonunda pes ettiğinde canavarının sessizleşeceğini düşündüyse, kısmen haklıydı. Aralarındaki çatışma olmadan canavar çok daha sessizdi; yine de Hakon bunun her zaman farkındaydı, kaburgalarının arasında bir keskinlik. Boğazındaki mırıltı tamamen canavara aitti ve hepsi onun içindi.

"Bugün nasılsın sevgilim?" diye sordu, gülümsemesi yaz güneşinden daha parlaktı.

Hakon onun iki elini de tuttu ve avuç içlerini öptü. "Burada seninle olmak çok daha iyi."

Öne doğru eğilerek onu yüzleri birbirine yaklaşacak şekilde kendine çekti. "Ya sana tam burada, gül bahçesinde seni baştan çıkarmayı düşündüğümü söylesem?"

"Sana bunun zor olmayacağını söyleyebilirim."

Kahkahası adamın içini sıcaklıkla doldurdu; adamın tüm kırık dökük, hırpalanmış yerlerine ulaşan bir parlaklık. Kollarını boynuna doladı ve onu keten dalgalar, yeşil etekler ve altın rengi, ışıltılı gözlerden oluşan bir çağlayan gibi yere indirdi. Kızın ağzı bu telaşın içinde onunkini buldu ve Hakon sırt üstü yatarak *vinya*'sının onunla ne isterse yapmasına izin vermekten fazlasıyla memnun oldu.

Özellikle de istediği şey onu öğle vakti bir gezintiye çıkarmakken.

Bacaklarından aşağı tırmanan Aislinn, kemerini ve pantolonunu çözerken dizlerinin üzerine oturdu. Şakacı bakışları ona yöneldiğinde Hakon sırtı ve ellerini başının altında kavuşturdu.

Kadın pantolonunun içine uzanıp sertleşen sikini çıkardığında o kadar da sakın değildi. Yumuşak elleri onu kasıtlı vuruşlarla pompaladı ve o altın baş eğildiğinde ve o pembe dudaklar horoz kafasının etrafında gerildiğinde Hakon'un ağzı açık kaldı.

Kendi dudaklarından bir inilti döküldü ve eğilip sikini kadının boğazına sokmamak için çaba sarf etti.

"Şşşt," diye mırıldandı onun etrafında, "biri duyabilir."

Dişlerini diş etlerine dayayarak gıcırdatan Hakon, hüsrana uğramış bir açlıkla guruladı. Demek gerçek oyunu buydu. Onunla oynarken kontrolünü ve sabrını test etmek.

İstediği kadar oynayabilirdi; doruğa ulaşmasına sıkı sıkıya tutunmak, hınzır dilinin daha fazla darbesi ve o yetenekli ağzın çekilmesi anlamına gelmediğinde kırılmayacaktı.

Ağzına yarısından fazlasını sığdıramayınca elleriyle alt şaftını yokladı, boncuk boncuk akıttı ve parmaklarını hassas taşaklarında gezdirdi. Hakon neredeyse kükrerken boğulacaktı, çenesini o kadar sıkı ki bir *patlama* sesi duyuldu.

Onun altında kaymaktan kendini alamadı, ama öyle kaldı, yüzüstü yattı ve istediği sürece onun ilgisini kabul etti.

Ona merhamet etmeden önce uzun bir süre gibi geldi, vücuduna sürünmeden önce dilini son bir kez horoz başı etrafında ve yarık boyunca döndürdü. Açgözlü elleri onu karşılamak için oradaydı, eteklerini toplamasına yardım etti, böylece onu ağlayan amına yönlendirmek için kavrayabildi.

"Fates," diye tısladı yumuşak teni sikini öperken, "demirhanemden sıcak yanıyorsun."

Kalçaları titreyerek adamın beline ve kalçalarına yayıldı, kendini onun üzerine bıraktı. Kalçalarının küçük daireleriyle, alt dudağını muzip bir şekilde ısırarak, kendini yolun geri kalanına bırakana kadar onu daha da derinleştirdi. Kendini onun zonklayan sikine bırakırken iniltisini bastırmak için dişlerini sıkı.

Elleri eteğinin altına girdi, tenini hissetmeye ihtiyacı vardı. Onun pelüş kalçalarını kavradı ve kalçalarının tutturduğu sabit ritme ayak uydurdu.

Kendini tutmak, onu ters çevirip toprağın içine atmamak için çaba sarf etmesi gerekti ama Hakon onu tutarken kendini tuttu ve üzerinde sallanışını huşu içinde izledi.

"İşte *Vinya*," diye övdü, "ihtiyacın olan her şeyi al."

Zirveye ulaştığında çıkardığı o miyavlama sesiyle onu ödüllendirdi.

Hakon bir elini kalçasından yukarı kaydırarak başparmağını şişmiş ve parıldayan klitorisinin incisinin üzerinde gezdirdi. Açılmış amcığının karşısında rahatlamış bir şekilde duruyordu ve bu manzara karşısında göğsünde karanlık, tatmin edici bir homurtu yükseldi.

"Etrafımda gerilmiş halinize bakın. Ne güzel , *Vinya*."

Başparmağını kaputun üzerinde gezdirerek kadının titremesine ve kendini kaybetmesine neden oldu.

Ritim.

"sahip olmanın nasıl bir his olduğunu biliyor musun?" diye sordu nefes nefese. "Altımda böylesine büyük, güçlü bir adam olması?"

"Tıpkı olduğun tanrıça gibi."

Genişçe gülümsedi.

"Kesinlikle."

Onu açlık ve güvenle kızarmış görmek Hakon'u bitiren şeydi. Başını çimenlerin üzerinde geriye atan Hakon hırıltısını bastırdı ve nasırını kadının klitorisine acımasızca sürttü. Acıya varan bir çaresizlikle onu kendisiyle birlikte getirmeye ihtiyacı vardı.

Bir nefesle, amcığı onu bir mengene gibi sıkıca kavradı. Hakon onunla buluşmak için kalçalarını yukarı itti, olabildiğince derine ihtiyaç duyuyordu, şimdi, sonra, her zaman onun bir parçası olmaya ihtiyaç duyuyordu. Adam kadının içine boşaldı, kadın kayganlaştı ve Hakon'un harcamaları sikinden aşağı damladı.

Vücudu salıverilmeyle titrerken tırnakları adamın derisine saplandı. Hakon onu doruk noktası boyunca tuttu, öğle güneşinde parlayan görüntüsünü yuttu. Kadın Hakon'un ifade edebileceğinden çok daha görkemliydi ve amcığı artçı şoklarla titreşirken ona bakışı Hakon'un içini parçaladı.

Adamın göğsünde erirken dudaklarından yumuşak bir inilti kaçtı. Kulağını onun göğsüne dayadı, kalbinin gümür gümür attığını duyması gerekiyordu, hepsi onun içindi, hepsi onun içindi.

Aleti yumuşamaya başladı ama yine de ne hareket etti ne de uzaklaşmaya çalıştı. Hakon bahçede eşine sarıldı, güneş ve onun şefkatiyle ısındı.

"Yakında bir gün," dedi ona, "bunu bana kendi topraklarımda yapmanı sağlayacağım."

Başını kaldırıp çenesini onun göğsüne dayadı ve hülyalı bir şekilde sırttı. "Oh?"

"Orayı ziyaret etmeliyiz," dedi sesini hafif tutmaya çalışarak. Onu her yönden istiyordu ama en çok da ağaçların arasında yankılanan zevk çığlıklarını duymak istiyordu. Onu tohumuyla doldurmak, toprağı ıslatmak için kayganlığıyla ondan döküldüğünü görmek istiyordu. Burası onların toprağı, onların evi olacaktı.

"Bu iyi olurdu," dedi.

"Baharda seni oradaki çiçeklerin arasına yatıracağım ve dolunayın altına götüreceğim."

Yanakları kızararak karardı ve yüzünü adamın göğsüne gömdü. "Bu bir söz mü?"

Hakon ellerini kadının bacaklarında gezdirerek avuçlarını kadının arka tarafıyla doldurdu. O da

sıktı ve yoğurdu, bu da ona ilgi dolu bir nefes kazandırdı.

"Kesinlikle," diye yanıtladı onu. "Sözlerimi tuttuğumu biliyorsun."
Adamın siki içinde yeniden sertleşmeye başladığında kadın adamın göğsünde kıvrandı.

Hakon sırttı, kalbi neredeyse acıyla doluydu. Eğer duymaya hazırsa ona her şeyi vaat edebilirdi. Ona her şeyi vermeye de niyetliydi. Birlikte geçirecekleri hayat vaatlerden başka bir şey değildi, olasılıklarla doluydu ve o da bunu sabırsızlıkla bekliyordu.

Yine de şimdilik, gül ağaçlarının arasında eşine sahip çıkmakla yetinecekti.

OceanofPDF.com

Aislinn soğuk havanın yüzünü ısırmasını umursamadan aceleyle şatonun merdivenlerinden avluya indi. Araba takırdayarak durduğunda Sorch a arabanın ayak boşluğunda ayağa kalktı ve ona el sallayarak adını söyledi. Bunu gürültülü bir koro izledi, arabanın arkasındaki en küçük üç kardeşi yan tarafa eğilip el salladı ve onu gördükleri için mutlu bir şekilde bağırdı.

Sabırlı Orek atı durdururken Aislinn ayaklarının ucunda zıpladı. Hızla aşağı atladı ve arabanın arkasından dolanarak kıvranan Sorch a'nın inmesine yardım etti. Sorch a, Aislinn'in bekleyen kollarına uçmadan önce ayakları kaldırım taşlarına ancak değmişti.

Orek küçük Brádaigh'lerin her birini arabadan çıkarıp yere güvenli bir şekilde bırakmadan önce sallarken, kıkırdayarak birlikte sallandılar. On altı yaşında olan ve huysuzluk nöbetleri geçirmeye meyilli Calum bile, iri buçukluk ağabeyi onu havada salladıkça kıkırdadı.

Çok geçmeden Blaire ve Keeley de Aislinn'e yapıştı ve Aislinn Brádaighs tarafından iyice yakalandı. Calum gözlerini devirirken hepsi güldü ve Orek gözlerinin kenarları kırışarak sevgiyle baktı.

Aislinn, "Peki benim en sevdiğim at halkım nasıl?" diye sordu.

Küçük kardeşler inledikten sonra düğünden bu yana malikânede olup biten her şeyi yüksek sesle başladılar. Sorch a ısırmış kahkahalarla sarsılırken, hepsi birbirinin üzerine konuşuyordu.

Aislinn birkaç damadın bahçıvanlardan biriyle aşk ilişkisi yaşadığını ve bir Seçme yapılacağından bahsedildiğini öğrenmeyi başardı; Seçme, potansiyel taliplerin talip oldukları kişinin elini almak için bastırdıkları eski bir Eire geleneğiydi ve damat adayının, yapılan tekliflerden herhangi birini kabul edip etmeyeceğine birkaç dakika içinde karar vermesi gerekiyordu. Birkaç kişi

Gleanná'daki akademiye dönmeye hazırlanırken bile mantikor erkekleri diğer kız kardeşleri Maeve'in peşindeydi, Sorch'a ve Orek yeni evlerine taşınmışlardı ama bu *o kadar adaletsizdi* ki kardeşlerin gece kalmasına izin vermiyorlardı - oh ve Sofie Teyze Granach'taki bir komşusuyla domuzunun yine bahçesine girmesi yüzünden kavga ediyordu.

"Geçen yıl balkabakları yüzünden tartıştığı adam mı?" Aislinn sordu.

"Aynen öyle," diye yanıtladı Sorch'a, gözleri parlayarak. "Sanırım bu onların flört etme yöntemi."

Aislinn her şeyi bilmek istiyordu, ama daha da çok Sorch'a'ya *her şeyi* anlatmak istiyordu. Kalede gizlice dolaşıp demircisiyle aşk yaşamak için gizli yerler bulmak ne kadar heyecan verici olsa da, bu sadece Fia'nın bildiği bir ıstıraptı.

Hakon'la yaşadığı şeyin güçlendiğini, köklerinin kalbinin derinliklerine gömüldüğünü hissedebiliyordu. Bunun gerçekte ne anlama geldiğini ya da gelebileceğini düşünmekten kendini alamıyor ve sevgili arkadaşının -ve kendisinin de bir buçukluk sevgilisi olan birinin- bakış açısını öğrenmek istiyordu.

Aislinn ayrıca Sorch'a'nın ork kültürü ve kur yapma hakkında ne bildiğini de çok merak ediyordu.

Genç Brádaigh'ler haberlerini bitirdiklerinde, Aislinn ellerini çırparak, "Söz verdiğim gibi, Hugh tatlı çöreklerinizi ve "- Heyecanlı çocuklardan bir alkış yükseldi "-ve talep ettiğiniz kitaplar çekildi ve kütüphanede sizi bekliyor."

"Teşekkürler Leydi Aislinn!" diye seslendiler bailey yönünde ilerlerken. Neyse ki şato personeli yaklaşan Brádaigh istilasını konusunda önceden uyarılmıştı ve çocuklar Brenna'nın bile gözde misafirleriydi.

"Gitmeleri gereken yere gittiklerinden emin olacağım," dedi Orek. "Demirci dükkânı o yönde, değil mi?"

Aislinn kızarmasını engellemeye çalıştı ama başaramadı. "Evet, hemen . Tüm demir ocaklarıyla birlikte."

Orek başını salladı, ya farkında değildi ya da onun saçmalıklarını görmezden gelecek kadar kibardı. "Peki Hakon içeride mi?"

Boğazını temizledi ve omuz silkmeye çalıştı. "Onu bu sabah görmedim ama öyle olduğunu tahmin ediyorum. Genelde orada olur."

Orek ve Sorch'a birbirlerine baktılar ve Aislinn kaşlarını çatarak ve dudaklarını bükerek aralarında geçen konuşmayı izledi.

Birkaç saniye içinde, Orek Sorch'a'dan bir öpücük almak için eğilmeden önce aralarında zengin bir duygu iletişimi kurmuşlardı.

" tadını çıkar," diye mırıldandı onun dudaklarına karşı. "Eğleneceğim. Yine de seninle daha iyi olurdu."

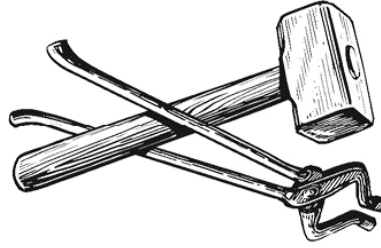
Aislinn öksürdü. "Yapmak zorundayım."

Orek ve Sorch'a kıkırdadı, sonra da el sallayarak çocukların peşinden gitti.

Sorch'a hiç vakit kaybetmeden kolunu Aislinn'inkiyle birleştirdi. Kalenin içinden geçerek hamamlara doğru yol aldılar. Aislinn arkadaşının ziyaretlerinden ve hamamda yavaş bir öğleden sonra geçirme, sohbet etme ve haberlerini paylaşma fırsatından her zaman keyif almıştı. En azından düğünden sonra bunun değişmemiş olmasına minnettardı.

"Atlar bir sürüdür, kurtlar bir sürüdür. Kardeşlerden oluşan bir gruba ne denir acaba?" diye güldü Aislinn.

Sorch'a alaycı bir homurdanmayla, "Zor bir iş," diye cevap verdi. "Ama konuyu değiştirme. Bütün *bunlar* da neydi?"

Wülf, Blaire ve Keeley'nin onu kovalamasına izin vererek bailey etrafında zıplarken Hakon ve Orek güldüler. Arkasından gelen belli belirsiz metal şingirtısı Calum'un demirci dükkanında bulunan ve alabileceği aletleri incelediğini gösteriyordu.

"Sorch'a Dundúran'ı sık sık ziyaret eder mi?" Hakon orkça sordu. Bu dil Fearghas'ın gözlerini demircinin içinden onlara bakarken olduğundan daha da fazla kışmasına neden olacaktı ama anadilini ağızda hissetmek iyi geldi. Ayrıca yaşlı demircinin söylediği her şeyi duymasına ya da anlamasına da ihtiyacı yoktu. Ne kadar inatçı olursa olsun, Fearghas iflah olmaz bir dedikoducuydu.

"Kaçırılmadan önce, evet. Bunu dört gözle bekliyordu ve çocukların dikkatini dağıtmak işlerine yarayabilirdi. Kış bastırdığında ve eve kapatıldıklarında sıkılacaklar."

"Bu kış yeni evinizde , değil mi?"

Orek sırtıttı. "Mümkün olduğunca günlerce dışarı çıkmayı planlamayın."

Hakon kıkırdadı. "Seni kıskanıyorum dostum."

Orek başını çevirip Hakon'a baktı. "Ne kadar sürecek?"

"Neredeyse iki hafta." Ve şüphesiz hayatının en güzel günleriydi. Onunla dilediği kadar vakit geçiremiyordu ama onunla birlikteyken dünyalar onun . Eş-bağ onun içinde şarkı söylüyordu, güneş ışığını biraz daha parlak, şarabı biraz daha tatlı yapan bir uyum. Aislinn hayatını daha iyi hale getirmişti.

Onun hayatıydı.

Onun elle konuşarak yol tarif etmesi ve gizli kuytulara onu bulması için yaşadı, sonunda ona yetişip kalenin kullanılmayan bir bölümünde onu anlamsızca öptüğünde heyecanlandı. Yine de birlikte zaman geçirmek için zekice yollar bulan tek kişi o değildi.

Kaptan Aodhan'dan gelen talepler ve yaklaşan köprü inşaatı nedeniyle Aislinn, Caitlín adında bir kadın ve Edda adında bir orcess olmak üzere iki demirci daha getirmişti; ikisi de hem iş hem de aşk ortağıydı ve tıpkı diğerleri gibi yeni bir hayat için güneyden gelmişlerdi. Hakon burada bir insan dışisine eş olarak bağlanmış bir orcess gördüğünde şok olmuştu ama yardımı memnuniyetle karşılamıştı.

Şehirden iki insan delikanlı da çırak olarak alındı. Hakon demirhanenin arka tarafındaki odasını onlara verdi ve kalenin kuzey tarafındaki başka bir odayı talep etti. Burası daha cereyanlı ve mutfığa daha uzak olduğu için çok az oda vardı. Bu onun işine yarıyordu ve Aislinn neredeyse her gece görünmeden odasına giriyordu.

Orek uzun bir süre sessiz kaldı. Durmuş çocukların oyununu izliyordu, yüzünde yumuşak bir ifade vardı ama Hakon onun zihninin çalıştığını hissedebiliyordu.

Hakon arkadaşının bir şey söylemesini beklerken öfkesini kontrol etti. Bu, geçmesi gereken ilk sınavdı; eğer arkadaşları arasında destek bulamazsa, hiç bulamayacaktı.

"Emin misin?"

"Evet. Bağ zaten yerinde." Bu Orek'in dikkatini çekti. "Hakon..."

"O benim eşim," diye gürledi. "Başka ne ki?"

Aralarına uzun bir süre daha sessizlik çöktü, Hakon'un bağırsakları öfkeyle sıkıştı. Neden Orek'in bir insan eşi vardı da onun yoktu? Aislinn'in asil kanının yollarına çıkması talihsizlikti ama ondan daha iyi bir eş bulamazdı. Aislinn onun için her şeydi, mükemmeldi ve Orek için-

"Anlıyorum. Gerçekten anlıyorum," diye iç geçirdi Orek. "Canavarımın Sorch'a'nın benim olması yönündeki taleplerini kabul ettikten sonra bile, karşılıksız bir eş bağının yükü çok ağırdı. Onun buradaki hayatına nasıl uyum sağlayabileceğimden emin değildim. Bazı günler hâlâ emin olamıyorum."

Hakon'un kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Ama o artık senin karın."

"Bunun için kadere şükürler olsun. Ama ben hala buradaki yerimi öğreniyorum. Sorch'a ve benim yapabileceğimiz tek şey her şeyi olduğu gibi kabul etmek ve hayatımızı kurmak. Eşim daha azını hak etmiyor ve ben de onun için ne gerekiyorsa yapacağım." Orek bakışlarını Hakon'a çevirdiğinde yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Eşinin ihtiyacı olan şey olabilir misin?"

"Her zaman." Hakon ona ihtiyacı olan ya da istediği her şeyi verirdi, bu yeni bir alet ya da ayın kendisi olabilirdi.

"Kendi hayatını onunkine uydurabilir misin?" Orek bastırdı. "Durumunu kıskanmıyorum

- "İnsan bir kadın başka bir şeydir, insan bir soylu kadın çok daha fazlasıdır."

Hakon arka dişlerini sıkı, cevabı boğazını gıcırdattı. Arkadaşına, Aislinn'in soylu bir kadın olarak yaşamasının en iyisi olmadığını, yetenekli ve sadık olmasına rağmen, sadece yapmak istedikleriyle dolu daha basit bir hayatla kesinlikle daha mutlu olacağını nasıl söyleyeceğini bilmiyordu.

Ona bunu verecekti. Ona istediği her şeyi yapmaya ve inşa etmeye söz vermişti ve buna yeni, daha iyi bir hayat da dahildi.

Yine de, kelimeler kolay gelmiyordu. Sıra onları yüksek sesle söylemeye geldiğinde kendine güveni sarsıldı. Onun ne kadar yetenekli ve ne kadar sadık olduğunu düşünmeden edemiyordu. Onun için Liege Darrow' hayatından vazgeçmek hiç de küçük bir şey değildi.

Yine de ilerisi için gördüğü tek yol buydu. İnsan soyluları arasında onun eşi ve kocası olarak hoş karşılanmayacaktı. Kaderin cilvesine bakın ki, gizliden gizliye bile olsa kendisini onun eşi olmaya layık görmediği zamanlar olmuştu.

Hakon ondan vazgeçemezdi ama yaşadıkları bu yarım hayatın ne kadar süreceğini de bilmiyordu. Gölgelere hapsolmuş bir aşk asla gerçek anlamda büyüyemezdi.

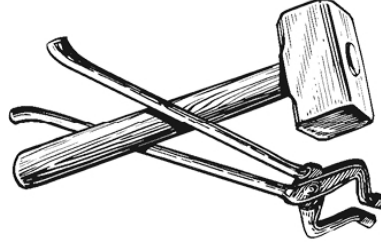
Orek onun omzuna destekleyici bir tokat attı. "O iyi bir kadın. Ne olacağını bilmiyorum ama eğer bir yolu varsa, bunu düşünecektir."

Hakon memnun olmaya çalışarak başını salladı.

Eşi çoğu gece yatağındaydı. Onun kahkahalarını ve endişelerini paylaştı. Yakında onun kalbini kazanacaktı. O zaman, tıpkı onu herkesten çok sevdiği gibi, ondan da kendisini her şeyden çok seçmesini isteme cesaretini gösterecekti.

Fates, onu seviyordu. Tabii ki seviyordu, o onun eşiydi.

Bu sevgi yeterli olmalıydı.

Aislinn eliyle ağzını kapatmadan önce Sorcha sevinçle çığlık attı. Arkadaşı ılık suyun içinde kıpırdandı, gülümsemesi Aislinn'in elinin altında bile belirgindi.

"Seni sürtük!" Aislinn sonunda elini çektiğinde Sorcha kıkırdadı. "Ne kadar sürecek?"

"Neredeyse iki hafta . Ama daha önce bile..."

Sorcha suyun altına kaydı ve yüzünde kendini beğenmiş bir sırıtışla geri çıktı. Aislinn bu ağır suçtan dolayı onu su sıçrattı.

Kollarını banyonun taş çıkıntısına dayayan Sorcha, çenesini ön koluna dayadı ve kaşlarını beklentiyle salladı. "Ve?"

Aislinn kızaran yanaklarını elleriyle kapatarak inledi. "O harika biri. Her yönden."

Sorcha, "hakkında ne kadar iyi düşündüğümü biliyorsun, yüzden önyargılıyım," dedi.

Aislinn'in çıplak dizini dürttü. "Senin adına sevindim! Bunu hak ediyorsun!"

"İnsanlar bunu söyleyip duruyor..." diye mırıldandı.

"Başka kim biliyor?"

"Sadece Fia, ama o da öğrendiğinde bana aynı şeyi söyledi." "O zaman doğru olmalı. Burada kendini yoruyorsun. Sevindim.

Biri seni kolluyor." Aislinn'in Sorcha'ya göz kulak olmanın ne anlama geldiğini tam olarak anlayabilmesi için de şımarık bir göz kırptı.

Aislinn biraz daha teşvik edilince her şeyin nasıl geliştiğini itiraf etti; ilk karşılaşmalarından sonunda cesaretini toplayıp ona gitmesine kadar. Arkadaşına Hakon'un ona yaptığı harika şeylerden, gül bahçesinde ona nasıl yardım ettiğinden ve loncalarla yaptığı toplantılarda ona nasıl eşlik ettiğinden bahsetti.

"O benim arkadaşım ve... çok daha fazlası." Bu itirafı yüksek sesle söylemek iyi hissettirdi.

Sorcha hülyalı bir sesle onayladı. "Çok uygunsun." Gülerek ekledi, "Zeki piç kurusu. Bir demirciye bırakalım da

Kalbinize giden yol projelerden geçer."

Aislinn'in gülümsemesi kontrol edilemeyecek kadar genişti. Birbirlerine bu kadar yakışacakları kimin aklına gelirdi ki... Her şey kaderde varmış ya da olması gerekiyormuş gibi geliyordu, tam olarak inanmadığı ama tamamen de reddedemediği bir şekilde.

"Eşler arasındaki bağ henüz başlamadı mı?" "Çiftleşme mi?" diye tekrarladı.

Sorcha'nın yüzündeki neşe kayboldu ve ciddi bir ifadeyle Aislinn'e baktı. "Ork eş-bağı hakkında hiçbir şey söylemedi mi?"

Aislinn başını salladı, midesi bulandı.

"İyi bir nedeni olsa iyi olur," derken Sorcha'nın kaşları çatıldı.

"Eminim vardır." Yine de Aislinn'in aklına bir tane gelmiyordu. Hamamın ılık suyuna rağmen parmakları üşümeye başlamıştı. "Neden bana açıklamıyorsun?"

Sorcha orkların içlerinde onları savaşmaya ve sevişmeye iten bir canavar dedikleri bir içgüdü olduğunu anlattı. Bazılarının içsel canavarları diğerlerinden daha güçlüydü, özellikle de savaşta, daha güçlü canavarlar bir orku çıldırtıcı bir öfkeye iterdi. Pek çok ork destanı, bir çılgının, özellikle de çiftleşmiş bir çılgının düşmanına verebileceği zararı anlatırdı.

Tüm orklar eş-bağları kurmazdı ve Sorcha'nın bildiği kadarıyla diğer halkların inandığı gibi bu önceden belirlenmiş bir şey değildi. Uygun bir eş bulunduğunda ve arzu da varsa, aşıklar arasında bir eş bağı oluşurdu. Bu bağ sonsuza dek sürer ve eşleri ömürlerinin sonuna kadar birbirine bağlardı. Böyle bir bağ ve bunun sonuçları, bazılarının bundan korktuğu anlamına geliyordu.

" kere yerleşti mi, ömür boyu orada kalır. Her zaman eşlerine karşı bir çekim hissedeceklerdir. Eş bağı olan bir ork eşi için her şeyi yapar."

"Ve bir tanesini Orek ile mi paylaşıyorsun?"

Sorcha'nın ciddi yüzünde kendi eşinden söz edilince bir gülümseme belirdi. "Evet. Tanışmamızdan kısa bir süre sonra oluşmaya başladığını ama birlikte kalamayacağımızı düşünerek buna karşı koyduğunu söyledi. Sürekli temas ve seksle tamamlanmasının genellikle biraz zaman aldığını söyledi." Kaşlarını kasıtlı olarak kaldırdı.

"Hakon söylemedi..."

Sorcha onun elini tutmak için uzandı. "Senin bunu duymaya hazır olmadığını düşünebilir. Orek ilk başta bana söylemedi. İstedğim bu değilse kendimi ona bağlı hissetmemi istemedi." Arkadaşı onun yüzünü inceledi ve Aislinn kıvrınarak uzaklaşmak istedi. Sorcha'nın ne soracağını daha o sormadan biliyordu.

yaptı. "Onun eşi olmak istiyor musun?"

Evet. "Bilmiyorum."

Bir eş olmak, bir eş bağına paylaşmak, hepsi çok... nihai görünüyordu. Böyle bir bağ, bir insan evliliğinden çok daha fazla ağırlık taşıyormuş gibi geliyordu - sadece kağıt ve yeminlerden ziyade kan ve içgüdüyle birbirine bağlanmıştı. Birinin bağlandığı kişinin gerçekten doğru kişi olduğundan emin olması gerekirdi.

Böylesine doğru birini bulmak zorunda olma fikri, sadece onun o olduğuna değil, aynı zamanda kalbini ve geleceğini emanet edebileceğine de karar vermek, Aislinn'in boğazını tırmalayan bir paniğe neden olmuştu.

Ya yanlış yaparsan?

"Hakon arazi satın aldı," diye söyletti kendini paniğini dağıtmak için. "Malikânenizin kuzeyindeki çayırılık mı? Çıkıntılı olan mı?"

Sorcha yavaşça başını salladı. "Biliyorum."

"Orayı tamamen satın aldı. Daha önce orada büyük bir ev ve demirhane inşa etmekten bahsetmişti. Ve... o kadarını söylemedi ama Darrowlands'a bir aile kurmak için geldiğine inanıyorum. Bunun için bir eşe ihtiyacı var, değil mi?"

"Her zaman değil, ama..." Sorcha düşünerek dudağını çiğnedi. "Açıkçası biraz şaşırdım. Çiftçilik yapmak istiyor gibi görünmüyordu ve burada, kalede onun için çok şey var."

"Onun hayatı burada." *Ben buradayım.* "Ama yakın bir zamanda gelip araziye görmemi istedi."

"Bilmeceler birbirini kovalıyor," diye mırıldandı Sorcha. "Sana hediyeler veriyor ama evlilik bağı hakkında hiçbir şey söylemiyor. Dundúran'dan toprak satın alıyor ama senin onayını istiyor."

Conundrum haklıydı. Aislinn şimdi ne düşüneceğini bilmiyordu, zihnine bir endişe tohumu ekilmişti bile. Kendini eş bağına tekrar düşünmeye zorladığında, bundan o kadar da korkmadığını fark etti. Belki de bunun kesinliğinde bir rahatlık vardı. Eşinin, kişiliğinin kim olduğunu bilmek. Eğer biri seçiminde düşünceli ve bilinçliyse, doğru kişiyle tanışmış ve onu seçmişse, o zaman eş bağı şüphesiz bir nimet olacaktı.

Kendisi için, unvanı için duyduğu arzudan ziyade onları birbirine bağlayan bağına güvenebileceğini bilmek onu rahatlatacaktı. Hakon'la böyle bir korkusu yoktu ama önceki sevgilileri için önce unvanı, sonra Aislinn olduğunu keşfetmenin acısını unutmamıştı.

Bir soylu kadın, söz konusu olduğunda her zaman unvanını göz önünde bulundurmak zorundadır.

Evlilik, ister bu unvan için evlensin, ister bu unvanı açgözlü taliplere karşı korumak için olsun.

"Belki de en iyisi budur," dedirtti kendine. "Babam kraldan önce evlenecek birini bulmam konusunda ısrar etmeye başladı."

"Sen, evlenmek mi?" Sorcha kahkahalarla güldü. "Uzun zamandır bundan kaçırıyorsun."

Bir hayal kırıklığı Aislinn'in göğsünü sıkıştırdı; evliliğe tamamen karşı olduğundan değildi. Sadece evlenmek istediği birini hiç bulamamıştı. Evlenmemek aynı zamanda kimsenin ondan varisler üretmesini beklememesi ve bunu yaparken hayatını tehlikeye atmaması anlamına geliyordu. Daha önce hiçbir erkek ya da potansiyel aile bu riski almaya değmemişti.

Ta ki...

Sorcha onun elini tekrar sıktı. "Çok üzgünüm, Aislinn. Buna katlanmak çok zor, özellikle de diğer her şeyin üzerine. Keşke sana verecek cevaplarım olsaydı. Keşke..." Yüz ifadesi düştü. "Keşke senden varis olmanı istediğimde bunun nasıl bir yük olacağını bilseydim."

Aislinn arkadaşını rahatlatmak için acele etti, her ne kadar çirkin ve incitici bir yanı bu onaydan memnun olsa da. Bazı günler bunun kendisine bahşedilmiş olmasına içerliyordu. Bazı günler, omuzlarına yüklenen bu görevden dolayı hayıflanıyordu.

Yine de bu parçası onun bütünü değildi ve sonuçta halkına hizmet etme şansı bulduğu için minnettardı. Jerrod'un sürgününden önce de pek çok açıdan bir varis gibi davranıyordu. En azından şimdi, statüsü ve yaptığı iş kabul ediliyordu ve bunun gururunu tatmin ettiğini anlayacak kadar kendine karşı dürüsttü.

Darrowlands üzerinde daha fazla güce sahip olan Aislinn, yapabildiği her şeyi geliştirmeye niyetliydi. Bunu en iyi şekilde değerlendirecek ve arazisinde iz bırakacaktı. Kendini toparlamak ve nefes almak için biraz zamana ihtiyacı vardı. Planlarını sıralayacaktı. Brenna'yla ne yapacağına, Connor Brádaigh onu bulduğunda Jerrod'a ne yapacağına ve Hakon'la ne yapmak istediğine karar verecekti.

Ancak içinde kaynayan panik, Aislinn'in tüm sorunları en sevdiği arkadaşıyla güzel bir ıslanma ile çözebilmeyi dilemesine neden oldu.

Yine de hiçbir şey o kadar basit değildi.

Sonuna kadar tadını çıkar, dedi kendi kendine. Bu işte hiç iyi olmamıştı ama başlamak için daha iyi bir zaman olamazdı.

O gece Aislinn, Sorch'a'nın rakun Darrah'ın son birkaç haftadır neler yaptığına dair anlattığı gülünç hikâyeye güldü - esas olarak ahırlara girip elmaların çoğunu yemiş ve onu birçok at düşmanı yapmıştı.

Yemek salonu sıcaklık ve sohbetle çınlıyor, masalar güzel yemekler ve canlı insanlarla doluyordu. Hugh, harika bir yemek için alkışları nezaketle kabul etmek ve Kaptan Aodhan gibi bazı yardımcılarla oturup içki oyunları oynamak için nadiren salonda göründü.

Aislinn o gün pek bir şey başaramamıştı ama ruhu bunun için daha hafifti. Sorch'a'yla vakit geçirmek -Hakon ve ork kurları hakkında cevaptan çok soru üretirken- kendi morali için her zaman iyiydi. Küçük parti geceyi burada geçirmeyi planlıyordu ve Aislinn şimdiden onlarla birlikte kahvaltı etmeyi ve en sevdiği arkadaşıyla birkaç saat daha geçirmeyi iple çekiyordu.

Sorch'a, Orek ve en küçük üç Brádaigh yüksek masaya hoş geldiler, sohbet tüm kardeşler arasında gidip geliyordu. Bu, babası ayrıldığından beri yediği durgun ve yalnız akşam yemeklerinden belirgin bir farklılıktı. Genellikle yemek yerken okumak için bir kitap ya da eser getirirdi.

Bu çok daha iyiydi.

Yine de...

Bakışları Sorch'a'nın omzunun üzerinden geçerek salonun arka tarafına tanıdık bir yolu izledi. Sanki onun bakışlarını hissetmiş gibi Hakon'un dikkati yanındaki çömlekçiden Sorch'a'ya kaydı. Aislinn küçük bir gülümsemeyle Hakon'un da yüksek masada onlara katılmasını diledi.

Koridorun karşısındaki Hakon'a bakarken, yüksek masaya doğru hızla yürüyen bir figür fark etti. Aislinn'in dikkati başka yöne çevrildi ve hizmetçilerden biri olan Siobhan'ın onlara doğru koşuşturmasını artan bir merakla izledi, yüzü renkten renge girmişti ve ifadesi ciddiydi. Fia olsaydı Aislinn endişelenebilirdi ama Siobhan'ın heyecanlı ve uysal bir mizacı olduğu biliniyordu.

Siobhan yüksek masaya çıktığında reverans yaparak eğildi. "Bağışlayın leydim," diye fısıldadı nefes nefese. "Az önce bir kurye geldi, acil olduğunu söyledi." Sarı balmumuyla mühürlenmiş, özenle katlanmış bir mektup uzattı.

Aislinn'in korku hissi, bunun ne kraliyet mührü ne de babasınıninki olduğunu görünce azaldı. Orek mektuba uzandı ve ona uzattı.

"Teşekkür ederim Siobhan. Lütfen, yemeğinizin tadını çıkarın."

Siobhan reverans yaparak ellerini ovuşturdu, bakışları bir an için endişeyle mektuba takılı kaldı ve sonunda arkasını döndü.

Aislinn mührü açmak için bir çivi kullanmadan önce Sorcha'nın meraklı bakışlarıyla karşılaştı. Sarı herhangi bir tavernada ya da yol istasyonunda bulunabilecek yaygın bir renkti, ama balmumuna basılmış zıplayan at standardı çok daha az yaygındı.

O dehşet bir kez daha boynunu sızlattı mektubu açıp imzaya bakınca şüphesi doğrulandı.

"Connor'dan," dedi masadakilere.

Kardeşlerin hepsi sessizleşti.

"Ne diyor?" Orek ciddiyetle sordu.

Aislinn anladığından emin olmak için gözlerini kısa mesajın üzerinde üç kez gezdirdi.

Leydi Aislinn,

Bu satırları size sahil kasabası Malton'dan içim burkularak yazıyorum.

Kardeşinizin izini Ward'dan Shanago boyunca birkaç kasabaya kadar takip ettim. Kuzeye, Boğaza doğru gitti ve Caledon'a geçmeye çalışabilir. Adını kullanarak bir paralı asker gücü oluşturmaya çalışıyor. Culdandaki birkaç satıcı, unvanını geri almasına yardım etmek isteyen herkese bir servet teklif ettiğini doğruladı.

Yaklaşık otuz kişilik bir takipçi kitlesi edinmiş ama Boğaz'da daha fazlasını arıyor. Orada, sınırın Caledon tarafında kışlamayı planlayan büyük bir paralı asker gücünden söz ediliyor.

geçtiğinde daha fazla bilgi göndereceğim.

*Saygılarımla,
Connor Brádaigh*

Aislinn notu Sorch'a'ya uzatırken midesinin derinliklerine buz gibi bir top yerleşti. Orek ve çocuklar endişeyle Sorch'a'nın okumasını izlerken, Aislinn Fia'yla göz göze geldi ve ona el salladı.

Koridorda ilerlerken yanından geçen birkaç kişiye gülümseyip göz kırptı ama Aislinn'in yüz ifadesini görünce gülümsemesi kayboldu.

"Leydim?"

"Kuzeyden bir kurye az önce bir mesaj getirdi. Onu gece için hazırlayın ve şafakta tekrar yola çıkacak şekilde donatın. Güneye gidip babamı bulması için de başka bir kurye ayarlayın."

Fia'nın beti benzi atmış, çilleri beyaz yanaklarına vurmuştu. "Hemen, leydim." Ve eteklerini toplayıp yemek salonundan dışarı fırladı.

Aislinn akşam yemeği partisine geri döndüğünde Calum kızlara sessizce ağabeylerinin mektubunu okurken Orek ve Sorch'a endişeyle ona bakıyordu.

"Jerrod'un vaatlerine inanmak için deli olmak gerekir," diye tükürdü

Sorch'a. "İnsanlar birkaç kuruş için çok daha kötülerini yaptılar," dedi

Aislinn.

"Ne yapacağız?" Orek ağzında çizgiler belirerek sordu. "Biz

dövüşürüz," diye hırladı Sorch'a. "Buna hakkı yok-"

"Pek çok kişi buna hakkı olduğunu söyleyecektir." Kelimeler uyuşmuş dudaklardan dökülürken, Aislinn'in sakın dış görünüşü, içinde biriken buz gibi öfkeyi gizlemek için bir maske görevi görüyordu. *Bu ne cüret?*

"Bunu yapanın canı cehenneme." Keeley kız kardeşinin küfrü karşısında nefesini tuttu ama Sorch'a bunu fark etmemiş gibiydi, kaşları çatık ve bakışları beklenti içindeydi.

Aislinn arkadaşının ateşli öfkesini paylaşabilmeyi diledi ama o anda hissettiği tek şey soğuk bir öfkeydi. Dürüst olmak gerekirse, Jerrod'dan tam da bunu beklemeleri gerekirdi. Aislinn paralı askerlerin onu dinlemektense kesip biçeceklerini düşünmüş olabilirdi ama kardeşi istediği zaman çekici olabiliyordu.

Darrowlands, zengin tarım arazileri ve üzüm bağlarıyla kutsanmış güzel bir ödöldü. Kraliyet tarafından alınan vergilerin artmasına rağmen, malikâne hâlâ geliyordu. Liege Darrow olarak Jerrod, paralı askerlerine bir servet ödeyebilir ve sonrasında da zengin bir lord olabilirdi.

Ama asla Liege Darrow olamayacak.

Araziyi ve halkını yıkıma sürükleyecekti ve Aislinn buna izin vermeyecekti. *O bir varisti.*

Bu düşünce öfkesini besledi ve öfkesine sarıldı. Eğer buna izin verirse, korkunun ağzı onu bütünüyle yutacaktı. Jerrod'un planı boşa çıkabilirdi; paralı askerler vaatlerle ödeme yapılmasından hoşlanmazlardı. Yine de bir gücün Dundúran'a yürümesi için hâlâ bir şans vardı. Onu durduracak tek şey şiddet ve kan olabilirdi.

En çok bundan korkuyordu. Şiddet midelerini bulandırıyor ve Aislinn hiçbir zaman başkalarından kendi pozisyonu için hayatlarını ortaya koymalarını istememişti.

İşin o noktaya gelmesine izin verme.

Hayır, hâlâ yapılması gereken şeyler vardı. Hiçbir güç toplanmamıştı. Hâlâ zamanı vardı.

Sorcha'ya şöyle dedi: "Her birimiz babalarımıza mektup yazacağız ve kuryenin güneye doğru acele etmesini sağlayacağız. Onlar geri döndüğünde, Dundúran'ın tüm bölüğü herhangi bir paralı asker gücünden sayıca daha fazla ve daha üstün olacaktır."

Babası ona şövalye birliğinin yarısını ve kale garnizonunun tamamını bırakmıştı ve yetenekli olsa da geride kalanların yeterli olup olmayacağını bilmiyordu.

Her zaman kardeşinin sadece şiddet ve kanla durdurulacağından korkmuştu ama iş henüz o noktaya gelmemişti. *Hâlâ zamanım var.*

Aislinn masadan kalkarak yemek salonuna baktı, midesi sinirden kasılmıştı. Hakon dışında kimse yüksek masadaki dramatik tenor değişimini fark etmemiş gibiydi. Yerinden kalktı, Wülf yanında, bakışları ona odaklanmıştı.

Tek yapabildiği başını sallamak oldu.

Daha sonra, çok daha sonra, mektupların hepsi yazılıp mühürlendiğinde ve şatonun kendisi sabahın ilk ışıklarına kadar uyuduğunda, Aislinn Hakon'un yatak odasına gizlice girdi.

Kapının altında zayıf bir ışık çizgisi parlıyordu, bu da onun hâlâ uyanık olduğunu ve kendisini beklediğini doğruluyordu. Kalbi boğazına düğümlenen Aislinn sessizce kapıyı açtı ve arkasından kapatıp kilitledi.

Hakon ocağın yakınındaki bir sandalyede oturmuş yontuyordu. Kadının giriş sesiyle başını kaldırdı ve hemen ayağa kalkarak bıçağını ve keserini bir kenara bıraktı.

"Aislinn-"

Doğruca onun açık kollarına yürüdü ve kendini onun göğsüne gömdü. Kollarını onun kalın beline doladı ve sıcak bedeninin rahatlığına ihtiyaç duyarak sıkıca tutundu. Bu büyük kollar onu sardı, aksi takdirde dağılabilecekken onu bir arada tuttu.

"Benimle yatar mısın?" diye fısıldadı.

Hakon tek kelime etmeden onu yatağına çekti. Derisini çıkardı ve sabahlığını çözdü. Battaniyeleri ve kürkleri indirerek sırt üstü uzandı ve kollarını ona doğru açtı. Kadın onun arkasına geçti ve bir battaniye gibi üzerine uzanana kadar süründü.

Onu tekrar kollarıyla sarmadan önce bacaklarını bir kürkle örttü. Çenesi başının tepesine sürünerek onu sıkıca kendine çekti. Aislinn onun göğüslerinin arasındaki çukura sokulup kokusunu uzun uzun içine çekti ve kalbini saran dehşet biraz olsun gevşediğinde rahatlayarak iç çekti.

Onun için mırıldandı, sevişmeleri sırasında olduğu gibi çılgınca bir titreşim değil, bunun yerine onu yatıştırmak ve sakinleştirmek için yatıştırıcı bir ritim. Aislinn'in gözleri ağırlaştı ve ona ve onun rahatlığına gömüldü.

"Bana neler olduğunu anlatacak mısın?" dedi usulca.

Aislinn uzun bir nefes alarak anlattı. Ona her şeyi abartmadan ve süslemeden anlattı. Adam sessizce dinledi, artan öfkesinin tek işareti parmaklarının Aislinn'in sırtına yaptığı yoğun baskı oldu.

"İş o noktaya gelirse onu kendim öldürürüm *Vinya* ve yanında getirmeye cüret ettiği tüm haydutları."

"Biliyorum," diye fısıldadı. Tam da korktuğu şey buydu.

Kararsız bir sessizliğe gömüldüler. Dilinin ucunda birçok soru ve düşünce olduğu belliydi ama o bunları kendine saklıyordu. Belki de kızın bu olay yüzünden ne kadar yorgun olduğunu, onun savaş planlarına değil, sadece tesellisine ihtiyacı olduğunu hissetmişti. Belki de onun da kendisine soracak soruları olduğunu tahmin ediyordu.

Yine de ona ne sormaya geldiğini sormadı.

Bu gece, her ne olsun, onun cevabına katlanabileceğini sanmıyordu.

Böylece gece boyunca onunla birlikte yattı, bazen uyudu, bazen de kalbinin sabit atışını dinledi. Bu ritme odaklandı ve güneş doğana kadar başka bir şey düşünmeyi kendine yasakladı.

Bu şekilde, nihayet birkaç saat dinlenebildi.

Aislinn, Sorcha kanamadan önce elini çekene kadar bir tırnak etini ısırdı. İçeri girmeden önce herkesin toplanmasını bekleyebilecekleri büyük salonun küçük arka fuayesinde durduklarında arkadaşı onun elini anlayışla sıktı.

Orek çocukları Brádaigh malikânesine götürmek için sabah erkenden yola çıkmış, öğleden sonra döneceğine söz vermişti. Aislinn arkadaşının varlığına minnettardı; gün ışığında Hakon'un elini tutup onu teselli edemese de en azından Sorcha'ninkini tutabilirdi.

Sorcha köşeden eğilerek koridora baktı. "Görünüşe göre herkes seni bekliyor," diye rapor verdi.

Sinirlerini yatıştırmak için uzun bir nefes alan Aislinn başını salladı ve Sorcha'dan önce salona çıktı. Kûrsüye çıkarken tüm çalışanlarının gözleri onu buldu ve takip etti.

Aislinn karar vermekte zorlanmıştı ama sonunda bilmeyi hak ettiklerine karar vermişti. Henüz kale dışından kimseyi endişelendirmenin zamanı gelmemişti çünkü Connor'ın mesajı Jerrod'un paralı asker gücünün yakın olduğuna inanmasına yol açmamıştı. Yine de artık yapılması gereken şeyler vardı ve personelden sır saklamak istemiyordu.

Artık sır kalmadı.

Gözleri toplanan kalabalığın üzerinde gezindi; göz ucuyla yeşili gördü ama belli etmek istemedi. Yine de bakışları diğer demircilerle birlikte kenarda duran Hakon'a takıldığında kalbi *pıt pıt atmaya* başladı.

Kûrsünün tepesinde, babasını görmeye çok alışık olduğu bir yerde yalnızdı ama Hakon'un görüntüsü ona huzur veriyordu.

Ellerini arkasında kavuşturan Aislinn, annesinin eğitiminin kendisine rehberlik etmesine izin verdi. Topluluk önünde konuşmaktan hiç hoşlanmamıştı ama bu onun çalışanlarıydı, her gün gördüğü insanlardı. Hepsinin önünde aynı anda durmaktan hoşlanmıyordu ama bunu ondan duymayı hak ediyorlardı.

"Herkes iyi günler. Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim. Hepinizi son gelişmeler hakkında bilgilendirmek istedim." Daha önce ona tüm dikkatini vermeyenler şimdi vermişti ve büyük salonun atmosferi onun sert ve ciddi duruşunu görünce serinledi. "Hepinizin bildiği gibi, kardeşim Jerrod'un unvanı ve mirası geçen sonbaharda elinden alındı. İşlediği suçların cezasını çekmek üzere Koğuş'a gönderildi. Yaz aylarında Koğuş'tan kaçtı ve kendisinden bir daha haber alınamadı. Dün gece, kardeşimin Dundúran'ı geri almak üzere paralı askerlerden oluşan bir güç toplamak için kendi adını ve gelecekteki iyilik vaatlerini kullandığına dair istihbarat aldım."

Çalışanlar arasında gergin bir mırıltı yayıldı, endişeli gözler ondan komşularına ve geri dönüyordu. Onları gafil avlamıştı ama kendisi de buna inanmakta güçlük çekiyordu.

Jerrod'un Ward'dan kaçması onu şaşırtmamıştı. Hayatını onun için başkalarının geri kazanmasını istediğini öğrenmek de şaşırtmamıştı. Yine de paralı askerlere gitmesi şok ediciydi - kendini tehlikeye atıp çok daha sert, çok daha çaresiz insanların arasına karışması... Jerrod'un kendisi de aynı derecede çaresizdi.

Çaresiz bir Jerrod tehlikeli biriydi.

Neden bir yerlerde kendine yeni bir hayat kurmadı ki?

Dundúran'dan, Koğuş'tan uzakta, ailesinin başına daha fazla dert açmayacağı bir yerde.

Bu Jerrod gibi değil.

Hayır, değildi. İşte bu yüzden Aislinn şimdi personelinin önünde duruyordu. Proaktif olmak ve korkuları yatıştırmak istiyordu. Varis olarak halkını ve konumunu savunacaktı. Onlara liderlik edecek kişinin kendisi olduğunu kanıtlayacaktı.

Bununla ilgili her şey onu korkutsa bile.

"Bunu sizi korkutmak için söylemiyorum. Birçoğunuz yıllardır babam ve benim için sadakatle çalıştınız ve hepiniz bunu bilmeyi hak ediyorsunuz. Bu devam eden bir durum ve bir karar vermeden önce daha fazla bilgi almak istiyorum. Babamı eve dönmesi için çoktan gönderdim."

Personelin gergin enerjisi arttı ve Aislinn onlara bir an verdi. Bunun ne büyük bir şok olduğunu anlıyordu; Dundúran, Aislinn doğmadan önce saldırıya uğramamıştı. Çalışanların çoğu bir saldırı hatırlamıyordu.

Şehir tehdit altındayken. Kendi babası, Darrowlands'ı ne kadar güvenli ve emniyetli hale getirdiğinden, sınır bölgelerinde tehlike aramak zorunda kalmıştı.

Bir adım öne çıkarak, "İşe yarayabilecek herhangi bir bilginiz varsa, lütfen öne çıkın. Jerrod'un fazla bir gücü olduğundan şüphelenmiyoruz ve bundan hiçbir şey çıkmayabilir. Her şey normalde olduğu gibi devam edecek. Sonbahar konseyi toplantısı üç gün sonra yapılacak ve konukların yarın gelmeye başlamasını bekliyoruz."

Personelden bir iç çekiş sesi duyuldu ve Aislinn halkının toparlandığını görmekten gurur duydu. Tehlike henüz kapılarına dayanmamıştı, eğer geldiyse bile, normalliği sağlamak korkuları yatıştırmak için uzun bir yol kat edecekti.

"Bugün Kaptan Aodhan'la konuşacağım, herhangi bir endişeniz olursa lütfen ona ya da bana gelin. Şimdilik bu haberi kale duvarları içinde saklayın. Gitmeden önce, bana ve aileme verdiğiniz hizmet için hepinize teşekkür etmek istiyorum. Her biriniz Dundúran'da önemli bir görevi yerine getiriyorsunuz ve yaptığınız her şey için minnettarım." Ve başını sallayarak onları görevlerine geri gönderdi.

Personel toparlandı ve birkaçı ona iyi dileklerini ilettiler. Aislinn kürsüden indi ve daha gergin olan birkaç personelle görüştü, onlara her şeyin yolunda olduğunu ve herhangi bir haberi paylaşmak için onları tekrar arayacağını söyledi.

Kalabalık kalenin içine doğru dağılırken Kaptan Aodhan, Brenna ve Fia öne çıktılar ve Aislinn'in istediği gibi kaldılar. Aislinn, Brenna'nın omzunun üzerinden, kapıya doğru sadece birkaç üstünkörü adım atmış olan Hakon'un oyalandığını gördü.

Yanında diledi ama şimdilik bir şey yoktu. Tek yapabildiği, dikkatini etrafında toplanan gruba çevirmeden önce küçük bir gülümseme sunmaktı.

"Kaptan, Brenna, ikinizle de konuşmak istiyorum, lütfen. Beni takip edin."

Aislinn küçük gruplarını büyük salondan çalışma odasına doğru götürdü. Sinirleri onu ve her birinden ne istediğini kemiriyordu ama çenesi yukarıda ve omuzları geride, sabit bir tempoda yürümeye devam etti.

Ancak çalışma odasına yaklaştıklarında bir sorun olduğunu fark etti. Kitaplar ve çizim aletleriyle dolu çalışma odasına hepsini sığdıramazdı. Yavaşlayarak durduğunda Aislinn'in yanakları kızardı.

Kaptan Aodhan'ı orada, kitap yığınları ve dağınık kâğıtlar arasında hayal etmek bile gülünçtü. Parlayan göğüs zırhı ve kısa kesilmiş saçlarıyla metanetli savaşçının yanında, onun çalışma odası neredeyse çocukça görünüyordu.

"Babamın çalışma odasını kullanacağız," diye karar verdi ve onları çok daha büyük olan odaya götürmek için döndü.

Burası tanıdık bir yerdi ve Kaptan Aodhan onlara kapıyı açtıktan sonra içeri girdiğinde deri ve odun yağı kokusuyla rahatladı. Çalışma odasındaki geniş, koyu lekeli masada ve koyu yeşil minderlerde babasının varlığı hissediliyordu. Kitaplıkları düzenli, haritaları ve aletleri düzenliydi.

Bu odaya girmeye o kadar alışmıştı ki, ağır masanın etrafından dolaşıp babasının sandalyesine oturmak ona yabancılik çektiriyordu.

Aislinn avuçlarını sandalyenin kollarındaki yuvarlak kulpların üzerinde gezdirdi ve babasının Liege Darrow olarak geçirdiği yıllar boyunca bu kulplarda açtığı oyukları hissetti.

Çok erken, diye ağladı kalbi. Onun yerini ya da unvanını istemiyordu. Henüz istemiyordu.

Yine de bunların hiçbirisi onun durumunu değıştirmede.

Aislinn sandalyeyi masaya yaklaştırdı ve ellerini masanın serin yüzeyine koydu.

Masanın etrafında toplandıklarında Brenna, "Onlara söylemek akıllıca mıydı?" diye sordu. "Haber şüphesiz şehre ulaşacaktır. Dillerin sallanmasının bir yolu var."

Aislinn gözlerini kırıştırdı ve bu konuda personele yalan söyleyebileceğini ya da en azından sessiz kalabileceğini fark etti. Açıkçası bu hiç aklına gelmemişti. Bilmeyi hak ediyorlardı.

"Onlara yalan söylemek istemiyorum," dedi Aislinn.

Sorcha, "Daha sonra, Jerrod kapıdayken öğrenirlerse Aislinn'e iyi gözle bakmazlar," diye karşı çıktı.

Brenna nefesinin altında, "*Leydi* Aislinn," diye düzeltilti.

"Bilmeleri gerektiğini düşündüm. Ve... eğer kale içinde Jerrod'a karşı bir sempati varsa, en iyisi bunu bir an önce öğrenmeleri."

"Kesinlikle leydim," diye onayladı Kaptan Aodhan. "Tetikte olacağız. Ayrıca bu yüzden en az iki muhafızın her zaman yanınızda kalmasını tavsiye ediyorum."

Aislinn tartışmak için ağzını açtı, elbette kalenin içinde güvendeydi ama az önce birinin onu Jerrod'a ihbar edip etmeyeceğini görmek için beklediğini itiraf etmemiş miydi?

Hakon'u göremeyeceğim. Seyirci olmadan olmaz.

Şövalyelerine sağduyulu olmaları konusunda güveniyordu ama içinde bulunduğu durum giderek daha tehlikeli bir hal alıyordu. Aislinn Brenna'nın uyarısını hatırlamadan edemedi

Darrowların diğerk halklarla bu kadar samimi görünmesi hakkında. Kılıç ustalarının ve çalışanlarının bunu umursayacak kadar bağınaz olmayacağına inanmak istiyordu ama şatonun hanımefendisinin demircinin yatak odasına gizlice girmesinin en azından dedikoduya neden olmayacağını düşünmek saflıktı.

Aislinn bu acı gerçeğı güçlölkle ve ağır bir yürekle yuttu. "Ve artık bütün bir gün ortadan kaybolmak yok," diye ekledi Brenna.

Aislinn dudaklarını büzererek, "İki muhafızı kabul ediyorum. Şimdilik, olası bir tehdit olduğunu bilmediğimiz sürece geride dursunlar. Temkinli olmalıyız, paranoyak değil."

Yüzbaşı Aodhan sertçe başını salladı. Aislinn onun sadece yatak odasından yemek salonuna yürürken bile etrafının altı şövalye tarafından sarılmasını tercih edeceğini biliyordu ama Aislinn böylesine bariz bir savunma gösterisinden rahatsız olmuştu. Jerrod'dan korkmuyordu ve onun yüz fersah öteden günlük hayatını dikte etmesine izin vermeyecekti.

"Sonunda bunların hiçbirine gerek kalmayacağını umuyorum, ancak sayıları tamamlamaya yardımcı olmak için yeni işe alımlar aramak faydalı olabilir."

"Evet leydim. Ayrıca devriyeleri arttıracam ve gafil avlanmayacağımızdan emin olmak için birkaçını kırsal bölgelere göndereceğim."

Aislinn başını salladı. "İnsanların korkmasını ya da ağır bir el hissetmesini istemiyorum ama dediğin gibi uyanık olmalıyız. Jerrod'a sempati duyan biri var mı bilmek istiyorum. Planının suya düşeceğini umuyorum ama eğer herhangi bir güç toplamayı başarırse, içerde de bir tehdide sahip olamayız."

"Böyle bir şey olmayacak leydim, içiniz rahat olsun. İnsanlar kendilerine iyi davrananlara sadıktır. Haddimi aştıysam özür dilerim," dedi Kaptan Aodhan yumruğunu kalbinin üzerine bastırarak, "ama hepimiz kardeşinizi hatırlıyoruz. Siz varis ilan edildiğinizde Darrowland halkı sevinçten havalara uçmuştu; kimse yerinize başkasının geçmesini istemeyecektir."

"Teşekkür ederim kaptan." Kaptanın sözleri karşısında Aislinn'in kalbi minnettarlıkla çarptı.

Kaptan Aodhan eğilerek, "Bunu atlatacağız leydim," dedi.

"Haklısınız. Atlatacağız."

Birkaç kelime daha ettikten sonra kaptan, Aislinn'i biraz daha kendinden emin bir şekilde arkasında bırakarak görevlerini yerine getirmek üzere ayrıldı.

Aislinn şiddet ve kan dökmekten başka bir çözüm bulmak için ne kadar zamanı varsa kullanacaktı. Biraz şansla, babası daha eve dönmeden bir çözüm bulabilirdi.

Alternatif, sadece çalışanlarının değil, kendi çalışanlarının da sadakatini test etmektir.

İnsanlar. Dundúran'ı savunmak için bir güç çağırmak, babasının bile hiç yapmak zorunda kalmadığı bir şeydi. Yetkisi ve babasının mührü vardı ama çiftçilerden baronlara kadar tüm halkının sadakatine sahip miydi?

Bilmiyorum.

Aislinn daha önce insanları tanıdığını ve onlara güvenebileceğini düşünmüştü ama yanıldığı kanıtlanmıştı.

"Brenna."

Chatelain bir adım öne çıktı, yüz ifadesi her zamankinden da kapalıydı. Bu okunamayan yüz Aislinn'i pek çok kez üzmüştü. Kendi yorumuyla baş başa kaldığında, sık sık Brenna'nın onu hayal kırıklığına uğrattığını, ona kızdığını düşünürdü.

Artık o kadar da önemli değildi. Acı hâlâ oradaydı ama Aislinn'in tutunduğu soğuk öfkenin altına gömülmüştü.

"Leydim?"

"Kalede olup biten her şeyi bilmem gerekiyor. Jerrod hakkında sempatik konuşmalar varsa. Babamla ya da benimle ilgili bir hoşnutsuzluk varsa. Her şeyi."

"Evet, leydim."

"Bu senin için de geçerli, Brenna."

Kaşları soğuk bir şekilde kalktı. "Ben mi?"

"Jerrod'un uzun zamandır favoriniz olduğunu biliyorum. Onun için hissettiklerini biliyorum..." Aislinn sıkışan boğazını zorladı. "Sevgili olduğunu biliyorum. Ama yapmayı planladığı şey hepimizi tehlikeye atıyor. Umarım bu sefer sana güvenebilirim."

Brenna'nın dudakları inceldi ve Aislinn bir an için klasik, sert bir azar işitmek üzere olduğunu düşündü. Brenna gururlu bir kadındı ve kendini ve pozisyonunu en yüksek standartlarda tutuyordu. Sadakatinin sorgulanması şüphesiz aşağılayıcıydı.

Yine de Brenna, Jerrod'un yaptığı çoğu şeyin yanına kâr kalmasına izin vermişti. Aislinn'i her zaman azarlıyor ya da kınıyordu ama Jerrod hiçbir yanlış yapmıyordu. Belki de Jerrod ailesinden ya da Brenna'dan herhangi bir sonuçla karşılaşsaydı, her şey farklı olabilirdi.

Belki de ebeveynleri Aislinn'e sadece hayatta kalması için değil, farklı zihniyle başarılı olması için gerekenleri sağlamakla bu kadar meşgul olmasalardı, oğullarının dönüşmekte olduğu öfkeli ve kıskanç çocuğu görebilirlerdi. Bunu ilk fark eden Brenna oldu ve onu şımartarak

Ona ailesinin gösteremediği sevgiyi gösterdi. Bir şey istediğinde Brenna'ya giderdi. Bir şey alamadığında, Brenna'ya giderdi.

Brenna onu affetti. Brenna onu sevdi. Sevilebilir ya da nazik olmadığı zamanlarda bile.

Ona Róisín ya da Aislinn'den daha çok annelik yapmıştı. Bu yüzden Aislinn suçluluk duygusunu gömmek ve şimdi sormak zorundaydı.

Brenna, "O sadece aptal bir çocuk," dedi. "Eminim yakında vazgeçecektir."

"Benim umudum da bu. Ama bir şeyi gerçekten istediğinde nasıl olabileceğini ikimiz de biliyoruz." Aislinn sık sık onun bu coşkusunu hiçbir zaman Dundúran'a ve görevlerine adanmışlığa dönüştürmediğinden yakınırdı. Tek fikirli ve kararlı olabilirdi ama bunun karanlık tarafı, yine de istediğini elde edemediği zaman ortaya çıkıyordu. Hayal kırıklığı çirkin ve acımasızdı ve Sorch'a'nın çilesi de bunun kanıtıydı.

"Kardeşinizin zor bir hayatı oldu."

Sorch'a sesli bir şekilde alay etti.

Aislinn cevabını içinde tutmak için dilini ısırdı. Tüm ayrıcalıklarına ve konumuna rağmen Jerrod'un işinin hiç de kolay olmadığı doğrudu. Yaptığı şeyi neden yaptığını gösteren pek çok neden vardı.

Ve yine de-

Brenna, "Yine de bu, ailesini ve evini tehdit etmek için bir mazeret olamaz," dedi.

"Gerçekten de öyle." Aislinn koltuğunda arkasına yaslandı ve Brenna'nın doğru söyleyip söylemediğini değerlendirmeye çalıştı. Öyle olduğunu düşünüyordu ama yine de daha önce de pek çok şey düşünmüştü.

Risk şimdi yanılmak için çok yüksekti.

". Öğrendikleriniz hakkında beni bilgilendirin."

"Elbette." Hızlı bir reveransa dalan Brenna oradan ayrıldı.

Chatelain arkasında huzursuz bir sessizlik bıraktı.

"Ona göz kulak olmanı istiyorum," dedi Aislinn Fia'ya usulca, sanki Brenna duvarların arkasından duyabilirmiş gibi fısıldayarak.

"Evet, ."

"Tüm bu izleme ve raporlama gerekli mi?" diye sordu Sorch'a.

"Umarım değildir," diye yanıtladı Aislinn. "Ama Jerrod'dan hoşlanan birkaç kişi vardı." "Konumunuzu tehdit edecek kadar değil," diye ısrar etti Fia.

"Senin halkın

Sadıksınız leydim. Kardeşiniz varırken ve şimdi onlar için neler yaptığınızı gördüler. Kimin daha iyi bir lider olacağını anlıyorlar."

"İnsanlar paralı askerler getirdiğini duyduğunda pek popüler olamaz.

Kader böyle bir şehre neler yapabileceğini bilir," diye ekledi Sorch'a.

Bu düşünceyle midesindeki dehşet çukuru biraz daha genişledi. Fates, Jerrod'un toplayabileceği paralı askerlerin Dundúran'a ve halkına yaklaşmasına izin veremezdi. Jerrod'un vaatlerini yerine getirecek kadar çaresiz olan herkes şehri yakıp yıkacak ve geride hiçbir şey bırakmayacaktı.

"Hasta görünüyorsun." Sorch'a masanın etrafından dolandı ve onun omzuna rahatlatıcı bir el koydu. "Her şey yoluna girecek. Göreceksin. Darrowlands halkı sana sadık."

Öyle olmasını ummak zorundaydı.

Yanılmanın sonuçları katlanılamayacak kadar ağırdı.

OceanofPDF.com

Artık onun için bir önemi yoktu ama Aislinn'in Brenna'nın bugün kendisiyle gurur duyacağından hiç şüphesi yoktu. O günkü konsey toplantısına hazırlanmak için erkenden uyanan Aislinn, Fia ona uygun bir elbise seçip saçlarını inci iğnelerle tutturulmuş örgüler ve bukleler halinde örerken sabırla oturdu. İnciler ve akuamarinlerle süslü hilal kumaşından bir başlık saçlarını yüzünden uzakta tutuyordu ve boğazına takılı olan evinin altın ok ve kılıç nişanına uzun bir inci dizisi eşlik ediyordu.

Aynada kendine bakan Aislinn'in aklına gelen ilk düşünce, *anneme benzediği*di.

Bu kesinlikle kötü bir şey değildi. Ne zaman böyle bir durumla karşılaşsa, zarif Leydi Róisín'i mümkün olduğunca taklit etmek isterdi.

Yine de yansıması sinirlerini bozuyordu; kendisi gibi görünmüyordu.

Şimdilik böyle olması gerekiyordu.

Fia, Sorcha ve iki muhafızıyla birlikte konsey salonuna doğru yürürken inciler serin, küçük his noktaları sunuyordu. Rahatsız edici değildi ama neredeyse dikkat dağıtıcıydı. Aislinn kendi kendine bunu bir zırh, savunmasız iç organlarını koruyan bir kabuk olarak düşünmesini söyledi.

Bırakın kabuğu görsünler ve yargılasınlar.

Sorcha başıyla onayladı, Fia da küçük bir gülümsemeyle kapıya doğru ilerledi. Korumaları kapıları ardına kadar açtı ve Aislinn nefesini tutarak içeri daldı.

Toplanan vassallar ve senyörler onun girişiyle birlikte sessizliğe büründü, ancak kızgınlıkla karşılanmak yerine havada ağır bir beklenti vardı. Varis ve ikamet eden tek Darrow olarak, bu toplantı onsuz başlamadı.

Sadece bir adım atarak uzun masanın başındaki koltuğa doğru ilerledi. Fia onun yanında ve hemen arkasında durdu, daha sonra ihtiyaç duyabileceği belgeleri tutuyordu. Sorcha diğer senyörlerle birlikte ayakta duracak bir yer buldu, konsey masasının etrafındaki koltuklar toplantıya katılan en kıdemli soylular için ayrılmıştı.

Aislinn masanın başında durdu ve olabildiğince çok kişiyle göz göze gelmeye çalıştı. Padraic Bayard da oradaydı elbette, Dundúran'ı ziyaret etme fırsatını asla kaçırmazdı. Earl Starley de gelmişti, şüphesiz Leydi Lisbet'i görme umuduyla. Baron Morraugh maalesef gelmemişti ama karısının ölümünden sonra malikânesinden kaçmak için bahane aradığı söylenirdi. Yaz toplantısında bulunmayan birkaç vasal ve senyör de şimdi buradaydı ve toplam sayı en az elliye ulaşmıştı ki bu sayı geçen toplantıdakinden çok daha fazlaydı.

Mirasçının kıvranışını görmeye gel.

Aislinn düşüncenin bundan daha ileri gitmesine ve yüzünün kızarmasına izin vermedi.

Annesi, "*Asla vermek istediğinden fazlasını almalarına izin verme,*" derdi.

Tam yerine oturmak üzereydi ki kapılar tekrar açıldı.

Muhafızlarından biri odaya doğru eğildi. "Leydim, orada..."

Aislinn siyah bir pelerinin dalgalandığını gördü. Nabzını tekmeleyerek, hissettiğinden daha büyük bir güvenle, "Evet, içeri alın onu," dedi.

Bir süre daha tereddüt ettikten sonra muhafız kapıyı açtı ve Allarion içeri girdi.

Odada bir nefes sesi yankılandı.

"Leydim, bunun anlamı nedir?" diye sordu Leydi Lisbet, endişesi ve şişkin gözleri toplananlar adına konuşuyordu.

Aislinn bunun yerine, "Lord Allarion, buraya hoş geldiniz," dedi.

Allarion eğilerek, "Teşekkür ederim leydim. Burada saygın meslektaşlarımla arasında bulunmaktan onur duyuyorum."

Bir dağ kedisininki kadar sessiz olan ayak sesleri, konsey odasının mükemmel sessizliğinde gök gürültüsünü andırıyordu. Sorcha'yı kalabalığın arasından hızla çekip aldı ve duvarın dibine, onun yanına yerleşti. Aislinn onun tüm bu gösteriyi eğlenceli bulmuş olabileceğini düşünse de, o sersemlemiş konseye yumuşak bir ifadeyle baktı.

Aislinn yerine oturdu ve ellerini cilalı masanın üzerinde birleştirdi. Başka kimse kıpırdamayınca onlara, "Lütfen yerlerinize oturun ve başlayalım," demek zorunda kaldı.

Sandalyeleri olanlar, dikkatlerini uzun süre başka yöne çevirmeye cesaret edemiyorlarmış gibi, bakışları Allarion ile onun arasında gidip gelerek yerlerine çöktüler.

"Lord Allarion Scarborough mülkünün mülkiyetini ele geçirdi. Dolayısıyla bu toplantıya katılmaya hakkı vardır."

Birkaç meclis üyesi ona aval aval bakarak oltaya takılmış balıkları hatırlattı. Şaşkınlıklarıyla birkaç dakika daha geçirmelerine izin verdi ama sonunda sabırsızlığı galip geldi.

İşimize bakalım ve .

"Şimdi, senin gibi-"

"O bir *Fae!*" diye ısrar etti Padraic Bayard, için ayağa kalkarak. "Evet, lordum. Biliyorum."

"... yapmamalı..." Bayard, Aislinn'in son derece aptalca bulduğu bir kaçatma hareketini söz konusu fae'ye yöneltti.

"Hepinizin bildiği gibi, Kral Marius'un diğer halkları topraklarımıza katmak için onaya sahibiz. Senet Allarion'da, ben ve babam tarafından imzalandı."

"Ama leydim," dedi güneydeki vasallarından Baron Burgoyne, "bir başkasına böyle haklar tanımak..."

"On yıllardır kimse Scarborough üzerinde hak iddia etmedi ya da burayı istemedi. Allarion araziyi işgal edip restore ederek bize bir iyilik yapıyor. Dahası, satış Dundúran'ın bu yılki aidatlarını karşılamasına yardımcı oldu. Kardeşimin icabına bakıldıktan sonra, bu ve geçen yılın aidatları arasındaki farkı size vereceğim."

Bu da ilgi dolu mırıldanmalara yol açtı. Babasının bazen söylediği doğrudu: *"Para konuşur, ağzı olmasa bile."*

"Şimdi," diye devam etti, "bu konuda daha fazla tartışma duymayacağım. Darrowlands'daki öteki halk, toplumlarımıza entegre olmak için çok çalıştı. Tüm anlatılanlara göre, onlar iyi komşular. Babam Darrowlands'ı her zaman herkes için bir özgürlük ve haysiyet diyarı olarak destekledi. Buna insanlar ve diğer halklar da dahildir."

"Ama bir fae..." diye mırıldandı Earl Starley. "Onlar sadece kraliçelerine sadıktır." "İzin verirseniz?" Bir adım öne çıkan Allarion, Aislinn'in onaylarcasına başını sallamasını sonra, "Hepsi kraliçeye sadık değildir. Onun sarayında muhalefet var. Bu entrikalardan uzak bir hayat istedim ve Scarborough gibi huzurlu ve iyi bir yer bulduğum için minnettarım. Kendimi kraliçeye adadım."

Darrow'a ve varise sadakatle bağlıyım, tıpkı sizin gibi."

Allarion yanındaki yerini alırken ardında şaşkın bir sessizlik bıraktı

Sorcha, onun konuşması karşısında gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Boğazını temizleyen Aislinn, "Teşekkür ederim Lord Allarion. Şimdi başlayalım mı?"

Birkaç mırıltı ve hoşnutsuz homurdanma onun sorusunu karşıladı, ama sonuçta konsey kararını verdi.

Fia her zaman yaptığı gibi onun için notlar alırken, Aislinn onları toplantı boyunca yönlendirdi ve bir kez görevlerini yerine getirdikten sonra toplantının tanıdık ritmini buldu. Rapor edilmesi gereken hasatlar, müzakere edilmesi gereken kış sürüşü alanları ve karara bağlanması gereken ceza davaları vardı. Endişe verici bir şekilde, margravlar pazar kasabalarındaki hırsızlık olaylarında artış olduğunu bildirdiler.

"Kış yaklaşırken bu tür artışları sık sık görmüyor muyuz?" Aislinn sordu.

"Biliyoruz leydim," dedi Margrave Holt, Aislinn'den bile genç, güzel bir kadındı ve henüz on yaşındayken annesinden sorumluluğu devralmıştı. "Ama bu normalde beklediğimizden daha erken oldu. Bu hızla devam ederse, çiftçilerimin çoğu bu kış zorlanacak."

"Neden böyle bir artış olduğuna dair bir fikriniz mi?"

Margrave Holt sanki fikrini söylemeyi beklemiyormuş gibi gözlerini kırıştırdı. Aislinn de gözlerini kırıştırtarak bekledi. Ondan başka kim daha iyi fikir verebilirdi ki?

"Şeriflerim sınır bölgelerinde huzursuzluk olduğundan şüpheleniyor. Ork bölgelerinden gelen söylentilere göre, şeflerinden biri Pyrrossi akınlarını kontrol etmek için onları tek bir bayrak altında birleştirmeye çalışıyor. Bu ve babanızın çabaları, normalde sınır bölgelerinde saklanacak olanları daha da kuzeye itiyor olabilir."

İlginç. Eğer bu doğruysa, babasını eve çağırmak ve stratejisini yeniden değerlendirmesini sağlamak için bir neden daha vardı.

"Siz burada Dundúran'dayken, sorun ve bunun şüpheli nedenleri hakkında bir rapor yazmanızı isteyeceğim. Bu bilginin başkente ulaşmasını sağlayacağım. Eğer Pyrros ve orklar birbirleriyle savaşmak istiyorlarsa, Eirea hazırlıklı olmalı."

"Elbette leydim."

"Döndüğünüzde lütfen şeriflerinizden alabildiğiniz bilgileri toplayın ve etkilenen çiftçilere tazminat ödenmesini sağlayın. Güç gösterisinin yardımcı olacağını düşünüyorsanız bölgedeki devriye sayısını da arttırabiliriz."

Margrave Holt rahatlamış bir şekilde sırttı. "Olur, leydim. Teşekkür ederim." "Güzel. Ayrıca suçüstü yakalanan herkesi kış boyunca tutabilirsiniz,

ve bahar aylarında herhangi bir davaya bakacağız."

Bu diğer margravların da onayını aldı ve toplantının havası ısındı. Önümüzdeki kışı ve baharda yapılması planlanan büyük inşaatları konuştular.

Toplantıdan korkmasına rağmen, Aislinn yaklaştığını gördüğü sonu dört gözle beklemiyordu. Titremelerini engellemek için ellerini sıkıca birbirine kenetledi ve toprak sahiplerini dinlemek mide bulantısının en kötüsünü uzak tuttu.

Yine de, sorunlar azaldıkça ve toprak sahipleri yaklaşan ziyafet beklentisiyle kapıya bakmaya başladıkça, Aislinn bundan daha fazla kaçınamayacağını biliyordu.

"Konuşmamız gereken son bir şey var."

Vassallar koltuklarına geri yerleşti, ancak dikkatlerinin sadece yarısını tuttuğunu söyleyebilirdi.

"Kardeşim Jerrod'un Caledon sınırı boyunca bir paralı asker gücü oluşturmaya çalıştığına dair güvenilir bilgiler aldım. Amacı bu gücü yürütmek ve Dundúran'ı geri almak."

Odadaki hava soğudu, toplanan toprak sahipleri şok içinde bakıyordu.

"Bundan ne çıkacağını bilmiyoruz, eğer bir şey çıkacaksa. Jerrod'un sadece takas edebileceği bir ismi var. Daha fazla bilgi arıyorum ve babamın dönmesi için çoktan haber gönderdim. Bununla birlikte, ihtiyaç duyulması halinde, Darrowlands'ı savunmak için gönderebileceğiniz tüm güçleri göndereceğinize güven umuyorum."

Margrave Holt, "Elbette yapacağız leydim," gecikmedi.

Baron Morraugh, "Bir lord neredeyse kırk yıldır kuvvet toplamadı," dedi.

"Ve umalım ki bu doğru olarak kalsın. Jerrod'un kendisine çok büyük bir güç toplayabileceğine inanmıyorum ama hazırlıklı olmak istiyorum. Ayrıca hepinize karşı dürüst olmak istiyorum. Daha fazla bilgi olduğunda paylaşacağım."

Kalbi göğsünde bir tür tepki beklerken sızlıyordu.

Toprak sahipleri baktılar, daha kıdemli baronlar ve kontlar şüphesiz ne kadar katkıda bulunmalarının istenebileceğini hesaplıyorlardı. Aislinn böyle bir emrin popüler olmayacağını biliyordu -belki de aidatların artırılmasından bile daha fazla.

Yine de Darrowlands'ın varisi olduğu ve buradaki herkesin babasına sadakat borcu olduğu gerçeği değişmedi. Dundúran'ı savunmak için güçlerini toplayabilirdi.

Asıl soru, kaçının gerçekten cevap vereceğiydi. Aislinn'in midesi acıyla burkuldu.

Jerrod vasallar arasında popüler değildi ama yıpratma stratejisini seçebilecek birkaç kişiden fazlasını tanıyordu. Kimin tarafının galip geleceği belli olana kadar savaşmak. Belki de Jerrod'un tarafını tutacak kadar ondan hoşlanmayanlar bile vardı.

Aislinn toplanan toprak sahiplerine baktı, içindeki korku giderek ağırlaşıyordu.

Bilmiyordu. Kimi destekleyeceklerini kesin olarak söyleyemezdi. Burada bulunan elli kadar kişiden sadece onundan emindi.

Babası olsaydı, elbette herhangi bir soru olmazdı, ama bu babasıyla ilgili bir soru değildi.

"Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim," dedi Aislinn. Ayağa kalktı ve diğerlerine de kalkmaları için izin verdi. "Bununla hiçbirinizi endişelendirmek istemiyorum, sadece bilgilendirmek istiyorum. Dundûran kendisine yönelik her tehdidi karşıladı ve ezdi. Yine öyle olacak."

Earl Starley onu şaşırtarak, "Bundan eminiz leydim," dedi.

"Teşekkür ederim lordum." Gülümsemeye zorlayarak kapıları işaret etti. "Şimdi, sanırım ziyafeti hak ettik."

Toprak sahipleri gürültü, mırıltılar, inilti ve çatırdayan eklemlerle patladı. Telaşsız bir şekilde kapıya doğru ilerlediler, gruplar bir araya geldi ve her seferinde iki ya da üç kişi konsey odasından çıkarken sohbet ettiler.

Aislinn, birkaç margrave'in yanı sıra daha genç ve deneyimsiz birkaç yeoman'dan da sorular aldı.

"Sadece ben, karım ve bebeğim var," dedi kuzeyden gelen Samson Brightweather. "Çok fazla katkıda bulunamam ama belki bir at verebilirim?"

Bu teklif karşısında duyulanan Aislinn hemen onu rahatlatmaya çalıştı: "Lütfen kendinizi üzme. Soylular ve diğer toprak sahipleri, ihtiyaç duyulması halinde takviye gönderecek olan hizmetkârlar tutarlar. Siz kışa hazırlanmaya odaklanın."

Samson rahatlayarak, "Teşekkür ederim," dedi.

O ve kalan toprak sahipleri nihayet ayrıldıklarında, Aislinn koltuğuna yığıldı ve kendi kendine iç geçirdi. Kaskatı kesilmiş parmaklarını güçlükle oynatabildi ve titreyen ellerini eteklerinin arasına sakladı.

"Yardımcı olabilirim," dedi Allarion, Sorcha'yla birlikte bir adım öne çıkarak. "Yeni evimi savunmaya hazırım. Ama sizi uyarmalıyım, büyülerim

hala...kararsız. Şimdilik, korkarım ki sadece kılıcımı sunabilirim."

"Bu çok cömertçe. Umarım teklifinizi kabul etmek zorunda kalmam, ama..."

"Kardeşiniz hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama bildiğim bir şey var ki, kendilerinden bir şey çalındığını hissedenler bunu bırakmakta zorlanırlar. Kardeşinizin daha akıllı olduğunu umalıyım."

Aislinn onaylarcasına zayıf bir gülümsemeyle yetindi ama kendi endişesinin yüzünden okunmasından korkuyordu.

Jerrod o kadar da akıllı değildi. Kaçıp paralı askerlerden yardım istemesi bile ne kadar aptal olabileceğini gösteriyordu.

Hayır, Aislinn'in endişelendiği şey onun aptallığının hepsine ne kadara mal olabileceğiydi.

"Umut edelim," dedi. Boşuna olsa bile.

Bildiği tek şey, Jerrod'un aptallığının kendisine, babalarına ve Darrowlands halkına zarar vermesine son kez izin verdiğiydi. Kardeş olsun ya da olmasın, kan bağı olsun ya da olmasın, Aislinn'in işi bitmişti.

Hakon, Orek'le birlikte demirci dükkânının saçağının altında durmuş, kaldırım taşlarına sıçrayan yağmuru izliyordu. Çocuklardan birinin mutfaktan getirdiği sıcak elma şarabının tatlılığı ağzını ısıtıyor, yağmurun nemli serinliğine karşı bir kontrast oluşturunuyordu ama Hakon yanmayı neredeyse hiç hissetmiyordu.

Yağmur ağır tabakalar halinde yağıyor, bailey'nin hemen karşısındaki kale duvarlarını gizliyordu. Sağanak yağmurun sesi Hakon'un kulaklarını kalın bir uğultuyla doldurdu ve gri rutubet ruh haliyle eşleşti.

"Aislinn yemek salonuna pek gelmiyor. Yemek yemiyor," dedi arkadaşına ork dilinde. Yeni ork demircisi Edda onları anlayabilse de, şiddetli yağmurun sözlerini körelteceğini düşünüyordu - eğer coşkulu çekiç sesleri zaten köreltmediyse.

Orek , "Kadınlar onunla ilgileniyor," diye güvence verdi.

Yapabildiğim kadar iyi değil. Hakon onun gözlerinin ve ağzının etrafındaki gerginliği gördü. Taşıdığı yükler onu ezmeye başlamıştı ve bir kenarda durup bunu izlemek zorunda kalmak onu çıldırtıyordu.

Sorcha'nın yanında olması onu biraz olsun rahatlatmıştı. O ve Orek, Aislinn'e ihtiyacı olan her konuda yardımcı olmak için şimdilik kaleye yerleşmişlerdi. Çoğunlukla Sorcha'ya eşlik ediyor gibi görünüyorlardı; Orek ihtiyaç duyulan her yerde yardımını ve kas gücünü sunuyordu ama çoğunlukla Hakon'la birlikte demircide kalıyordu. Yanında Fia da vardı; hizmetçi daha çok bir senyör ve haberci gibi davranıyordu. Aislinn her zaman en az iki şövalye tarafından korunurdu, her ne kadar açık ya da yakın olmasalar da.

Görevlerimi yerine getirmek için çok fazla insan var. Onu rahatlatmalıyım. Onu korumalıyım. I...

Bu bir dostun hakkı ve göreviydi.

Yine de onun eşı değildi. Gerçekten değildi. Kalbinde ve zihninde elbette öyleydi. Ama bu bağı ona hiç açıklamamıştı. Onun iddiasını asla kabul etmemişti.

Kumar oynamış ve kaybetmişti.

Her yerde korumalar ve Jerrod'un entrikalarının duyurulmasından sonra şüpheyile dolup taşan personel yüzünden onu görmek için fırsat bulamıyordu. Olmaması gereken bir yerde olduğu fark ediliyordu. Eskiden olduğu gibi odasına gelirse muhafızları onu itaatkâr bir şekilde takip ederdi.

Dillere düşmekten korkmuyordu ve sır olarak saklanmanın onu rahatsız etmediğini söylerse yalan söylemiş olurdu. Yine de Hakon kaybedecek her şeyi olanın o olduğunu anlıyordu ve onun için bir yük olmayı asla kabul edemezdi. Eğer uzak durmak onun için daha güvenliyse, bunu anlıyordu.

Bundan

hoşlanmadı. Bunu istemedi.

Ayrılığın neden olması gerektiğini anlıyordu ama bu, onun yanında olmamasının onu delirtmediği anlamına gelmiyordu. Bütün gün ve her gece, yerine getirilmemiş eş bağı bağırsaklarını pençeledi. Eğer izin verirse, göğsünden bir inilti, ona duyduğu özlemin tam tınısı olan acınası bir ses çıkıyordu.

Fearghas ve Caitlin günün ikinci metal plakasını kırdıktan sonra mola vermesi için ısrar etmişlerdi. Caitlin düzenli biriydi ve onun hatalarını takdir etmiyordu. Ortağı Edda da bir orcess olarak muhtemelen bir şeylerden şüpheleniyordu ve dikkati dağılmış bir şekilde çalıştığı için homurdandığında ona sempatiyle bakıyordu.

"Onu dinlendirmeliler. Bu tek bir ruh için çok fazla, onu-"

"Sen de benim kadar iyi biliyorsun ki Aislinn'e istemediği hiçbir şeyi yaptıramazsın," dedi Orek.

Hakon dişlerini gıcırdattı. Bunu biliyordu. Ayrıca, eğer bu onun yararına olacaksa, Aislinn'in dinlenmesi, yemek yemesi ve sakinleşmesi gerektiğini de biliyordu.

Kadının gül bahçesinde ağladığını düşündükçe içini bir sıkıntı kaplıyordu. Yine kriz mi geçirmişti?

Göğsü ona sarılma ve onu rahatlatma, tenini teninde hissetme ve kokusunun duyularını ıslatmasını sağlama ihtiyacıyla ağrıyordu. Mesafenin farkındaydı ama buna ne kadar dayanabileceğini bilmiyordu.

"Keşke öyle ya da böyle bir haber gelse." Bu bekleyiş başlı başına bir delilikti. Jerrod'un planlarını neredeyse iki hafta önce öğrendiğinden beri ne Connor Brádaigh'den ne de Lord Merrick'ten hiçbir haber gelmemişti.

Bu kadar çok bilinmeyenin yarattığı gerginlik Aislinn'in yüzündeki çizgilere kazınmış ve şatodaki fısıltılarda yankılanıyordu. Personelin neşesi büyük ölçüde kaybolmuştu, yemekler çok daha sessiz ve gözler kısıktı. Birçoğu Aislinn'den ilham alıyordu ve her ne kadar Aislinn görevlerini kararlılıkla yerine getirse de, hepsi Aislinn'de giderek artan bir endişe olduğunu görüyordu. Bu, onu kalenin bir bölümünden diğerine takip eden, gülümsemeye çalıştığında neredeyse görülebilen ama asla gözlerine ulaşmayan bir miazmaydı.

"Liege Darrow'un partisini toparlaması zaman alacaktır."

Hakon homurdandı. "Bu haber gönderemeyeceği anlamına gelmez." Orek'in anlayışına ya da hoşgörüsüne ihtiyacı yoktu. Ruh hali yağmurlu gökyüzünden daha karanlıktı ve her şey yanılttı ve hiçbir şey doğru değildi.

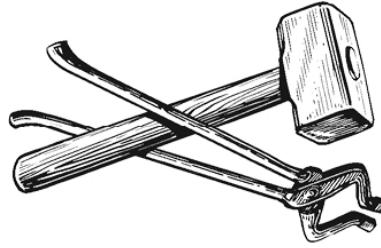
Bunların hiçbirisi doğru değil. Arkadaşımla birlikte olmalıyım.

Arkadaşına karşı ruh hali, Orek'in her gece kendi insan eşiyle yatmasıyla düzelmedi.

Kıskançlık çirkin bir şeydi ama Hakon'un içinde iyi bir dostun arasındaydı.

Yine de, yağmurun öfkesini ve hayal kırıklığını azaltmasına izin vermeye çalışırken Orek'in kararlılığını takdir etti. Şimdilik beklemekten başka yapacak bir şey yoktu.

Eşinin ona ihtiyacı olduğunda, Hakon hazır olacaktı.

Pencere camlarına vuran yağmur, Aislinn'in görmezden gelemeyeceği işitsel bir dikkat dağıtıcıydı. İç çekerek koltuğuna geri oturdu ve günlerdir hazırlamakta olduğu mektubu bir kenara bıraktı. Yağmur genellikle çalışmak için hoş bir ritim sağlardı ama Aislinn dikkatini dağıtacak her şeyi kabul ederdi.

İlgilenmesi gereken ve giderek büyüyen yazışma yığınının kaşlarını çatarak baktı. Raporlardan emirlere ve mektuplara kadar, Darrowlands'daki herkesin ondan bir şey istemesi gerekiyor gibiydi.

Aislinn günlerinin çoğunu babasının çalışma odasına kapanarak ve evrak işlerinde boğulmamaya çalışarak geçiriyordu. Fırsat buldukça yemek yiyor, uyuyor ve hatta birkaç lonca ustasıyla planları tamamlamak için köprü bölgesini ziyaret ediyordu ama

Hayatının büyük bir kısmı o odaya sıkışmıştı.

Çalışma odasını özlemişti.

Babasınınki geniş ve rahattı, yaptığı işe ve yürüttüğü toplantılara uygundu. Fia en önemli kâğıt ve defterlerinin taşınmasına yardım etmişti, ama yine de kendi mekânını özliyordu; parşömen kokusunu, öğleden sonra içeri süzülen ışığın altın sarısı bir parıltıyla dolduruşunu.

Babasının kendisini de özliyordu. O sandalyede oturan, o mektupları yazan o olmalıydı. Ne ondan ne de Connor'dan hâlâ bir haber yoktu ve haber alamadan geçen her gün akıl sağlığının hassas tellerini biraz daha yıpratıyordu. Kopacak kadar zayıf düşmesinin uzun sürmeyeceğinden endişeleniyordu.

Şimdiye kadar nöbetleri tehdit ediyordu ama ortaya çıkmamıştı. Her zaman dikkatini dağıtacak bir şey vardı. Bunun yapılması, bunun başarılması gerekiyordu. Küçük bir görevi tamamlamak bile ona biraz kontrol hissi veriyordu ve boştaki eliyle yontulmuş gülü okşarken kendini panik uçurumundan geri çekebiliyordu.

En azından gündüzleri.

Geceleri, zihninin dolaşmaktan başka yapacak bir şeyi yoktu. Şatonun koridorlarında, onun kapısına kadar.

En çok Hakon'u özliyordu.

Ona yazmayı, en azından bir mektuplaşmayı dört gözle beklemeyi çok istiyordu ama adam ne Eirean okuyor ne de yazıyordu. Muhafızları varken, ona görünmeden gitmesi söz konusu olamazdı. Şövalyelerinin ağzı sıkı olduğunu biliyordu ama Hakon'un böyle bir ifşayı isteyip istemeyeceğini bilmiyordu.

Ayrılıkları her geçen gün büyüyen karanlık bir uçurumdu ve Aislinn büyüdükçe köprü kurma ihtimallerinin de azalacağından endişeleniyordu.

Dışarıdan bakıldığında, ilişkilerine dair kalıcı bir kanıt yoktu. Fia'nın ona getirdiği silphium'u içmeye özen göstermiş ve aylık kurslarını çoktan almıştı. Kalbindeki izler dışında, buçukluk demircisine aşık olmaya başladığını gösteren hiçbir şey yoktu.

Onun sevgisinin bir kısmını talep edebileceğini düşünüyordu -kendisine değer verdiğinden hiç şüphesi yoktu ama bu mesafenin filizlenmekte olan bu tür duygulara ne yaptığını ve potansiyel eşi olma konusunda ne anlama geldiğini söyleyemezdi. Ork eş bağına öğrendiğinden beri bu fikir zihnine bir kıymık gibi saplanmış, şüpheler ve endişeler doğurmuştu.

Kalbinin derinliklerinde yumuşak bir yanı vardı.

Hakon'un eşi. Ona bağılı olan. Onun tek alıcısı.

Keşke onun nasıl hissettiğini, bunun bir olasılık olup olmadığını bilseydi...

Ne yapardım? diye sordu kendine, ilk kez sormuyordu.

Onun eşi ihtimalinin olup olmadığını ya da bunu isteyip istemediğini bilmiyordu. Ve belki de en önemlisi, eğer olursa ne yapacağını bilmiyordu. Karşılığında ona bu bağılılığı ve sadakati verebilir miydi?

Eğer sadece Aislinn olsaydı, evet. Bir kalp atışında. Sorgusuz sualsiz.

Ama yumuşak karanlıkta birbirlerine ne söylerlerse söylesinler, o sadece Aislinn değildi.

teklif edilse eş bağıını kabul edeceğini söyleyemezdi ama reddetmeye de karar veremezdi. Ondan vazgeçme düşüncesi kaburgalarının arasına saplanan bir hançer gibiydi ve bu keskinlik ancak düşüncelerini başka yöne çevirdiğinde azalıyordu.

Hakon, Brenden ve Sör Alaisdair gibi olmayacaktı. Ne sönüp giden aşklarına kayıtsızca bakacak ne de onun gidişini dört gözle bekleyecekti. Onu kaybetmek onu en yumuşak yerlerinden vuracaktı ve bir daha toparlanamayabilirdi.

Bir başkasını, babasının önerdiği meçhul, isimsiz kocayı alma düşüncesi de bir o kadar tatsızdı. Başka bir adamla yatmak zorunda kalacağını, başka birinin ellerini üzerinde hissedeceğini, başka birinin yüzünü üzerinde göreceğini düşünmek bile dilinin arkasını acıyla yakıyordu. Vücudunu bir başkasına teslim etme fikri, bağırsaklarını endişeli bir mide bulantısıyla burktu.

Başka kimseyi istemiyorum.

Bu bir cevap değildi, tam değil, ama bildiği tek şey buydu.

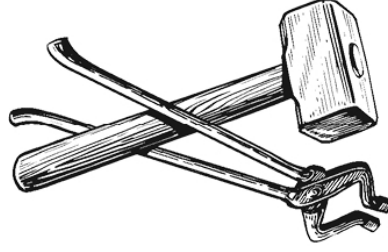
Adamın aralarında bir dostluk bağı oluştuğunu hissedip hissetmediğini ya da isteyip istemediğini bilmiyordu. İstese bile bunu kabul edip etmeyeceğini ya da kabul edip edemeyeceğini de bilmiyordu.

Her iki şekilde de öğrenene kadar bilemeyebilirim.

Bu korkakça bir çıkış yoluydu, oyalanmaktı ama Aislinn yorulmuştu. Ozanların hiçbirisi cesur olmanın ne kadar yorucu olduğundan bahsetmemişti ve Aislinn yatağından kalkıp her günle yüzleşmek için tüm cesaretini toplamak zorundaydı. Kendisinin de biraz sabrı hak ettiğini düşünüyordu.

Bunun için kendini hayal kırıklığına uğratmış olsa bile, döngüyü yeniden başlatıyordu.

Öncekinden daha mutsuz olan Aislinn, yığının tepesinden başka bir rapor aldı ve kendini ona gömdü.

Sonbahar kışa dönüşmeye başladı ve onunla birlikte güzel havaya dair her türlü ipucu da yok oldu. Hakon, diğer çekiçlerin ve şiddetli yağmurun senfonisi eşliğinde çekicini örsüne vuruyordu. Güneşin ilk ışıkları görülmeden önce dört gün boyunca toprağı ıslattı.

Herkes dışarıda olmak ve az da olsa güneşin ve sıcaklığın tadını çıkarmak için bahaneler bulmuştu. Sonra o gece yemyeşil tepelerde bir fırtına daha koptu ve hepsi içeri girdi.

Yaklaşan kış ve kapalı daha fazla görev üstlenmek hiçbiri için yeni değildi, ancak kapalı kalmak Dundúran'ın içindeki gerilimi daha da artırıyor. Koridorlarda fısıltılar yankılanıyor ve Hakon duyamadığı kulaklarına öfkeleniyordu. Bu fısıltılarda ne söylendiği zaman kulağına gelmiyordu ve yaşadığı hayal kırıklığı, eşine yönelik bir uyarıyı ya da tehdidi kaçırdığı korkusuna dönüşüyordu. Artık neredeyse hiç konuşmuyor, bakışları konuşanların arasında gidip geliyor ve Aislinn'i izliyordu. Çoğu zaman Aislinn yemeklerini salonda yemiyor, onu sessizlik ve çaresizlik içinde yemek zorunda bırakıyordu.

her şey için kulaklar.

Duydukları onu telaşlandırmamıştı. Personel endişeli ama sadıktı. Jerrod'dan ve onun nasıl biri olduğundan bahsettiler. Yağmurdan ve yolların ne kadar çamurlu olduğundan ve belki de bu yüzden hiçbir mesaj gelmediğinden bahsettiler. Aislinn ve bunun onun için ne anlama geleceği konusunda endişelendiler ve Hakon'un kendi korkularını yinelediler.

Günler kısaldı, karardı ve her geçen gün Dundúran'ın üzerine bir örtü çökmüş gibi hissettirdi. Boğucu ve karanlık, hepsi onun ağırlığı altında boğuldu.

Buna karşı en hassas olanlar kaleye en yeni katılanlardı.

"Burası hep böyle kasvetli bir yer midir?" Caitlin vıcık vıcık bir öğleden sonra mola verdiklerinde sordu. "Demirhanemizi satıp buraya geldiğimizde bu kadar kasvetli olacağını tahmin etmemiştik."

"Kardeşiyle olan bu iş... beklenmedik bir şeydi," dedi Hakon.

Fearghas *kıkırdadı*. "Beklenmedik değil," diye mırıldandı fincanına.

"Hayır mı?" dedi Caitlin, daha fazlasını öğrenmek için.

"Gözleri olan herkes o çocuğun böyle aptalca bir şey yapacağını görebilirdi. Ama sonra, lord ona karşı hiç katı olmadı. Mirasçı da öyle. İkisi de şımarık. Hep birbirleriyle kavga ediyorlar. Şimdi iş savaşa geldi ve bedelini hepimiz ödeyeceğiz."

"Leydi Aislinn kardeşini halleder," diye Hakon.

"Yapacak, ha? Nasıl yani? Rütbeleri doldurmak için bize ihtiyacı olduğunda onun için savaşacak mısın?"

"Memnuniyetle," diye Hakon.

"Kavga etmeyeceğiz," diye ısrar etti Caitlin, beti benzi atmıştı.

"Kimse kavga etmekle ilgili bir şey söylemedi," diye onu rahatlatmaya çalıştı Edda.

"O noktaya gelmeyeceğini düşünüyorsanız aptalsınız. Er ya da geç, o köpek yavrusu kendisine ait olduğunu düşündüğü şey için gelecek. Yoluna kimin çıktığı önemli değil."

"Bu bir hiç uğruna olacak. Halk Liege Darrow ve Leydi Aislinn'e sadıktır," dedi Hakon, parmakları fincanı sıkıca kavradığı için üzerinde girintiler oluştuyordu.

"O paralı askerler tecavüz ve yağma yaparken ne kadar sadık olduklarını göreceğiz. Jerrod'un onlara vaat ettiği tek şey bu, yağma ve sikiş."

"Ağzından çıkanı kulağın duysun," diye homurdandı Edda.

Fearghas omuz silkti. "Gerçeği inkâr etmek için hiçbir şey yapmıyor." "Korku tellallığı da öyle," diye karşılık verdi.

"Kaderler, Edda," diye mırıldandı Caitlin, eşinin tuniğine tutunarak, "biz ne yaptık? Buraya neden geldik?"

Çıraklar körükleri tuttukları yerden endişeyle bakarken Edda eşini rahatlatmak için yatıştırıcı sesler çıkardı. Fearghas fincanından yüksek sesle bir yudum aldı.

"Leydi Aislinn-"

"Bizi bağışla, buçukluk. Kimse senin... *sadakatinden* şüphe etmiyor."

Baş demirciye dik dik bakarken Hakon'un karnındaki ateş demirci ocağından daha sıcaktı. Görüşünü kızılık kapladı ve canavarı zihninde hırlayarak saygısızlığın intikamını almak için uludu.

"Bu iş bittiğinde herkes kimin sadık olduğunu kimin olmadığını hatırlayacak," diye homurdandı Hakon.

"Konumumu tehdit mi ediyorsun?"

"Gerek yok. Ben zaten senin işini yapıyorum."

Fearghas'ın geniş sakalının üstündeki yüzü kızardı, bir damarı patladı.

çıplak kafa derisi boyunca. "Hanımın nerede şimdi buçukluk? Çok uzun zamandır demirci dükkanına uğramadı."

Burun delikleri alevlendi, Hakon'un kasları . İçindeki iltihaplı yara doğrudan vuruşla zonklıyor ve Fearghas'ın gözlerindeki kendini beğenmiş bilmişliği görünce gururu inciniyordu.

Sadece Edda'nın diliyle çıkardığı orkça bir onaylamama sesi, Hakon'un kendini demirhanenin öbür ucundaki aptal, nefret dolu insana fırlatmasını engelleyebildi.

Dişlerini gıcırdatan Hakon, parçalanmış fincanı açık ocak ateşine fırlattı ve yağmura doğru yürüdü.

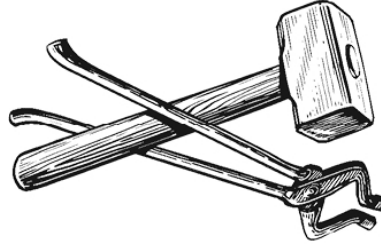
Avluya doğru körlemesine yürürken neredeyse anında sıırıslıklam olmuştu. Damlacıklar aşırı ısınmış teninde cızırdadı ve buharlaştı. Yağmur ona doğru sıçradı, saçlarını ve tünüğini ıslattı ve ceplerinde birikti.

Hakon nereye gittiğini bilmiyordu, sadece yürüdüğünü biliyordu. Yağmur açıkta kalan tenini ısıırıyordu ama o bunu pek hissetmiyordu. Ellerinin ne kadar üşüdüğünü ancak sıcak bir burun avucuna bastırduğında fark etti.

Aşağı baktığında Wulf'un yanında koştuğunu gördü.

Odası günlerce ıslak köpek kokacaktı ama arkadaşlığından memnundu.

Birlikte, kulakları sağır eden yağmurda amaçsızca yürüdüler.

Gözleri yorgunluktan yanıyor olsa da, Aislinn kendi dairesine doğru yürümek yerine dairelerin misafir kanadına yöneldi. Sorcha yatmadan önce Aislinn'in Orek'le paylaştıkları odaya gelmesi için ısrar etmişti. Sorcha ve Orek onun için o kadar çok şey yapmışlardı ki, hayır diyemezdi. Ve günlerini dolduran endişeli angaryanın ortasında, akşamı sonlandırmanın daha kötü yolları da vardı.

Kapıda, muhafızlarından biri Aislinn için kapıyı açmadan önce kapıyı çaldı. "Sizinle birlikte içeri girmemizi ister misiniz leydim?" diye sordu diğeri.

"Ben gayet iyiyim. Teşekkür ." Ona uykulu bir gülümseme sundu

küçük güneşe girmeden önce.

İçeride Sorch'a ve iki buçukluk oturuyordu. Kapı arkasından kapanırken hepsi onun girişıyle birlikte ayağa kalktı.

Hakon ona utangaç bir şekilde sırtıttığında Aislinn'in kalbi *pıt pıt atmaya* başladı. "Merhaba, Aislinn."

"Hakon..."

Sorch'a, "Keşke daha fazla olsaydı ama ikinizin de bir saati hak ettiğınızı düşündük," dedi.

Şok içinde arkadaşına baktı. Sorch'a arkadaşını elinden tutup bitişikteki yatak odasına götürmeden önce ona arsızca bir göz kırptı. Kapı arkalarından usulca kapandı ve Aislinn ile Hakon yalnız kaldılar.

Aislinn sonunda demircisiyle aynı odada bulunmanın şaşkınlığıyla olduğu yerde kalakaldı. Onun kendisine kızgın mı yoksa sinirli mi olduğunu ve bunun kendi fikri olup olmadığını merak etti. Onun nasıl olduğunu, günlerini nasıl geçirdiğini ve kendisini onun kadar çaresizce özleyip özlemediğini bilmek istiyordu.

Bunların hiçbirisi dudaklarından geçmedi.

Gözleri yaşlarla dolan Aislinn ayaklarını hareket ettirdi. Öne doğru sallandığı anda adam da harekete geçti ve bir sonraki nefeste onun kollarına sarıldı.

Yüzünü onun göğsüne gömdü ve rahatlayarak iç çekti.

İri bir el başının arkasını kavradı, parmakları saçlarına gömüldü. "Ah, *Vinya*," diye gürledi, sesini kalınlaştırıyordu, "nasıl da seni özledim."

"Seni çok özledim," diye mırıldandı onun boğazına doğru.

Onu uzun süre kucakladı, hafifçe ileri geri salladı, korkularının keskin kenarlarını yatıştıran yumuşak bir sallanma. Güneş'e girdiğinden beri hiçbir şey değişmemişti ama yine de onun kollarında her şey farklıydı.

Göğsünün sıcaklığı şüphelerini yok etti ve zihninin sessizleşmesine izin verdi.

Çok iyi hissettiriyor. Doğru hissediyor.

Eşler arasındaki bağ kesinlikle bu olmalıydı. Daha önce hiçbir erkeğe bu kadar yakın hissetmemişti, sanki onun bir parçasıymış gibi. Ondan ayrı olmak, bir uzvu olmadan işlev görmek gibiydi. Sanki bir şeyler eksikti ve bütün olmanın ne demek olduğunu ancak bir araya geldiklerinde anlıyordu.

Ellerini ovuştururken yorgunluğu yumuşak bir uykuya dönüştü.

aşağı yukarı gezdirdi. Ağır koyun derisi paltosunun altına girdi, parmak eklemleri yumuşak iç yüne sürtünerek parmaklarını tuniği boyunca gezdirdi. Adamın teni hemen altından sıcaklık yayıyordu ve kadın birlikte, ten tene olmak için zaman olmasını diledi.

"Benimle oturur musun?" dedi saçlarına doğru.

Başını salladı ve Hakon minderli sandalyelerden birine oturduğunda onu takip kucağına yerleşti. Hakon onu kendine çekti, göğsüne bastırdı ve kollarıyla sardı.

Aislinn'in başı adamın omzuna gömüldü ve Aislinn bir kez daha rahat bir nefes almaktan kendini alamadı.

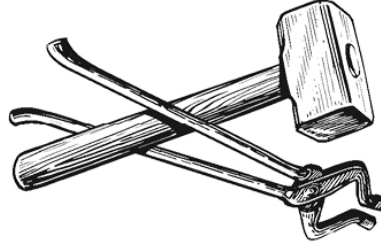
"Daha fazla dinlenmelisin, *Vinya*. Koşuyorsun... insan deyimi neydi? Kendini mi yönetiyorsun...?"

"Paçavra," dedi, onun endişesine rağmen gülümseyerek. Onun deyimler konusundaki şaşkınlığını seviyordu. "Biliyorum. Ama yapacak çok şey var."

"Biliyorum var. Çok fazla. Başkalarının sana yardım etmesine izin vermelisin. Sana yardım etmeme izin ver."

"Bu yardımcı oluyor," diye iç geçirdi, çoktan uykuya dalmıştı. Elini adamın boynunun kenarına doladı ve avucundaki nabız adamın boğazındaki nabızla eşleşti.

Bir zevk mırıltısıyla adamın çenesinin altını öptü ve gözlerini kapattı, cazibesi çok büyüktü.

Hakon uykulu eşini kucakladı ve söylemek istediği her şeyi ısırarak geri çekti. Yorgunluğu hissediliyordu ve hareketsiz oturduğu birkaç dakika içinde Hakon'un kollarında uyuklamaya başladı.

"Her zaman yanında olurdum," diye mırıldandı saçlarına.

"Yapacağını biliyorum." Yorgunluktan kelimeleri bulanıklaştı ve kısa süre sonra nefes alış veriş düzleşti.

Hayal kırıklığı içini kemirdi ama bunu bir kenara bıraktı. Bu buluşmayı ayarlamak için Sorcha'ya yaklaştığında planları vardı, söylemek ve sormak istediği pek çok şey vardı. nasıldı, yeterince yemek yiyor muydu?

Ona herhangi bir şekilde yardım edebilirdi, eğer onun kendisine duyduğu özlemin bir parçasıyla ona özlem duysaydı.

Kelimeler boğazında düğümlendi, yerini sadece onun için olan gürleyen bir mırıltıya bıraktı. Bu tempo yatıştırmak ve ikna etmek, kızdırmak ve baştan çıkarmak içindi. Onun kollarına bu kadar kolay düşmesinden biraz olsun tatmin oluyordu. Sık sık uyumakta zorlandığını bildiği halde uyumak için ona güvenmesi başlı başına bir armağandı.

Onun tatlılığı etrafını sarmıştı ve o da duyularını onunla doldurmakla yetindi. Paltosunun bir tarafını onun üzerine çekti, yünün onun kokusunu biraz olsun muhafaza etmesini umuyordu. Elleri sırtında ve böğünde nazik hareketlerle aşağı yukarı gezinirken, bu en güzel yaratığın eşi olmasına bir kez daha hayret etti.

Fearghas yanıliyordu. Hakon bu kadın için savaşmaktan fazlasını yapacaktı. Çok, çok daha kötüsünü yapardı.

Hakon fark etmeye başlamıştı... planını tekrar değiştirmesi gerekiyordu.

Onu kendi topraklarına çekmek ve konumundan vazgeçeceğini ummak saflıktı. Belki zaman tanınsa ve ağabeyi onu tehdit etmese işe yarayabilirdi.

Ancak şimdi, daha sert önlemler almak zorunda kalacağından korkuyordu.

Kader, onu güvende tutmak için katlanmaya hazır olduğu mesafeler ve derinlikler. O, konumu ve halkı için savaşacaktı ve o da onu destekleyecek, koruyacak, onun için savaşacaktı. Onun için canını verecekti, çünkü o onundu; her şeyi, kanı, kemiği ve bağlılığı onundu.

Henüz kendini ona aynı şekilde teslim etmemiş olabilirdi ama onun güvenliğini kendi güvenliği olarak kabul edecekti. Bunu şimdi ve burada talep etti ve bunun kendisi için her şeyden önce geleceğine yemin etti. Her şeyin üstünde, onun mutluluğunun bile.

Hakon, durum Fearghas'ın öngördüğü kadar vahim bir hal alırsa, onu eski yöntemlerle çalmaktan çekinmeyeceğine yemin etti. Onu hayatta tutacaksa hayatını ve daha fazlasını -onun kalbine sahip olmayı- riske atacaktı.

Onun için önemli olan tek şey buydu. Önemli olan tek şey oydu. O her şeydi.

Dundúran'ın üzerinde açık ve soğuk bir gün doğuyordu ve Aislinn içeride mahsur kalmıştı. Soğuğa rağmen biraz temiz hava almak için doğu penceresini açmış, bir yandan da son yazışmaları gözden geçiriyordu. Connor'dan ya da babasından hâlâ bir haber yoktu ve bu sessizlik onu yiyip bitiriyordu.

Yine de bu sabah biraz daha iyiydi ve bunun nedeni sadece güneş ışığı değildi. Sorch, Aislinn ve Hakon için bir toplantı daha ayarlamış ve önceki gece onun kollarında bir saat geçirmişti. Fazla bir şey değildi ve bir kez daha onun kucağında uyuyakaldığı için biraz utanmıştı ama bu onu ayakta tutmuştu.

Brenna elinde kahvaltı tepsiyiyle içeri girdiğinde, sırf ona ait bir şeye sarınarak uyuyabilmek için paltosunu ödünç vermeye ne dersin diye sormayı düşünüyordu.

"Burası buz gibi," diye haykırdı Brenna, çalışma odasının pencerelerini kapatabilmek için tepsiyi aceleyle yerine bırakırken. "Ölümüne yakalanacaksın."

Aislinn ağzını tostla doldurdu, bu sabah bir tartışmaya ihtiyacı yoktu.

Bir eliyle yemeğini yerken diğer eliyle not almaya hazırlandı. Pencereler kapalıyken Brenna masanın yanında durdu ve elindeki listeyi çıkardı. Günlük görevlerin yanı sıra Aislinn'in hâlâ ilgilenmesi gereken sorunları da gözden geçirdiler. Bunlar birikmeye başlamıştı, ilgilenmesi gereken o kadar çok şey vardı ki, acil olmayan her şey masanın köşesinde büyüyen yığının içine konuyordu. Bu görüntüden nefret ediyordu.

ve günde en az bir şeyle ilgilenmeye çalıştım.

Yeterli değildi. Bu açıkça belli oluyordu.

Aislinn işi kendisi yapmayı tercih ediyordu ama o bile bunun bir kişi için çok fazla olduğunu kabul etmek zorundaydı. *Hakon'un da dediği gibi, kendimi çok yoruyorum.* Sadece onun değil, Sorch'a ve Fia'nın, Kaptan Aodhan'ın ve hatta sanki yorgunluktan yere yığılmasını bekliyorlarmış gibi onu izleyen en genç sayfaların bile endişelendiğini gördü.

Bazı günler bu mümkün gibi geliyordu.

Karşılaştığı sorun, kendisine verilen tüm yetkilere rağmen, yetkisini başkalarına dağıtma gücüne sahip olmamasıydı. Naip olarak hareket eden bir varisin geniş bir yetkisi vardı, ancak babasının yetkilerini daha fazla bölemezdi ve bu nedenle birini atamak için onun dönüşünü beklemek zorunda kalacaktı.

Şimdilik tek başınaydı.

Sadece biraz . Yakında dönmek zorunda. Her an dönebilir.

Brenna listesini bitirdi ve Aislinn o gün kendisini bekleyen yeni ya da son derece acil bir şey olmadığını görerek rahat bir nefes aldı. Brenna nazikçe boğazını temizlediğinde sabah yazışmalarına geri dönecekti.

"Son bir şey daha var leydim."

Aislinn'in kaşları, Brenna'nın ona endişeyle baktığını görünce kalktı. "Evet?"

"Şüpheli ya da sıra dışı herhangi bir şeyi size getirmemizi söylemişsiniz." "Gerçekten de öyle. Hizmetçiler bir şey mi duydu?"

Brenna başını salladı. "Ondan değil. I..." Listeyi cebine yerleştirdi ve sert eteklerini düzeltti. "Bunu söylememden hoşlanmayacaksınız ama söylemem gerektiğini hissediyorum. Demircinin Bayan Sorch'a'nın kocasıyla orkça konuştuğunu duyan birkaç kişi bana geldi."

Aislinn ellerini masanın üzerinde kavuşturdu. "Orkça onların ana dili."

"Ama burada konuşulmuyor. İkisi de Eirean dilini konuşuyor. Neden bir Ork dilinde

Başka kimsenin anlamadığı bir dil mi?" Brenna kaşlarını çattı. "Saklayacak neleri var?"

"Muhtemelen herkesin gerginlik hissettiğini biliyorlar ve konuşmalarını gizli tutmak istiyorlar. Kendi ana dillerinde konuşmalarına izin var, Brenna."

"Evet, ama *neden* ? Asıl soru bu. Gerçekten ne söylüyorlar?"

Aislinn söylemek istediği tüm keskin sözleri ısırarak geri aldı. Sırf Brenna'yı kötü duruşuyla kızdırmak için koltuğunda geriye doğru yığıldı ve sonunda şöyle demekle yetindi: "Jerrod'un bugün hayatta olmasının tek nedeni Orek'in

kafasını bir tavuk gibi boynundan koparmaktan vazgeçirdi. Sorcha'yı satan adamla asla işbirliği yapmaz."

Brenna'nın dudakları inceldi, yüz ifadesi sanki bunu hiç düşünmemiş gibi hoşnutsuzlaştı.

", " dedi, "ama demirci dikkatle izlenmeli.

Kendi tasarımları varsa hiç şaşırmam." "Tasarımlar mı? Ne üzerine?"

Brenna kaşlarını çatarak onu sıkıştırdı. "Senin üzerine." Aislinn'in yüzündeki kan düştü. "Ne?"

"Herkes onun sana nasıl baktığını görüyor, Aislinn. Ve daha da kötüsü, senin de ona nasıl baktığını." Brenna hayal kırıklığıyla başını salladı. "Tüm bunlar olurken, aklına *bir fikir* gelebilir."

Onun fikirlerini her zaman dört gözle beklerim. Aislinn, Brenna'yı daha da rezil edeceğini ve muhtemelen Jerrod'u desteklemeye iteceğini bildiği için bu ifadeyi ısrarak geri aldı.

Aislinn, flörtleri biliniyor olsa da Hakon'la olan ilişkisinin boyutunun hâlâ gizli kalmasını ummak zorundaydı. Kendisinin olduğu kadar onun da iyiliği için. Herkes yeni bir haber beklerken şatoda gerginlik artmıştı; mirasçının yatak arkadaşı olarak kimi tuttuğunun da ortalıkta dolaşmaya başlamasını istemiyordu.

Bu Hakon ve benim için ne anlama geliyor?

Bilmediği bir şey daha vardı. Bu tehdit bağları koparmak ya da en azından aşklarını bitirmek akıllıca olurdu. Bunu düşünmek için kendini birden fazla kez zorlamıştı ama yapamıyordu. Ondan vazgeçemezdi. Artık onu çok az görmesine rağmen, Sorcha'nın güneşinde onunla geçirdiği o çalıntı saatler bile onu güneşi bulan bir çiçek gibi besliyordu. Onun desteğini ve rahatlığını iliklerine kadar hissetti ve sadece bu küçük şey bile sonraki günleri atlatmasını sağladı.

İmkânsız bir durumdu ve cevabı da her şeyi olduğu gibi tutmak gibi görünüyordu.

Yine de Brenna'nın ork komplosuyla ilgili düşünceleri konusunda bir şeyler yapabilirdi.

"Orek, Hakon ve Edda'ya güvenim tam. Eminim sadece biraz rahatlamak için kendi ana dillerini konuşuyorlardır."

Chatelain'i yatıştırmak yerine Brenna'nın kaşlarını çatması daha da derinleşti. "Yani kendi türünüz olan halkımızı gözetlememi istiyorsunuz ama buçukluklara doğal olarak güveniyorsunuz öyle mi?"

Aislinnin ağızı açık kaldı, kelimeler ağzından kaçtı.

Brenna böyle mi düşünüyordu? Diğerleri de onun önyargılı olduğunu düşünüyor muydu?

Söyleyecek bir şey düşünmeye çabaladı, ancak Fia'nın kapıdan hızla girmesiyle kurtuldu.

Aislinn'in umduğu gibi bir kurtarma değildi.

"Leydim," dedi Fia nefes nefese, "Baron Bayard az önce geldi."

Aislinn şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı, buna inandığından emin değildi.

"Padraic Bayard, burada mı? Konsey toplantısından bu kadar kısa süre sonra mı?"

Fia başını salladı, gerçi Bayard'ın varlığı güzel yüzünün solgunluğunu açıklayacak gibi görünmüyordu. "Yanında koca bir şövalye bölüğü getirmiş. En az yüz kişi. Hepsi avluda."

Kalbi midesine inen Aislinn aceleyle pencereye doğru koştu.

Tıpkı Fia'nın söylediği gibi, düzinelerce atlı şövalye kale avlusunun içinde düzenli bir şekilde duruyordu. Başlarında, ince siyah bir kısrağın üzerinde, sabah ışığında yakut dublesi parlayan Bayard oturuyordu.

"Fates, şimdi ne yapıyor?"

Adamın atından inip atını seyise teslim edişini izlerken gözlerinin arkasında bir baş ağrısı kıvılcımı çaktı. Bir avuç kale görevlisi ve Dundúran'ın kendi şövalyeleri, toplanan gücün kenarlarında dolaşüyor, ellerinin arkasında gergin bir şekilde konuşuyorlardı.

Yapacak o kadar çok şey vardı ki bu soytarıya ayıracak zamanı yoktu. "Onunla doğu güneşliğinde buluşacağım," diye iç geçirdi Aislinn.

Fia çalışma odasından uçarak çıkmadan önce hızlıca reverans yaptı.

Aislinn Brenna'ya dönerek, "Onun tercih ettiği odayı hazırlayın. Bir süre kalmak istediğine şüphe yok."

Belki de kontrol edilmesi ve onaylanması gereken vergi belgelerini ona verse, hemen evine, üzüm bağlarına koşacaktı.

Hayır, o kadar şanslı olamazdı.

Aislinn kalenin ön tarafındaki doğu güneşliğinde oturmuş, aşağıdaki avludan içeri süzülen güneş ışığı tırnak etlerini kemiriyordu. Yapabileceği her şey omuzlarına baskı yapıyor ve yapmayı dilediği her şey kafasını hayallerle dolduruyordu.

Neyse ki Bayard onu fazla bekletmedi.

Muhafızlarından biri kapıyı açarak Fia ve sırttan Bayard'ı içeri aldı. "Baron Padraic Bayard sizi görmek istiyor leydim."

"Teşekkür ederim, Fia. Lütfen biraz elma şarabı gönder ve defterimi getir."

Fia geri çekildikten sonra Aislinn dikkatini şimdi güneşini süsleyen gösterişli barona çevirdi. Bakışlarını yakaladığında gülümsemesi genişledi ve kibar bir selam verdi. Aislinn başını onaylarcasına salladı.

"Lord Padraic, umarım her şey yolundadır?"

Elini uzattı ve Aislinn isteksizce kendi elini uzattı. Adam elini tuttu ve elinin arkasını öptü, soğuk dudakları gereğinden uzun süre kaldı.

Elinin üstünden, "Seni görmekle kutsanmayı istemek ziyaret için yeterli bir neden değil mi?" diye sordu.

"Yağcılık," dedi Aislinn. "Lütfen, oturun."

Bayard sanki her an sandalyesinden fırlayıp onun önünde diz çökecekmiş gibi dirseklerini dizlerine dayamak için öne doğru eğilmiş olsa da, onun yerine oturması bir kez daha aralarına biraz mesafe koydu.

Lordun gururlu bir adam olduğunu biliyordu, biraz kibirli ve kendini beğenmiş, ama sık sık ve günlerce ziyaret etme alışkanlığı dışında oldukça zararsızdı. Yine de şimdi ona baktığında, omuzlarında belirli bir duruş vardı. Her zamanki kıyafetlerini giymişti ama daha militarist bir kesimi vardı, herhangi bir gösteriş ya da abartı olmadan tüm sert çizgiler. Botları, parlatılmış ve şüphesiz pahalı olsa da, bir askerin giyebileceği türdendi ve daha pratik bir çift boyalı yün için her zamanki deri veya kadife pantolonunu terk etmişti. Padraic Bayard için bu düpedüz tutumluluktu.

"Sizi Dundúran'a getiren nedir lordum? Konsey toplantısından bu kadar kısa süre sonra. Beni endişelendiriyorsun."

"Endişelenmeniz için hiçbir sebep yok, Leydi Aislinn. Ya da en azından ben endişelenmenize gerek kalmamasını sağlamayı amaçlıyorum." Gülümsemesi genişledi ve bir şekilde ona doğru daha da eğildi.

Aislinn ne yapmaya çalıştığından emin olamayarak sadece gözlerini kırıştırabilirdi. Bayard'ı yorucu bulmasının birçok nedeninden biri de onun kelime ve saray oyunlarındaki ısrarıydı. İma ve imalara düşküncü, yarı gerçek ve örtülü pohpohlamanın usta bir kullanıcısıydı. Onun etrafında daireler çizerek konuşabilir ama yine de hiçbir şey söylemezdi.

İyi bir gününde buna çok az sabrı vardı ve bugün kesinlikle öyle değildi.

"Korkarım anlamıyorum."

Bayard ciddi bir tavır takınarak başını salladı. "Konsey toplantısında Lord Jerrod hakkında paylaştığınız haberler güvenliğinizden endişe etmeme neden oldu. Burada tek başınıza, korunmanızı sağlamak istiyorum."

"Benim garnizonum var ve babamın diğerleriyle birlikte dönmesini bekliyoruz."

yakında şirkete katılacak. Dundúran daha önce de saldırılara maruz kaldı. Burada tamamen güvendeyim."

"Bunun kesinlikle doğru olduğunu umuyorum ve halkınızın kapasitesinden şüphe duymuyorum. Sadece güvenliğinizi kendim sağlamak istedim. Endelín'deki kendi garnizonumu ek devriyelerle görevlendirdim ve köylerde araştırma yapmalarını sağladım."

"Hazırlığınız için teşekkür ederim."

"Endelín'in üzüm bağlarında son yıllarda çok verimli hasatlar olduğu için şanslıyım. Bu da kasamın dolu olduğu ve büyük bir garnizon tutabildiğim anlamına geliyor."

Aislinn yanağını ısırarak bu dolambaçlı yolun nereye çıktığını anlamaya çalıştı. Aidatını çoktan ödemişti ve artıştan şikâyet etmeyen birkaç vasaldan biriydi. Endelín'in yemyeşil vadilerinin ne kadar bereketli olduğunu herkes bilirdi; buralar uzun zamandır tüm Eirea'daki en verimli üzüm bağlarıydı. Bayard ailesi topraklarıyla ve evleriyle gurur duyuyor ve dinleyen herkesin hasatlarının büyüklüğünü ve kalitesini bilmesini sağlıyordu.

"Bunu duyduğuma sevindim," demekten başka bir şey gelmedi aklına.

"Bunu önce size söylüyorum, çünkü haberin sizi endişelendirmesini istemiyorum."

Fates, daha konuya yaklaşmaya bile başlamadık.

Aislinn zayıf bir gülümsemeyle yetindi ama Bayard devam edemeden Fia elma şarabıyla içeri girdi. Aislinn'in sağındaki pozisyonunu almadan önce her birine ustalıkla birer bardak doldurdu, ilgili her şeyi not etmek için bir defterle hazırды.

Tabii ki söyleyecek gerçekten değerli bir şeyi olduğunu varsayarsak.

İçkisinden zarif bir yudum alan Bayard, "Mükemmel. En iyi elma şarabından bazıları Dundúran'daki değirmenlerden gelir. Belki sonra Endelín'den bir örnek istersiniz? Bu kez daha genç ve daha tatlı bir şarap olan başka bir mükemmel bağbozumu seçtim."

"Çok cömertsiniz. Belki akşam yemeğinde -benim için biraz erken."

"Tabii ki."

Aislinn kendi elma şarabını yudumladı, elmanın ılık tadı karnını doyurdu ve ona biraz daha sabır verdi.

"Ne , Lord Padraic?"

Yüz ifadesi ciddileşti ve kestane rengi bukleleri alnına dökülürken uzun pantolonunun cebine uzandı.

"Dramatikliğimi bağışlayın leydim. Kötü haberlerle geldim." Onun

Cebinden, çoğu meyhane ve handa rahatlıkla bulunabilecek türden, kaba kâğıttan katlanmış bir mektup çıkardı. "Kardeşinizden haber aldım."

Fincan neredeyse Aislinn'in elinden kayıyordu. "Jerrod'dan haber almışsın."

"Bana kendisi yazmış." Elindeki mektubu parmaklarıyla çevirerek dikkatini mektuba çekti ama ona sunmadı. "Yüzlerce kişilik bir kuvvet toplamış övünüyor. Benim ve diğer soyluların onun iddiasını desteklediğimiz için cömertçe ödüllendirileceğimizi ve en azından onun savaşından uzak durursak misilleme yapılmayacağını söylüyor. Kardeşiniz soylularınızı size karşı kışkırtmak istiyor leydim."

Aislinn uyuştı.

Fia hızlı davranarak sallanan fincanı elinden aldı. "Emin misin?" Aislinn sert dudaklarının arasından sordu.

"Korkarım öyle. Jerrod'un el yazısını biliyorum ve onun sesini taşıyor. Tüm bunlar onun yapacağı bir şey gibi görünüyor, ailenize saygısızlık etmek istemem."

Aislinn bunun ne derece bir hakaret olduğuna karar veremeyecek kadar şoktan donakalmıştı. Onun yerine bakışları mektuba sabitlendi.

Devam etmeden önce bir süre daha onunla oynadı. "İşte bu yüzden sizin için endişeleniyorum leydim. Halkınızın güvenilir olduğundan eminim ama babanız dönene kadar burada tek başınıza savunmasızsınız. Bu yüzden kendimi ve şirketimi emrinize sunuyorum. Sizin ve Dundúran'ın güvende olduğunuzdan emin olana kadar buradan ayrılmayacağım."

Aislinn'in ağzı açık kaldı ama söyleyecek hiçbir şeyi yoktu. İnkâr, reddetme, öfke boğazında yiğitçe savaştı ama hiçbir şey çıkmadı.

Bayard'ın yüzünden daha önce hiç görmediği bir şey geçti. Bir sinsilik, bir kurnazlık tüylerini diken diken etmişti. Bu... kötü niyetliydi, sandalyesinden kalkıp önünde diz çökerken bile ona bakışı onurlu bir asaletin resmiydi.

"Size sadığım Leydi Aislinn. Kolum ve bağlılığım sizde. Jerrod'u desteklemek yerine size bu haberi getirmem bunun kanıtı değil mi?"

"Sadakatınız için minnettarız lordum."

"Teşekkür ederim, varis." Bir elini uzatarak onun kucağındaki elinin üzerine koydu ve başparmağını dizinin iç kısmında gezdirdi. "Yine de takdirinizden daha fazlasını umuyorum."

Sonunda mektubu Aislinn'e değil, Fia'ya uzattı.

"Böyle zamanlarda sadakat ödüllendirilmeli, değil mi?"

Aislinn'in içinde bir şeyler buruştu ve adamdan geri çekilebilmeyi diledi. Adam daha da öne eğilerek göğsünü bacaklarına bastırdı.

Yanlış, diye bağırdı içindeki her şey, carillon çanlarından daha yüksek sesle, yanlış yanlış yanlış. O-

"Size sadakatim ve korumam var, Leydi Aislinn. Gerekirse, kardeşinizle savaşmak için kendi paralı asker gücümüzü kiralamak için kendi servetimi kullanmaya hazırım. Karşılığında sizden teklifimi düşünmenizi rica ediyorum. Sizinle evlenmek benim için büyük bir onur olacaktır."

Midesi döndü, bir yudum elma şarabı asit gibi yaktı. Ellerini çekmemek için çaba sarf etti, hatta yüzüne gülmek için daha da fazla.

ne cüret?

Bunu nasıl düşünebildi-!

Onun kendisini dikkatle izlediğini gördü, o yakışıklı yüz çirkin bir şeye dönüşmüştü. Onu köşeye sıkıştırmıştı ve bunu biliyordu. Sonunda onu elde etmek için gereken buysa, Jerrod'un tehdidini ona karşı kullanacaktı.

Bu bir kumardı elbette ama iyi bir kumardı. Bir yandan Aislinn'in onun sadakatine ihtiyacı vardı. Endelín zengin bir mülktü ve Dundúran'ın en yakın komşusuydu. Bayard ve Jerrod'dan gelecek bir saldırıya karşı koymayı göze alamazdı, hele de tam bir şövalye birliği olmadan.

Yine de reddedecek olursa, adam zaten kalenin duvarları içindeydi. Jerrod'un tarafını tutacak ve ödülünü alacaktı.

Tanrılar aşkına, Padraic Bayard onu gelini yapmak amacıyla Dundúran Kalesi'ni işgal etmişti.

Aislinn yanağını kanayana kadar ısırıldı.

"Elimi almak için pazarlık mı yapıyorsunuz lordum?"

"Aslında üstü kapalı tehditler savuruyorum." Gülümseyerek boyunun ölçüsünü aldı. "Adamlarım beni göremezlerse ya da herhangi bir şekilde zarar görürsem veya alıkonursam şehri yağmalamaya başlamaları için emir aldılar."

Bayard onun elini tekrar öpmeye çalıştı ama Aislinn elini geri çekti. Lanet olası edep.

Aislinn ayağa kalkarak tükürdü: "Bu çok alçakça Bayard. Senin gibi bir yılan için bile."

Sadece omuz silkti. "Olabilir. Ama çok aşağılayıcı bir şey söylemeden önce halkını düşün."

Gözyaşları gözlerini yaktı ve panik boğazını sıktı. Bir kriz baş gösterdi

Zihninin saçakları, kulaklarında gümbürdeyen sesi duyana kadar nabzını hızlandırdı. Parmaklarındaki hissi çoktan kaybetmişti ve nasıl titrediklerini gizlemek için onları yumruk haline getirmişti.

Onu o görmeden önce ondan kurtulmalıydı. Bunu kendisine karşı kullanmasına izin veremezdi.

Aislinn nöbetlerinin onun d      olmasına izin vermezdi.

Aislinn gergin dudaklarının arasından, "Teklifinizi de erlendirece im. Ancak babam dönene kadar hiçbir şeye resmi olarak karar veremeyiz."

"Siz çok zeki bir kadınsınız, Leydi Aislinn. Eminim o zamana kadar bir karar verebilirsiniz." Mükemmel bir selam daha vererek kapıya doğru döndü. "Siz karar verene kadar kalmam konusunda ısrar ediyorum. Sizin ve Dundûran'ın korunmaya ihtiya ı var."

Aislinn'i ardında titreyerek bıraktı, öfkesi neredeyse deh eti kadar i     eldi.

Dizlerinin ba ı çözüldüğünde Fia onu yakaladı ve sandalyeye geri oturmasına yardım etti. "Ah, leydim, ne yapacağız?"

Aislinn titreyen elleriyle Jerrod'dan gelen mektubu açtı.

Bunun sahte olduğunu umuyordu. Onun hilesini renklendirmek için bir kibir.

Böyle bir plan kesinlikle Bayard'a yakı mazdı, hiçbir şey yakı mazdı.

Ama Jerrod'un tanıdık özensiz karalamasıyla yazılmış mesajı okudu unda kalbi sıkı tı. Yazı onundu, kelimeler onundu.

Bilgi azdı; soyluları kendi tarafına çekmek ya da korkutmak için sayılarını abartıyor olabilir. Ancak vaatler açıktı; katılırsan  d llendirilirsin, katılmazsan yalnız kalırsın. Aislinn'i desteklediği için cezalandırılacağı her  v ngen sözde ima ediliyordu.

Ve tüm bunların doğru olduğunu kanıtlayan sadece Jerrod'un Bayard'a gönderdiği mesaj değildi.

 lerleyen günlerde daha fazla vassalı, Jerrod'dan gelen benzer teklifleri bildiren endişe dolu mektuplar gönderdi.

Babasının  alı ma odasındaki masanın üzerindeki yığın giderek büyüyordu. Ama beklediği mektuplar hiç gelmedi. Ne Connor'dan ne de babasından.

Aislinn, etrafı muhafızlar, personel ve Bayard'ın   valyeleriyle dolu kışlalarla çevriliyken kendini hiç bu kadar yalnız hissetmemi ti.

K  esi gittikçe küçülüyordu ve... hiçbir fikir gelmiyordu. Hiçbir parlak çözüm kendini göstermiyordu. Zihni sorunların üzerinden tekrar tekrar geçti ve... hiçbir şey olmadı.

Bayard'ı birkaç gün bekletebilirdi ama sonra ne olacaktı?

Aislinn o zamana kadar o zor çözümün aklına geleceğini ummak zorundaydı.

Yoksa...

Bu düşünceyi hazmedemedi.

OceanofPDF.com

Bayard çalışma odasının kapısından, "Sizi öğle yemeğinde görebilir miyim?" diye sordu.

Tüm o havalı gülümsemeleri ve iyi mizahıyla, çok az kişi onun Aislinn'e şantaj yaptığından şüphelenirdi. Bayard planını açıkladığından beri, sanki bir koca olarak katlanılabilir olduğunu kanıtlamak istercesine, nezaket ve çekicilikten başka bir şey yapmamıştı.

Aislinn aksini biliyordu.

"Korkarım olmaz," dedi tüy kalemmini hokkaya batırarak, "yapacak çok iş var."

"Dünden beri seni neredeyse hiç görmedim."

Aislinn yanağını ısırды. "Eğer canınız sıkılırsa Endelín'e dönmenizi öneririm. Böylesine zengin üzüm bağları kesinlikle tüm dikkatinizi vermenizi gerektirir."

"Ne yazık ki, mükemmel idarecilerim var. Benim zamanım sizinkinden başka bir şey değil." Eğilerek ona bir göz kırptı. "Akşam yemeği o zaman."

Aislinn onun ardından homurdandı, yazmakta olduğu mektup zihninde durgunlaştı ve düşünce kayboldu. Bu mektup mükemmel olmalıydı; insan her zaman krala yardım istemek için mektup yazmazdı.

Yapabildiği kadar uzun süre oyalanmıştı. Bazıları tarafından gaspçı olarak görülen zengin bir mirasın varisi olarak, yarı-Pyrrossi Kralı Marius'un desteğinden emin değildi. Kraliçe Ygraine yönetebilecek kadar iyi olduğunda, lordlarını kendi işleriyle baş başa bırakmış, sadece sorulduğunda ya da kraliyet müdahalesi gerektiğinde olaya dahil olmuştur. Ancak Kral Marius'un eli daha ağırdı.

Merrick Darrow uzun zamandır kraliyetin dikkatini çekmemeye çalışıyordu. Kraliçe Ygraine'in yeniden hastalanması ve Kral Marius'un hükümetin dizginlerini eline almasıyla birlikte Aislinn'in babası, Darrowland'ı es geçen bir müdahaleye maruz kalmaktan korkuyordu.

Şimdi, tam da babasının kaçmaya çalıştığı şeye davetiye çıkarabilirdi. Yine de ondan haber alamayınca Aislinn'in başka çaresi kalmamıştı.

En azından krala, bir paralı asker gücünün Kral Ormanı'nı ve Gleanná'nın kendi arazisinin bir kısmını geçerek Darrowlands'a ulaşma ihtimalinin yüksek olduğunu söylemeliydi. Paralı askerler sık sık sınırda kamp kurar, hizmetlerini margraflara satar ya da Caledon ile Eirea arasında yeni bir savaş çıkmasını beklerdi. Jerrod'un istemeden de olsa bir savaş başlatmasına tahammül edemezdi.

Kendini sıkışmış bulduğu yer, kraldan paralı askerleri durdurmasını istemektir. Kendini Kral Marius'un merhametine bırakmak pek de heyecan verici değildi ama seçenekleri de azalıyordu.

Aislinn bunun kralın ilgisini ve olası müdahalesini çekeceğini biliyordu. Babasının uyardığı gibi, bu müdahalenin bir evlilik ihtimalini de içerebileceğini de biliyordu.

Kralın Bayard kadar iğrenç birini önerebileceğini sanmıyordu, ama o zaman da bir sürü berbat insan vardı; şık giyinmeleri ve lezzetli yemekler yemeleri önemli değildi.

Eğer kral ona bir koca bulmaya karar verirse kimi önerdiği gerçekten önemli değildi; bu adam onun istediği kişi olmayacaktı. Bu yüzden Aislinn mektubun ikinci yarısını oluşturmamış, bu ihtimali düşününce kalbi ikiye bölündü.

Köşeler kapanıyordu ve bir çıkış yolu, her şeyin onun istediği gibi gittiği bir sonuç, imkânsız değilse bile neredeyse olanaksız görünüyordu.

Ne Hakon'dan vazgeçmek ne de Bayard'a boyun eğmek istiyordu.

Ama babasının ve arkadaşlarının olmadığı her gün zihninde çınıyor, umutlarının boşa çıktığını ilan ediyordu.

Kaptan Aodhan parmaklarını açık kapıya vurarak dikkatini dağıtmaya çalıştı. Selam vermek için eğildiğinde, Aislinn kapıyı işaret ederek sessizce arkasından kapatmasını istedi.

Kapının kapanması ve yalnız kalmalarıyla birlikte Aislinn omuzlarının gevşemesine izin verdi. Muhafızlara güvenmediğinden ya da bir grup oda hizmetçisinin köşede durup onu dinlediğini düşündüğünden değil, sadece kapalı kapının rahatlatıcı bir yanı vardı.

Söylediklerinin hiçbirinin odanın dışına çıkmasına izin verilmiyordu. "Leydim," diye selamladı kaptan.

"Geldiğiniz için teşekkür ederim. Benim için bir haberin var mı?"

"Önemli bir şey yok. Baron Bayard'ın adamları batıda konakladılar.

barakalar. İstedığınız gibi onları kendi garnizonumuzdan ayrı tuttum."

"Güzel." İşe yarayıp yaramayacağını bilmiyordu ama Bayard'ın şövalyelerini mümkün olduğunca tecrit altında tutmak daha güvenli geliyordu. "Yönlendirmeyi iyi alıyorlar mı?"

Aodhan'ın dudakları inceldi. "Bazıları şehirde eğlenmeye başladı bile. Baron Bayard adamlarını daha az sıkı kontrol altında tutuyor."

Aislinn'in korktuğu şey de buydu. Bayard'ın adamları kasabadaydı ve her an ortalığı kasıp kavurmaya hazırdılar. Kale personeli Jerrod'un olası tehdidi yüzünden zaten zor durumdaydı ve şimdi de tanıdık olmayan şövalyeler buradaydı. Kasaba halkı yakında neyin yanlış gittiğini merak edecekti. Bayard Dundúran'ı sık sık ziyaret ederdi ama hiçbir zaman bir grupla gelmezdi.

"Bayard'a olan sadakatlerini belirlediniz mi?"

Aislinn dün duygularını kontrol altına aldıktan sonra hemen Yüzbaşı Aodhan'ı çağırtmış ve ona Bayard'ın komplosunu anlatmıştı. Yüzbaşının yüzünde hiç bu kadar kara bir ifade görmemişti ve bir an için çalışma odasından fırlayıp baronu onuru için düelloya davet edeceğini düşünmüştü.

Aodhan iliklerine kadar onurluydu ve bu tür el altından taktikler, kadınları tehdit etmek haddini aşmaktı. Aislinn onun öfkesinden biraz teselli buldu, Bayard'ın entrikalarına karşı çıktığı için şımarık bir kız gibi davranmıyordu. Aislinn Yüzbaşı Aodhan'ı, Bayard'ın otoritesini sarsmak için başvurabilecekleri şövalyeler olup olmadığını araştırmaya ve baronu dikkatle izlemeye koyuldu.

"Henüz değil leydim. Bu zaman alacaktır. Ancak kaptanları görevden çok parayla ilgilenen, şövalye ruhlu bir tipe benziyor." Aislinn, Aodhan için bu tanımın en ağır hakarete benzediğini biliyordu.

"Bundan faydalanmamız gerekebilir. Yeterince rüşvet verilebilirse, geriye kalanlar pek de tehdit oluşturmaz olabilir."

"En iyi bilgi toplayıcılarımın şirketlerine yakın olmalarını sağladım. Şimdilik ev sahibesi gibi davranmak en iyisi olacaktır. Avluda antrenman yapmalarına ve tavernalarda içki içmelerine izin verin. Ne kadar rahat olurlarsa, o kadar çok hata yaparlar. Lord Padraic oyalanabilir mi?"

"İşte soru bu. Sanırım öyle. Ama yine de, gözaltına alınması gerekmesi ihtimaline karşı yanında her zaman birileri olsun. Bu en azından darbesinin önüne geçmemizi sağlayacaktır."

Kaptan Aodhan başını salladı; ikisi de hoşlanmasa da aynı fikirdeydiler.

Plan.

"Bu şekilde tehdit edildiğinizi görmekten nefret ediyorum leydim. Gücüm yetseydi, baron zindanın imkanlarını araştırıyor olurdu."

"Teşekkür ederim kaptan. Daha iyisini istemezdim. Ama şimdilik, insanların güvenliği için, onun oyununu oynayacağız. Sadece daha iyi oynamalıyız."

Yumruğunu kalbinin üzerine koyan Aodhan, "Sizi yüzüstü bırakmayacağım leydim. Kendi kalenizde güvendesiniz ve halkınız size sadık. Bu ihaneti kısa sürede unutmayacaklar."

Elini kalbinin üzerine koyan Aislinn, "Teşekkür ederim kaptan. İnancınız ve sadakatiniz benim için çok şey ifade ediyor." Etrafında Kaptan Aodhan gibi iyi insanlar olmasaydı uzun zaman önce çökmüş olurdu.

Kaptan başıyla selam verdi ve birkaç kelime daha söyleyerek oradan ayrıldı. Aislinn'i ağır ama kararlı bir yürekle bıraktı.

Bir planları vardı. Bayard'a boyun eğmek zorunda kalmayacaktı; onu kendi oyununda yenecekti. Tek yapması gereken zaman kazanmak, diğer vasalları bir araya getirmek ve babası döndüğünde Bayard'ın hapisane hücrelerinde sızlanmasını izlemektir.

En azından plan buy. Ve planların ters gitme gibi bir yolu vardı.

O öğleden sonra, Aislinn nihayet babasından mesajını aldı.

Fia uçarak odaya girdi, yanakları neredeyse saçları kadar kızarmıştı ve göğsü nefes almak için inip kalkıyordu. Kendini masanın üzerinde yakalayarak mektubu Aislinn'e fırlattı ve "Üzerinde babanın mührü var!" diye bağırdı.

Kalbi yerinden fırlayacakmış gibi atan Aislinn, kaba kâğıdı yırttı.

Mesaj, kelimelerin kendisi, ilk okumasında bir anlam ifade etmiyordu.

İkinci okuyuşunda biraz daha netleşti ve dehşete kapıldı.

Üçüncü...

Üçüncüsü kalbini kırdı.

Kit,

Size Pyrrossi sınırındaki bir hasta yatağından yazıyorum. Sorcha'yı kaçıranların bir sınır köyünde saklandıklarına dair Kinvar'dan gelen istihbaratı takip ettik. Onları bulduk ve astık. Dönüş yolculuğu için erzak tedarik edemedi, Salona adlı bir kasabanın yakınlarında yolumuz kesildi.

Kasabada terleme hastalığı vakaları olduğuna dair işaretler vardı, ancak moralimiz yüksekti ve onları görmezden geldik.

Fates, ne kadar aptalmışım.

Şirketin yarısı hastalığa yakalandı. Çoğu birkaç günlük ciddi hastalıktan sonra hayatta kaldı ancak iyileşme süreci uzun ve zorlu. Kendimizi izole ettik ve kendi başımızın çaresine bakıyoruz, ancak en az iki hafta daha kimse kuzeye seyahat edemeyecek.

Çok üzgünüm, Kit. Yatağa hapsedildiğimde, bunların ne kadarının benim aptallığım olduğunu fark ettim. Jerrod'un peşinden gitmeliydim. Bu görevi üstlenmek için ilkbaharı beklemeliydim, tabii hiç değilse. Yapmalıyım.

Yapmam gereken o kadar çok şey var ki.

Şehri güvenli hale getirmek için ne gerekiyorsa yapın. Kral ve kraliçeye yazın. Bir ordu çağırın. Yapamayacağım şeyi yapın.

Sen her zaman en iyimizdin, Kit. Annen ve ben. Halkımızı koruyan sen olduğun için kadere şükrediyorum.

*Bundan sağ çıkarsam, Dundúran'a dönmek için elimden geleni yapacağım.
-Ve affınızı kazanmak için her türlü çabayı.*

Tüm

sevgimle,

Baban

Bir gözyaşı sayfaya sıçrayarak babasının sözlerini ve mektubu hızla yere bıraktı.

Vıcık vıcık kelimeler pişmanlık duymadan ona bakıyordu, mesajları keskindi. Aislinn yalnızdı.

"Leydim...?"

Başını kaldırdığında Fia'nın onu endişeyle izlediğini gördü, çilli yanaklarının rengi solmuştu.

"ihtiyacım var. İyi bir kağıda. Ve daha fazla balmumu. Ve Kaptan Aodhan'ı bul.

Ve Sorcha. Ve ve ve-" *Ve Hakon. Hakon'u istiyorum.*

Fia onun ellerini tuttu ve sıktı. "Her şey yoluna girecek leydim. Her şey yoluna girecek. Her neyse, bunu düzelteceğiz. Bayan Sorcha'yı bulmama izin verin. Sen orada kal, hemen döneceğim!" Ve ayakları döşemeye değmeden, ayak işlerini halletmek üzere odadan çıktı.

Aislinn kendisine söyleneni yaptı ve olduğu yerde kaldı. Hareket edebileceğini sanmıyordu, babasının mektubunun büyüklüğü onu koltuğuna bastırıyordu.

Şok, tehdit edici krizini geciktirdi ama krizin ötesine geçtiğini, hiç bilmediği bir şeye geçtiğini düşündü.

Umutsuzluk.

Ağzının ağzı içinde ardına kadar açılmış, iyi ve hoş olan her şeyi emiyordu.

Babası ve takviye birlikler gelmiyordu. Babası şimdi bile ölmüş olabilirdi.

Aislinn'in yüzünden yağlı yaşlar döküldü ama onları silmek için ellerini hareket ettiremedi. Olduğu yerde donup kalan Aislinn'in nefes alışları sık ve kesik kesikti ve parmakları uyuşmuştu.

Fates, ne yapacaktı?

Bayard bilemezdi. En güvendiği kişiler dışında kimse bilemezdi.

Kral ve kraliçeye yazmak zorundaydı. Kralın ne yapacağı önemli değildi, yardım gönderdiği sürece Aislinn bedelini ödeyecekti. Tüm vasallarına yazmalı, onlara takviye göndermelerini emretmeli ve kaçınmayı umduğu bir şekilde sadakatlerini test etmeliydi. Zaten Bayard'ın adamlarının istilasına uğramış olan şehri güvenli hale getirmeliydi.

Yapması gereken çok şey vardı.

Tek yapabildiği başını ellerinin arasına gömüp ağlamaktı.

Planı delilikti -saf delilik- ve bir elekten daha fazla deliği vardı ama elindeki tek şey buydu ve Hakon çaresizdi. Eski destanlar, orkların karşılıksız eş bağlarıyla acı çekerken yaptıkları çılgınca, pervasız ve tehlikeli şeyleri anlatırdı ve o hepsini anlıyordu.

İpi omzunda daha yükseğe kaldırarak kalenin doğu tarafına doğru ilerledi ve boynunu eğerek Aislinn'in güneş evinin üçüncü kat balkonunu gördü. Gece karanlıktı, ay sadece bir parçacıktı ve avlu boyunca yanan uzun meşalelerden gelen ışık birikintilerine rağmen gölgeleri derin ve mürekkepli bırakıyordu.

Çok dikkatli olamazdı. Aslında, bu saçma planın tamamından vazgeçmek daha akıllıca olurdu. Ama arkadaşını görmesi gerekiyordu.

Göğsündeki öfkeli canavarın gürlemesinden daha fazlasıydı.

Bu, kalbini ikiye bölen acılı yalnızlıktan daha fazlasıydı. Bir şeyler oluyordu. Bir şeyler değişmişti.

Dundúran Kalesi, Baron Bayard ve adamları gelmeden önce zaten gerginlik içindeydi. Şimdi, kışladaki şövalyelerin neredeyse iki katı, ancak yarısı Baron'a yabancı ve sadık olduğundan, bir korku duygusu taşlara nüfuz etmeye başlamıştı. Hizmetçiler başlarını öne eğip görevden göreve koşturuyor, ziyaretçi şövalyelerin tacizine uğrayacak kadar uzun süre durmuyorlardı. Ahırlar tıka basa doluydu ve mutfaklar her saat çalışıyor, fırınların soğumasına asla izin verilmiyordu.

Kimse bunu tam olarak anlayamıyordu. Bayard'ın şövalyeleri, Yüzbaşı Aodhan ve Aislinn'in iddia ettiği takviye kuvvetlerden ziyade işgalci bir ordu gibiydiler. Gerginlik ikisinde de belirgindi, aralarında gizli, mutsuz bakışlar geçiyordu.

Herhangi bir personelin bildiği kadarıyla, Lord Merrick ya da Jerrod ve paralı askerleri hakkında hiçbir haber gelmemiştir, öyleyse Bayard'ın bu kadar çok silahlı şövalyeyle aniden ortaya çıkmasının sebebi neydi?

Hakon tehlikenin Aislinn'in etrafını sardığı hissinden kurtulamıyordu ve buna izin veremezdi. Onu görmek zorundaydı.

Kaldırım taşlarının üzerine diz çökerek Wülf'e oturması için eliyle işaret etti. Hakon başka işaretler verip Wülf'e odalarına dönüp beklemesini söylerken, it itaatkâr bir şekilde ona baktı.

Hakon, Wülf'e bağladığı bloğun yol boyunca mümkün olduğunca çok gürültü çıkarmasını amaçlıyordu.

Gitmek için işaret veren Hakon ayağa kalktı. Wülf homurdanarak ayağa kalktı ve ceketini silkeledi. Köpek bir köpek hışırtısıyla karanlıkta ilerlemeye başladı, arkasındaki blok takırdıyordu.

Hakon'un sadece birkaç dakika dikkatinin dağılmasına ihtiyacı vardı. Ve ödül olarak Hugh'dan güzel bir kemik koparmaya.

Halatı serbest bırakarak cephanelikten aldığı kancayı salladı ve geniş bir halka oluşturma kadar ivme kazandı. Elini kayan ipin üzerinde gezdirerek uçuşmasına izin verdi.

Kanca balkonun iki tırabzanı arasına takıldı. Hakon bir deneme çekişiyle ipi kendi etrafında sabitledi, ayağı için bir halka yaptı ve kendini yukarı kaldırdı.

El ele tutuşarak tırmandı.

Canavarı sabırsızlık ve umutla gurulduyor, yakında, *yakında* onu göreceklerini düşünüyordu.

Parmaklığın taşları ağırlığının altında inlediğinde daha hızlı tırmandı.

Elden ele, bacadan bacağa, elden ele, üçüncü seviyeye ulaşırken boynundan aşağı ter damlaları döküldü.

Kendini küpeştenin üzerine çıkaran Hakon, halatı arkasından yukarı çekti ve dinledi.

Aşağıdaki doğu avlusu sessizdi. Hiçbir alarm verilmemiştir. Wülfün arkasından sürüklediği bloğu bile duymamıştır.

Burun deliklerini genişleterek, güneş odasına açılan kemerli kapılara dönmeden önce alabildiği kadar çok kokuyu içine çekti. Koklayabildiği kadarıyla odasında sadece Aislinn vardı. Sadece eşinin odasından gelen kadın kokuları içgüdüsel olarak hoşuna gidiyordu ve eşininki dışında sadece Fia'nınki vardı, o da taze değildi.

Düğmeyi denedi ve kilitliydi.

Hayal kırıklığını bastırarak kurşunlu camlardan güneşe baktı.

Oda loştu; perdelerin, kilimlerin ve duvar halılarının ince kumaşları, odanın dört bir yanındaki yarım düzine mumdan titreyen yetersiz ışığı emiyordu. Yine de ork gözleri Aislinn'in bir yazı masasının üzerine eğilmiş, aceleyle bir parşömen parçasını karaladığını görmek için yeterliydi.

Onu görmek bile asi canavarını biraz yatıştırdı.

Hakon bir parmağıyla pencere camına hafifçe vurdu.

Aislinn oturduğu yerde sıçradı, irkilmiş gözlerle odaya baktı. Tekrar vurarak bakışlarını üzerine çekti ve-

Kalbi midesine gömüldü.

O geniş gözlerdeki yaşların parıltısını yakaladı.

Kadın şaşkınlıkla ona göz kırptı ve adam onun iri cüssesinin tehditkâr görüldüğünü fark etti; karanlık bir kütle gölgelerden gelip kapısına vuruyordu.

"Aislinn," diye mırıldandı, onun duyabildiğinden emin değildi ama adının tadı dilindeydi. "Lütfen kapıyı aç."

Yavaşça ayağa kalktı, kapıya doğru aceleyle ilerlemeden önce birkaç temkinli adım attı. Kilit *tıkırdayarak* açıldı ve Hakon aceleyle içeri girerek kapıları arkasından kapatıp kilitledi.

Uzun bir süre birbirlerine baktılar.

Güneşi sıcak değildi ama serin de değildi, ocaktaki ateş gece için yakılmıştı. Odada mumlar titriyor ve bir fener kısıp ateşte yanıyordu. Saatin geç olmasına rağmen hâlâ o günkü elbisesini giymiş, saçları hâlâ tokalarla tutturulmuştu.

Bir sorun var. Onun kokusunu alabiliyordu, gözyaşlarının tuzu dilini yakıyordu ve duruşunda görebiliyordu, sanki küçük bir esinti onu devirecekmiş gibi.

Sonunda o mükemmel dudaklarını konuşmak için açtığında, ona "Burada olamazsın" dedi.

Hakon ipi yere attı ve onunla arasındaki mesafeyi kapattı. Yüzünü ellerinin arasına alarak, "Seni görmem gerekiyordu," dedi.

"Eğer biri görürse..." Kirpiklerinde toplanan taze gözyaşları Hakon'un buz kesmesine neden oldu. "Bayard bilemez."

"Bayard'ın canı cehenneme," diye homurdandı. "Onun bununla ne ilgisi var? Ne oldu *Vinya*?"

Hâlâ adamın elleri arasında tuttuğu başını salladı, gözyaşları aşağı dökülürken

Yüzü. Dehşete kapıldı, kadının dudağı titredi, sonra yüzü buruştu. Bir hıçkırık onu sarstı ve Hakon, yere yığılmadan önce onu aceleyle masadaki sandalyesine geri götürdü.

Onun önünde diz çöktü, gözyaşlarını görmek ruhunu parçaladı. "Lütfen *Vinya*," diye yalvardı, "lütfen ağlama." Hakon pek çok şeye dayanabilirdi ama onun gözyaşlarına değil.

Başını tekrar salladı ve yüzünü ellerinin arasına gömdü.

Ellerini nazikçe kucağına koydu, parmakları yoğurmak ve üzüntüsünü yatıştırmak için ağrıyordu, ama hareketsiz kalmaya çalıştı.

Gözyaşlarından ıslanmış elleri onunkilerin üzerine düştü ve korkunç bir an için onu itmek istediğini düşündü.

Aislinn oturduğu yerden öne, Hakon'un kollarına doğru kaydı. Hakon onun ağırlığını alarak geriye doğru sallandı ve onu kollarıyla sardı; tam da ait olduğu yere.

Onu kendine sımsıkı sararken göğsünde bir mırıltı canlandı, bu titreşim onu paramparça olmaktan alıkoyan tek şeydi. Onun acısını görünce kendi gözleri yaşardı ve boğazında düğümlenen çaresizlik kükremesini bastırmak için dişlerini diş etlerine geçirdi.

Arkadaşını ağlatmaya nasıl cüret eder?

Aislinn yüzünü onun boğazına gömdü. Saçlarına yatıştırıcı sesler mırıldandı, gözyaşları göğsünden aşağı akarken onu dağlıyordu. Kader, buna dayanamazdı.

Ama o yaptı. Onun için gözyaşlarını ve acılarını taşıdı. Sessiz desteğini sunarak uzun bir süre ona sarıldı.

Gözyaşları yavaşlamaya başlayıp hıçkırıklar gücünü yitirdiğinde Hakon onu kollarının arasına aldı ve başparmağıyla gözyaşlarını sildi.

"Ah, *Vinya*, kalbimi kırıyorsun," dedi.

"Özür dilerim," diye burnunu çekti, "o kadar çok şey var ki..." "Bana söyleyecek misin?"

Yutkunurken boğazı düğümlendi ve kirpiklerinden daha fazla gözyaşı döküldü, ama uzun, güçlendirici bir nefes aldı. Sonra, kesik kesik kelimelerle ona anlattı. Bayard'ın Dundúran'da kalmasının gerçek nedenini. Babasının güneydeki kötü durumunu. Şu anda bile kral ve kraliçenin yanı sıra tüm soylularına bir ordu toplamaları için mektuplar yazdığını.

"Hiç düşünmemiştim, nasıl bu hale geldi?" Hakon cevap veremedi, öfkeden deliye dönmüştü.

Bayard ona şantaj yapıyordu. Onu *tehdit ediyordu*. Ona ait olmayan bir şeye sahip çıkmaya çalışıyordu.

Mırıltısı derinleşerek şiddetli bir hırıltıya dönüştü. "Hakon...?"

"Nerede uyuyor, *Vinya*? Bununla şimdi ilgileneceğim."

Gözlerini kocaman açarak adamın tuniğine sarıldı. "Hayır! Onu tehdit edemezsin."

"Onu tehdit etmeyeceğim." Bayard'ın kafasını çıplak elleriyle boynundan koparacaktı.

"Hayır," dedi tekrar, daha kararlı bir şekilde. "Bunu şiddet kullanmadan çözmeye çalışıyorum. Adamları bir şeyden şüphelenirse..." Başını iki yana salladı. "Sadece zamana ihtiyacım var."

"Seni tehdit ediyor," diye tısladı Hakon. "Bu kabul edilemez. Senin zindanında olmalı."

Aislinn espri yapmadan bir kez kıkırdadı. "Kaptan Aodhan gibi konuşuyorsun."

Güzel. Başka biri daha mantıklıydı. "Aislinn-"

"Hayır." Kaşlarını çatarak ona bakmaya çalıştı ama kaşları hemen sulu bir umutsuzluğa dönüştü. "Benimle de kavga etme."

"Asla." Başını eğerek kızın nemli yüzüne öpücükler kondurdu. Gözyaşları dudaklarını yaktı ama umursamadı. "Ben senin için varım, *Vinya*. Her zaman. Sana nasıl yardım edebileceğimi söyle."

Yüzünü içine aldı, dokunuşu acı verecek kadar yumuşaktı. "Yapamazsın."

"Bunu kabul etmiyorum."

"Yapabileceğin hiçbir şey yok. Sen..." *Sadece bir demirci.*

Hakon kaskatı kesildi.

Kucağında doğrulan Aislinn pişmanlıkla ona baktı. "Beklemekten başka yapacak bir şey yok," diye düzeltti. "Zamana ihtiyacım var."

"Elinizle pazarlık yaparsınız. *Hayatınla*." "Evet."

Dudağı küçümseyerek kıvrıldı. "Bu çok yüksek bir fiyat."

Ağzının incelmesinden onun da aynı fikirde olduğunu anladı ama hiçbir şey söylemedi.

Hakon'un boğazı, yapmak istediği tüm taleplerin etrafında kapandı. Bayard'ı öldürmesine izin vermesini. Daha önce olduğu gibi ona gelmesini. Sadece ve sadece onun olmasını, politikanın lanetlenmesini.

Bir daha arkasına bakmamak üzere onu gecenin içine çalmasına izin verdi.

Sessiz bir çıkmazda oturuyorlardı, ikisi de konuşacak kelime bulamıyordu.

Kalbi çarpmaya başladı, ona, aralarında büyüyen bağa karşı hissettiği bağ gerginlikle sıkılaştı. Aralarındaki mesafe büyümüştü, uçurum her an daha da genişliyordu ve ona nasıl ulaşacağını bilmiyordu.

Sahip oldukları şey yeniydi, kırılıyordu ve ilk kez kışı atlatamayacağından gerçekten korkuyordu.

Ama sonra, sessizlikte, gözlerinden daha fazla yaş döküldü. "Ya babam ölürse?" diye mırıldanırken umutsuzluk yüzüne vuruyordu.

Dudakları bir umutsuzluk gösterisiyle dişlerinin arasından sıyrıldı ve Hakon buna izin vermedi. Onu tekrar kollarının arasına çekerek aradaki mesafeyi kapattı.

Hakon bunu anlıyordu. Keder ve onun insanı nasıl kemirdiğini. Henüz ölmemiş biri için yas tutmak her şeyi daha da kötüleştiriyordu. Hakon büyükbabasının ölümünün giderek yaklaştığını görmüştü ve hiçbir yalvarış ya da inkar onu durduramamıştı. Tüm sevgisine, gücüne ve böyle olmamasını dilemesine rağmen ölüm gelmişti. Her zaman olduğu gibi, zamanı gelmişti.

Yine de bunların duymak için rahatlatıcı sözler olmadığını biliyordu. Büyükbabasının son saatlerinde duymak istediği şeyler değildi ve arkadaşına söylediği şeyler de değildi.

Hakon onun yerine, "O güçlü," dedi, "bu onun kaderi değil." Ona doğru kıvrılırken gözyaşları kelimelerini bulanıklaştırdı.

Hakon onu kucaklayarak ayağa kalktı. Hakon mumları söndürmeye başladığında kız itiraz etti ve mektupları bitirmesi gerektiği konusunda ısrar etti.

"Tutacaklar."

Güneş yavaş yavaş karanlığa gömülürken, Hakon onu bitişikteki yatak odasına taşıırken sadece feneri yanık tuttu.

Odaya süslü bir şekilde oyulmuş dört direkli bir yatak hâkimdi. Pastoral sahnelerle işlenmiş ağır yeşil perdeler geriye çekilip direklere bağlanmıştı ve başucunda küçük bir yastık dağı düzgünce duruyordu.

Feneri komodinin üzerine koydu ve onu yatağa yatırdı. Diz çökerek botlarının bağcıklarını ve her bir ayağını dikkatlice çekti. Adamın elleri eteklerinin altına girip çoraplarını bulup çözerken kadın ağırlaşmış gözlerle onu izledi. Çorapları bacaklarının kıvrımlarından aşağı doğru çekerken sıcak ipek parmaklarının arasında kayıyordu.

"Sabah olacak ve sen onu karşılayacak kadar güçlüsün."

Yüzü düştü ve adam daha fazla gözyaşı dökmesinden korktu. Onun yerine, yüzünü ellerinin arasına almak için uzandı. Alnı onunkiyle buluştu ve sıcak karanlıkta nefeslerini paylaştılar.

Kalbi onun için ve söylenmemiş ve bilinmeyen her şey için acıyordu.

"Senin için her şeyi yaparım *Vinya*," diye fısıldamadan edemedi. Bilmek zorundaydı, onun sadece kendisine ait olduğunu ve olacağını görmek zorundaydı. Doğuştan gelen hakkı, politika, hiçbirisi gerçekten önemli değildi. Ondan vazgeçmezdi, vazgeçemezdi.

Bu onu kaçırmak anlamına gelse bile. Onun yüklerinin, boynu bükülene kadar üst üste yığılmasına izin vermeyecekti. Eğer ona burada yardım etmesine izin vermezse, meseleyi kendi ellerine alacaktı, çünkü önemli olan tek şey oydu. Onun hayatı, onun güvenliği. Bunun için ondan nefret edebilirdi ama özgür olacaktı.

İç çekerek onun dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdu. "En azından bir geceliğine aklımı her şeyden uzaklaştırabilir misin?"

Onun ne istediğini biliyordu ve hayal kırıklığını engelleyemiyordu. *Benden daha fazlasını iste, diye talep etmek istedi. Senin olanı al.*

Hakon onun anlamasını sağlayacaktı. Ama şimdilik bunu kolayca verebilirdi.

Hızlı olmayan ama yavaş da olmayan, iddialı bir öpücükle dudaklarını aldı. İkna etti, baştan çıkardı, elleri onu ayağa kaldırmak için bacaklarında gezindi.

Elbisesinin bağcıklarını çözmek için onu döndürdü. Elbisesi gevşedi ve adam kumaş düşerken boynunun ve omzunun kıvrımlarına öpücükler bırakmaktan kendini alamadı. Başını eğerek ona daha fazla erişim sağladı ve adam öpücüklerini boynundan kulağına kadar takip ederek mırıldandı: "Sana her şeyi vereceğim *Vinya*. Tek yapman gereken istemek."

Ellerinin altında ürperdi ve adam giysilerinin geri kalanını hızla çıkardı. Önünde çırtlıplak durduğunda, durup ellerini belinin kıvrımları boyunca gezdirmek zorunda kaldı ve mükemmelliğini kendi için hissetti.

Fates, kelimelerle ifade edilemeyecek kadar güzeldi.

Gözleri hâlâ nemliydi, yüz ifadesi o kadar savunmasızdı ki neredeyse onu kıracaktı. Kendini bir canavar gibi hissederek onun üzerine düşemezdi, bu gece olmazdı.

Bir adım geri çekilerek botlarını çıkardı ve kadın yatağa doğru dönerken kendi katlarını çıkarmaya başladı.

Onun için tekrar çıplak olarak boşaldı ve kızın neredeyse utangaç bir şekilde ona yukarıdan aşağıya bakmasını kaçırmadı. Onun tenini kendi teninde hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu ve kız kendini ona yasladığında zevkle tısladı.

Ellerini onun sırtında hafif okşamalarla gezdirdi, kendini onun için yumuşattı.

Kadın yatağa tırmanmak üzereyken, adam onu durdurdu. Adam sırt üstü uzanmış, siki karnına doğru sallanırken kadın şaşkınlıkla baktı

bekliyordu. Ama bunun beklemesi
gerekecekti. "Başlığa tutun."

Kaşları çatıldı. Onun arkasından tırmandı ve bacağına beline atarak üzerine oturdu. Adam elleriyle kadının arka tarafını kavradı ve onu vücudundan yukarı çekti.

"Seni dilimde istiyorum, *Vinya*. Seni tatmama izin ver."

Titreyen bir nefes aldı ve ciddi olduğunu onaylamak istercesine bir süre daha ona baktı. Kız yavaşça vücuduna doğru ilerlerken, elleri yanlarını yoğururken bakışlarını onun üzerinde tuttu. Yüzü onunkinin üzerinde gezinirken, altın sarısı saçları tatlı bir perdeyle onun etrafına döküldü.

Öpmek için eğildiğinde, arkasına vurmadan önce ona hızlı bir öpücük verdi. "Diğer dudaklar."

Sonunda doğrulmadan önce onun kabalığı karşısında nefesi kesildi. Ellerini denge için yatak başlığına dayadı ve dizlerini adamın başının iki yanına yerleştirdi.

Kollarını kadının kalçalarına dolayarak onu kendine doğru çekti. Kızın kokusu onu sararken göğsünde aç bir hırıltı yükseldi. Dudaklarında onun sıcaklığını hissedebiliyordu ve daha başlamamıştı bile.

Gülümseyerek kızın bakışlarını yakaladı ve onu izlerken saçları yüzüne dökülen kızın beklentiyle nasıl titrediğinin tadını çıkardı.

Dilini amcıktan klitorise doğru kaydırarak başladı.

Aislinn'in nefesi kesildi, neredeyse dik oturacaktı ama adam kollarıyla onu sıkıştırdı. Dudaklarını klitorisinin etrafına kapatırken mırıltısı dudaklarında vızıldadı, onu sarsmasına neden oldu, ama onu tekrar tuttu, vermek istediği her şeyi almaya zorladı.

Hakon ziyafet çekti.

Ağzı açgözlü darbeler ve höpürtülerle amcığının üzerinde hareket etti, kayganlığını yutarken onu emdi ve ısırды. İlkbahar yağmuru, taze toprak ve şimşek çakması gibi ilkel bir tadı vardı. Kendini onun içinde yıkadı, dili kaynağından içmek için fiskeler vurdu, daireler çizdi ve içine girdi.

Ortası titriyor ve kolları kendini tutma çabasıyla sarsılıyordu ama Hakon rahat durmuyordu. Dilinin her vuruşunda açlığı daha da artan kadının amcığını doyasıya yaladı. Aleti karnına doğru akıyor, taşakları ihtiyaçtan zonkluyordu ama duramayacak kadar ona aşıktı.

Yumruğunu saçlarıyla doldurdu ve çekiştirerek onu tahrik etti. Zevkle yüksek sesle mırıldandı, sesiyle onu övdü ve klitorisine karşı koydu.

Keyfine bak, senin olanı al.

"Hakon-!" diye nefes nefese kaldı.

Boşalırken sırtı kavislendi, görkemli saçları geriye savruldu. Boynunun tendonları boğazında belirgin bir şekilde ortaya çıktı, ağzı sessiz bir çığlığın etrafında genişçe açıldı. Kalçaları, her bir zevk parçasının peşinden koşarak çiğ kalana kadar adamın yüzüne doğru sallandı ve bu *muhteşemdi*.

Onu belinden tuttu, zirveye ulaşırken kaslarının nasıl titrediğini ve kasıldığını hissetti. Kaderler, hiçbir şey bununla kıyaslanamaz. Ne şan, ne zenginlik. Tüm günlerini böyle geçirebilir ve yaşamış en mutlu erkek olabilirdi.

Dilini içine gömdüğünde, kadının nabız gibi atan son hissetti.

Kolu yatak başlığından düştü ve göğsünün üzerine yığıldı.

Hakon onu yatağa yatırmak için kaldırdı. Kadının görüntüsü başlı başına bir ziyafetti ve ellerini titreyen bedeninde bir aşağı bir yukarı gezdirirken uzun bir süre bakışlarıyla onu yiyip bitirdi.

Aislinn dudaklarında küçük bir gülümsemeyle onu izledi, vücudunu öperken parmaklarını saçlarında gezdirdi. Onu vücudunun beşiğine buyur etti, kalçalarını ayırdı ve yüzünü ellerinin arasına almak için uzandı, uzun, uyuşturucu bir öpücük için kendi yüzüne doğru yönlendirdi. Bir erkeğe adını ve tüm şeref yeminlerini unutturan türden bir öpücük.

Dili onunkine dolanırken Hakon kızın ellerinden birini yakalayıp başının üzerine çekti. Diğeri de ona katıldı ve onunkini kendi ellerinden birinin içinde tuttu. Kızın öpücüğünden uzaklaşırken, bacaklarından birini kalçasının etrafına çekerken bakışlarını kızıdan ayırmadı.

"Beni mahvettin, *Vinya*," dedi horoz başını girişine karşı alay ederken.

Aislinn inledi ve hoşgeldin dercesine eğildi.

Önce kaygan, sonra da kolaylıkla içeriye doğru kaydı. Onu içine itmek eve dönmek gibiydi, vücudunun sıcak hissi o kadar enfesti ki acıya dönüşüyordu. Eşine sahip olalı çok uzun zaman olmuştu ve içine girip onu düşüncesizce azdırmamak için harcadığı çabayla omurgasından aşağı ter damlaları döküldü.

Hareket etmeye başladığında kontrolü pamuk ipliğine bağlıydı, kadının altında uzanmış, elleri başının üstünde, göğüsleri ritmik bir şekilde sallanıyor, pembe amcığı etrafına yayılmış görüntüsü neredeyse onu çözüyordu.

Onu asıl etkileyen şey ona bakma şekliydi; gözleri yumuşamış ve boğucu bir hal almıştı, gülümsemesi pelüş dudaklarını okşuyordu. Her gün herkesin önünde onu her yerinden öpmek istiyordu. Herkesin onun kendisinden, kendisinin de olduğunu bilmesini istiyordu.

Arada ne sır, ne mesafe, ne de engel olsun istiyordu. Nefesini kesen bir vahşilikle onun kendisine ait olmasını istiyordu.

Hiçbir şey onun yoluna çıkamazdı.

Bu parlak, görkemli dişi her yönden onun olacaktı.

"Benimle kaç," diye gürledi. Kelimeler ağzından kaçtı ama pişmanlık hissetmedi.

Beni seç.

Dudakları ayrıldı ve amcığı onun etrafında mükemmel bir şekilde sıkıştı. Hakon hırladı, buna daha fazla dayanamadı.

Adam onun üzerine düştü, kalçaları onu yatağa doğru iterken ağzını ele geçirdi. Meme uçları adamın göğsüne bastırıyor, sert noktaları adamın çakıllı tenine değiyordu. Kalçaları, ritim ve incelikten yoksun, doyumsuz bir tempoyla onunkilerle buluşmak için yuvarlanıyordu. Çaresiz ve vahşi bir şekilde zevklerini birlikte kovaladılar.

Hakon'un omurgası çatırdadı ve patladı.

Kendini eşine, umutlarına, korkularına ve arzularına bıraktı. Kadın onun altında kıvranıyor, her darbesine karşılık veriyor, ondan her şeyi çekiyor ve daha fazlasını talep ediyordu.

O verdi. Ona her zaman her şeyi verirdi.

Bedenler titriyor, gerilim kopuyor ve adam yakıcı zevkin içinde kayboluyordu.

Eş-bağ şarkı söylüyor, ikinci bir kalp atışı gibi gümbürdüyordu.

Hakon nefesini tuttu, vücudu gevşerken eşinin kollarına doğru gevşedi. Ağırlığının çoğunu ondan uzak tuttu, ama altında, vücudu hâlâ artçı şoklarla titrerken hissetmek çok harikaydı.

Adını mırıldanarak boynunun yan tarafına tembel bir öpücük kondurdu. Eli saçlarını düzeltti ve yüzünü onun kulağına çevirdi.

"Yapamam," diye fısıldadı.

Hakon kalbi sızlayarak uyandı. Bir gözünü açarak, kemerli pencerelerin uzak duvarından yatak odasına süzülen gün ışığına karşı gözlerini kıstı.

Yatak şimdiye kadar uyuduğu en rahat yataktı, kumaşlar şimdiye kadar hissettiklerinden daha yumuşaktı.

Tek umursadığı yanı başında, sırtını önüne dayamış uyuyan eşiydi. Mışıl mışıl uyuyordu, yüzü rahattı. Sayısız endişesinden hiçbirini yüzünü kaplamıyordu ve Hakon parmağını yanağında gezdirmekten ve engelsiz bir görüş için saçlarını kulağının arkasına itmekten kendini alamadı.

Daha önce de eşinin kollarında uyandığı olmuştu ama her seferinde şafak vaktinin bulanık karanlığında. Burada, *onun* yatak odasında, *onun* yatağında, güneş ışığının onları yıkadığı bir yerde onunla yatmak, aptal kalbini hayallere daldırmıştı.

Her zaman böyle olmalı.

Asla ayrı uyumak zorunda kalmamalılar. Yine de...

Yapamam, demişti. Yapamam.

Onunla kaçamazdı. Ya da kaçamazdı.

Vücudunu onunkinin etrafında şekillendirirken ve tatlı kokulu saçlarından derin nefes alırken bile darbe hâlâ canını yakıyordu.

Onun kabul etmesini gerçekten beklemiyordu; onun hakkında bildiği her şey ona ayakta duracağını ve savaşacağını söylüyordu. Yine de bunu duymak kalbini acı-tatlı bir şekilde sızlattı. Eskiden bir ork istediği eşiyse dağlara kaçtığına, bu her zaman rızaya dayalı olmazdı; bu geleneğin gözden düşmesinin başlıca nedenlerinden biri de buydu.

Hakon kendi eşinin de aynı duruma düşmesinden korkuyordu. Aislinn kendi isteğiyle gelmezse, yine de onu almaya cesaret edebilir miydi?

Avlanacaklardı. Kaptan Aodhan'ın kendisi onları takip edecektir. Aislinn ona direnip kaçmaya bile çalışabilir. Kaldebrak'taki Şef Kennum onun bir insan esirle, hem de asil bir esirle geri dönmesine izin vermeyi pekâlâ reddedebilir. Siggy kesinlikle onun kafasına vuracaktır.

Tüm bunları anlıyordu ama yine de -eğer söz konusu olan onun güvenliği ise, bunu yapardı. Onun için.

Hakon gözlerinin kapanmasına izin verdi ve bu tür düşünceleri bir kenara bıraktı. Durum henüz o kadar vahim bir hal almamıştı ve Aislinn'le birlikte kaçmadan önce Bayard'ın boynunu sıkmaktan çekinmiyordu. Hangi çözüm onun için daha iyi olursa olsun, Hakon bunu gerçekleştirmeye kararlıydı.

Tembel sabah güneşi onu tekrar uykuya daldırdı, vücudu gevşemiş ve sevişmeyle geçen bir gecenin yorgunluğunu atmıştı ve zihni Bayard'ın başını omuzlarından en iyi nasıl ayıracağını planlamaktan memnundu. Başparmağı kaburgalarının üzerinde yavaş daireler çizdi ve parmakları saçlarının uçlarıyla oynadı.

O odanın içinde, rol yapmak kolaydı. Reddetmesine rağmen, orada onunla birlikte yatmak kalbini sadece olabileceklerin hayaliyle dolduruyordu.

Hayallerine dalmışken, güneşlenme odasının kapısının açıldığını duymadı.

Yine de Fia'nın alarm çığlığını ve elinin arkasına saklamaya çalıştığı hızlı girişimini duydu.

Aislinn ayağa fırladı ve Hakon bedeniyle onu engellemek için hamle yaptı. Hepsini kırırdamadan durmuş, bakıyor, bekliyordu-

Kapı tekrar açıldı, muhafızlardan biri "Her şey yolunda mı?" diye seslendi.

"Evet," diye verdi Fia. "Sadece bir örümcek."

Muhafız kıkırdadı ve kapıyı tekrar kapattı.

Yatağa döndüğünde Fia Hakon'a kaşlarını çatarak bir bakış fırlattı, Hakon da kulakları çınlasa da ona karşılık verdi. Yatağa doğru yürüyen Fia ellerini kalçalarına dayadı ve burnunun ucuyla onlara baktı.

"Uzak duramadın," diye homurdandı, suçlaması hem Aislinn hem de Hakon içindi.

Hakon'un göğüs kafesinin altından bir hırıltı yükseldi, azarlanmaktan hoşlanmıyordu, özellikle de Aislinn'le birlikte olmanın bir yolunu bulduğu için.

Fia parmağıyla onu işaret etti. "Bana hırlama. İkiniz de bunun ne kadar riskli olduğunu biliyorsunuz, herkes gölgesine atlıyor ve Bayard zaten kalenin lordu gibi davranıyor."

Hakon ciddi bir şekilde hırladı ve nefesinin altında orkça bir küfür mırıldandı. Aislinn iniltisini bastırmak için başını yastığa gömdü.

"Şimdi kalk bakalım," dedi Fia. "Uyumana izin verecektim ama belediye başkanı seni sormak için burada. Görünüşe göre Bayard'ın adamları kasabada rahatça dolaşıyor ve birkaç tavernayı taciz ediyorlar."

Aislinn tekrar inledi. "Şövalyeler için üzgünüm," diye mırıldandı. Çarşafı geri çekerek yataktan çıktı.

Hakon merak ve öfke karışımı bir duyguyla olanları izledi.

Dundúran halkına kötü davranan şövalyelere ve hatta onları Aislinn'e karşı bir tehdit olarak kullanan baronlarına duyduğu öfke daha da fazlaydı. Yine de eşinin hızla güne hazırlanmasını izlerken tatlı bir merakla yatışmıştı.

Yavaşça kalkıp giyinmeye başlarken ne Fia ne de Fia onu odadan kovdu. Fia odadaki üç büyük gardiroptan birinden yeni bir elbise, çoraplar ve çoraplar çıkarırken kirpiklerinin arasından onları izledi. Aislinn sade, yeşil bir elbise seçti ve Fia'ya süslü püslü şeylerle uğraşmak istemediğini, bunun yerine büyük salona gitmesi gerektiğini söyledi.

Aislinn saçlarını örerken Fia da elbisesini ve kalçalarını bağladı. Hepsi bir arada, mükemmel zamanlanmış bir ev uyumu içinde gerçekleşiyordu. Buna şahit olmak Hakon'un içinde bir şeyleri yumuşattı.

Sabahları onlar için hep böyle olmalıydı.

Eşinin bu yönünü, yapması gereken görevler ya da memnun etmesi gereken insanlar olmadığı zamanlardaki özel, evcil yönünü görmek istiyordu. O ve Fia rahatça sohbet ediyorlardı ve Fia onların iç dünyasına girebildiği için onur duyuyordu. Artık kendisinin de bu en özel âlemde yaşayabileceğini kabullenmiş gibi hissetti ve dün geceki inkârının acısını hafifletti.

İşini bitirdiğinde Aislinn onun sandalyede oturduğu ve botlarını bağladığı yere doğru yürüdü. Yüzünü ellerinin arasına alarak dudaklarına bir öpücük kondurmak için eğildi. Aralarında bir ağırlık vardı; ne söylemesi gerektiğini ve kadının ona ne söyleyeceğini düşünüyordu. Onun kalmasına izin vermezdi. Ondakı kurtulmak istiyorsa, elbisesine dikkat etsin.

"Ben şimdi gidiyorum. Sen koridor temizlenene kadar Fia ile burada kal."

"Pekâlâ." Elini yanağına daha sıkı bastırmak için uzandı. "Dikkatli ol, Vinya."

Gözlerine ulaşmasa da ona bir gülümseme verdi. Bir öpücükle daha odasından çıktı, muhafızlar kapıyı arkasından kapattı.

Hakon ve Fia uzun bir süre sessizlik içinde beklediler. Her şey ,

Onu yatağa doğru salladı.

"En azından buradayken size yardımcı olabilirim."

Ayağa kalktı ve yatağın etrafında dönerek örtüyü, battaniyeleri ve çarşafı çıkarmasına yardım etti. Dün gece Aislinn'i memnun ederken çıkardığı karmaşadan sonra yardım etmek adil görünüyordu - ki bu konuda hiç pişmanlık duymuyordu.

Kirpiklerinin altından Fia'ya baktı ve hayır, diye düşündü, Aislinn'in kokusunu almak için çarşaflardan birini almasına izin vermezdi.

Yatak çıplaktı, Fia derin bir sandıktan yeni bir çarşaf ve battaniye takımı getirdi.

"İyi uyudu mu?" diye sordu hizmetçi kadın, çarşafın bir ucunu ona uzatırken.

"Evet."

"Güzel. Pek uyuyamıyor." "Onun için endişeleniyorum."

"Ben de öyle." Fia açtığı battaniyeye kaşlarını çattı. "Bayard'la olan bu iş ihtiyacı olan son şeydi."

"O..." Acınası görünmeden nasıl soracağını bilmiyordu.

Fia başını kaldırıp onun ölçüsünü aldıktan sonra, dile getirilmeyen sorusuna cevap verdi: "Onu kabul etmeye niyeti yok. Hiç uymazlar, Bayard'ın umurunda değil. Zaman kazanmaya çalışıyor." Kirpiklerinin altından ona baktı. "Baron'dan çok farklı birine ihtiyacı var. Kendisini ve Darrowland'ları ön planda tutabilecek birine."

Canavarı eşine nasıl bakacağını bilmediğini ima edince hırladı ama Hakon onu ısırarak geri püskürttü. Fia'nın söylediği şey bu değildi, her ne kadar söylediği şeyi yutmak neredeyse o kadar zor olsa da.

"Onun için gerçek bir tehlike oluşturuyor mu? Vatana ihanetten hapse atılması gerekmez mi?" Hakon, Şef Kennum'un ya da Lord Merrick'in bile böyle bir küstahlığa göz yumacağını düşünemiyordu ama o zaman Bayard onlara karşı harekete geçmezdi. Aislinn'in savunmasız olduğu bir fırsat görmüştü ve bunu değerlendirmek istiyordu.

Hakon, baronun pişmanlık duymasını sağlayacaktı.

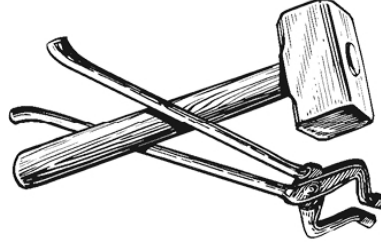
"Ona bir zarar vereceğini düşünemiyorum," dedi Fia. "Ona ihtiyacı var. Bu, oturup mümkün olduğunca çekilmez biri olamayacağı anlamına gelmiyor elbette."

Hakon onun onaylamayan hırıltısını takdir etti. "Peki ya adamları?"

"Leydimin en değer verdiği şeye yönelik bir tehdit." Fia kabartmayı bıraktı

Yastık onu ciddiye almak için. "Halkını her zaman ön planda tuttu ve bu yüzden onu seviyorlar. Onu ve iddiasını sonuna kadar savunacaklardır."

Kulakları ısınan Hakon ona itiraf etmeye cesaret etti: "O benim kalbimde ilk sırada." Fia yavaşça başını salladı. "Güzel. Daha azını hak etmiyor."

Aislinn, Dundúran'ın mağdur belediye başkanına, "Tüm şövalyelerin son derece edepi davranacağına dair size söz veriyorum, Başkan Doherty," dedi. Halkın seçtiği bir sulh hâkimi olarak, kasaba halkını ilgilendiren konuları, özellikle de ani ve acil sorunları Darrows'a taşımak onun göreviydi.

Kel kafalı, göbekli ve kendi deyimiyle çok fazla torunu olan kibar bir adam olan Doherty, Bayard'a kaşlarını çattı. Baron uzakta, mesafeli ve buyurgan bir şekilde duruyordu. Doherty'yle yaptığı tüm toplantı boyunca, sanki ekşi bir şey ısırılmış gibi görünüyordu.

Aislinn, Bayard'ın düzinelerce şövalyesinin her gece nasıl alem yaptığını, kadınları taciz ettiğini, çiftlik hayvanlarını korkuttuğunu ve hatta sarhoşken nehre varil yuvarladığını duydukça sinirden küplere biniyordu. Kaderler, Bayard adamlarının şımarık gençler gibi davranmasına izin veriyorsa Endelín nasıl işliyordu?

Belki de bilmiyordu. Belki de onlara Dundúran'dayken mümkün olduğunca tatsız olmaları söylenmişti.

Bu düşünce Aislinn'i barona karşı inanılmaz derecede soğuttu ve Kaptan Aodhan'ın onları Bayard'a karşı kışkırtmanın bir yolunu bulacağına dair içini hiç de güvenle doldurmadı.

"Lütfen bana mülkü zarar gören herkesin raporunu gönderin. Baron Bayard onlara memnuniyetle tazminat ödeyecektir."

Bayard yutkundu, yüz ifadesini düzeltmeden önce ona ters ters baktı. "Evet, tam olarak telafi edildi," dedi.

Doherty içini çekti. "Pekâlâ. Buna hiç gerek olmamasını tercih ederim. Etrafta bu kadar çok yabancı kılıç ustası varken halk yeterince endişeli."

Bayard, "Ben sadece varisimizin güvenliğini sağlamayı amaçlıyorum," dedi. Aislinn onun gülümsemesinin bu kadar yağlı olduğunu bilip bilmediğini ya da

Başka bir şey.

Doherty ikna olmamış gibi bir ses çıkararak Aislinn'e döndü. Aislinn'in elini kuru ve buruşuk elinin içine aldı ve okşadı. "Babandan haber var mı?"

Aislinn, Bayard'ın ilgisinin dikenlerini boynunda hissetti.

"Hayır, henüz bir şey yok," diye yalan söyledi. "Ama yollar çamurlu."

Doherty başını salladı. "Görevinin başarılı olmasını ve bir an önce dönmesini umalım." Bayard'a karamsar bir bakış daha atan Belediye Başkanı başını eğdi. "Bu sabah beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim leydim."

"Her zaman hoş geldiniz, Başkan Doherty. Eşinize ve iki yüz torunuza en içten dileklerimi sunuyorum."

"Ha!" diye güldü yaşlı adam. "En az beş yüz dene!"

Belediye başkanı bastonunu alıp büyük salondan çıkarken Aislinn gülümsedi ve el sallayarak veda etti. Halkının dirençli olduğunu, başlarına ne gelirse gelsin üstesinden gelebileceklerini bilmek kalbini biraz daha rahatlatmıştı. Belediye Başkanı Doherty'ye ve Dundúran halkına yalan söylemekten nefret ediyordu ama onları endişelendirmek için yeterince zorlayıcı bir neden yok gibiydi.

Daha fazlasını öğrendiğinde, onlara kendisi söyleyecekti.

Şimdilik, halledebileceği sorunları halletmesi gerekiyordu.

Bayard'a dönerek kaşlarını çatı. Demircisi tarafından iyice sevişildikten sonra iyi bir gece uykusunun ona ne yapabileceği merak konusuydu. Aislinn, baronu en iyi nasıl azarlayacağına karar verirken kendini düpedüz alingan hissediyordu.

"Şirketini hizada tut, Bayard. İzinli değiller ve halkı terörize etmeye hakları yok."

"Sevgili Liege Darrow'dan gerçekten hiçbir şey duymadın mı?"

Bu ani soruyla Aislinn'i hazırlıksız yakaladı.

Dudaklarını bükerek, "Öyle olsaydı personele söylerdim," dedi.

"Sen yapar mıydın?" Bayard o kaygan gülümsemesiyle gülümsedi ve onun etrafında gevşek bir daire çizerek yürümeye başladı. "Dönüşü yakın olsaydı belki yapardın. Ama ya geri dönmezse? Ya geciktiyse? O zaman onlara söyler miydin?"

Annesinin en sevdiği taktiklerden biri olan cevap vermek yerine, "Yakında babamla yüzleşmek ve yaptıklarını açıklamak zorunda kalabileceğinden endişeleniyor musun?" diye sordu. "Olmalısın."

"Aslında değilim."

Durduğunda, dudaklarında o anlamsız gülümseme oynayıyordu ama gözleri

Aislinn'in karnını korkuyla titretecek kadar karanlığa gömüldü. Kendine yalnız olmadıklarını hatırlattı; muhafızları yakındaydı.

"Ben sabırsızım. Babandan gelecek ya da gelmeyecek bir haberi bekleyerek oyalanıyorsun."

"İstedığınız zaman gidebilirsiniz lordum. Sizi kesinlikle burada tutmayacağım."

"Hiçbir yere gitmiyorum. Bir cevap olmadan olmaz."

"O zaman korkarım daha sabırlı olmanız gerekecek. Görmem gereken daha önemli şeyler var."

Bayard, o gitmeden önce onu kolundan yakaladı. "Sabrım sonsuza dek sürmeyecek leydim. Kararınızı vermenizi öneririm."

"Ve sana beni bırakmanı emrediyorum," dedi yüksek sesle.

Muhafızlar yaklaştı ve Bayard onu serbest bıraktı.

"Devam et ve elini oyna," diye onu uyardı. "Dundúran halkı asla unutmayacak. Şehri alamayacaksın, sana boyun eğmeyecekler."

"Belki de. Ama o zaman kardeşin geldiğinde onu kim geri püskürtecek?" "Jerrod'la uğraşmak için sana ve şirketine ihtiyacım yok."

"O zaman neden beni zindana attırmıyorsun? Madem zaferinizden bu kadar eminsiniz."

"Çünkü hayat benim için ucuz değil," diye tükürdü. "Şirketiniz hâlâ benim halkım. Ben Darrowlands'ın varisiyim. Bir gün Liege Darrow olacağım. Vasallar da dahil olmak üzere herkes benim halkım. Senin hırsların gibi aptalca bir şey için birbirleriyle savaşmalarına ve kanlarını dökmelerine izin vermeyeceğim."

Gülümsemesi çirkindi. "İşte bu yüzden Liege Darrow olarak asla başarılı olamayacaksın. Demesneleri güçlü kılan şey politika ve hırdır. Darrowlands senin yumuşak ellerinin altında solacak."

"Bir ülkeyi güçlü kılan halkıdır. Eğer baronları bunu gerçekten bilmiyorsa Endelin halkına acırım."

Bayard neşesiz bir şekilde kıkırdadı. "Siz kendi halkınız için endişelenin leydim."

"Ve unutmayın, sabrım tükenir."

Son sözü söylemeye kararlı bir şekilde başıyla selam vererek yanından ayrıldı. Aislinn karnında kaynayan öfke ve kalbini saran korkuyla onun gidişini izledi.

Her ne kadar şiddetten nefret etse ve durumu şiddetsiz çalışsa da, belki de Hakon'un Bayard'ın kafasını koparmasına gerçekten izin vermeliydi. Bu

kesinlikle sorun için etkili bir çözümdü.

OceanofPDF.com

Aislinn o gün ve ertesi gün geçtikçe bu düşünceden daha da emin oldu. Bayard kendini kimseye, ona, personele ya da Dundúran halkına sevdirmeye niyetli görünmüyordu.

Olabildiğince samimi ve sevimliydi, kalenin mahzenlerini kimsenin istemediği şaraplarla dolduruyordu. Ancak maiyeti hem Dundúran'ın kendi şövalyeleri hem de personel için kale içinde bir gerilim kaynağıydı. Onları, kalede dolaşırken ve başını belaya sokarken kendisini takip edecek kendi muhafızları olması dışında hiçbir davranış standardına tabi tutmuyordu.

Mutfak personeli o geceki yemeği yemek salonunda servis ederken, Aislinn Bayard'ın ısrarla istediği özenli tabağa baktı ve Hugh'nun içine tükürüp tükürmediğini merak etti. Tilly'nin tencerenin kapağını kaldırırkenki şeytani gülümsemesine bakılırsa, Aislinn bunun muhtemel olduğunu düşündü.

"En azından denemeyeceğine emin misin?" Bayard kremalı patates ve sosu karıştırarak sordu.

Tilly, Aislinn'in daha basit yemeklerini onun önüne koyarken başını hafifçe salladı.

"Hayır, teşekkür ederim," dedi, hafifçe terbiye edilmiş tavuğu ve ekmeğiyle yetinerek.

Bayard onun yemeğini kokladı. "aynı şeyi yiyorsun."

"Her zaman değil. Hugh yemeklerimi özel olarak hazırlayacak kadar iyidir. Personel benden çok daha maceraperest, onları asla sıkıcı paletime mahkum etmem."

"Önlerine konan her şey için minnettar olmaları gerekmez mi?" Aislinn bakışlarını Bayard'ın üzerinde gezdirdi ve kaşlarını kaldırdı. "Şunu söyleyebilirim ki

Siz de öyle, baron, misafir olarakNe yazık ki, başka bir şekilde hiç uyuşmuyoruz."

Bayard onun korkmaya başladığı o kurt gibi gülümsedi. "Ama tartışmalarımızdan çok keyif alıyorum."

"Sanırım aramızdaki bir birliktelikten hoşlanacağın tek şey bu. Birbirimizi perişan edeceğimizden eminim."

Bayard elini kalbinin üzerine koyarak, "Gelinimle aşk yaşamak istemeyeceğimi düşünmeniz beni yaraladı, Leydi Aislinn," dedi.

"Şantaj ve tehdit romantizm değildir."

"Senin için değil, belki." İç çekti. "Korkarım onlar bir amaç için bir araç. Tek ihtiyacım olan bir cevap ve ben de aşık bir damadın resmi olacağım."

"Evlendiğim kişi Lord Darrow değil, Lord Eş olacak. Endelín'den Dundúran'a taşınacak olsanız da, hayatınızda önemli bir gelişme göremiyorum. Söylediklerinize bakılırsa Endelín bir cennet."

"Darrowlands gibi güçlü bir toprak parçasının lord eşi olmak için söylenecek çok şey var. Ve belki de ben sizden daha ileri görüşlüyümdür."

"Nasıl yani?"

"Belki de başımı kaldırıp rüzgârın hangi yönden estiğini görecektense kadar akıllıyım." Şarabından bir yudum aldı ve Aislinn'in onun ne demek istediğini anlamaya çalışırken kaşlarını çatmamaya çalışmasına izin verdi. "Eirean tarzı iş yapma biçimi artık tarihe karışıyor. Kralın çok daha Pyrrossi bir yönetim tarzı var."

Aislinn sandalyesinde arkasına yaslandı, sonunda Bayard'ın ne kadar uzun bir oyun oynamak istediğini anlamıştı. "Bir kadın olduğum için benimle evlenmeyi ve kralı Darrowlands'ı sana vermeye ikna etmeyi umuyorsun."

Bunu doğrulayacak bir şey söylemedi ama Bayard onu selamlamak için fincanını kaldırdı. "Duyduğum en kötü plan değil ama kesinlikle en iyisi de değil."

Cazibeli havasını cesurca korumasına rağmen gülümsemesi azaldı. "Hiçbir plan kesinlikle mükemmel değildir."

"Her şey beni evlenmeye zorlamanıza bağlı. Sanırım beni yanlış değerlendirdiniz baron." Gülümsemesi biraz daha azaldı ve kadının haklı olduğunu ima etti. "Bence hırslarınızın algınızı renklendirmesine izin verdiniz. İlk tehdit karşısında sinmeye hiç niyetim yok."

Öne doğru eğildi, odanın geri kalanına bir gülümseme sundu ama Aislinn dışlarını gösteren bir hayvan gördü. "Cevabın bu mu yani? Beni reddediyor musun?"

"Elimdeki tek seçenek bu olduğunda seninle evleneceğim," dedi.

"Peki senin için neyin uygun olduğunu düşünüyorsun? İkimiz de babanın gelmeyeceğini biliyoruz. Şimdiye kadar burada olurdu ya da en azından haber gönderirdi. Sen yalnızsın."

"Krala mektup yazdım," dedi ve adamın yüzünü kaplayan şaşkınlık ifadesinin tadını çıkardı.

"Peki bunun seni ona sevdireceğini mi sanıyorsun? Arazisini koruyamayan bir varis."

"Paralı askerlerin Caledon'un emriyle değil de kendi topraklarından geçmeye niyetli olduğu istihbaratı için minnettar olacağından ve böylece savaştan kaçınacağından şüpheleniyorum. Ve," dediğini duyduğundan emin olmak için öne doğru eğildi, "Kraliçeye de yazdım."

Yüzündeki tüm çekicilik ifadesi kayboldu. "Kraliçenin sana ne faydası olacak?"

"O bizim hükümdarımız ve onun şefkatli bir kadın olduğunu biliyorum. Yardım edecektir."

"Kraliçe hasta. Size yardımcı olamayacak."

"Sanırım kadın yöneticiler hakkındaki kötü düşüncelerinizden dolayı böyle düşünüyorsunuz. Ama kral sadece kraliçenin lütfuyla hüküm süren bir naiptir. Siz o bile olamazsınız baron." Onun gözlerindeki şaşkınlığı görünce gülümsedi. "Senin sadece ismen eş olmanı sağladım. Hiçbir gücün, söz hakkın olmayacaktı. Beni yatağına zorlayamazdın ve ben de gitmezdim. Gücsüz, çocuksuz ve arkadaşsız olurdun. Gerçekten istediğin hayat bu mu?"

Kaşığını ve peçetesini yere bırakan Aislinn ellerini masanın üzerinde kavuşturdu. Ağzı laf yapmayan baronla tartışmayı kazanabileceğini düşünerek biraz kafayı bulmuştu ama yine de temkinli olmak midelerini sıkıca kavırıyordu.

"Vazgeç bundan Bayard. Eğer bir şekilde başarırsan, hayatını aşağılanma üzerine aşağılanma haline getirmeye çalışacağım. O yüzden Dundúran'ı terk et, biz de bu olanları unutalım."

Elini uzatarak onu bileğinden kavradı. "Beni sınamasanız iyi edersiniz leydim."

"*Beni* sınamasanız daha iyi edersiniz, Baron." Aislinn elini çekerek ters ters baktı. "Diğer soylulara mektup yazdım ve kardeşimle buluşmak için bir ordu toplayacağım. Senin şövalyelerine ihtiyacım yok."

"Geleceklerinden emin misin?" diye tükürdü, Aislinn'in içini kaplayan korkuyu dile getirerek. Aislinn'in rengi soldu ve adam bunu görünce gülümsedi.

Büyük salonun uzak kapısı pat diye açıldı. Kapı taşla öyle bir kuvvetle çarpıyordu ve içeri giren Connor Brádaigh olmasaydı, gözlerini önündeki yılandan ayırmayabilirdi.

Aniden ortaya çıkışıyla büyük odanın nasıl sessizleştiğini görmezden gelerek koridora doğru hızla ilerledi.

Aislinn onun halini görünce midesi bulandı; kirli, keçeleşmiş ve yüzünde kötü bir kesik vardı. Sorch'a ve Orek yan masadaki yerlerinden sıçradılar ama Orek durmadı ve Aislinn'e doğru yürümeye başladı.

Bayard'ı unutarak onu karşılamak için yüksek masadan aceleyle indi.

Sadece onun önünde durduğunda durdu, iliklerine kadar yorgun bir adam, sadece kararlılıkla devam etti.

", " dedi, "geciktığım için bağışlayın."

"Connor, ne oldu?" Sorch'a, kesliğini inceleyebilmek için yüzünü çevirmeye çalışarak sordu.

Kız kardeşini görmezden geldi, yüz ifadesi ciddiydi. Aislinn devam ettiğinde ne söyleyeceğini zaten biliyordu, "Paralı askerler tarafından bulundum ve fidye için esir tutuldum. Kraliyet Ormanı'na girdiğimizde kaçtım."

"O zaman..."

Connor başıyla onayladı. "Jerrod geliyor. Benden en fazla dört, belki de beş gün gerideler."

Ne söyleyeceğini bilmek yine de onu bunun etkisine hazırlamamıştı. Aislinn'in göğsünün derinliklerine, tüm acılarını ve ağrılarını ittiği yere çarptı.

Jerrod ona ve evlerine saldırmaya geliyordu. Öz kardeşine. Düşündüğü her şey, yaptığı her şey yanlıştı.

Panik, soluk borusunu ezerek içine hücum etti. Bir sonraki nefesinde hava yoktu ve bir sonrakinde soluk soluğa kalmıştı. Endişeler, korkular ve kararlar etrafını sarmış, göğsünü çökertmişti.

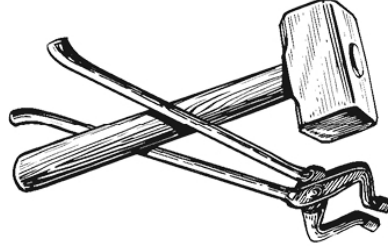
Dizleri bükülmeden önce yalpaladı. Yere düşmeden önce biri onu yakaladı - başka biri onun adını söyledi.

Hayır, hayır, burada olmaz.

Şimdi olmaz. Herkesin önünde olmaz.

Gözyaşları fişkırlarak burnunu tıkadı ve görüşü mavi ve yeşil patlamalarla parladı.

Hayır, hayır, hayır.

Hakon masadaki yerinden kalktı, akşam yemeği unutulmuştu. Dudak okumaya çalışırken Aislinn ve Bayard arasındaki atışmaları izlediği için yemeğe neredeyse hiç dokunmamıştı.

Connor Brádaigh salona girmeden önce zorlukla tanınabiliyordu.

Nabızı neredeyse onu boğacak kadar sert atan Hakon, küçük bir grubun Aislinn ve Connor'ın etrafında toplanmasını izledi. Anlamadığı sözler söylendi. Ve Aislinn neredeyse yere düşüyordu.

Brenna onu yakaladı ve koridordan dışarı çıkarmaya başladı. Personelin içinden bir soluk geldi.

Fia da ayağa fırladı ve bankın üzerinden atladı. "Fia," diye yalvardı Fia gitmeden önce.

Bir kez başını sallamadan önce geniş ve korkmuş gözlerle ona baktı.

Salonun uzak tarafına doğru ilerlerken, büyüyen bir şövalye grubunun ve geride tutulan tedirgin bir Bayard'ın yanından geçerek onun peşinden gitti.

Kaptan Aodhan Fia'ya el salladı ama Hakon'u durdurdu.

"O da gelebilir," dedi Fia.

Hakon kaptanın onayını beklemeden koridora doğru ilerledi. Sağ taraftaki kapı açıktı ve bir depoya açılıyordu. Fazladan sandalyeler ve masalar örtüyle kaplanmıştı ve üzerlerini ince bir toz tabakası örtüyordu.

Hemen içeride Connor, Sorch'a ve Orek, Aislinn'i omuzlarından tutan Brenna'nın etrafında yarım daire şeklinde toplanmışlardı. Fia ileri atıldı, Aislinn hıçkır'a hıçkır'a ağlayıp soluk soluğa feryat ederken ve Brenna onu sarsarken durup diğerlerine katıldı.

"Sakin ol!" diye bağırdı Chatelain. "Aislinn, bana bak! Sakin ol!"

Ama Aislinn gözyaşlarına yenik düşmüştü, tumbul gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlanırken başı şiddetle ileri geri sallanıyordu.

Brenna daha sert salladı. "Kes ! Dur artık!"

Hakon diğerlerinin arasından geçerek Connor ve Sorch'a'yı yolundan çekmeye zorladı. Brenna'yı omzundan geri çekti, kabaca değil ama yaşlı kadının hareket etmesini sağlayacak kadar sertti. Adam Brenna'yı Connor ve Sorch'a'dan ayırırken

Aislinn, elini pençeliyor.

"Bu ne cüret?" diye uludu.

"Ona dokunamazsın," diye karşılık verdi Hakon.

Aislinn'i odanın derinliklerine ve kollarının arasına çekti. Titreyen bir solukla onun üzerine yığıldı ve tuniğini avuçladı. Vücudu hıçkırıklarla sarsılan Aislinn'in çığlıkları sessiz depoda yankılanırken, adam onunla birlikte acı dolu uzun dakikalar boyunca durdu.

Diğerleri karışık ifadelerle baktı, endişe ve inançsızlık yüzlerini renklendirdi. Brenna ona kaşlarını çatarak yaklaştırmaya çalışıyordu ama ne zaman çok yaklaşırsa adam ona dişlerini gösteriyordu. Sorcha bile ellerini kaldırarak onu yatıştırmaya çalıştığında, adam onu geri çevirdi.

Onun hatasıydı. Bu ağırlığı Aislinn'in omuzlarına yükledi.

"Hakon, yeter," diye uyardı Orek ork dilinde.

"Ona ne yaptığını gördün. Eşime el kaldırdığını gördün," diye tısladı Hakon.

Onu al ve kaç. Anlamıyorlar. Onu güvende tutamazlar.

Görüşünün sınırlarında kırmızı bir sis toplandı.

Kadının gözyaşları gömleğini ıslattıkça adam onu daha sıkı tutmaya başladı. Kadının çaresizlik sesleri içini parçaladı ve kontrolünü bıçak sırtında sürdürdü. Ani bir hareket, yanlış bir kelime ve kendini çıldırtıcı bir öfkeye kaptırabilirdi.

Hakon'dan vazgeçen Brenna, onun yerine Aislinn'e yaklaştırmaya ve gözyaşlarına nüfuz etmeye çalıştı. "Kes şunu artık," dedi, bu kez daha yumuşak bir sesle. "Ork'a seni bırakmasını söyle. Al, gözyaşlarını kurula." Ve Aislinn'e vermek için cebinden bir mendil çıkardı.

Ama arkadaşı görmedi, yüzü onun göğsüne gömülmüştü. "Hepimiz senin rahatına yeterince doyduk, chatelain."

Brenna'nın dudakları inceldi. "Bu ne cüret? O bir mirasçı ve sen de bir demircisin. Onu hemen bırak."

Böyle bir şey yapmadı.

Brenna daha fazla ateş püskürtmek için ağzını açtığında, Fia koluna nazik bir el koydu.

Oda tekrar sessizliğe gömüldü, bu da Hakon'un işine geliyordu. Gözlerini diğerlerinden ayırmadan dikkatini daha çok eşine yöneltti ve ona elinden geldiğince teselli vermeye çalıştı. Sadece onun duyabileceği kadar yüksek olmayan yumuşak bir mırıltı göğsünde gürledi.

Başını onunkine yaklaştırmakla fısıldadı, "Her şey *Vinya*. Ben

sen."

Bu ani krizin nedenini bilmiyordu, umurunda da değildi. Tahmin edebiliyordu.

Zamana oynuyordu ama zaman tükenmişti.

Sırtına inip çıkan yatıştırıcı darbeler ve paylaştıkları sıcak hava kuyusunda fısıldanan sözlerle geçen uzun dakikalardan sonra, Aislinn'in hıçkırıkları azalmaya başladı. Titremesini durdurmak için büyük nefesler aldı ve kısa süre sonra ağzından hava üflerken nefes verişlerinin bir düzene girdiğini duydu. Adam da ona katıldı, nefesini onunkiyle eşleştirdi ve birlikte nefes aldılar.

Titremesi durdu.

Aislinn başını onun göğsünden kaldırdı ve şişmiş, kızarmış gözlerle ona baktı. Başparmağını yanağında gezdirerek son gözyaşlarını yakaladı.

"Jerrod geliyor," diye mırıldandı.

Hakon sadece başını sallayabildi.

Öyle olsun.

Connor'ın getirdiği gerçekle yüzü buruştu ama tekrar gözyaşlarına boğulmasına izin vermedi.

"Onlara söylemek zorundayım."

Hakon'un tutuşu sıkılaştı. "Başka birini gönder," diye yalvardı ona. Dinlenmeye ve rahatlamaya ihtiyacı vardı, yarının sıkıntılarını karşılamak için yumuşak battaniyeler ve derin uykularla dolu bir geceye.

Üzgün bir şekilde başını salladı. "Benden gelmeli."

Tartışmak istedi, ona sarılmak ve gitmesine izin vermemek istedi ama kadın geri adım atmak için hareket ettiğinde kolları ondan uzaklaştı.

Onu yalnız yakalayın. Onu yalnız yakalamalıyız, sonra da olabildiğince hızlı ve uzağa kaçmalıyız.

Kızın hüznü gözleri adamın kalbini kırdı ve yapması gereken şey için de kalbini sertleştirdi.

Yap.

Dişlerini gıcırdatarak onun depodan çıkışını ve geri dönüşünü izledi. yemek salonuna. Connor ve kadınlar onu takip etti ve Hakon'u sadece Orek'le bıraktılar.

Hakon da peşinden gitti ama göğsüne çarpan elin onu durdurmasını bekledi. Orek'e ters ters bakmak için başını çevirdi.

"Bir daha sakın eşime böyle hırlama," dedi diğer erkek ork dilinde.

"Aislinn'i varis yaptı. Bu yükü ona o yükledi. Bunların hiçbirisi

"Sorcha olmasaydı bunlar olmazdı."

Orek küçük dişlerini ona doğru uzattı. "Sorcha bu seçimi yapmak zorunda kaldı. Aislinn adı dışında her şeyiyle mirasçıydı. Kardeşi öldüğüne göre, komutayı başka kim alacaktı? O her zaman bunun için yaratılmıştı."

Hakon'un burun delikleri öfkeyle alevlendi ve Orek'i iterek koridora çıktı. Eşinin sesini duydu ve onu yemek salonuna kadar takip etti. Kapının hemen içinde bir yer bulup, yüksek masanın basamaklarından eşinin toplanan personelle konuşmasını izledi.

"Korktuğum gibi oldu. Kardeşim ve paralı askerlerden oluşan bir güç çok yakında. Dört günümüz var, belki biraz daha fazla."

Salon gergin fısıldaşmalarla çalkalandı, çalışanlar Aislinn'den birbirlerine ve tekrar birbirlerine baktılar. Korkuları salonun tavanlarını doldurmuş, geçtiğimiz haftaların gerginliği sert bir endişe düğümüne dönüşmüştü.

"Şimdi panik yapmanın zamanı değil. Hazırlıklar yapılmalı. Üstleriniz sabah size görevlerinizi bildirecek ama şimdilik lütfen biraz dinlenmeye çalışın."

Hakon, onun endişeli personelin sorularını yanıtlamasını izledi. Göğsünde gurur kabarmıştı ama bu, onun için duyduğu endişenin yanında hiçbir şeydi. Onu yapayalnız, soru ve korku yayılım ateşiyle uğraşırken ve Bayard da avını bekleyen bir akbaba gibi pusuda beklerken görünce içindeki canavar çılgına döndü.

Boğazına bir hırıltı takıldı.

Halkına karşı iyiydi ve bunun için onu seviyorlardı ama Aislinn'i kim koruyacaktı? İçlerinden herhangi biri onun güvenliğini nasıl sağlayabilirdi?

Yapamazlardı. Sadece Hakon, eşi, yapabilirdi.

Omzuna ağır bir el indi ve Orek onu yarım adım çevirmeyi başardı. Kaşları gök gürültüsü gibi çatılmıştı ve onaylamıyordu.

"Gözlerindeki bakışı görüyorum," dedi Orek ork dilinde. "Eğer onu olsun tanıyorsan, bunun için seni asla affetmeyeceğini de biliyorsundur."

"değil," diye hırladı Hakon.

"Etrafınıza bakın. *Bak*. O sadece senin eşin değil. O pek çok kişi için çok şey ifade ediyor. Onu bundan alıkoyamazsın - ya da bunu ondan alamazsın."

Hakon omzunu Orek'in tutuşundan çekti. "Eğer o senin eşin olsaydı sen de aynısını yapardın."

"Hayır, yapmazdım. Ben *yapmadım*." Elini yüzünde gezdiren Orek içini çekti. "Bunu düşündüm. Düşünmek istedim. Ama onu ailesinden, halkından koparamazdım. Eğer onun eşi olacaksam, onun halkından biri olmam gerektiğini biliyordum. Onun klanından."

Hakon'un kalbinin etrafındaki kabuk çatladı ama o buna karşı başını salladı. "Aynı şey değil."

"Seni kıskanmıyorum ama bir karar vermelisin dostum. Bir eş mi istiyorsun, yoksa Aislinn'i mi?"

OceanofPDF.com

Aislinn babasının masasında oturmuş, el değmemiş kahvaltısını önüne koymuş, Connor paralı askerlerle yaşadığı üzücü olayı tekrar anlatırken Fia da notlar alıyordu.

Boğaz'da kamp kurmadan hemen önce yakalanmış, hayatı sadece ismi sayesinde kurtulmuştu. Jerrod, Connor'ın kimliğini doğrulamış ve Brádaigh'lerin onu geri almak için fidye ödeyeceğini söylemişti. En büyük paralı asker grubunun acımasız lideri Dirk için bu, Connor'ın biraz hırpalanabileceği anlamına geliyordu.

Aislinn, Connor'ın sol yanağını ikiye bölen, şimdi dikilmiş ve bal ve merhemle kaplanmış olan kötü kesiğe her bakışında yüzünü buruşturdu.

"Peki Jerrod nasıl görünüyor?"

Connor iç çekti. "Bizi ayrı tuttular. Sanırım Dirk aramızda hâlâ bir bağlılık olabileceğinden korktu." Espri yapmadan bir kez güldü. "Dürüst olmak gerekirse leydim, yarı deli görünüyordu. Kendinizi hazırlamalısınız, çünkü bu geleceğini bildiğiniz kardeşiniz değil."

"Hayır, değil." Aislinn tanıdığı ağabeyinin gerçekten var olup olmadığını merak ediyordu.

Bakışları ellerine kaydı, tüm endişelerinin yanında tanıdık bir suçluluk duygusu içini kemiriyordu. O ve babası daha fazla ne yapabilirdi? Jerrod her zaman bu yıkıcı yol için mi yaratılmıştı?

Gece geç saatlere kadar bunları düşünüp durdu. Bulduğu hiçbir cevap onu rahatlatmıyor ya da teselli etmiyordu ve kardeşinin çürümüş olduğu gerçeğini kabullenmek zorunda kalacağından korkuyordu. İster bu şekilde doğmuş olsun, ister hayatı boyunca içinde iltihaplanmasına izin vermiş olsun, Jerrod'un kalbi nefret ve kızgınlıkla kararmıştı. Bu yolu o seçmişti,

ve Aislinn de kendininkini seçmişti.

Tekrar Connor'a baktığında, onu yemek tepsisine bakarken buldu. Kendi tabağını temizlemişti ama yanaklarının çukurluğu, Aislinn'in hiç tanımadığı için minnettar olduğu çaresiz bir açlıktan söz ediyordu. Sadece bir parça kızarmış ekmek alarak tepsiyi ona doğru itti.

Connor yulaf lapası ve sosisin neredeyse soğumuş olmasına aldırmadan ona teşekkür etti.

"Sayılarından emin misiniz?"

Connor başıyla onayladı. "Beş yüzden fazla, altıdan az. Kendi aralarında savaşıyorlar umuyordum ama Dundúran'ın ödülü birlikte çalışmaları için yeterli görünüyor. En azından şimdilik."

Aislinn onun yemesini izlerken tırnak etlerini karıştırdı. Beş yüz dolarla başa çıkabilirdi ama altı yüz dolarla belki de çıkamazdı. Ve bu, bölüğünün Bayard'ınkilerle savaşmak zorunda kalıp kalmayacağını hesaba katmıyordu. Garnizonunu zayıflatmayı göze alamazdı; bunun hem şövalyelerin hem de kasaba halkının moralini bozacağından bahsetmeye bile gerek yoktu.

O sabah erken saatlerde pazar meydanında gelişmeleri duyurmuş, halkının haberdar olduğunu bilmeden önce yemek yemeye dayanamamıştı. Dehşete kapılmış yüzler etrafını sarmış, bağırarak sorular soruyor ve cevaplar istiyorlardı. Aislinn elinden geleni yaptı, her türlü hazırlığın yapılacağına dair güvence vererek en kötü korkuları yatıştırdı.

Jerrod'un icabına bakılana kadar herkes kale duvarları içinde barınabilirdi. Ev ve işyerlerini güçlendirmek için erzak yardımı yapılacak ve şövalyeleri temel savaş ve savunma öğrenmek isteyen herkese ders verecekti. İşin o noktaya gelmeyeceğine dair onlara güvence vermişti ama endişe ve kaygının yapacak bir şeye ihtiyaç duyduğunu belki de herkesten daha iyi biliyordu.

Meydandan ayrıldığında halkı için gurur duyuyordu. Dirençli ve becerikliydiler. İlk paniklerinden sonra toparlandılar ve şimdiden şehri ve kaleyi güvenli hale getirmek için hazırlıklara başladılar. Penceresinden, bazılarının avluda çadır kurduğunu ve kalenin cephaneliğinden ve depolarından sürekli bir erzak akışı olduğunu görebiliyordu.

Bayard'ın şövalyelerinin rahatsızlığı olmasaydı her şey yolunda gidecekti - en azından olabileceği kadar iyi.

Bayard'ın yarattığı duruma, halkının hayatlarını birbirlerine karşı koz olarak kullanmasına öfkeden karnı yanıyordu. Çıkmazları büyümüştü.

En iyi ihtimalle yorucuydu ama Kaptan Aodhan ona cesaret verici bir haber getirmemişti. Her ne sebeple olursa olsun, Bayard'ın şövalyeleri ona sıkı sıkıya sarılmıştı.

Savaşmak için onun arkadaşlığına ihtiyacı yoktu, sadece ayak bağı olmamak için. En yakın vasallarından haber almıştı, hepsi de güç vaat ediyordu. Margrave Holt ve birkaç kişi daha Dundúran'ı savunmak için kendilerinin geleceğini söylemişti.

Gleanná'dan henüz bir haber yok ama bu daha fazla zaman alır.

Kalbi acıyla çarptı ve Aislinn nefes alış verişine odaklandı. Connor konuşurken yüzünü ona doğru çevirdi ama paniğiyle mücadele ederken onu tam olarak duymadı.

Çaba sarf ederek, onu saran büyük kolları hayal etti. Kendini gömüp saklanabileceği sıcak bir göğüs.

Hakon'un onu nasıl tutup sakinleştirdiğini hatırlamaya odaklandı ve bu paniği bastırmaya yetti. Nefes alış veriş düzleşti ve titrediklerini gizlemek için ellerini masanın üzerinde birbirine kenetledi.

Aislinn çalışma odasına daha sakin bir şekilde geri döndü ama içinde derin bir sızı vardı. Hakon'un anısını hatırlamak istemiyordu. Ne onun kapalı kapılar ardında saklanmasını ne de Brenna'nın dokundukları için onları azarlamasını istiyordu. Geceleyin bir buluşma istemiyordu.

Her şeyi istiyordu. Onu istiyordu.

Hakon, çok az şeyin ya da insanın yapabildiği şekilde doğru hissettiriyordu. Kâğıda mükemmel bir şekilde aktarılan bir fikir ya da ilk seferinde doğru giden bir yemek tarifi gibi. Aislinn'e gerçekten *doğru* gelen çok az şey vardı ve günlerinin çoğunu katlanılabilir olanla yetinerek geçiriyordu. Hakon bundan çok daha fazlasıydı ve okumak, taslak hazırlamak ve icat etmek nasıl onun bir parçasıysa, Hakon'un da öyle olabileceğini düşünüyordu.

Tüm bunlar bittikten sonra, aralarında bir eş bağı oluşma ihtimali varsa, ona bunu soracaktı. Eğer kardeşiyle ve onun paralı askerleriyle yüzleşip onları yenebiliyorsa, bunun yanında küçük bir sorunun ne önemi vardı ki?

Hiçbir şey yok. Şey, belki bir şey, ama sadece biraz. Ve o küçük şey her şeyin kilidini açabilir.

Kapının çalınmasıyla kendine geldi ve düşüncelerinden başını kaldırıp çalışma odasına koşarak giren bir sayfa gördü. Koşarak yaklaşımadan önce odanın ortasında durup selam verdi.

"Leydim, Baron Bayard arıyor," dedi sayfa, "büyük salonda bir görüşme talep ediyor."

Aislinn gözlerini devirmeden önce Fia ile kaşlarını çattılar. "O

tamamen rahatlamış." Oturduğu yerden kalkarak, "Belki de ayrılacağını duyurmak istiyordur," diye şaka yaptı.

"Sadece umut edebiliriz ," diye onayladı Fia.

Üçü ve Aislinn'in muhafızları birlikte çalışma odasından çıkarak büyük salona doğru hızlı bir yürüyüş yaptılar. Aislinn bu kısa yürüyüşü karnındaki öfkeyi bilemek için kullandı. Bayard'la düello yapmak yorucuydu ama bu yüzden savunmasının düşmesine izin veremezdi.

Çok geçmeden büyük salona vardılar, bir haberci onun geldiğini duyurdu. Salondaki bir düzine kadar insan -birkaç personel, birkaç kasaba büyüğü, Belediye Başkanı Doherty, iki yargıç, bir avuç muhafız ve tabii ki Bayard-onun kürsüye çıkan dört sığ basamağı tırmanışını izlemek için döndüler.

Aislinn babasının koltuğunun yanında durdu ve ellerini arkasında birleştirdi.

"Baron," dedi soğukkanlılıkla.

Bayard öne çıktı ve eğildi.

"Ben senin çağırabileceğin bir köpek değilim," diye sessizce uyardı. "Ama yine de buradasın," diye fısıldadı.

Şüpheli bir ork hırıltısı boğazına takıldı. "Benimle görüşmek istediğinizi söylediler."

"Gerçekten de öyle. Cevabınız için sabırsızlanıyorum Leydi Aislinn ve zavallı aşık kalbim, yaklaşan savaş tehdidiyle daha fazla bekletilemez." Bayard daha da derin bir eğimle kollarını yana açtı. "Seçim yapma hakkımı kullanacağımı beyan ederim."

Koridorda bir şaşkınlık sesi duyuldu.

Aislinn sessizdi, midesi ayak parmaklarına kadar iniyordu.

Seçme, günümüzde pek rağbet görmeyen ama yine de kutsal olan eski bir Eire geleneğiydi. Bir Seçme'de, Seçme'yi talep eden talip ve diğer katılımcılar, amaçlanan önünde diz çökerek neden en iyi seçim olduklarını açıklayarak uygunluklarını ortaya koyabilirlerdi.

Genellikle soylu bir kadın ya da prenses olan talip, daha sonra talipler arasından seçim yapmak zorunda kalırdı. En azından eski zamanlarda seçmeye zorlanırdı. Daha sonraki seçimlerde ise hiç kimseyi seçmesine izin verilmiyordu. Ancak, talipler bir kez reddedildiğinde, bir daha asla yapılamazdı. Bu, reisleri bir ittifaka katılmaya ya da katılmamaya, inatçı çocukları evlenmeye ve entrikacı anneleri de taliplerini oyalamamaya zorluyordu. Ayrıca, kaderlerine terk edilmiş aşıkların bu geleneği birlikteliklerini planlamak için nasıl kullandıklarına dair türküler ve halk hikayeleri de vardı.

Eğer potansiyel gelin bir talip seçerse, onun dizinin dibine otururdu ve bu

Bu. O gün birbirlerine söz vererek el ele tutuştular.

Seçimler eski moda ama yasal olarak bağlayıcıydı. Davasında ısrarcı olduğu kanıtlanabilir bir talip olarak Bayard'ın bir Seçim ağrısı yapmasına izin verildi.

Bütün gözler hastalıklı bir merakla ona çevrilmişti.

Söyleyebileceği tek bir şey vardı. "Hakkınızı kabul ediyorum ve kabul ediyorum. Ama düşünmek için bir günlük hakkımı kullanıyorum. Ve diğer taliplere ortaya çıkmaları için zaman tanıyın."

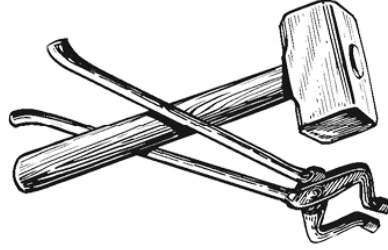
Bayard'ın yanağında bir tik belirdi ama başıyla onayladı. "Elbette leydim. Bunu doğru yapmalıyız."

O da başıyla onaylayarak anlaşmalarını mühürledi.

"Pekâlâ." Aislinn basamakları uyuşuk bir şekilde indi, zihni uğulduyordu. Fia hemen onun yanına koştu.

"Milady-"

"Kaptan Aodhan ile konuşmalıyım. şimdi."

Hakon elinden geldiğince bekledi, fısıltılardan ve dedikodulardan toplayabildiği kadarını topladı. Baron'un bir seçim çağrısı yaptığı ve Leydi Aislinn'in de bunu kabul ettiği haberi bir saat içinde tüm kalede yayılmıştı. Yakında kuşatma altına bir kalenin mevcut kaosunun ortasında hazırlıklar devam ediyordu ve Hakon olayların bu şekilde gelişmesine anlam veremiyordu.

Onun da benim de zamanımız tükendi.

Yanmaya bırakılan bir demir ocağı çok sıcak olur ve Hakon bütün sabah böyle .

Sonunda, öğleden sonra geç saatlerde, daha fazla dayanamadığında, onu aramaya gitti.

Hakon onu babasının çalışma odasında buldu. Kendisini durduran muhafıza kızgınlığını bastırdı ve içeri seslendi, "? Demirci görüşmek istiyor."

"Evet, içeri alın."

Hakon şövalyeleri iterek geçti ve Aislinn'i yalnız bulduğu için rahatladı. Onun arkasından başını salladı. "Kapıyı kapatabilirsin."

Yaptı, mandalın tıklaması yalnız olduklarını işaret ediyordu. Yalnız oldukları kadar

hiç olmadı.

Ona döndüğünde, onu selamlamak için ayağa kalktığında yüzündeki gülümsemenin başlangıcını gördü. Ona doğru koşmak, o gülümsemenin tadına bakmak, sahip olduğu değerli anları doyasıya yaşamak istedi.

Onun yerine, "Seçim nedir?" diye gürledi.

Kadının yüzü düştü ve Hakon'un içindeki canavar hırladı. Fates, ona duymak istemediği bir şey söyleyecekti.

Hakon odanın ortasında dururken ve Aislinn volta atarken ona bu seçimi açıkladı. Talipler, iddialar, kesinlik. Neden bu kadar bağlayıcı olduğunu anlamasa bile, yüzüne bakınca anlıyordu.

Bayard onu savaşın arifesinde seçim yapmaya zorluyordu ve istediği cevabı alamazsa, Jerrod işi bitirmek için gelmeden önce onun kuvvetlerini yok etmeyi planlıyordu. Her zamanki gibi, başlangıcından şu anki yasal emsallerine kadar Seçimler hakkında bildiği her ayrıntıyı ona anlatırken bile, her şeyin özeti buydu.

Konuşmasına izin verdi, en azından tatlı sesinin onu sakinleştireceğini umuyordu ama öyle olmadı. Bütün gün, bu Seçimi duyduğundan beri, vücudu sanki bir güç onu *hareket etmeye* zorluyormuş gibi uğulduyordu. Onun varlığının yardımcı olabileceğini düşünmüştü ama Seçim'in kapsamını öğrenmek durumu daha da kötüleştirmişti.

Vızıltı bir kaşıntıya, bir zorlamaya dönüştü. Şu anda onu omzuna atıp pencereden atlama ve eşini alıp kaçma isteğini bastırdı.

Kadın adımlarını ve sözlerini durdurduğunda Hakon bütün gün içini tırmalayan soruyu sordu.

"Onu seçecek misin?"

Aislinn başını salladı. "Bunu yapmak istemiyorum. Kaptan Aodhan'la birlikte tepkisini hafifletecek bir plan üzerinde çalışıyorum ama..." Gözyaşları kirpiklerinde toplandı. "Sonuçtan korkuyorum. Hakon, ben... ben korkuyorum."

Bir anda oradaydı, yüzünü ellerinin arasına aldı. Yeşil teni onun sıcak altın renkleriyle büyük bir tezat oluşturuyordu. Onun renklerini seviyordu. Ellerini bileklerine dolamasını ve ona böyle güvenle, böyle kırılganlıkla bakmasını seviyordu. Konuşmadan, onun rahatlamasını istedi.

Bayard'ı siktir et. Hepsinin canı cehenneme.

Hiçbir şeyin onu korkutmasına izin verilmemeliydi. O bu dünyada doğru ve iyi olan her şeyi hak ediyordu ve Hakon doğru olmayan her şeye karşı çıkıyordu.

"Vinya," diye mırıldandı, "benimle gel. Yeni bir yere gideceğiz, güvenli bir yere. Sana her zaman göz kulak olacağım."

Ona o güne kadar gördüğü en güzel hüzünlü gülümsemeyi verdi, gözyaşları onun katılaşmış kalbinin çatlaklarına kayarak kararlılığını aşındırdı.

"Keşke yapabilseydim. Ama Hakon, yapamam." Onun bileklerini sıktı. "İyi ya da kötü, bu benim hayatım. Kaçıp gidemem."

Cevabını o söylemeden önce biliyordu ama bunu onun dudaklarından bir kez daha duymaya ihtiyacı vardı.

Gözlerini kapatarak başını onunkine yaklaştırdı ve nefesini içine çekti.

Kader, Kaldebrak'tan ayrıldığında ne kadar da safmış. Bir eş bulmanın ve almanın basit ve anlaşılır olacağını düşünmüştü. Bu hayatta hiçbir şey bu kadar kolay olmamıştı ve hayatındaki hiçbir şey buna değmeyecekti.

Saftan da kötüydü, aptalın tekiydi. Onun için bir aptal.

Hakon onu seviyordu. Akıllıca olandan ve mümkün olduğunu düşündüğünden çok daha fazla. Hikâyelerin doğru olmasını ummuştı ama haklı çıkmaya hazır değildi. Gerçeğin bunu yapmanın, umutları yeniden yazmanın ve planları değiştirmenin bir yolu vardı.

Kafasında kurduğu küçük hayat güzel bir rüyaydı ve onun yumuşak dudaklarına bir öpücük kondurduğunda, bunun kaybının yasını tuttu. Kederin elle tutulur ya da makul olması gerekmiyordu ve uzun zamandır ondan kaçıyordu. Öpücüğü, olabilecek bir hayat için duyduğu üzüntüyle renklenirken, ona alan tanıdı.

Onu o çayırdaki mutlu edebilirdi. Onlara mutlu günler ve sıcak gecelerle dolu güzel bir hayat inşa ederdi.

Bu . Ve Hakon ilk kez bunun doğru olduğunu biliyordu.

Onu kendine çekerek göğsüne sımsıkı bastırdı ve "Seni seçiyorum Aislinn. Bugün, yarın, her zaman için." Ve bu sözü bir öpücükle mühürledi, bunun yeterli olacağını umuyordu.

Sonunda başını kaldırdığında, kadın onu endişeye meraklı bir bakışla karşıladı.

Planını ona söyleyemezdi, çünkü onu durdurmaya çalışabilirdi. Onun kalbi çok iyiydi ve onu kendisi için istiyordu. Bu yüzden Hakon uzun zaman önce yapması gereken şeyi yapacaktı.

Son bir öpücükle ona veda etti ve çalışma odasından ayrıldı.

Orek ve Sorchan'ın paylaştıkları odaya kısa bir yürüyüşle ulaşmışlardı. Hızlı bir vuruş arkadaşını kapıya getirdi, yüzünde şaşkın bir ifade vardı.

"Yardıma ihtiyacım var," dedi Hakon.

Ve abuk. Zamanı kısıydı ve yapacak çok işi vardı.

OceanofPDF.com

Seçim sabahı, Aislinn şafaktan çok önce uyandı. Neredeyse hiç uyumamıştı, büyük yatağı kendisini fazlasıyla büyük ve yalnız hissettiriyordu. Dünyanın ağırlığı yatağının perdelerinin hemen dışında duruyordu ve o da olabildiğince uzun süre yorganın altında onlardan saklandı.

Fia ve Sorchu onu hazırlamak için geldiler, hizmetçisi hafif bir kahvaltı tepsisi taşıyordu ve her ikisinin de yüzünde ciddi bir ifade vardı.

Çok az konuştular, çünkü söylenecek ne vardı ki?

Fia saçlarını kumaş bir başlığın ve inci saç tokalarının etrafında kıvrırken Aislinn iki şey sordu.

"Kaptan Aodhan yerinde mi?"

"Her şey hazır," güvence verdi Fia. Aynada Aislinn'in sıkıntılı ifadesini yakalayınca teselli etmek için kolunu ovuşturdu.

"Ve... Hakon?"

Fia'nın gülümseme çabası suya düştü. Başını iki yana salladı. "Onu kimse görmedi.

Özür dilerim leydim."

Aislinn'in bakışları onun nerede olabileceğini merak ederek pencereye kaydı. Dün çalışma odasında olduğunu düşünmüştü...

Seni seçiyorum, Aislinn. Bugün, yarın, her zaman için.

Sözleri ruhuna işlemiş, ona büyük *bir umut* vermişti.

Ama adam gitmişti. Aynı akşam daha sonra, sözleriyle ne demek istediğini öğrenmek umuduyla onu sorduğunda hiçbir yerde bulunamadı.

Sorchu, nereye giderse gitsin Orek'in de onunla birlikte gittiğini söylemişti ve Aislinn bu gerçeğe sıkı sıkıya sarılmıştı. Orek onunla gittiyse Hakon gerçekten gitmiş olamazdı. Onu sonsuza dek terk ediyor olamazdı.

Gözleri yaşardı ve Aislinn onları silmek için acele etti.

Sorcha onun elini tuttu. "Her şey yoluna girecek. O bulunacak. Sadece bugüne odaklan."

Başını salladı. Gerçek sınav için bugün hayatta kal.

Kuşluk vakti Aislinn tam bir soylu kadın gibi görünüyordu. Fia geri çekilerek onun aynada kendini tarafsızca incelemesine izin verdi. İpek brokar ve inci işlemeli başlığı ve omuzlarındaki altın makam zinciri kendisinden çok bir kostüm gibi duruyordu.

Sorcha aynada onun arkasından geldi. "Çok güzel görünüyorsun."

"Kendimi güzel hissetmiyorum," diye itiraf etti Aislinn.

Sorcha makam zincirine dikkat ederek kollarını ona doladı. "Biliyorum. Ama tam bir varis gibi görünüyorsun. Sanki hafife alınacak biri değilmişsin gibi."

Bu küçük bir gülümsemeye yol açtı. "Oh?"

Sorcha başıyla onayladı. "Kürsünün üzerinde dururken, görülmeye değer bir manzara olacaksın. Umarım Bayard pahalı çizmelerinin içinde titrer."

Aislinn arkadaşının yanağına bir öpücük kondurdu. "Benimle birlikte olduğunuz için teşekkür ederim." Sorcha ona, "Her adımında yanındayız," diye güvence verdi.

"Her şey hazır," diye ekledi Fia. "Artık senin için bir endişe kaynağı olmayacak."

Bu kesinlikle dört gözle beklenecek bir şeydi. Dün Kaptan Aodhan'la yaptığı planlar endişelerini biraz olsun dağıtmıştı. Aislinn Bayard'a istediğini vermemeye kararlıydı ama bunun sonuçlarının da planlanması gerekiyordu.

Onu reddedecek ve ihanetini Seçime tanıklık etmek için zamanında gelmiş olan bir düzine kadar soyluya ifşa edecekti. Onu ve muhafızlarını büyük salonda alıkoymak kilit önem taşıyordu çünkü kimse Bayard'ın şirketine haber vermeden önce onların güvenliğinin sağlanması gerekiyordu. Önümüzdeki birkaç saatin sürprizsiz ve mükemmel geçmesi gerekiyordu.

Eğer başarılılarsa, Aislinn Bayard tehdidinden kurtulacaktı. Yarın savaşmak için bugün hayatta kal.

Arkadaşlarının sözleriyle yüreklenen Aislinn başını salladı ve odasının yolunu tuttu. Dışarıda muhafızları onu kuşatmak için bekliyordu ve hep birlikte büyük salona doğru sessiz bir yürüyüş başladılar.

Yürüyüş normalde olduğundan çok daha uzun sürüyor gibiydi ve bunun tek nedeni ağır etekleri değildi. Aislinn'in nabızı kuru boğazında gümbürdedi ve rahatlamak için Hakon'un yonttuğu tahta gülü cebine koydu. Müjdecî onun geldiğini duyurduğunda büyük salon çoktan dolmuştu,

İnsanlar onun birkaç basamağı çıkışını izlemek için döndüklerinde kumaşların hafifçe kayması geniş alanda mırıldanıyordu. Kürsünün tepesine ulaştığında babasının koltuğunun yanında durdu ve ellerini arkasında kavuşturdu.

Aislinn kendisine bakan meraklı yüzlere bakarken bir sonraki nefesi titredi.

Büyük salonun bu kadar dolu olması Aislinn'in bir ordu çağırmasından çok daha fazlasıydı. Çoğu, onlarca yıl sonra yapılacak ilk seçimde neler olacağını merak ediyor olmalıydı.

"Pekala," dedi sesinin taşındığından emin olarak, "seçim yapmaya başlayayım mı?" Kalabalıktan gergin bir kahkaha gümbürtüsü yükseldi.

Aislinn nefes almaya ve solgun gülümsemesini korumaya odaklandı. Göz ucuyla Sorch'a ve Fia'nın sempati ve destek dolu bakışlarını gördü ve bu onun sinirlerini yatıştırmaya yetti. Ama ah, keşke burada tek başına dikilmeseydim diyordu. Keşke böyle aptalca bir planla uğraşmak zorunda kalmasaydı. Kendi seçiminin, kalbinin seçiminin salonda bizzat orada olmasını diledi.

Ama belki de Hakon'un orada olup Seçime tanıklık etmemesi daha iyiydi. Aislinn ona yaltaklanan hizmetçilere duyduğu kıskançlığı hatırlıyor ve Seçim'in onun için nasıl bir şey olacağını sadece hayal edebiliyordu.

Elbette bu, ona karşı olan hislerinin, kızın ona karşı olan hisleri kadar derin olduğunu varsayıyordu.

Beni önemsemek zorunda. Daha önce erkekler hakkında, pek çok şey hakkında yanılmıştı ama Hakon hakkında yanıldığını düşünmüyordu.

Belki de kıskançlıktan yandığını görmek onun cevabı olabilirdi.

Belki de sadece onun yüzünü görmek, orada olduğunu bilerek güç almak ve rahatlamak istiyordu.

Ama bir önemi yoktu. Asla bilemeyecekti, çünkü o orada değildi.

Bakışları, kendine güven ve zenginlik saçarak ilerleyen Bayard'a takıldı. Güvercin grisi dubleksi gümüş ipliklerle süslenmişti, kadife pantolonu kıvrak bacaklarına uyum sağlıyordu ve omuzlarından aile armasıyla işlenmiş kürklü bir pelerin sarkıyordu. Kahverengi bukleleri parlaktı ve Heps'i mükemmel bir şekilde yerleştirilmişti ve her parmakta bir yüzük parlıyordu.

Ağzını çevreleyen gamzelerini ortaya çıkararak ona gülümsedi ve Aislinn onun hakkında hiçbir şey bilmeseydi, çekici ve yakışıklı görünebilirdi. Takım elbisesini bastırmaya gelen son derece kibar bir talip.

Onun önünde eğilen Bayard, zarif bir şekilde tek dizinin üzerine çöktü.

"Ben Baron Padraic Bayard, Leydi Aislinn Darrow'a kendimi sunmak için buradayım. Evimin tek oğluyum, Endelín'in lorduyum ve anne tarafından Kraliçe Ygraine'in üç göbek kuzeniyim. Endelín'den daha zengin üzüm bağları, benimki kadar güzel bir ev yok ve..."

Bayard ona sunabileceği pek çok güzel şeyi sıralarken Aislinn olabildiğince hareketsiz durdu. Zenginlik, statü, konfor.

Ama o bunların hepsine zaten sahipti.

Hayatı boyunca karşılaştığı ve ona sadece gerçekten istediği şeyi değil, ihtiyaç duyduğu şeyi de sunabilecek tek bir adam vardı. Rahatlık, destek, dostluk. Varlığıyla hayatını zenginleştiren, hayatını sevgi ve kabulle dolduran bir adam istiyordu.

Güzel kumaşlara ve ışıltılı mücevherlere ihtiyacı yoktu; sadece değer verdiği yontulmuş güle ve sevdiği adamın kalbine ihtiyacı vardı.

Oh, kader, onu seviyorum.

Jerrod'un yakında dönecek olmasının yarattığı girdapta, Hakon'a karşı beslediği duyguları kelimelere . Kalbinin derinliklerinde, isimlendirmenin onu çok gerçek kılacağından korkuyordu ve kendisi ile Dundúran'ın üzerinde beliren tüm tehditler göz önüne alındığında, şansını daha fazla denemek aptalca görünüyordu. Babasını, unvanını, hayatını kaybetme ihtimali vardı; kalbini de kaybetmeye hazır değildi.

Belki de uzun zaman önce, ona taktırdığı sarkık şapkanın altından gülümsediğinde ya da ona elleriyle konuşmayı öğrettiğinde kaybolmuştu.

Tanrılar aşkına, onu tanıdığımdan beri seviyorum.

"...ahırlarım en iyi atlardan en az ellisiyle dolu ve kilerlerim iyi hasatlarla dolup taşıyor..."

Aislinn, Bayard'ın asil özelliklerini sayıklamasını dinlemeye dayanamıyordu ve biri yüksek sesle öksürdüğünde minnettar olan tek kişi o değildi.

Earl Starley, "Devam et, delikanlı," diye mırıldandı.

Bayard'ın yanağındaki bir tik sıçradı, ama onu düzeltmek için gülümsedi. "Tüm bunların yanı sıra unvanımı, korumamı ve sadakatimi sunuyorum."

Son sözleri havada asılı kaldı ve Aislinn'e bakarken ne demek istediği gayet açıktı.

Bayard diz çökmeye devam ederken uzun bir süre sessizlik hüküm sürdü. "Başka takım elbise var mı?" Aislinn kendini sormaya zorladı.

Bayard omzunun üzerinden baktı, yüzünde iyi huylu, çocuksu bir gülümseme vardı

Baron Burgoyne öne çıkınca yüzü düştü.

Baron biraz çaba sarf ederek dizlerinin üzerine çökerken Aislinn şaşkınlıkla ona baktı. Ateşli kızıl saçlarının şakaklarına aklar düşmeye başlamıştı, çünkü yaşça Aislinn'den çok Merrick Darrow'a yakındı. Burgoyne espri anlayışı yüksek, hoş adamdı ve ona sırtırken gözleri parlıyordu.

Diz çöktüğü yerden başını kaldıran Burgoyne, "Umarım beni affedersiniz leydim, ama günaha girmek zorunda kaldım. Ve," diye öne eğildi, yüksek sesle fısıldadı, "bu hiyardan başka bir seçeneği takdir edeceğinizi düşündüm."

Kalabalık kıs kıs güldü ve Bayard tüm şaka numaralarını bıraktı. Bayard yeni rakibine kaşlarını çatarak tısladı: "Peki sen genç bir gelinle ne yapabilirsin Burgoyne?"

"Senden çok daha fazla, delikanlı," diye fısıldadı Burgoyne.

Kalabalık kahkahalar atıp gülüştü ve Aislinn kızarmasına engel olamadı. Bu ciddiyetsizliği pek umursamıyordu ama herkesin aklının şu anda onu kimin daha iyi yatağa atacağına olmasından *nefret ediyordu*.

Burgoyne kendi özelliklerini sıralamaya başladığında Aislinn yan gözle Sorcha'ya baktı. Arkadaşı da onun yüz ifadesini paylaşıyordu.

Aislinn daha sonra Yüzbaşı Aodhan'ı aradı ve onu büyük salona açılan çift kanatlı ana kapının yanında kolayca buldu. Ona hafifçe başını salladı ve gözleriyle kendi şövalyelerinden birkaçının Bayard ve yanında getirdiği beş muhafızın etrafını sarmak için kalabalığın arasından yavaşça ilerledikleri yeri işaret etti.

Bu görüntü ona güven verdi, Burgoyne'un kendi seçim şovunu yapmasını sabırla dinleyecek kadar, kalabalığı kıkırdama krizlerine soktu, çoğunlukla Bayard'ın pahasına.

Aislinn bu espriye kendini kaptırmak istemişti ama konuşması sona ererken içi sinirle doldu. Birazdan seçim yapma zamanı gelecekti. Burgoyne konuşmasını bitirdiğinde, gür sesi büyük salonda yankı bıraktı. Kalabalık öne doğru eğilmiş, kararını duymak için nefeslerini tutmuş beklerken hava neşesini kaybetti. Arkadaki uzun boylu bir figürün önünden çekilen bedenler dışında hiç kıkırdamadan durdular.

diğerlerinden daha fazla.

Aislinn uzun süre bakamadı ve dikkatini önünde diz çökmüş olan iki talibe çevirdi.

Vakit geldi.

Kelimeleri söylerken boğazı düğümlendi ama kendini şöyle demeye zorladı:

"Eğer

başka talip yok-" "Bir tane daha var."

Bir nefes sesi duyuldu, ardından bir başkası ve bir başkası, kalabalığı bölen bir gürültü dalgası geldi.

Aislinn'in kalbi duracak gibi oldu.

Hakon ayrılan kalabalığın arasından düzgün bir yürüyüşle geçti. O ilerleyip diz çökmüş lordların yanına geldiğinde salonda nefesler tutuldu. Kadının bakışlarını kendi bakışlarıyla birleştirerek kürsünün önünde diz çöktü.

"Ben Hakon Yeşil Yumruk, Leydi Aislinn Darrow'a kendimi sunmak için buradayım."

Kalabalık gürültüyle patladı, şaşkınlık ve şaşkınlık trompetleri kırılganlığa kadar yükseldi.

Tüm bunların üzerine Bayard'ın öfkeli sesi geldi. "Takım elbise giyemez! O bir demirci! Bir *ork*!"

Aislinn hissetmediği dudaklarının arasından, "İsteyen talip olabilir," dedi, bakışlarını önünde diz çökmüş sevdiği adamdan ayıramıyordu.

Çok yakışıklı görünüyordu. Saçları kesilmişti ve boynunda parıl parıl parlayan demir bir tork vardı. Giydiği deri ceket büyük göğsüne tam oturuyordu, omuzları ve manşetleri gümüş ve demirle süslenmişti. Kalın belini bir kemer çevreliyordu, tokası mücevherlerle süslenmiş ve karmaşık kıvrımlar halinde işlenmişti. Baldırlarını ince deriden, motiflerle işlenmiş ve metalle çevrelenmiş botlar sarıyordu.

İnsan bakireyi almak için dağından inen bir ork prensine benziyordu.

Aislinn'in nefesini .

O burada.

"Ben ne soyluyum ne de tam insan. Ben sadece size aşığım leydim. Kalbim zaten sizde ve bugün ne olursa olsun, neye karar verirsiniz verin, kalbim ve sadakatim her zaman sizde olacak."

Aislinn'in elleri arkasında kavuşturduğu yerde titredi ve gözlerinden yaşlar, onları durduramadan dökülmeye başladı. Yine de tüm bunların bir rüya olmasından, adamın güzel sözlerini geri almasından korktuğu için kıpırdamaya cesaret edemedi.

"Seçiminizi yapmadan önce, size sadakat yemini eden tek kişinin ben olmadığımı bilin. Diğer kamptaki akrabalarım da senin için savaşıyor. Bize bir ev, bir sığınak sundunuz ve biz de bunu korumak için savaşıyoruz. Hepimiz

on adam gibi savaşacak."

Kalabalıktan mırıltılar yükseldi ve Aislinn'in dudakları şaşkınlıkla aralandı.

Diğer halktan savaşmalarını istemeyi düşünmemişti. Allarion kılıcını kuşanmıştı ama diğerleri... Darrowlands'a barış için gelmişlerdi.

Bunu kabul etmeleri...

Aislinn Hakon'un sevgili yüzünü inceledi ve midesi şüpheyle doldu.

"Ne yaptın sen?" diye mırıldandı, adamın yüz ifadesi sertleşince korkuları daha da arttı.

"Toprağım artık onlara ait. Onlar da tıpkı burada toplananlar gibi toprak sahibi ve size sadakat borçlular. Savaşacaklar."

Arazisini takas etti. Kendi demirhanesini inşa edeceği çayırılık ve çıkıntılı araziyi. Onu götürüp yatırmak ve baharda çiçeklerin arasında sevişmek istediği yeri.

Vazgeçti. Onun için.

Daha fazla gözyaşı yanaklarından süzöldü ama Aislinn duramadı.

Soğukkanlı yüzü ilk kez kırıldı ve fısıldamak için öne doğru eğildi,

"Lütfen ağlama, *Vinya*. Seni ağlarken görmek beni üzüyor."

Aislinn başını salladı ve sonunda cebinden bir mendil çıkardı.

Hakon devam ederken küçük bezi ıslattı.

"Ben usta bir demirciyim ve askerlerinizin savaşa hazır olması için gece gündüz çalışacağım. Günü geldiğinde, silahlanıp onlarla birlikte savaşacağım. Bugün neye karar verirsiniz verin, sizin için savaşacağım leydim. Benim akrabalarım için de."

Aislinn titrek bir nefes verdi.

"Sadakatim, gücüm, kalbim, hepsi zaten senin, ne karar verirsen ver. Karşılığında sadece seni istiyorum. Ne unvan ne de mevki istiyorum, sadece senin yanında durmak istiyorum. Eşiniz, kocanız ve eğer isterseniz çocuklarınızın babası olmak istiyorum. Tek istediğim bu, çünkü bu dünyada ihtiyacım olan tek şey bu. Sadece sen, *Vinya*."

Gözyaşları yüzünden görüşü bulanıklaşmıştı. Aislinn kürsüde tek başına duruyordu ama sanki bir uçurumun kenarında sallanıyormuş gibi çok daha yüksekte hissediyordu. Hareket etmemesine rağmen düşecekmiş gibi hissediyordu, kalbi boğazında düğömlenmişti.

Jerrod'un, Bayard'ın, yalnız bir hayatın tehdidine karşı bir çözüm önerdi.

Kızın istediği her şeyi sunuyordu. Kendisini.

Bunun sonuçları olacaktı. Evet, yolları düz ya da pürüzsüz olmayacaktı. Ama bu yolda birlikte yürüyeceklerdi ve Aislinn'in ihtiyacı olan tek şey de buydu.

Farkına varmadan hareket etti ve kürsüden inerek orada diz çökmüş üç talibin yanına gitti.

Demircisinin önüne gelen Aislinn'in gözleri sadece birini görüyordu.

Eşi.

Onun dizine oturdu ve herkesin görebileceği şekilde onu seçti.

Aislinn titreyen kollarını onun boynuna doladı, ne onun ne de sözlerinin gerçek olduğuna inanıyordu. Alnını onunkine bastırdı, teninin yanıklığını kendi teninde hissetmek istiyordu ve kalbinin etrafında dolanan, onu ona çeken somut bağ karşısında nefesi kesildi.

Onun vaat ettiği hayatı hayal edebiliyor, hissedebiliyor ve tadabiliyordu. "Seni seviyorum," diye fısıldadı onun dudaklarına.

"Ben de seni seviyorum *Vinya*," diye mırıldandı, *Vinya*'nın sadece onun için olduğunu fark ettiği o mırıltı göğsünde canlandı. "Dağın uzunluğundan ve mağaranın derinliğinden daha fazla." Adamın sırtışını ağzında hissetti. "Bu bir ork deyimi."

İçindeki neşe bir kahkahaya dönüştü ve sonra onu öpüp birbirlerine kenetlendi. Adamın kolları onu sımsıkı tuttu ve Aislinn ona sarıldı, adamın göğsünde nasıl gümbürdediğini hissetti. Adamın doğruluğu diğer her şeyi gölgede bıraktı; Aislinn'in zihni sessizleşti, duyuları köreldi ve o anda yapabildiği tek şey onun tadını çıkarmak oldu.

"Bu bana sahip olacağın anlamına mı geliyor?" diye sordu usulca aralarında oluşturdukları küçük nefes mağarasında.

"Kader evet, ama sadece karşılığında bana sahip olursan. Ve bana nerede olduğunu söyle."

"Memnuniyetle, ama belki daha

sonra." "Evet, daha sonra."

"Hepsi bizi izliyor, değil mi?"

"Hem de çok. Bir süre kalede konuşulacağız." Aislinn arkasına yaslanarak ona ciddiyetle baktı. "Emin misin?" diye mırıldandı.

Ellerini yüzünden kalbine doğru çekti. "Tüm varlığım."

Bir fenerden daha parlak bir ışıkla aydınlanan Aislinn gülümsedi ve ayağa kalkmadan önce son bir öpücük çaldı. Adam onu takip etti ve fısıldaşan şaşkın kalabalığa döndüklerinde elini tuttu.

En yakınlarında, çoktan ayağa kalkmış, kıkırdayan bir Burgoyne duruyordu. Aislinn'e şakayla karışık göz kırptı ve onu gücenmediği konusunda rahatlatı.

Bayard, diğer yandan.

"Bırakın beni!" diye bağırdı baron ana kapıların yanından.

Aislinn kalabalığın başının üstünü görebilmek için kürsüde birkaç adım attı. Yüzbaşı Aodhan'ın bakışlarıyla karşılaştığında başını salladı.

Şövalyeleri hep birlikte hareket ederek Bayard'ın tüm muhafızlarını yakaladı ve kaçmalarını önlemek için büyük salonun kapılarını kapattı.

Kalabalık vızıldadı, şaşkınlıkları yerini gerginliğe bıraktı. Zor durumdaki Bayard ve şövalyeleri öne çıkarılırken, kapılardan uzaklaşarak kürsüye yaklaştılar.

"Bunun anlamı nedir?" diye sordu Baron Morraugh, kalabalığın önüne doğru ilerleyerek. "Bizi rehin mi almak istiyorsunuz?"

"Elbette hayır, Baron Morraugh. Lütfen dramatize ettiğim için bağışlayın," dedi Aislinn. Bir elini kaldırarak sükûnet istedi. Elini kaldırmadı ama kalabalık dikkatini ona yöneltti.

"Bir süre önce Dundúran'a geldiğimden beri Baron Bayard, kendisiyle evlenmeyi kabul etmemem halinde beni ve kasaba halkımı şiddet uygulamakla tehdit etti."

Nefesler ve fısıltılar onun suçlamasını karşıladı ve birçok göz, Yüzbaşı Aodhan'ın sert elinden kurtulmaya çalışmak için kıvranan barona çevrildi.

"Şövalyeleri Dundúran halkını taciz etti ve Bayard bana, istediğini elde edemezse onları halkın üzerine salacağını ve kardeşimin yanında yer alacağını kesin bir dille söyledi."

Aislinn dönüp Bayard'a baktı, onun işe yaramaz öfkesini görmek içini çirkin bir zevkle dolduruyordu. Zamanının dolduğunu bilen, tuzağa yakalanmış bir fareydi.

"Bu Choosing'i çağırmak beni zorlamak için yapılmış bir girişimdi. Onu kabul etmeye hiç niyetim yoktu ama bu haberin şirketine ulaşmasını engellemeliyiz."

Bayard alay etti. "Beni bir demirci için mi reddediyorsun?" Yere tükürdü. "Ork orospusu."

Hakon ileri atıldı ama Aislinn onu durdurdu. Kalabalık bu hakaret karşısında mutsuzca homurdandı.

Yüzbaşı Aodhan'ın baronun omzundaki tutuşu, adam

gıcırdadı ve bükülmeye başladı. "Baronla ne yapacağız leydim?" diye sordu.

"Bence zindan onun hırslarına daha uygun olur."

"Kesinlikle, leydim."

Morraugh, "O krallığın bir eşiti," diye karşı çıktı.

"Ve babam döndüğünde adil bir şekilde yargılanacak," dedi Aislinn. "O zamana kadar Baron Bayard vatana ihanet suçlamasıyla tutuklu kalacak." Yüzbaşı Aodhan'a başıyla işaret etti. "Götürün onu."

Yüzbaşı Aodhan biraz kötü kötü sırtarak şövalyelerini tutsaklarıyla birlikte büyük salondan dışarı çıkardı.

Onlar gittikten sonra Aislinn bir güven göstergesi olarak kapıların yeniden açılması için el salladı.

Morraugh gözlerini kısarak Aislinn'e bakmadan önce açık kapılara baktı. "Peki ya şu ork meselesi? Onu seçtiğine gerçekten inanmalı mıyız?"

Aislinn yanındaki buçukluğa baktı ve onun da kendisine baktığını gördü. Adam yine metanetle duruyordu ve Aislinn, eğer isteseydi onun da kenara çekileceğini hissetti.

Bunu ondan asla istemezdi, bugün ya da hiçbir zaman.

"Evet, öyle," dedi. Birkaç adım yükseldiğinde, neredeyse onunla aynı boydaydı ve kolunu göğsüne sarmak için mükemmeldi. "O sabırlı, nazik ve bana karşı iyi. Beni mutlu ediyor."

Hakon'un yüzünde küçük bir gülümseme belirdi ve gözleri ona duyduğu sevgiyle öylesine doluydu ki Aislinn sadece dizginlenemez bir sevinçle gülümseyebildi. Onun için çok şey ifade ediyordu, basit sözlerinden çok daha fazlasıydı ama özel olarak anlatılmayı hak ediyordu. Hissettikleri şey ikisinin arasındaydı ve Morraugh'a ya da bir başkasına daha fazlasını borçlu değildi.

Yine de Morraugh ve diğer birkaç yaşlı lord homurdandı.

Hızlıca düşünen Aislinn, "Seçimler geleneksel olarak bir el düğünü ile son bulur. Buradaki en kıdemli soylu olarak, bu töreni gerçekleştirmeniz benim için bir onur olacaktır, Baron Morraugh."

Yaşlı adam şaşkınlıkla ona baktı, sakalı seğiriyordu.

Gerçekte, Morraugh için vârisin nişan törenine başkanlık etmek bir onur olacaktı, ama ne düşüneceğini ona bıraktı.

Bir süre sonra Morraugh başını salladı. "Hizmetinizdeyim leydim."

Eliyle onu yukarı kaldıran Aislinn, kendisi ve Hakon alt basamakta karşı karşıya gelirken Morraugh'un kürsüye çıkmasını sağladı. Başını kaldırıp ona baktı

Yakışıklı buçukluk, şansının bu kadar çabuk değiştiğine inanamayarak şaşkınlık içindeydi.

Morraugh boğazını temizledi. "Ellerinizi bağlamak için bir şeye ihtiyacımız olacak."

Sorcha aniden dirseğinin dibinde durmuş, kırmızı bir kurdele uzatıyordu. Aislinn şaşkınlıkla ona baktığında göz kırptı. "Bugünün böyle geçeceğini umuyordum."

Morraugh söze başlarken Aislinn sırttı, içinden sevinç kıvılcımları saçıldı.

"Siz, Leydi Aislinn, bu adamla evlenmek ve onu sevmek istiyor musunuz?" "Evet, istiyorum."

"Peki sen, Hakon Yeşil Yumruk, bu kadınla evlenmek ve sevmek istiyor musun?"

"Her zaman için."

Baron Morraugh kurdeleyi birleşik ellerinin etrafına sararak onları birbirine bağladı. "Krallığın kıdemli akranı olarak, birbirinize verdiğiniz sözünü kabul ediyor ve size mutluluklar diliyorum. Kalpleriniz doğru ve evlilikleriniz hızlı olsun."

Ve bu sözlerle Aislinn buçukluk ile nişanlanmış oldu.

Kalabalıktan alkış sesleri yükseldi ama Aislinn duymadı bile. Ayak parmaklarının üzerinde durarak Hakon'un öpücüğüne karşılık verdi ve bu küçük jestin onu ne kadar sevdiğini göstermeye yeteceğini umdu.

İyi dilekleri ve tebrikleri kabul ederek bir saat geçirdiler; Aislin'in daha sonra şaşkınlık ve mutluluktan hatırlayamadığı bir saat. Tüm bu süre boyunca buçukluğuna sarıldı, her şeyin bir rüya olduğu korkusuyla onun gitmesine ya da gözünün önünden kaybolmasına izin vermek istemedi.

Onlarla konuşma sırası sonunda seyredildiğinde ve insanlar sabahki olayları ayrıntılı olarak tartışmak için daha küçük gruplara ayrıldığında, Aislinn nihayet nefes alabildiğini hissetti. Halkının kabulü onu hâlâ şaşırtıyordu ama belki de daha önce onlara yeterince değer vermemişti.

Herkesin onu ve Hakon'u desteklemeyeceğinden emindi ama bugün için bu kadarı yeterliydi.

"Geriye sadece Bayard'ın şövalyeleri hakkında ne yapacağımız kalıyor," dedi, mutluluk balonu patlamak üzereydi.

Hakon onunla yüzleşmek için döndü ve ellerini ellerinin arasına aldı. "Bana güveniyor musun?" diye sormadan önce her bir parmak eklemesini öptü.

Aislinn'in kaşları kalktı. Cevap belki de o kadar basit olmayacaktı

birkaç gün önce bile. Ona bedenini, aklını, hatta kalbini emanet etmişti ama devlet işlerini başkalarına emanet etmek bambaşka bir şeydi.

Ancak şimdi, nişanlısına bakarken, cevap gerçekten de basitti.

"Evet."

Başını salladı. " zaman benim halletmeme izin verir misin? Aodhan ve ben yarına kadar hall."

"," diye kabul etti. "Ama geç kalma. Yukarıda seni bekliyor ."

Yakışıklı yüzünü çapkın bir gülümseme kapladı ve bir öpücük için eğildiğinde gözleri acıktı. "Güzel," diye gürledi, "çünkü bu gece eşimle sevişmek niyetindeyim."

OceanofPDF.com

Hakon o akşam Yüzbaşı Aodhan'la birlikte kışlaya doğru yürürken huzursuzdu ve bu işi bitirmeye hazırdı. İsteddiği her şey elinin altındaydı, güzel, zeki eşi onu bekliyordu ve geceyi tamamen çiftleşmiş bir erkek olarak bitirmeye kararlıydı. Bu işi ne kadar çabuk bitirirlerse o kadar iyiydi.

Aislinn ona endişeyle, *"Dikkatli ol,"* demişti. *"Endişeleniyorum."*

"Tabii ki." Çenesinin altındaki parmak eklemiyle yüzünü yukarı kaldırdı. "İnsanların ve yaptığın tüm planlar senin en iyi tasarımlarından biri. Her şey olması gerektiği gibi işliyor. Sen sadece çalışmasına izin vermelisin."

Kızın gözleri anlayışla açılmıştı ve Hakon onun şaşkınlığını bir öpücükle tatmaktan kendini alamadı. *"Yakında geri döneceğim. Tutmam gereken çok söz var."*

Hakon tekrar hızlanmaya çalıştığında Kaptan Aodhan, "Sakin ol, yoldaş," dedi. "Herkes yerini alsın."

Hakon homurdandı ama kaptanın dediğini yaparak adamın onu yakalamasına izin verdi. Omuzlarını silkeleyerek Aodhan'la birlikte kışlanın etrafından dolandı ve Bayard'ın şövalyelerinin geceyi geçirmek üzere içeri girişini izlemek için gölgelerden uzak durdu.

O öğleden sonra ve akşam normal şekilde devam etmelerine, kasabada içki içmelerine ve genel olarak başlarına bela olmalarına izin verilmişti. Kaleye giren çıkan herkes sıkı bir şekilde kontrol ediliyordu ve Bayard'ın artık bir zindan hücresinde yaşadığı haberi onlara hiç ulaşmamıştı. Birkaçı Bayard'ın Seçme'den ne zaman döneceğini merak ederek soruşturdu, ancak tüm Dundúran muhafızlarının yalan söylememeleri konusunda kesin talimatları vardı.

Şövalyelerin sonuncusu da geldiğinde ay gökyüzünde asılı duruyordu.

Barakalara doğru ilerledi ve yavaş dakikalar Hakon'un derisini kaşındırdı.

Son şövalye de sendeleyerek içeri girdiğinde Hakon'un kanı hızla pompalanmaya başladı.

Aodhan'ın bir işaretiyle kapılar hızla kapatıldı ve dışarıdan engellendi.

"Hazır mısın?"

"Daha fazla," diye onayladı Hakon.

Aodhan'ı hemen arkalarından kilitlenen bir yan kapıdan geçerek takip etti. Bileğine dokunduğunda, el bağlama kurdelesinin ipeksi kumaşı ona kaptana doğru hızla ilerleyip tüm bunları kısa sürede halletmemesi için yeterli sakinliği verdi.

Fates, onunla evleneceğim.

Talihi o kadar hızlı değişmişti ki, kalbi bu ani ve güçlü değişimden dolayı kırbaçlanmıştı. Kararlılığından asla şüphe etmemişti, sadece onları ayrı tutan koşullardan. Bunu anlamakta güçlük çekiyordu ama asla sorgulamayacak ya da hafife almayacaktı.

O beni seçti.

Hakon bu gecedен itibaren bu onura erişecekti.

Bayard'ın el altından iş çevirmesine bir güç gösterisiyle karşılık vermenin zamanı gelmişti.

O ve Yüzbaşı Aodhan, batı kıışlasının karyola ve şaşkın şövalyelerle dolu ana bloğuna girdiler. Bayard'ın bölüğü merkezde gevşek bir şekilde toplanmıştı, bazıları sarhoş bir sersemlikle bakıyordu, birçoğu ise çoktan iç çamaşırlarına kadar soyunmuştu. Dundúran'ın şövalyeleri ve muhafızları odanın çevresine dizilmiş, miğferlerini indirmiş ve ellerini silahlarının kabzalarına dayamışlardı.

Hakon ve Aodhan yaklaştı, Dundúran şövalyeleri arkalarında saf tuttu.

Siyah saçlı, uzun boylu, oldukça genç bir şövalye ve birden fazla kez kırılmış bir boksör burnu onları karşılamak için öne çıktı. Hakon onun Bayard'ın bölüğünün kaptanı olduğunu biliyordu ve gün boyunca birkaç kez baronun hatırını sormuştu.

"Bu da ne Aodhan?" diye tükürdü diğer kaptan, ağzı öfkeyle çarpılmıştı. "Çekmecelerimizde bize saldıracak kadar zavallı."

"Sana saldırmıyorum Garth, saldırmaya da niyetim yok. Tabii ki terbiyeni takınman şartıyla."

Garth alay etti. "Baron nerede?"

"Tam da ait olduğu yerde," dedi Hakon öne çıkarak.

Garth ona ters ters baktı ama Hakon etkilenmemiş bir şekilde sadece arkasına bakmakla yetindi.

"Leydi Aislinn lordunuzu reddetti ve ihanet suçlamasıyla gözaltına alındı," diye Garth'a bilgi verdi Aodhan, ancak sesini barakadaki herkesin duyacağı şekilde yansıttı. "Nezaket gösterip hiçbirinizin lordunuzun ihanetinin boyutunu bilmediğini, varisimize ve Dundúran halkına karşı şiddet tehdidinde bulunduğunu varsaymak istiyorum. Mahmuzlarına degecek hiçbir şövalye böyle bir komplonun parçası olmaz."

Şirketin sessizliği bunu gösteriyordu ve Hakon'un canavarı tiksintiyle hırladı.

Aodhan, "Varisi olmadığı ve gözaltında tutulduğu için yeminleriniz artık varisinize ait," dedi.

"Yeminlerinize sadık kalabilirsiniz," dedi Hakon, "ya da bir hücrede efendinize katılabilirsiniz."

Mırıltılar, kızgın ve endişeli, şirket içinde patladı.

Garth hırlayarak Hakon'a doğru ilerledi. "Sen kim oluyorsun da böyle taleplerde bulunuyorsun, buçukluk?"

Hakon omuzlarını dikleştirdi ve adamdan yarım baş kadar daha büyük göründü. "O benim *eşim*. Bir orkun eşini geçmenin ne demek olduğunu öğrenmek ister misin, insan?"

Tanrılar aşkına, hiçbir kelimenin tadı ya da kulağa gelişi bu kadar güzel olmamıştı.

Kaptanın yüzünü dehşete düşmüş bir anlayış kapladı ve tiksintiyle geri çekildi. "Seni o mu seçti?"

"O yaptı. Ve onu seçmeniz akıllıca olur, şövalye."

Garth alaycı bir tavırla homurdandı ama adamın omzunun üzerinden bir bakış atması bile arkadaşlarının seçeneklerini değerlendirdiğini görmesine yetti. Hakon herhangi birinin Bayard'a zindanda katılmayı gerçekten isteyeceğinden şüpheliydi; baron saygıdan dolayı sadakat kazanacak bir tipe benzemiyordu.

Bunun yerine Hakon onların dilini konuştu. Rüşvet gerekli olmayabilirdi ama Aislinn'e çok daha çabuk dönmek anlamına geliyorsa buna katılmaya hazırdı.

Hakon işlenmemiş bir mücevheri Garth'ın yüzüne tuttu ve koyu morun ışığı yakalamasına izin verdi. Garth'ın gözleri ona ihanet etti, ani parıltıya odaklanırken göz bebekleri büyüdü.

"Tazminat almadan gitmeyeceksin. Leydi Aislinn'e sadakat borçlusun ama o adildir ve tüm şövalyelerine iyi ödeme yapılmasını sağlar."

Garth'ın bakışları isteksizce Hakon'a, ardından da Kaptan Aodhan'a kaydı. Yüzbaşı Aodhan

Diğer kaptan uzun bir süre onları ölçüp biçti ama bakışları hiç şaşmadan mücevhere geri döndü.

Arkasından diğer şövalyelerden biri, "Çok yaşa Leydi Aislinn!" diye bağırdı.

"Çok yaşa varis!"

"Hanımefendiye!"

Bir yemin korosu çınladı ve kışlayı Aislinn'e verilen ateşli sadakat sözleriyle doldurdu.

Garth uzanıp mücevheri kapıtığında Hakon kendini beğenmişliğini bastırdı. "Nasıl istersen öyle olsun. Biz onun için savaşacağız."

"Gösterdiğin sadakat iç açıcı," diye Hakon. Garth mücevheri cebine koyarken bile kaşlarını çatı.

"Şövalyelerinizi kontrol altında ve hazır tutun," diye uyardı Kaptan Aodhan. "Birkaç gün içinde paralı askerleri bekliyoruz. O zamana kadar bölüğünüz kışla ve avluyla sınırlı kalacak."

Diğer kaptanın dudakları inceldi ama istemeye istemeye de olsa başıyla onayladı.

Kaptan Aodhan başıyla onayladı. "Mükemmel. Akıllı bir adam olduğunu her zaman biliyordum, Garth."

Hakon gecenin zaferinin tadını çıkarabilirdi - eğer onu bekleyen daha büyük, daha değerli bir zafer olmasaydı.

Aodhan ona kaleye kadar eşlik etti, ancak Hakon, kaptan "Senin adına sevindim Hakon. Ama varisimiz için daha çok sevindim."

Hakon şaşkınlıkla kaptana baktı.

"Leydi Aislinn iyi bir kadındır. Darrowland'deki herkes bunu biliyor. Onu hak ettiği kadar şiddetle sevecek ve koruyacak birine ihtiyacı var. Umarım o kişi sizsinizdir."

"Onu hayal kırıklığına uğratmayacağım."

Onun için her şeyini verirdi, buna hayatı da dahildi; hem ölümlü hayatı hem de sahip olacağını düşündüğü hayat. Bir ork için bağlı olduğu eşi için fedakârlık yapmak ve ölmek hiçbir şeydi; Hakon Aislinn'le tanışmadan önce uzun süre bu gerçeğe yaşamıştı. Yine de iyi bir hayatın ne olduğuna dair fikirlerinden ve hayallerinden vazgeçmeyi kabullenmek daha zor olmuştu.

Tıpkı Orek'in ona göstermeye çalıştığı zor gerçek gibi. Hakon hayatının büyük bir kısmını kendine ait bir eş bulmayı umarak ve dileyerek geçirmişti.

neredeyse gerçek kadını gölgede bırakıyordu. Bu hayali kadınla bir eş ve hayat kurma fikrine o kadar sıkı sarılmıştı ki neredeyse onu kaybedecekti.

Aislinn'i sadece eşi olarak değil, Aislinn olarak sevmek zorundaydı.

Bu farkındalıklara neredeyse çok geç varmıştı ve onu tamamen kaybetmeye ne kadar yakın olduğunu düşünmek omurgasından aşağı bir ürperti gönderdi.

Dün ondan ayrılmak zor olmuştu, Orek'ten yardım istemek de öyle. Yine de ikisi de onu kaybetmekle kıyaslanamazdı, bu yüzden Hakon gururunu bir kenara bıraktı ve her şeyden önce eşini, Aislinn'i seçti.

Seçime kadar geçen saatler bir hareket bulanıklığı içinde geçmişti. O ve Orek yedek bir arabanın içinde olabildiğince hızlı bir şekilde taşra yollarında ilerlemiş ve bir toz bulutu içinde Scarborough'ya varmışlardı. Allarion ve Bellarand onları gördüklerine şaşırmış görünmüyorlardı ve fae'ler Aislinn ve Dundúran'ın yardımına gelmeyi kabul etmişlerdi. Yine de yardımı için Hakon'dan bir söz istedi. Hakon hiç düşünmeden ve umursamadan kabul etmiş, Brádaigh malikânesine giden yolu yarılamıştı bile.

Ötekilerin kampındaki akşam yemeğinde, bu kez biraz düşünerek ve özen göstererek toprağını takas etmişti. Asla olmayacak bir hayatın yasını tuttu ama Aislinn her fedakârlığa değerdi. Ve bu toprakların Darrowlands'daki dostlarının kurulmasına yardımcı olmasından gurur duyuyordu.

Yarısı, yardımları için sıkı bir pazarlık yapan mantikor sürüsüne aitti. Orek hayal kırıklığına uğramış ve iğrenmişti ama Hakon anlayışla karşılaşmıştı. Tüm erkekler kendi eşlerini bulmayı ve kendi sürülerini kurmayı umuyordu. Ev yapmak ve olası gelinlerin ailelerini etkilemek için toprağa ihtiyaçları vardı.

Diğer yarısı ise hâlâ kampta bulunanlar için gerçek bir köy kurmaya gitti; küçük harpy sürüsü ve henüz kendi çiftliklerini satın almamış olan bir düzine buçukluk artık Brádaigh'lerin hayırseverliğine bağımlı olmadan kalıcı bir yere sahipti.

Ancak Hakon kendini Aoife Brádaigh'nin yardımına adanmıştı. Temizlenmiş, düzeltilmiş ve giydirilmişti. Seçim sabahı, Calum ve Blaire bir araya getirdikleri kıyafetleri giymesine yardım ederken, Orek onu bir arabaya bindirdi. Büyük salona girdiğinde kollarını paltosunun kollarına daha yeni sokmuş gibi hissediyordu, gözleri sadece sahiplenmeye geldiği kadını görüyordu.

Kader, tüm bunları bu kadar kısa sürede yaptığına inanamıyordu. Orek ve Brádaigh'lere çok şey borçluydu.

Ama bu yarın içindi.

O ve Aodhan sabahın köründe Aislinn'in kapısına vardılar ama Hakon onu uyanık bulacağını biliyordu.

Kaptana dönen Hakon elini uzattı.

Kaptan onu aldı ve saygıyla başını eğerek salladı. "Artık ona yönelik herhangi bir tehdidin önce senden geçmesi gerektiğini bilmek bana huzur veriyor."

"Ben çok daha büyük bir hedefim," diye güldü Hakon.

Kaptana veda eden Hakon, Aislinn'in kapısında bekleyen muhafızlara başıyla selam verdi. Başlarını eğdiler ve sorgusuz sualsiz kapıyı ona açtılar.

Hakon eşikten geçip ilk kez onun güneşine doğru yürüdü, göğsü öylesine tatmin ve zafer doluydu ki kaburgaları ağrıyordu.

Birlikteliklerinin çirkinlikle karşılanacağından emindi. Haber yayıldıkça, bir mirasçının bir buçukluğu seçmesinin yarattığı şoku bugün atlatacaklarına hiç şüphe yoktu. Herkes ne onun ne de Aislinn'in seçimini hoş karşılayacaktı ve kendilerini tepkilere hazırlamaları gerekiyordu.

O da yarın içindi.

Kapıyı arkasından kapatan Hakon, hayallerinden bile daha mükemmel bir manzarayla karşılaştı.

Aislinn ocağın yanındaki pelüş koltuğa kıvrılmış, kucağındaki kitabı unutmuş, onun içeri girişini izliyordu. Wulf ayaklarının dibindeki kadife minderde uyuyordu ve bir ayağının parmakları onu kaşımak için sabahlığının eteğinden dışarı çıkmıştı.

Çok yumuşak ve memnun görünüyordu, güzel yüzünü bir gülümseme kaplamıştı. Saçları iğnelerden ve örgülerden uyumsuz bukleler halinde çözülmişti ve yeni fırçalanmış yüzü ocaktan gelen ateş ışığında parlıyordu. Kitabı bir kenara bırakarak oturduğu yerden kalktı ve adamın kollarına atıldı.

Hakon onu yakalayıp ayağa kaldırdı ve kıkırdamasına neden oldu.

"Buradasın."

"Ben buradayım."

Ona gülümserken yaz güneşinden daha parlaktı, yüzü Hakon'u bunaltan aynı merakla doluydu.

Günlerimin çoğu bu şekilde, onunla birlikte, bu odada sona erecek.

Bunu fark etmek onu neredeyse minnettarlıktan dizlerinin üzerine çöktürecekti. "Her şey yolunda gitti mi?"

"Öyle oldu." Ve ona her şeyi daha sonra anlatacaktı. Bu gece endişelenmesine ya da korkmasına gerek yoktu.

Onu kucağına aldı ve yatak odasına doğru yürürken daha fazla kıkırdama duydu. Onu yatağın yanına bıraktığında, elleri aceleyle tüm düğmelerini ve düğümelerini çözdü, ama onun tamamen dikkatinin dağılabileceğini düşünmemesi gerektiğini daha iyi bilmeliydi.

Birbirlerini soyarlarken, kadın adamın nerede olduğunu öğrenmek istedi ve adam da ona seyahatleri ve pazarlıkları hakkında her şeyi anlattı.

"O topraklar senindi," dedi yüreğini parçalayan bir hüznle.

"Evet. İstedigimi yapmak için benim. Umduğum gibi oldu - bizim için bir şans sağladı."

"Bir şanstın daha fazlası." Yüzünü ellerinin arasına alan kızın bakışları utangaçlaştı. "Bu senin eşin olduğum anlamına mı geliyor?"

Hakon yüzünün buruşmasına engel olamadı. Onun kararsızlığını görmekten ve onu bu endişeden kurtarabileceğini bilmekten nefret ediyordu.

"Bu senin olduğum anlamına geliyor. Senin erkeğin, senin eşin. Bir ork istediği kişiyi bulduğunda, bu dünyada çok az şey onu durdurabilir. Sana karşı hissettiğim bağ, ben farkına bile varmadan büyüdü."

Kadının ellerini tutarak kalbinin üzerine koydu. "Bu senin kalbin. Beni eşin olarak kabul edersen, yaşayan en şanslı erkek ben olurum."

O sırada ona bakarken bakışları son derece ciddiydi. Onu zaten halkıyla dolu bir salonun önünde seçmişti ama bu daha da önemli hissettirdi. Onu kendi tarzında seçmişti ama yatak odasının yumuşak karanlığında, yarı çıplak ve onun için çaresizken, ondan kendisini kendi tarzında sahiplenmesini istedi.

"Ben seninim," diye fısıldadı. "Kendimi bileli seninim. Seni seviyorum Hakon. Senin eşin olmak istiyorum."

Hakon çarpmanın etkisiyle titredi, bağ kaburgalarının hemen arkasında sıkıca kenetlendi. Bunun bu şekilde ortaya çıkabileceğini ya da kalbinin yankısını kendisinininkiyle birlikte hissedebileceğini hiç düşünmemişti. Daha fazla bekleyemezdi. Üzerlerindeki son giysileri de çıkararak onu yatağın ortasına yerleştirdi.

Kaderin cilvesine bakın, sıcacık altın sarısı teni, battaniyenin üzerine serpiştirilmiş aslansı bukleleriyle nasıl bir görüntü oluşturunuyordu. Ona öyle bir sevgiyle, öyle bir kabullenişle bakıyordu ki, kalbi ona olan sevgisini zorlukla taşıyordu. Çok büyük, çok ağırdı.

Ona göstermek zorundaydı.

Onun üzerine sürünerek, onu bedeninin beşiğine buyur ettiğinde mırıldandı. Dudaklarını yakıcı bir öpücükle kavradı, birçoğunun ilki, ona kendisinin olduğunu kelimeler olmadan söyleyen bütün bir ömür boyu öpücükler. Tamamen.

Geri dönölmez bir şekilde.

Vücudunu kendi vücuduyla kapladı, onu öpücöklere ve okşamalara boğdu. Hiçbir yeri boş bırakmadı, sadece bunun gerçek olduğunu kendine kanıtlamak için bile olsa onun her şeyine sahip olmak zorundaydı.

Amcığının onun için nasıl yandığını hissetmek için aşağı uzandığında, mırıltısı derinleşti.

"Benim iyi dostum," diye gürledi, "benim için nasıl yanıyorsun. Senin için nasıl yandığımı hissetmek ister misin?"

Kadının muhtaç iniltisi onun cevabı oldu ve adam kadının elini, zorlanan sikini tutması için yönlendirdi. Birlikte, onu bekleyen bedeninin içine beslediler ve birlikte inlediler ve derinlere iterken haykırdılar. Kadın onu sıkıca kavradı, onu asla bırakmayacağına dair bir söz verdi.

Kabzasına kadar oturarak Hakon eve geldi.

OceanofPDF.com

Aislinn ayak parmaklarını açarak ve omuzlarını yuvarlayarak lezzetli bir esneme hareketi yaptı. Teni daha da sıcak bir tene değdi ve dünün anıları kalbini büyük bir mutlulukla doldurdu. Diğer tarafına dönerek uyuyan nişanlısına baktı.

Hakon'u daha önce hiç uyurken görmemişti. Birlikte geçirdikleri tüm gecelerde ya aynı anda uyanırlardı ya da onu uyandıran o olurdu, böylece odasına geri dönebilirdi.

Çok rahat görünüyordu, yüzünün sert hatları uykuyla yumuşamıştı. Sivri kulakları başının sık tıraş edilmiş kenarlarına yaslanmıştı ama tepesindeki uzun saçlar neredeyse çocuksu bir hareketle alnına dökülüyordu. Dudakları hafifçe ayrılmıştı, bir dişin ucunu ortaya çıkarıyordu ve karşı koyamayacağı kadar cazipti.

Onu uyanırken öperken beline dolanan ağır kol sıkılaştı ve onu içine çekti. Muhtemelen uyumasına izin vermeliydi ama sevincine tek başına katlanamazdı.

Yavaşça uyandı, kadın bacaklarını birbirine doladığında ağzı tembelce hareket ediyordu.

Yeni günü selamlamak için ne güzel bir yol.

Bunu seviyordu. Sabahlarının çoğunu yalnız geçiriyordu. Bunun yanı sıra kendine ait bir yatağı olması da hoşuna gidiyordu. Ancak, bu düzenlemenin tadını çıkarmak için çok daha fazlası vardı ve ona burada, yatağında, odasında, hayatında alışmaya başladığını görebiliyordu.

O benim. Gerçekten benim.

Bu düşünce neredeyse inanılmayacak kadar fantastikti. Dün olanları merak etmeden düşünemiyordu. Aislinn olayların nasıl geliştiğini bilmiyordu.

ne de yaşlı bir tanrı sonunda ona gülümsemiş olsa da, fırsatları hafife almayacaktı.

Bayard zindanda, Hakon onun yatağında.

Herkes olması gerektiği yerdeydi.

Adam sonunda geri çekildiğinde Aislinn ellerini adamın ince göğsünde gezdiriyordu. O nazik kahverengi gözler açıldı, bakışları o kadar şefkatliydi ki neredeyse Aislinn'in kıvranmasına neden olacaktı.

", , " diye mırıldandı. "Günaydın müstakbel kocacığım."

Bu ona bir sırtı kazandırdı, gözleri kırıştı ve yanağında o yıkıcı gamze belirdi.

Büyük elini kaldırarak saçlarını yüzünden geriye doğru çekti ve uzun bir süre yanağını okşayarak bakışlarını ve nefesini paylaştı. Aislinn onun bir şey söylemek istediğini biliyordu ama acele etmedi, kollarına uzanmakla yetindi.

Sonunda kaşları endişeyle aşağıya çekilmiş bir halde sorduğunda, Aislinn'in kalbi neredeyse kırılıyordu. "Emin misin?" diye fısıldadı. "Bu odanın dışında... herkes bizi hoş karşılamayacaktır."

"Korkmuyorum," diye fısıldadı. "Bundan hoşlanmayanlar bizi kabul etmeyi öğrenecek ya da dillerini tutacaklar. Senden eminim, Hakon. Tabii sen..."

Adamın tereddüt edebileceğini düşünmek midesini bulandırdı. Romantik jestler ve yastık sohbetleri bir yana, Eire'li bir varisin yanında yaşamak bambaşka bir şeydi. Bu pek çok kişiye uygun bir hayat değildi ve pek çok zorluğu da beraberinde getirecekti.

Başını sallayarak onun korkularını çabucak yok etti. "Artık hiçbir şey beni senden ayıramayacak." Kızın elini göğsünden yukarı çekerek kalbinin sabit davulunun üzerine koydu. "Aramızdaki bağ koptu; tanrılar bizi eve çağırana kadar, sonsuza dek seninim. Sadece emin olduğunu bilmek istedim."

"Emin olmaktan da öte."

Cevap gülümsemesi küçüktü ama bu yüzden daha görkemliydi. İnsanlar onu alçakgönüllü sanabilir, sessiz doğasının sakın bir zihin ya da yumuşak bir ruh anlamına geldiğini düşünebilirdi. Oysa tam tersi. Aislinn onun içindeki ateşin ne kadar parlak olduğunu, bükülebilen ama kırılmayan sıcak bir demir çekirdeği olduğunu gördü.

Kendilerine bir hayat kuracaklardı, ikisi birden.

"Seni seviyorum sevgilim," diye mırıldandı onun dudaklarına karşı, kirpiklerinden mutluluk gözyaşları süzülüyordu.

"Ah, *Vinya*, güne beni şımartarak başlıyorsun." Onu üstüne çekerek

Elleri her kıvrımı okşarken, ağzı da onunkini kavradı. "Seni ne kadar sevdiğimi anlatmaya kelimeler yetmez," dedi öpücükler arasında, "ne kadar muhteşem, ne kadar parlak, ne kadar-"

Güneş odasının kapısı açıldı. Wulf ateşin yanındaki yatağından havlayarak fırladı.

Brenna telaşla yatak odasına girdiğinde Aislinn battaniyeye gömüldü ve Hakon'u görünce şoktan gözleri doldu.

"Abed birlikte mi?" diye uyardı. "Daha evli bile değilsin."

Battaniyeleri göğsüne bastıran Aislinn kaşlarını çatarak doğruldu.

Kollarını üzerinde kavuşturmuş, ellerini başının altına koymuş, bir erkeğin sükûnetinin resmini çizen Hakon azarlamasını çabuklaştırdı. "Ork usulü bağlandık," dedi Brenna'ya sakince.

"Ork bölgesinde değiliz ve *sen*," dedi Brenna suçlayıcı parmağıyla Aislinn'i işaret ederek, "bir ork *değilsin*."

Hayır, değildi. Aislinn çılgına dönmüştü. Utanç yanaklarını renklendirdi ama kendi nişanlısıyla yakalandığı için suçlu hissetmeyi ya da utanmayı reddetti. O ve Hakon düzinelerce kez birlikte yatmışlardı ve Brenna'yı bu gerçeğe yüzleştirmek dilinin ucundaydı.

Öfkeyle kollarını havaya kaldıran Brenna, Aislinn'in giysilerini almak için gardıroplardan birine doğru ilerledi.

Brenna çekmecedен iç çamaşırlarını çıkarırken, "Bunu yapmakta ısrar ediyorsan, en azından doğru düzgün yapmalısın," diye öğüt verdi. "Evlilik *bitene* kadar haneler birleştirilmez."

"Sadece iki sandığım var. Evleri birleştirmek kolay olacak."

Brenna omzunun üzerinden Hakon'a yaptığı şaka için kaşlarını çattı ama o sadece sırıttı.

Aislinn uzun bir nefes alarak elini onun koluna koydu.

Yeterli.

"Brenna, artık kapıyı çalmadan içeri giremezsin. benim odam, benim sığınağım ve artık Hakon'un da. Herkes gibi kendini tanıtmalısın."

Bu chatelain'in dikkatini çekti. Dönüp yatağa bakan Brenna, Aislinn'e inanamayarak kaşlarını çattı.

"Ben *herhangi biri* değilim leydim."

"Hayır. Ama Hakon ve benim protokole ve görünüşe uymamız konusunda bu kadar endişeliyseniz, örnek olmalısınız."

Brenna gözlerini kırıştırdı ve Aislinn onun haklı olduğunu anladı. Her ne kadar Aislinn

Hakon'u yatağından göndermek gibi bir planı olmasa da, birlikte geçirecekleri yeni hayatın başarılı bir başlangıç olması için bazı ihlallere daha fazla tahammül edilemeyeceğinin farkındaydı.

Kendini toparlayan Aislinn yataktan kalktı ve etrafına sarmak için yanına bir battaniye aldı. Hem Brenna hem de Hakon onu pek çok kez çıplak görmüşlerdi ama biraz örtünmek, annesinin en eski arkadaşına kararını açıklarken kendini daha güvende hissetmesine yardımcı oldu.

"Her şey değişiyor, Brenna. Ben...Dundúran bu şekilde devam edemez. Jerrod yenildikten sonra reformları hayata geçirmek niyetindeyim. Bunlardan ilki," diyerek kendini toparladı ve Brenna'nın bakışlarıyla karşılaştı, "Senden bir halef yetiştirmeye başlamanı istiyorum. Onlar hazır olduğunda, aileme verdiğin hizmetin karşılığı olarak tam maaşını ve daha fazlasını alacaksın."

Aralarında ağır bir sessizlik vardı ve Aislinn chatelain'i gerçekten şaşırttığını görebiliyordu.

Brenna'nın gücü ve fikirleri o kadar sağlam, o kadar emindi ki Aislinn'i uzun süre yönetmişlerdi. Annesinin ölümünden sonraki karanlık günlerde bu katılığa ve Dundúran Kalesi'ni nasıl yöneteceğini öğrenirken Brenna'nın yetkinliğine ihtiyacı vardı.

Ama Aislinn artık bir kız değildi, sert bir ele ihtiyaç duyan zayıf bir çocuk da değildi.

Aislinn birçok kez kendisinin kırıldığını, zihninin çok tuhaf olduğunu düşünmüştü. Annesinin ölümünden sonra kendinden utanmaya başlamıştı ve bu utanç Brenna'nın sesinin yankısını taşıyordu.

Kendi düşünce tarzının, bir şeyler yapmanın bir zayıflık değil, bir güç olduğunu fark etmesi çok uzun zaman almıştı.

"Bunu kastetmiş olamazsın." Brenna'nın sesi çatladı ve hıçkırığını tutmak için eli ağzına gitti.

Kendi hıçkırıklarına karşı dişlerini sıkarak Aislinn başını salladı. "Anlıyorum. Çok iyi hizmet ettin ve ben de birçok kez sana sırtımı dayadım. Hepsi için minnettarım Brenna. Ama Darrowlands'ı nasıl yöneteceğimi onaylamadığını gösterdin."

Brenna'nın kolunu sıkmak için uzandı ama chatelain geri adım atarak onun ulaşamayacağı bir yere gitti.

"Kendin için yaşamamanın zamanı geldi, Brenna."

Aislinn zamanla kadının bunu bir ceza gibi hissetmek yerine bir fırsat olarak görmeye başlayacağını umuyordu. Brenna'nın kalibresindeki ve görev süresindeki personel için ayrılan yıllık ödenek oldukça büyüktü ve

onunla istediği her Şeyi yapabilirdi. Aislinn, Brenna'nın hayatının bu yeni bölümünde neye ihtiyacı varsa ona sahip olmasını sağlayacaktı.

Ama fikrini değiştirmeyecekti. Brenna'ya artık güvenemezdi ve iktidarının bu önemli, hassas ilk günlerinde Aislinn'in güvенеbileceđi insanlara ihtiyacı vardı.

Gözleri vahşi gözyaşlarıyla parlayan Brenna son darbesini indirdi. "Kalbimi kırıyorsun. Önce kardeşin, şimdi de sen." İnançsızlıkla başını salladı. "Yaptığım onca Şeyden sonra..."

Çok Şey yaptın.

Aislinn yapış yapış olmuş boğazını geçerek yutkundu. "Bu sabah kendim giyinebilirim ve kahvaltayı yemek salonunda yapacağız. Lütfen kendinize biraz zaman ayırın."

Dudaklarını büzen Brenna, topuklarının üzerinde dönüp odadan çıkmadan önce başını salladı.

Geride yatak odasında rahatsız edici bir sessizlik ve Aislinn'in göğsüne saplanmış bir suçluluk duygusu bıraktı. Ovaladı ama keskin acı onu terk etmedi.

Yataktan gelen bir hışırtı dikkatini çekti ve Hakon'un kalkıp yanına gelişini izledi. Alnından öperek onu kollarının arasına aldı.

"Onun için endişelenmeli miyiz?" diye sordu nazikçe.

Aislinn onun ne istediğini biliyordu. Brenna'ya kararını Jerrod'un icabına baktıktan *sonra* söylemesi daha akıllıca olurdu çünkü chatelain'in incinmişlik ya da kin yüzünden aptalca bir Şey yapmayacağını tam olarak garanti edemezdi. Yine de Hakon'a söylediği gibi, "Hareketlerini izletiyorum. Kardeşimi daha çok seviyor olabilir ama artık yapabileceği çok az Şey var."

"Belki, ama yine de Kaptan Aodhan'a haber versek iyi olur."

"Yapacağım. Ben sadece..." Aislinn başını kaldırıp ona baktı, böylece Aislinn'in inancını görebiliyordu: "Bizim alanımızı işgal etmesinden hoşlanmadım. Utanç duygusunu sık sık bir silah gibi kullandı ama bizim utanacak bir Őeyimiz yok. Asıl onun bağnazlığından utanması gerekir."

Hakon'un ağzının bir tarafı sırtarak yukarı kalktı. "Kesinlikle. Benim vahşi dostum. Sen hesaba katılması gereken bir güçsün."

Öyle hissetmiyordu ama bu sözler acıyan kalbine teselli oldu. Zor kararlar ve değişiklikler yaklaşıyordu ama bunu atlatabilirdi. Ona sahipti.

İç geçiren Aislinn kendini onun sıcaklığına ve rahatlığına bıraktı. Önümüzdeki günlerde buna her zamankinden daha çok ihtiyacı olacaktı.

Takip eden günler, Dundúran'ın hazırlandığı acı dolu bir bekleyiş ve nefes nefese bir faaliyet ikilemiyle geçti.

Daha fazla kasaba halkı avluda kamp kurdu ve kale mutfakları ve mağazaları onları beslemek için gece gündüz açıktı. İşyerleri kapatıldı; değirmenler, tabakhaneler ve bira fabrikaları kapatıldı; ve pazar tezgahları kapılarını kapattı. Pek çok kişi garnizondan kendini savunmayı öğrenme teklifini kabul etti ve daha fazlası şehir ve kale demirhanelerine emeklerini ödünç verdi.

Mutfakların yanı başındaki ocaklardan dumanlar tütüyor, çelik ve demiri pişirerek ok uçlarına ve kalkanlara dönüştürüyorlardı. Bazıları günlerini havuç ve patates soyarak, bazıları da sııkları bileyerek tahta kazıklara dönüştürerek geçiriyordu.

Halkının bir araya geldiğini görmek Aislinn'i gururla doldurdu. Yaklaşan tehde rağmen şikâyet etmediler. Toparlandılar ve onların kararlılığı kendi kararlılığını teyit etti.

Yanındaki iri buçukluğu da kabul ettiler.

Şüphesiz, birlikteliklerine karşı şüphe, hatta düşmanlık mırıltıları vardı. Ancak bunlar sadece mırıltıdan ibaretti ve yorucu günler geçtikçe Hakon'u yanında görmek tuhaflığını yitirdi.

Aislinn demircisine sırtını dayamıştı ve insanların onun nasıl hiç tereddüt etmediğini görmesini umuyordu. Aislinn'e eşlik etmediği zamanlarda diğer Dundúran demircileriyle birlikte çalışarak garnizonu ve kaleyi güçlendirmeye kendini adanmıştı. Dundúran'ı, varisini ve halkını savunmak için terini ve kanını akıttı ve o insanlar da bunu gördü.

Onun kendisine ve halkına gösterdiği ilgi, Aislinn'in sakladığı, incinmiş ve kırılmış kısımlarını doldurdu. Sakin ve istikrarlı varlığı ona güven ve güvence veriyordu ve onun yanında olmadığı nadir zamanlarda bile, korkularının en kötüsünü uzak tutmak için sadece onu düşünmesi ve yontulmuş gülüne dokunması gerekiyordu.

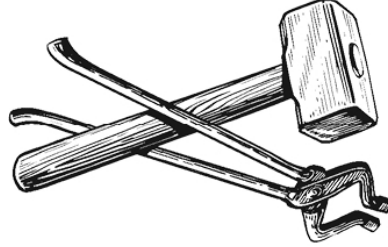
Bu korkular çok büyüdüğünde, o oradaydı, tutması için elini ya da ağlaması için göğsünü sunuyordu. Onlarla savaşmak yerine, korkularına zaman tanıdı ve devam etmek için sahip olduğu her şeyi ortaya döktü.

Onun yardımıyla atamalar ve görevlendirmeler yaptı ve kale bu sayede daha iyi işledi. Serbest bıraktığı zaman sayesinde, bölükleriyle birlikte gelmeye başlayan vasallarla buluşup strateji geliştirebiliyordu.

Kalenin surlarında yürürken, şehrin güneyinde büyüyen ordu kampını görmek için damarlarında yoğun bir umut dolaşıyordu. Bazı kontlar on şövalye ayırabildi, bazı margravlar ise elli şövalye ile geldiler. Her yeni katılım Aislinn ve Dundúran halkı tarafından memnuniyetle karşılandı ve

Günler geçtikçe ve sayıları arttıkça Jerrod ve paralı askerlerinin tehdidi o kadar da korkunç görünmüyordu.

Ne babasından, ne kraldan ne de kraliçeden bir haber vardı ama bu sorun değildi. Hakon yanındayken ve Darrowlands halkı onun etrafında birleşmişken, tek bir sonuç olacağını biliyordu.

"durmalısın, *Vinya*."

"Özür dilerim." Eşi ona pişmanlıkla gülümsedi ama birkaç dakika içinde dikkati tekrar pencereden dışarıya kaymıştı. Dalgın bir şekilde ileri geri sallanıyordu, aklı şüphesiz beş farklı yerdeydi ve hiçbiri onunla birlikte demirhanede değildi.

Hakon sırtışını bastırdı ve onu sakinleştirmek için kalçalarından tuttu.

Çıraklar ve diğer demirciler karışık tepkilerle baktılar, çoğunlukla projesi için zaman ve yer kaplamasından rahatsız oldular ama o caymayacaktı.

Dün gece gözcüler haber getirmişlerdi. Jerrod ve kuvvetleri yaklaşıyordu, yarın burada olacaktı. Şehir uğultulu bir faaliyet kovanına dönmüştü, henüz bunu yapmamış olan kasaba halkı sığınmak için kaleye taşınıyor ya da doğuya kaçıyordu. Halk yaklaşan saldırının stresıyla takdire şayan bir şekilde başa çıkmıştı ve şimdi paralı askerlerin ne zaman geleceğini bildikleri için Dundúran'ın üzerine garip bir sükûnet çökmüştü.

Mirasçısı da dahil.

Hakon son günlerde elinden gelen tüm sakinliği ve cesaretlendirmeyi göstermişti ama artık kendisi için bir şey kaldığından emin değildi. Özellikle de vasallarıyla yaptığı toplantıdan Jerrod'la sahada buluşma stratejisiyle çıktığında.

Dün gece yatakta yatarlarken ona "*Şehri ve insanları mümkün olduğunca korumak istiyorum,*" demişti.

"*Anlıyorum, ancak sizin liderlik etmeniz gerektiği anlamına gelmez.*"

İçindeki her şey, savaş sanatları konusunda eğitimsiz olan eşinin, kardeşiyle ve onun adamlarıyla buluşmaya gönderildiği düşüncesiyle kükredi ve öfkeleni.

paralı askerler. Bu fikirden nefret ediyordu ve bunu defalarca ve şiddetle dile getirdi.

Yine de Aislinn kararında kararlıydı. Ne kadar tartışırса tartışsın, ne kadar kandırırsa kandırsın ya da orgazm olmasını ne kadar engellerse engellesin.

"Kararımı verdim. Bunu yapmak zorundayım. Sen de başladığın işi bitirmelisin, yoksa sana çok kızarım."

Onun tehdidine kulak vermişti ama eşi dilinin üzerinde parçalandığında bile, onu neredeyse felç edecek kadar derin bir korkuyla gurulduyordu.

Böylece ondan söz almış ve şafak sökmeden işe koyulmuştu.

"Jerrod'la sahada buluşacağım. Onu edebiliriz." "İyi, ama bunu zırhlı olarak yapacaksın."

Ona düzgün bir zırh yapacak zamanı yoktu, onun yerine cephanelikteki sahipsiz bir seti kullandı. Fazla metali kesti ve söz verdiği gibi o sabah geç saatte prova için geldiğinde, ona en iyi uyumu sağlamak için başka nereleri ayarlaması gerektiğini belirlemek için plakayı kömürle işaretledi.

Vücuda tam oturan bir zırh, gevşek bir zırhtan daha iyiydi ama aklının bir köşesinde bunun pek de önemli olmadığını biliyordu. Yine de, aksi takdirde kale duvarlarının güvenliği içinde kalmayı reddederken bir nebze savunma olarak bunu giymeye söz vermişti.

Ayrıca Hakon'un bildiği gibi Jerrod şiddete başvurduğunda savaşmayacağına, bunun yerine kendisine özel olarak atanmış muhafızların güvenliğine sığınacağına söz vermişti. Umabileceği en fazla şey buydu ve onun için hayatlarını vermeye istekli yüzlerce kişi tarafından kuşatılacağı için kendini tatmin etmeye çalıştı.

Dürüst olmak gerekirse, onun tehlikeye bu kadar yakın olduğunu düşünmek onu çıldırtıyordu. Canavarı içinde huzursuz ve mutsuz bir şekilde volta atıyordu. Hakon'un huzursuzluğu derisinin hemen altında geziniyordu ve diğer demircilerin ona zırhın yeterince iyi olduğunu söyleyip bırakmalarına tahammülü yoktu.

Hiçbir şey eşi için *yeterince iyi* olamazdı.

Korunması, güvende olması gerekiyordu. Onu yapabileceği kadar güvende.

Kendisi usta bir dövüşçü olmasa da onun yanında duracaktı. Onun kalkanı olacaktı ve eğer her şey başarısız olursa, diğer tüm savunmalar aşılsa, en azından onu koruyan bir zırhı ve zırhı olacaktı. Başiboş bir oku ve sersemletici bir darbeyi durdurabilirlerdi; karşılaşacağı en kötü şeyin bu olması için dua etmeliydi.

İç organları bunu düşününce bile acı verici bir şekilde sıkıştı.

Savaşta olmamalı. Yatağımızda, güvende ve mutlu olmalı.

O-

Yumuşak bir el çenesini kaldırdı ve akıp giden düşüncelerini yönlendirdi. Başını kaldırdığında onun nazik bakışlarını üzerinde gördü.

"Düşündüğünü duyabiliyorum," dedi. Eğilerek onun dudaklarına fısıldadı: "Her şey yoluna girecek. Bunu biliyorum."

Hakon onun tatlı kokusuyla renklenmiş uzun bir nefes çekti. Onun yumuşak öpücüğünü aldı ve bunun kendisini sakinleştirmesine izin vermeye çalıştı.

Kader, kız onun için, tüm bunlar için fazla iyiydi. O sadece iyi şeyleri hak ediyordu ve yarından sonra Hakon ona bunu sağlayacaktı.

Eşine yönelik tehdit yarın sona erecekti. Jerrod, paralı askerleri, Aislinn'in varisliğini sorgulayan herkes ya onun savaş çekiciyle karşılaşacak ya da dizlerinin üzerine çökecekti. Hiçbir şeyin onu bir daha tehdit etmesine, tehlikeye atmasına ya da üzmesine izin verilmeyecekti. Bunun yerine Darrowlands, Eirea'nın kendisi, Aislinn Darrow'un neler yapabileceğini görecekti.

Yarın hem son hem de başlangıç olacaktı.

OceanofPDF.com

Aislinn'in korkuyla beklediği gün, saçlara ve burunlara yapışan damlacıklar bırakan çiseleyen bir sisle başladı. Şövalyeler, askerler ve savaşçılardan oluşan kol, nefesleri önlerinde şişerek yürürken burnunu çekiyordu.

Çiseleyen yağmura rağmen Aislinn'in göğsü kararlılıkla yanıyordu. Sevgili nişanlısı kale kapılarından çıktıklarında bile yaygara koparmış olsa da Aislinn, Jerrod'un tüm entrikalarına son vermeye hazır bir şekilde, alayı şehirden batıdaki çayırlara kadar kendisi götürdü.

En azından zemin henüz çok ıslak değildi ve çamur çok kalın değildi, bu da yürüyüşlerini kolaylaştırıyordu. Midesini kemiren endişenin kendisini alt etmesine izin vermemeye kararlı bir şekilde, bulabildiği her şeyde iyi bir şeyler aradı.

Atının kulakları ileri geri oynayarak Aislinn'e kalçalarını gevşetmesini ve nefes almasını hatırlattı. Ata binmek Hakon ve Kaptan Aodhan'ın endişelerine verdiği bir tavizdi. Orek onun ata bineceğini duyunca Sorcha'nın da binmesi için ısrar etmişti, bu yüzden arkadaşı onun soluna binerken Hakon da onun sağına geçmiş ve atına kolayca ayak uydurmuştu.

Arkalarında Darrowlands'in kudreti yürüyordu; altı yüzden fazla silahlı insan savaşçının yanı sıra bir düzine kadar yarı ork, beş mantikor sürüsü, dört harpi, bir fae ve tek boynuzlu atı ve insan şeklindeki bir ejderha. Allarion ve diğerleri onları şehrin kapılarında karşılamıştı, vakur ama emindiler.

Onların varlığı Aislinn için dünyalara bedeldi ve her birine teşekkür etti.

Kaptan Aodhan yüksek sesle, ejderha Theron'un daha büyük bir forma bürünüp inkâr edilemez bir güç gösterisiyle meseleye son verip veremeyeceğini merak etmişti. Bu fikir Aislinn'in damarlarında heyecana yol açmıştı ama

Theron reddetti, büyük halini alıp kardeşlerine Eirea'da olduğu söylentisinin yayılması riskini göze alamayacağını söyledi. Hakon tartışmak ister gibi görünmüştü ama Aislinn Theron'un isteklerini kabul etti ve elinden gelen yardımı sunduğu için ona teşekkür etti.

Solundan Yüzbaşı Aodhan kendi atına binmiş olarak geldi. "İşte uygun, leydim," dedi ona, güçlerini düzenlemeye başlamak için tekrar ayrılmadan önce.

Darrowlands askerleri iki yanda saflar oluştururken Aislinn ve beraberindekiler çayırın ortasında durdu. Birkaç dakika içinde tüm çayıra yayılmış, yolu kapatmış ve şehre doğru her türlü kolay geçişi kesmişlerdi.

Askerleri arkasında toplanırken Aislinn kıpırdanmamaya çalıştı. Gövdesini saran hauberk ve cuirass ağır ve yabancıydı ve omzunda bir türlü geçmeyen bir kaşıntı vardı. Zırhın sağladığı korumadan memnundu ama sanki zırh bugün ona yönelen tehdidi nihayet kabul etmiş gibi içinde kendini tuhaf hissediyordu.

Aislinn midesindeki sinirler titreyerek Hakon'a, sadık buçukluğuna baktı. Yüzü asık ama kararlı bir şekilde ona bakmaya başlamıştı bile. Omuzundan kalçasına kadar Darrow mavisini bir kuşakla, haşlanmış deriden bir zırh - korsesi, zırhı, zırhları ve vambraces- giymişti. Sırtında bir savaş çekici, kemerinde ise bir dizi bıçak, hançer ve kısa bir kılıç asılıydı.

Kesinlikle tehlikeli görünüyordu ama Aislinn elini onunkine uzattığında dokunuşu nazikti. İkisi de eldiven giyyordu ve Aislinn onun teninin kendi teninde yarattığı hissi özlüyordu ama yine de onun sıcaklığı derinin içinden sızıyordu.

Sonra altlarındaki zemin titremeye başladı.

Aislinn'in atı altında gergin bir şekilde kıpırdandı ve hayvanı yatıştırmak için elini çekmek zorunda kaldı.

Bir sonraki yükselti üzerinde bir figür belirdi. Sonra bir başkası, bir başkası, çayırın bir yanından diğer yanına uzanan bir sıra.

Yüreği ağzına gelen Aislinn, atlı bir kuvvetin karşı taraftaki çayıra inişini izledi.

Bir el onunkini sardı ve Aislinn onu sıktı. Sorcha'yla bakışlarını paylaştı, arkadaşının desteğinden memnundu ama aynı zamanda onun burada, tehlikede olmamasını diliyordu. Aislinn hiçbirinin olmamasını, bunların hiçbirinin gerekli olmamasını diledi ama dilemenin zamanı çoktan geçmişti.

Paralı askerlerin yaklaşmasını izlerken kalbi hızla çarpıyordu.

daha fazlası tepeden geliyordu. Sayıca kendi kuvvetleriyle kıyaslanabileceklerini düşündü ama onların çoğu kendi kuvvetlerinden daha atlıydı. Gleanná onları durduracak kadar büyük bir kuvvet toplayamadan önce Boğaz'dan yolculukları hızlı olmalıydı.

Askerlerin gürültüsü daha da arttı, yer sarsıldı ve kuşlar ağaçlardan gökyüzüne sıçrayıp korkuyla ötmeye başladı. Atının kulakları ileri geri dönüyor ve yaratık rahatlamak için Sorch'a'nın atına sokuluyordu.

Ordusu onun arkasında dimdik durmuş, düşmanın sessizce yaklaşmasını izliyordu.

Son paralı askerler de tepeyi aşmayı başardığında, Aislinn güçlerinin eşit sayıda olduğundan oldukça emindi. Kendi savaşçıların daha iyi kalibrede olduğuna ve Yüzbaşı Aodhan'ın taktik zekâsına güvenmek zorundaydı.

İlk olarak.

Bir atlı ana paralı asker grubundan ayrılarak açık çayırın ortasına doğru koşmaya başladı. Aislinn'in kardeşi olduğunu anlamak için duymasına gerek yoktu.

"Abla, konuşmak istiyorum!"

Hakon onun yanında tiksintiyle homurdandı ve o da aynı fikirdeydi. Ağabeyi hiç değişmemişti ve asla değişmeyecekti, hiçbir şey vermeden hep talep ediyordu.

Ama Aislinn bu işi kan dökmeden , bitirirdi. Dizginlerini topladı ve kardeşiyle buluşmaya hazırlandı.

Hakon eyerinin kulpunu kaptı, yüzü dehşet içindeydi. "Hayır," diye hırladı.

"Alışlageldiği üzere şartları dinleyeceğim. Görüşme sırasında her iki taraf da güvendedir."

"Ona güvenmiyorum."

"Ben de bilmiyorum." Elini kabzasından çekmeden önce onun elini sıktı. "Ama kendisi için ne söyleyeceğini göreceğim. Lütfen, burada kalmalısın." Kardeşinin başka bir ihanetinde onun zarar görmesine dayanamazdı.

Aislinn, Hakon'un yanında duran Allarion ve Orek'e başıyla işaret etti. Her iki adam da Hakon'un kollarından birini tutarak, Aislinn atını nazikçe ileri doğru ittiğinde onu yerinde tuttu.

Öfkesi çayırı sarstı. "Aislinn," diye kükredi, "*Aislinn!*" "Bunu yapmak zorundayım," diye mırıldandı kendi kendine.

Sabit bir tempoyla ilerledi, Hakon'un özgür olmak ve onunla gitmek için diğer adamlarla nasıl savaştığını duymak için gözyaşlarını kırıştırdı. Bunun olacağına yemin etti

Son kez onun yanında yer almasına izin vermemişti. Hayatlarının geri kalanında, o nereye giderse, adam da oraya gidecekti; asla ayrı kalmayacaklardı.

Yine de Jerrod onun kardeşiydi, onun sorumluluğundaydı. Onun hatasıydı.

Jerrod oturmuş bekliyordu ve eğer o olduğunu bilmeseydi, onu başka biriyle karıştırabilirdi. Yaklaşmak daha fazla tanıma sağlamadı, sadece kardeşinin ne kadar değiştiğinin altını çizdi.

Saçları ve sakalları dağınıktı, neredeyse dağınıktı. Gri gözleri, annelerinin gözleri, en çarpıcı özelliği, çökük ve çukurdu ama bir şekilde aşırı parlaktı. Yüksek elmacık kemikleri ve kesik çenesiyle her zaman ince oyulmuş bir yüzü vardı ama hatları çok keskin, çok içbükeydi. Kışın yıkımına uğramış, aç ve çaresiz bir kurdun görüntüsünü taşıyordu.

Onu görünce daha önce hiç bilmediği bir korkuya kapıldı.

Kendisinin ve halkının planladığı her şeye rağmen, onu görmenin bile kendisini bu kadar üzeceğini hesaba katmamıştı. Ona, çizmesinin altında ezilecek bir böcekmiş gibi bakabileceğini.

şartları konuşmayacak.

şimdi bile görebiliyordu.

Yine de Jerrod konuşmaya başladığında onu dinlemeye karar verdi. Jerrod her zaman konuşmayı, belki de daha doğrusu kendi sesini duymayı severdi.

"Benimle buluşacak kadar cesursun kardeşim. Dundúran'ın en yüksek duvarlarının arkasında olduğunu sanıyordum."

"Paralı askerleri buraya getirmekle aptallık ediyorsun kardeşim. Görünüşe göre aslında birbirimizi çok az tanıyoruz."

Jerrod'un dudakları inceldi. "Buraya babamı değil de beni karşılamaya geldiğine göre babamın burada olmadığını anlıyorum. Başka bir güney seferinde sanırım?"

"Belki de babam buradadır, pusuya yatmıştır."

Jerrod kıkırdama yaptı. "Sen her zaman kötü bir yalancıydın, Aislinn. Babamın burada olmadığını biliyorum."

"Aksi takdirde bunu deneyecek kadar cesur olamazdın."

Yüzü sertleşti. "Benim derdim babamla değil, gerçekten değil. Seninle ilgili." "Peki ben şimdi ne yaptım Jerrod?" diye iç geçirdi. Bu tartışmayı daha önce de yapmışlardı, birçok kez. Genelde sarhoş olurdu ya da bir gece önce sarhoş olmuştu ama bu tartışma öyleydi. Bir şekilde daha da acınasıydı arkasında bir ordu varken buna sahip olmak.

"Benden her şeyimi aldınız. *Ben* babamın varisiyim. *Ben* Liege olacağım

Darrow."

"Ben hiçbir şey almadım, Jerrod. Yaptığın şey yüzünden babam seni görevinden aldı. Eğer gerçekten Liege Darrow olmak istiyorsan, şımarık bir çocuk gibi davranmadan önce bunu düşünmeliydin."

Jerrod'un yanaklarına renk geldi ve gözleri Aislinn'in iyi bildiği bir şekilde karardı. Ama o halsiz yüze yerleşen bir korku şimşeği Aislinn'in omurgasından aşağıya sıçradı.

"Reddedebilirdin! Beni, kardeşini savunabilirdin! Ama hayır, sen başkasının tarafını tuttun ve beni geri çevirdin."

"Sorcha'nın tarafını tuttum, dostum, ona en büyük haksızlığı . Ona yaptığınız şey kınanacak ve affedilmeyecek bir şeydi."

"Peki ya sen? Halktan biri için kendi akrabalarını terk etmek mi? İtiraf et, hep istediğin buydu. Önce annenin sonra babanın eteklerine yapışmak."

"Jerrod, anne babamızın bizi eşit derecede sevdiğini kaç kez söylemem gerekiyor?"

Kardeşi alaycı bir şekilde homurdandı. Asla itiraf etmese de aynı fikirdeydi. Ama Jerrod kendisini sevmeyi o kadar zorlaştırmıştı ki. İnatçı, kibirli ve çoğu zaman huysuz olan Jerrod, sevgiyi ve sadakati sorgusuz sualsiz ve karşılıksız hak ettiğini düşünüyordu.

"Peki sen benim için ne yaptın Jerrod?" diye ağzından kaçırdı, artık bundan bıkmıştı. "Sana karşı sevgim olmadığını, senden çaldığımı söylüyorsun - peki benim için ne yaptın?"

Tokat yemiş gibi geri çekildi, şaşkınlığı o kadar derindi ki Aislinn gücendi. Bu düşünce muhtemelen uzun zamandır aklının ucundan bile geçmemişti.

"Şu anda tutkuyla savunduğunuz pozisyon sizin için hiçbir şey ifade etmiyordu. Görevlerinizi hiç yerine getirmediğiniz. İnsanları ya da malikanenin işleyişini hiç umursamadın. Kaleye ben baktım. Toplantılara katıldım ve ziyafetlere ev sahipliği yaptım. Her şeyi ben yaptım Jerrod. İsmim verilmeden çok önce varis olmuştum."

Bir an için kardeşi ona bakmaktan başka bir tepki vermedi. Aislinn onun sersemliğinden zevk alıyordu, haklı öfkesi onu cesur kılıyordu.

"Dundúran, Darrowlands, onlar *benim*. Benim sorumluluğum, benim hayatım. I

paralı askerleri şehrim sokmana izin vermeyeceğim. Halkımı tehdit etmenize ve hayatlarını mahvetmenize izin vermeyeceğim." Dizginlerini kullanarak atlarını paralel hale getirdi, böylece Jerrod ona bakmak zorunda kaldı, "Darrowlands ve halkı yeri doldurulamaz, ama senin gururun ucuz. Git, Jerrod. Uzağa git.

ve asla geri dönme."

Ayrılan dudaklarından nefesi buharlaştı ve ona öylesine kinle, öylesine nefretle baktı ki, Aislinn o anda içlerinden sadece birinin o gün hayatta kalacağını anladı.

Kardeşi ona hayatı boyunca hissettiği tüm nefret ve öfkeyle bakarken kalbi kırıldı. Ona bir çocuk gibi görünüyordu, bir zamanlar tanıdığı ve acıdığı çocuk, ama şimdi ona dik dik bakan adam o değildi. Tanıdığı ve acıdığı çocuk çoktan ölmüştü.

Ağır nal sesleri aralarındaki karanlık büyüü bozdu ve Aislinn iri bir paralı askerin onlara doğru atını sürdüğünü görünce telaşla başını kaldırdı.

Kendi birliklerinden öfkeli bir çığlık yükseldi ama Aislinn adamı karşılamak için başını kaldırdı.

İri yapılıydı, omuzları ve göğsü bir demircininki gibi genişti ve elleri birçok kavgadan yara almıştı. Burnunun en az bir kez kırıldığı ve kötü bir şekilde yeniden yapıldığı belliydi ve bir yara izi bronzlaşmış yanağını ikiye bölüyordu.

"Dirk, sanırım." Tıpkı Connor'ın tarif ettiği gibi görünüyordu.

Paralı asker ona arsızca gülümsedi ve eksik bir ön dişini gösterdi.

"Leydim," dedi başını sallayarak. "Kalenizi almaya geldik."

Jerrod'a çevirdiğinde bakışları tehditle karardı. "Neden bu kadar uzun sürdü?"

Aislinn şaşkınlıkla Jerrod'un kendi üzerine kıvrılmasını, omuzlarının kendini küçültmek istercesine öne doğru yuvarlanmasını izledi. Diğer adamın bakışlarına karşılık vermedi ve yüzünü yana çevirdi.

"Şartlara uymayacak," dedi Jerrod, Aislinn'le konuşmasına kıyasla neredeyse uysalca.

"Bana henüz bir şey vermedin."

Dirk sinirle homurdandı ve Jerrod'un omzuna sert bir tokat attı. Kardeşi neredeyse koltuğunu kaybediyordu, kendini sabitlemek için kabzayı kavrarken eklemleri bembeyaz kesildi.

"Biz şehri ve her şeyi istiyoruz. Bize söz verilen buydu."

Aislinn bakışları aralarında gidip gelerek kardeşini ve paralı askeri izledi. Dirk kibirli bir özgüvenle ona bakıyor, Jerrod ise her hareketinde geri çekiliyordu.

"Ödeme olarak vaatleri kabul etmene şaşırdım," dedi Aislinn, akli bir karış havada. Jerrod'un konuşulacak kişi olmadığı Dirkün yanında artık çok açıktı. Aptalca anlaşmaları sırasında bir yerlerde

durumun kontrolü.

Jerrod'un gözleri ona doğru kaydı ve Aislinn oradaki çaresizliği anladı. Bir kez daha bir adam değil, başı dertte, boyunu çok aşan bir durumun içinde kalmış bir çocuk görmüştü.

Ama Aislinn onu tekrar kurtaramazdı ve kurtarmayacaktı da.

"Vaatlerden daha fazlasını alacağız. Dundúran gibi bir şehir, çok büyük bir ödül."

"Uzun süre elinde tutamazsın. Krallık, paralı askerlerin demesne koltuğunu elinde tutmasına asla izin vermez. Ben de sana izin vermeyeceğim."

Bir çift toynak daha toprağa vurdu ve Aislinn'in atı Yüzbaşı Aodhan'ın bineğine yer açmak için kaydı.

Kaptan, "Anlaşma şartlarını çiğnemiş olmayız, değil mi?" diye çıkıştı.

"Siktir git, şövalye. Ben hanımefendiyle ilgileniyorum."

"Şimdi de hanımefendi ve kaptanıyla uğraşıyorsun."

Dirk'ün bakışı yine karardı.

"Senin ve adamlarının gitmesi için ne gerekiyor?" diye sorarak adamın dikkatini tekrar kendisine çekti.

Paralı asker yağlı bir gülümseme takındı. "Sanırım ödeyebileceğinden çok daha fazlasını."

"Bir numara lütfen."

"Bütün kileriniz, bütün paranız-" gözleri kızın vücudunda gezinirken alt dudağını yaladı "-ve benim için açılmış güzel amcığınız."

"Bu ne cüret?" Kaptan Aodhan kükredi.

Dirk güldü ve Aislinn'in üzerine, onun kendisine yaklaşmasına izin verdiği düşüncesiyle pis bir his yaydı.

"Hayır," dedi basitçe. "Şartlarım şunlar: Şimdi gidin. Kraliyet hepinizi astırmadan önce canınızı kurtarın ve sınıra doğru yola çıkın."

Bu ona paralı askerden sadece bir homurtu kazandırdı. "Bunu yapacağımızı sanmıyorum leydim."

"Sizi uyarıyorum, benim kuvvetlerim sizinkilere denk, hatta onlardan sayıca daha fazla. Ve hepsi insan değil."

Bu onların dikkatini çekti. Dirk'ün yüzündeki neşe azaldı ve Jerrod'un bakışları onun omzunun üzerinden kaydı, gözleri diğer savaşçıları seçmeye çalışmak için kısıldı.

Sessizlikte, hâlâ ona ulaşmak için çabalayan Hakon'u duyabildiğini düşündü.

"Şu orku görüyor musun? Özgür olmak için savaşıyor? O benim nişanlım ve hepimizi lime lime etmek istiyor. Elbette ona izin vermeyeceğim. Tabii bir anlaşmaya varamazsak."

Jerrod'un rengi soldu ve iki adam da ona tiksintiyle

baktı. "Ork orospusu," diye tısladı Jerrod. "İkiniz de."

Aislinn alay ederek karşılık verdi. "Sümüklü bir korkaktan daha iyidir."

Kaptan Aodhan ön saflardaki paralı askerlerin duyabileceği kadar yüksek bir sesle, "Bir fae ve bir de tek boynuzlu at var," diye duyurdu. "Ve bir ejderha. Kendi koltuğunu bile tutamayan küçük bir lord için tüm bunlara karşı savaşmayı gerçekten istiyor musun?"

Jerrod eyerinde kıpırdandı, Aislinn'in askerlerinden Dirk'e ve tekrar geriye bakarken bakışları gerginleşti. Dirk de ters ters baktı ve ne yapabileceğini görmek için isteksizce Aodhan'ın etrafına bakındı.

"Siktir et," diye hırladı, "onu burada öldür!"

Bir çizme ile Aodhan'ın atının boynuna tekme attı ve atı yana savurdu. Elinin pençesiyle Aislinn'e uzandı, bir kırbaçtan daha hızlıydı, yumruğu Aislinn'in ön kolunu kavradı. Onu neredeyse eyerden çekip çıkardı, ayakları üzengilerden kurtuldu.

Her iki taraftan da haykırımlar yükseldi ve okların vızıltısı havada uçuştı. Oklar yakınlarındaki yumuşak zemine saplanırken atlar çılgınlık attı. Her iki taraf da yüzlerce ayağın vuruşuyla toprağı sarsarak ileri atıldı.

Aislinn kendisini tutan kolu pençeledi, Dirk'ün kemerindeki bıçağı almaya çalıştığını görünce kalbi korkuyla çarptı. Kendine ait bir bıçağı vardı ama o kadar uzakta hissediyordu ki, bu alçaktan daha hızlı ulaşması ve tepki vermesi imkânsızdı.

"Aislinn, yere yat!"

Kakofoninin arasından Hakon'un gök gürültüsünü andıran kükremesini duydu.

Sadece bir dakikaya ihtiyacınız var - kendinize bir dakika satın alın!

Dirk'ün kolunu tutarak kendini eyerden ölü bir ağırlık gibi attı.

Paralı asker inledi, atı korkuyla sıçradı ve sıçradı. Jerrod'un bineğine çarptı ve üçü birlikte yere yuvarlandı.

Yer, Aislinn'in ciğerlerindeki havayı yumrukladı ve uzun bir süre sersemlemiş bir halde yan yattı, görüşünün parlak yeşil patlamalarda boğulmasını engellemek için mücadele etti. Hareket ettirmeye çalıştığında başı sallanıyordu ve bileği -kırılacak kadar olmasa da- ağrıyordu.

Bir iniltiyle ön tarafına doğru yuvarlandı.

Erkeklerin inleme sesleri onu kendine getirdi ve Aislinn kafasını kaldırdığında Dirk ve Jerrod'un yüzüstü yattığını ama ikisinin de uyanmaya başladığını gördü.

Kolunu Dirk'ün elinden kurtaran Aislinn, bacaklarını altına sıkıştırdı, dört ayak üzerine kalktı ve sürünmeye başladı.

Etrafında savaş çınlamaları yankılanıyordu; Dundúran ve paralı asker güçleri metal dalgalar halinde çarpışıyordu. Başı zonkluyor ve bileği ağrıyordu ama kendini hareket etmeye zorladı. Üç at etraflarında zıplayıp kişnerken kaçtı, yaklaşan ceset kalabalığında gidecek hiçbir yeri yoktu.

Aislinn eğildi ve bir toynağın önünden yuvarlandı. Atlar korkmuş ve telaşlanmıştı, onunla diğer taraftaki savaş arasında etten bir duvar oluşturuyorlardı.

Yüzbaşı Aodhan'ın ona seslendiğini ve bineğini geri almasını söylediğini duydu ama böyle bir şansı yoktu. Atı şahlandı ve tekmeledi, arbedede kendine bir yol açmaya çalıştı ama başarılı olamadı.

Bir el bileğini yakaladı ve çekiştirerek Aislinn'i aşağı çekti.

Bir çığlık atarak sırt üstü yuvarlandı ve hançerini almak için elini kemerine götürdü.

Jerrod onun üzerinde belirdi, gözleri kömürden daha karanlıktı. Onu ayak bileğinden tekrar tutup daha da yakına çekti. Diğer yumruğunda parıldayan bir

kötü bir bıçak, aşağıya dönük ve saldırmaya hazır.

Aislinn tekmeleyerek ve kıvranarak ağırlığını kaçmaya verdi. Elini hançerinin kabzasına götürdü, parmakları soğuktu ve titriyordu.

Ayağı Jerrod'un göğsüne değdi ve bir *gümbürtüyle* geri çekildi.

Aislinn hançerini çekti ve sendeleyerek ayağa kalktı.

Etraflarındaki savaş şiddetlenirken askerler ve atlar bağırıyor, çeliğin çığılgı kafasını karıştırıyordu. Yere çömelip ellerini kulaklarına götürmekten başka bir şey istemiyordu ama hayatta kalma ihtiyacı tenini yakıyor, onu kalkıp *uzaklaşmaya* zorluyordu.

Bir vücut onunkine çarptı ve yere yuvarlandı. Hançeri elinden fırladı ve kendini yakalayıp ağzına toprak dolmasını engellemek için tek yapabildiği buydu.

İçgüdü onu sırt üstü yuvarladı ve Jerrod'un yüzünü pençeledi. Tırnakları ardında kızgın kırmızı yaralar bırakırken acıyla tısladı. Jerrod bıçağıyla körlemesine saldırdı, kadın çırpınırken havayı kesti.

Ayağı kaburgalarının hemen altına, yumuşak, savunmasız tarafına değdi ve onu uzaklaştırmak için tekrar tekrar tekmeledi.

Bıçak bacağıyla aynı anda havada savruldu. Bıçak dış uyluğunu keserken bacağı ve derisi gevşedi ve Aislinn çığlık attı.

Acının ısırtığı ve kanın fişkırması başını döndürdü ve kolları titreyerek neredeyse yere yığılıyordu.

Jerrod kızın yarasına, akan kanına baktı, gözleri şokla doluydu. Sonra da sanki ona karşı beslediği sevgiyi ya da ilgiyi bir kenara bırakmak istercesine gözlerini yumdu. Üst dudağı hırlayarak geri çekildi, bıçağını kavradı ve yüksekte tuttu.

Jerrod zafer çığılıkları atarken ciğerlerinden acı ve öfke dolu bir çığlık yükseldi.

Böyle olmaz, bugün ölemem!

İçindeki her şey haykırdı ve bıçağın inen ucunu yakalamak için ellerini önüne attı.

Bir şey diğer tüm sesleri bastırıyordu; bir dağ kaymasının gürültüsü, gök gürültüsünün gümbürtüsü, buzlu bir buzulun çatırtısı gibi. Bu sesin yankısı her damarından fişkırıyor, bir izdihamın gücüyle kulaklarına çarpıyordu.

Bir savaş çığılgı, vahşi bir söz, onlara, Jerrod'a ve ona doğru geldi.

Merhamet.

Aislinn savaşan bedenlerin arasından sıyrılan yeşil bir karaltı gördü ve Hakon'u sadece siyah saçlarının kesiminden tanıdı. Dişlerini hırıltılı bir yüz ifadesiyle ortaya çıkarmış, burnunu kızgın bir yaban kedisinininki gibi geriye doğru kırıştırmış bir halde dvşenlerin arasına daldı.

Savaş çekici başının üzerinde sallanırken, kadının görebileceğinden daha hızlı geldi.

Jerrod, eki kafasına inmeden önce başını kaldırıp bakacak kadar zaman bulabilmişti.

Kafatasının parçalanma sesi Aislinn'in kulaklarını doldurdu ve kardeşinin kafasının üst yarısı olmayan bedeni yana doğru yığılırken çığlık atıp yere düştü.

Midesi bulandı ve Aislinn tüm iradesiyle kahvaltısını tuttu. Jerrod'a bakmamak için kendini zorlayarak titredi.

Kocaman, izgili baldırlar görüş alanını doldurdu ve Hakon'un bir elinde çekicinin uzun sapı, diğerinde bıçağıyla tepesinde dikildiğini görmek için başını kaldırdı. Ayaklarını iki yana açarak duruyordu ve paralı askerler ona saldırdığında, çarpışmanın etkisiyle neredeyse hiç hareket etmiyordu.

Hakon onun üzerinde durup onu korurken Aislinn kendini küçültüp yere eğildi. Jerrod'un düşmesi ve atların dağılmasıyla birlikte ana savaş etraflarında yoğunlaştı. Paralı askerler Hakon'a her taraftan saldırıyor, onu çizmelerinden yakalamaya çalışıyorlardı.

Hakon ekicini geniş bir yay çizerek savurdu ve onları geride tuttu. Onlara doğru kükredi, bir aslandan daha vahşi ve iki kat daha korkunçtu, kalın boynunun tendonları patlıyordu.

"Bana onun kellesini getirene yüz altın!" diye bağırdığını duydu Dirk.

Daha fazla paralı asker onlara doğru koşarak Hakon'u yaklaşmaya zorladı. Hakon, kadının üzerinden geçerek vücudunu botlarının arasında tuttu ve kadın, ellerini yüzüne kapatarak çiğnenmiş zemine kıvrıldı.

"Leydim!" diye birinin bağırdığını duydu ve ardından bir şeyin *gmbrtsyle* yakınına düştüğünü *hissetti*.

Yakınlarda duran bir kalkan görmek için baktı.

Hakon'un bacağını kaldıraç olarak kullanarak uzandı ve kalkanı kaparak üzerine doğru sürükledi. Kendisini koruyacak kadar büyük olan kalkanı arkasında tutarken Hakon da n tarafını koruyor, paralı askerler onu geçmeye çalışırken itışip kakışarak hareket ediyordu.

Tek görebildiği dizlerine kadar uzanan bacakları, Hakon kükreyip vurdukça daireler çizen ayaklarıydı. Kan, metal bir çatıdaki sağanaktan daha gürültülü bir şekilde ona ve kalkana sıçradı. Hakon öfkesini serbest bırakırken etraflarına cesetler düştü.

Vahşi öfke.

Orkların ve ejderhaların içindeki aynı çiftleşme içgüdüsünün akılsız, vahşi bir şiddete yol açabileceğini duymuştu.

Çiğerleri titretilen bir nefesin etrafında çöktü.

Demircisi, Hakon'u, çok tatlı ve nazik bir çılgına.

Bir başka başsız beden daha gözlerinin önünde yere yığıldı ve Aislinn gözlerini sıkmaktan kendini alamadı. Kalbi çarparken midesi kazınıyor, safra boğazının arkasını yakıyordu.

Dayan, sadece . Bitecek. Bitmek zorunda.

Kendi kendine bunu söylüyordu ama yine de parçalanan bedenlerin sesleri hiç kesilmiyor gibiydi. Hakon'un nefes nefese kaldığını, koca bedeninin hava almak için nasıl çırpındığını duyabiliyordu ama o durmuyor, çekicini çok yaklaşan her şeye vuruyordu. Bacaklarının eforla nasıl titrediğini hissedebiliyordu ama o hiç acımıyor, her saldırgan dalgasını geri püskürtüyordu.

"Lanet olsun! Lanet olası bir ork, hem küçük bir ork!"

"Bu normal değil!"

" bir sorun var!"

"Berserker öfkesi! O lanet bir berserker!"

"Benimle birlikte!"

Aislinn, Hakon'un birden fazla bedeninin üzerine atılmasıyla ilk kez sendelediğini hissetti. Alçak ve tehditkâr bir hırıltı kulaklarına çarptı, ardından çelik sesleri duyuldu. Baldırları esnedi, topuklarını toprağa gömdü ve Aislinn ona çelme takmamaya çalışarak o hareket ettikçe kalkanı kaydırdı.

Üstünde bir homurtu yankılandı ve adamın titrediğini hissetti. Pantolonunun paçasından kan damlıyordu ve Aislinn'in kalbi boğazına fırladı.

Hayır! Hayır!

Terk edilmiş bir silahı çılgınca ararken baldırına yapıştı, kanı elinin üzerine damlıyordu. Herhangi bir şey!

Burada öylece yatma! Ona yardım et!

Ama onun korumasından uzaklaşmadan yakalayabileceği hiçbir şey yoktu.

Sanki onun altından sürünerek çıkmayı düşündüğünü hissediyormuş gibi, Hakon topuğunu kullanarak onu kalkanın altına geri itti.

Başka bir homurtu, başka bir titreme. "Hakon!"

Ama onun sesi sadece kükremesine neden oldu ve bir sonraki vuruşunda tüm vücudunu nasıl savurduğunu hissetti.

Paralı asker hattı büküldü ve en az üç ceset yere yığıldı. Aislinn, Dirk'ün omuzları üzerinde yanlış bir açıyla dönmüş kara kafasını tanıdığını düşündü.

Hakon yankılanan bir kükreme çıkardı ve etraflarındaki tüm bacaklar tereddütlü bir adım geri çekildi.

"Düştüler!" diye seslendiğini duydu Kaptan Aodhan. "Paralı askerler, liderleriniz öldü!"

"Dirk vuruldu!" diye bağırdı paralı askerler. "Lanet olsun, bugün ölmeyeceğim."

"Bu ork dengesiz."

Bacaklar dalgalandı ve etraflarına sessizliğe yakın bir şey çöktü. Sonra ayaklar birbirine takıldı, onun ve Hakon'un etrafındaki çember dağıldı.

Hayatta kalan paralı askerlerin geri çekilmesiyle altındaki zemin sarsıldı ve kalkanın üstünden bakınca, güçleri tarafından takip edilerek ağaçların arasına dağıldıklarını gördü.

Aislinn titrek bir nefes çekti, neredeyse bittiğine inanmaya hazır değildi.

Yerde kıvrılmış, kımıldamadan duruyor, Hakon'dan bir işaret bekliyordu.

Ama buçukluğu da kıpırdamadı, paçası kanla ıslanmış olsa bile onun üzerinde durdu.

"Hakon..." diye denedi, ama onu bile kabul etmedi.

Aislinn nefesini tutarak ve kulaklarını dikerek bekledi. Ne zaman ayağa kalkmaya ya da kalkanın altından çıkmaya çalışsa Hakon onu geri itiyordu. Çekicini bırakmıyor ya da uzaklaşmıyordu, bu da ona tehdidin ortadan kalkmadığını düşündürüyordu.

Uzun ve acılı bir bekleyişti. Avuçları sıcaktı ve adamın kanıyla yapış yapış olmuştu ama ona yaptığı çağrılara kulak asılmadı.

Etraflarında daha fazla bacak toplandı ama mesafelerini

korudular. "Aislinn!" diye seslendiğini duydu Sorcha.

"Buradayım," diye geri seslendi. "Ben iyiyim!"

"Bunu duyduğuma sevindim. Paralı askerler geri çekiliyor. Ama..."

Orek korkunç haberi verdi. "Hakon çılgına dönmüş durumda."

"Bizi yanına yaklaştırmıyor," dedi Sorch a ve Aislinn onun sesindeki derin endişeyi duydu.

"Onunla konuşun leydim," dedi Kaptan Aodhan, "onu sakinleştirmeye çalışın. Yaralarına bakmalıyız."

Aislinn'in kalbi sıkıştı.

"Şu anda dinleyeceği tek kişi sensin," diye seslendi Orek.

OceanofPDF.com

Hakon kırmızıyı gördü.

Eşinin acı içindeki çılgılığı ruhunu dağladı, tüm düşünce ve mantığını yakıp kül etti. Önünü kesen önemsiz insan ve at cesetlerinin arasından geçerek ilerledi.

Ona ulaş. Korumu. Dostum.

Çekici ve bıçağı kolunun uzantılarıydı. Orek'ten, Allarion'dan ya da Aodhan'dan daha az savaşçı olmasının bir önemi yoktu; kalbi o çayırda yatıyordu ve ona ulaşacaktı. Ne olursa olsun.

Zemin ayaklarının altında kaygandı ve atlar ve paralı askerler çekicinin küt yüzüyle karşılaştıklarında çılgılık attılar. Çekici başının üzerinde salladı ve hücum ederken bir yol açtı. Solunda Bellarand dörtmala koşuyor, Allarion'un kılıcı etleri keserken hınzır boynuzuyla insanları neşeyle şişliyordu. Sağında ise bir düzine buçukluk hücumu geçmiş, paralı askerleri büyük bir güçle dövüyordu.

Aislinn, kardeşi ve paralı asker liderini çevreleyen beden çemberini yarıp geçti.

Taze kan kokusu duyularını işgal etti ve onu gördü. Kadının kanı, geniş bir kesikten bacağına doğru akıyordu.

Hakon *uludu*.

Çekici genişçe sallandı ve *eşini* incitecek kadar aptal olan erkeğin kafasına indirdi. Beyin, kan ve kafatası yere sıçradı ve kana susamışlığını tatmin etti.

Hakon'un bildiği tek şey içindeki canavardı; sadece içgüdüleriyle hareket ediyordu, tek derdi eşini koruma arzusuuydu. Onun üzerinde durdu, onu tüm bedeniyle korudu.

Etraflarını saran kıvranan ceset yığınının güçlükle seçebiliyordu. Bı akladılar ve ittiler, bir açıklık bulmaya çalıştılar. Hakon onlara hiçbir şey vermedi.

Cesaret eden herkesi çekiciyle d v  . Boyunlar kırıldı, y   ler yarıldı ve kan etraflarındaki toprağı suladı. Yine de geldiler, birbiri ardına ya da ikişer ikişer, g  r  n şe g  re hepsi   lmeye hevesliydi.

Zihni bedeninden ayrılmıştı ve   rselenmiş kaslarının acısını hissedemiyordu. O onun kalkanıydı, nehri tutan barajdı ve yıkılmayacaktı.  zerine  ullandılar, sayılarıyla onu ezmeye çalıştılar ama o boyun e medi.

Onlar hiçbir şeydi ve o her şeyi korudu.

Paralı askerler birbirlerine ba ırıyordu, kaçmakta olan bir avın endişeli  ı lıklarıydı bunlar. Hakon duydu ama anlamadı, canavar dili umursamıyordu. Tek bildiği *i     *, *savaşmak* ve *korunmaktı*.

Daha fazlası toplandı ve ona tekrar saldırmaya çalıştı. Dalgaları ona çarptı ama o uçurumun kenarındaydı ve pes etmedi. Her hamleyi, her saldırıyı karşıladı.

G  ş ne bir kesik saplandı ında acı dolu bir homurtu duydu. Sıcak kan fişkırması onu daha da    kelendirdi.

Yankılanan bir k  kremeye çekicini tekrar savurdu, saldırıya açık olup olmadığını umursamadan.  ekicine  arpan kemiğin  atırtısını hissetti ve iri bir insan boynu kırılarak yere düştü.

Bir başka kılıç darbesiyle b   r ne saplandı ve acısı    keyle hırlamasına neden oldu.

Ama bir şeyler değişmişti. Kokusunu h     etraflarında dans eden insanlardan alıyordu.

Eşinin k    k eli baldırını kavradı ve onun altında hareket ettiğini hissetti. Topu uyla onu geri itti.

Kal. Benim. Dostum.

Bir başkası ona doğru geldi ve Hakon bı a ıyla saldırıyı yakaladı, bir başkası onların yerini almadan   nce insanı bir itişle uzaklaştırdı.

Daha fazlası geldi. Daha fazlası bağırdı. Daha fazlası   ld .

Hakon    kesinden başka bir şey hissetmiyordu, aklı çekicini savurmaya gitmişti. Sadece kan kokusu alıyor, sadece çığlıklar duyuyordu. Derinlerde bir yerde, canavarın, i     n n ve Aislinn için duyduğu korkunun altında, kalbi titredi.

Cesetler seyreilmeye başladı.

Saldırganların safları da ıldı.

Tanıdığı bir ses . Paralı askerlerin tereddüt etmesine, geri dönmesine, geri çekilmesine neden oldu.

Hakon kaçışan formlarına doğru kükreyerek denemeleri için onlara meydan okudu.

Dövüş benimle! Kork benden!

Eşini ve evlerini tehdit ettikleri için hepsini, her birini öldürecekti. Bu suç dayanamazdı; küstahlıklarının bedelini kanlarıyla ödemeliydiler.

Hakon eşinin altında hareket ettiğini hissetti ve ayaklarını esneterek ona daha sıkı sarıldı.

Gitmesine izin vermezdi. O onun, korumak, beslemek ve becermek için onun.

Gerekirse buradaki her erkeği yenerdi, çünkü o onun eşiydi. *Onun.*

Etraflarında yine cesetler toplanmıştı ama bu sefer daha geride durmuşlardı. Şimdi sesleri tanıyabilirdi ama hiçbir şey zihnini kaplayan kırmızı bulanıklığı delip geçemiyordu.

Hakon dişlerini gösterdi ve çekicini kaldırdı.

Aislinn.

Arkadaşının adını söylediler.

Aislinn.

Elleri baldırlarında gezindi ve onun altından sıyrıldığını hissetti. Onu yere yakın tutmaya çalışmasına rağmen, ayakları üzerinde durmaya başladı ve onu hem kendisini hem de düşmanlarını izlemeye zorladı.

Hayal kırıklığı içinde hırlayarak, bıçaklı elinin koluyla onu göğsüne bastırdı. Kadın baskı altında inledi ama bir an için umursamadı. Onu terk etmesine izin yoktu. Ölene kadar ona tutunacaktı.

Elleri adamın göğsünü aradı ve boğazından çaresizlik dolu bir ses çıktı.

Onunla konuştu, yüzü onunkine dönüktü. Onun sesindeki yalvarışı, adını söylediğini fark etti.

Öfke titredi ama pes etmedi.

Etrafta hâlâ düşmanlar vardı. Diğer erkek orkların ve kanın kokusunu alabiliyordu. Eşini güvende tutmak için onların kanına ihtiyacı vardı.

Sarsıldı ve ilk kez vücudundaki acının farkına vardı. Silahlarını havada tutma çabasıyla kolları titredi. Kesilen derisinden kan sızarken yaraları acıyordu.

"Hakon, lütfen."

Kadının sesi onu çağırdı ve titreyen bir nefesle bakışları sonunda kadınınkine kaydı.

Yüzünü ellerinin arasına almak için uzandı. Eldiven giymesine rağmen, onun yumuşaklığını hissedebiliyordu. Gözleri geniş, parlak ve çaresizdi.

"Her şey yolunda," diye mırıldandı. "Güvendeyiz. ."

Hakon başını salladı.

Erkekler -kan-

"Güvendeyim," diye fısıldadı ona. Çenesini öpmek için ayak parmaklarının ucuna kadar yükseldi. "Beni güvende tuttun."

Tabii ki biliyordu. O onun eşiydi, *Vinya*'sıydı. Savaşta, hizmette, her şekilde hayatını ona verecekti.

Ona söz vermişti.

Gözyaşları yüzünden aşağı kayıyordu, buna tahammül edemezdi. Asla. "Bana geri dön. Lütfen beni yalnız bırakma."

Sözcükler kalbinin derinliklerine ulaşarak onu burktu. Organ, göğsünün içinde, ona şunu hatırlatan acı verici bir sızı ile sarsıldı-

O, Leydi Aislinn Darrow ile nişanlı olan Hakon Yeşil Yumruk'tu. Onsuz hiçbir yere gidemezdi.

"Aislinn."

Ağlamasına rağmen gülümsedi. "Evet, bu doğru. Hakon. Hakon."

Kırmızı görüş alanından sızdı, yeşil ve maviden oluşan bir dünya ve arkadaşının saçlarının parlak altın rengi odak noktasına geldi.

Hakon gözlerini kırptırdı ve başının üzerinden etraflarında toplanan dostlarının ve müttefiklerinin endişeyle onlara baktığını gördü. Geriye kalan paralı askerler ölmüş, çayır cesetleriyle dolmuştu.

Bitti. Bitti.

Kolları gevşedi, silahları düştü. Kollarını ona doladı ve kokusunu içine çekti.

O güvende.

"Seni asla terk etmeyeceğim *Vinya*," diye söz verdi ona.

Aislinn başını salladı ve onun kollarına yığıldı. Hakon onları yere yatırdı, bacakları tutmuyordu. Dizlerinin üzerinde eşine sarıldı, tam olarak inanamıyordu ama çok minnettardı.

Bir alkış tufanı eşliğinde Aislinn, Dundúran'ın büyük salonundaki kürsüde babasının oturduğu yerden kalktı. Büyük salon neredeyse insan ve gürültüyle dolup taşıyordu; yüzlerce el alkışlıyor, yüzlerce yüz gülümsüyor, yüzlerce karın şarap ve etle doluyordu.

Yorucu bir günün ardından kutlama zamanı gelmişti. Şarap mahzenleri ve mutfak depoları açılmış, kale avlusu ve şehrin sokakları günün zaferlerinin tadını çıkaran insanlarla gece boyunca ışıldamıştı.

Çayırı anlamlandırmak öğleden sonrayı almıştı. Ölü paralı askerleri gömme çabaları günlerce sürecekti ve çevredeki arazi ve köylerde devriye gezen atlı birlikleri vardı. Şansları yaver giderse, kaçan paralı askerler kendilerini bekleyen kraliyet güçlerine ve adalete doğru sürükleneceklerdi.

Kendi ölüleri uygun törenler için geri getirilmişti ve Aislinn Dundúran'da akrabalarını kaybeden ailelere bizzat gitmişti. Bazı vasallar önce yarasına bakılmasında ve üstünü değiştirmesinde ısrar etmişti ama Aislinn olduğu gibi, kanlar içinde ve savaş yorgunu olarak gitti. Ailelerle birlikte ağladı, Onlara en derin sempatisini ve ölen akrabalarının sunuyor.

Yirmiden fazla iyi şövalyeyi kaybetmenin acısı kısa sürede geçmeyecekti. Kalenin bir ucundan diğerine yürüyüp ihtiyacı olan her şeyle ilgilenirken bacağındaki ağrıdan daha çok kalbini acıtıyordu. Bu faaliyet zihnini günün dehşetinden uzaklaştırıyordu ve bu moladan memnundu.

Yine de Hakon'un sabrı taşı. Aislinn'e bakılması için ısrar etti ve eğer önce o bakarsa, bir şifacının ona bakmasına izin vereceğine söz verdi. Hekim yarasını temizleyip dikiş atarken güneşin altında oturan Aislinn'in üzerine bir duygu seli çökmüştü.

Hakon'un omzuna yaslanıp ağlamış, sol bacağına sabit tutmaya çalışmıştı.

Doktor. Ona yatıştırıcı şeyler mırıldandı, bir gün inanacağı şeyler. Bu gece için kalbi hastaydı ve adam onu anlıyor gibiydi.

Dikiş tamamlandığında ve gözlerindeki yaşlar nihayet boşaldığında, adamın yüzündeki acımasız ifadeyi görmek için arkasına yaslandı. Kan döküldüğünde gerçek bir zafer kazanılamazdı ve varis olarak konumunu güvence altına almak için çok şey dökülmüştü. Ne ölü şövalyelerini ne de kardeşinin kırık kafasının görüntüsünü kısa sürede unutacaktı.

Fia temiz bir eteklik giymesine yardım edip saçlarını kir ve kalıntılardan arındırırken, Hakon sonunda şifacıların onu görmesine izin verdi. Aislinn, Hakon'un güzel göğsündeki kötü kesik ve yan tarafındaki yara için endişelenmekten kendini alamadı.

Doktor onlara, ama en çok da Aislinn'e yaraların derin olmadığını ve iyi iyileşeceğini söyledi. Hakon yaraları umursamıyor gibiydi ama Aislinn onun dikilmesini izlemeyi kendi bedenine yapılmasından daha üzücü buluyordu.

"Orklar çabuk iyileşir," diye söz verdi Hakon ona. Hekimler işlerini yaparken göğsü çıplak bir şekilde sakince oturdu, asla irkilmedi ya da inlemedi.

Aislinn sadece endişeyle yanağını çiğneyebildi ve doktor işini bitirdiğinde onun sağlığından emin oldu. Ellerini adamın açığındaki sıcak teninde gezdirdi, bandajlarından uzak durmaya dikkat etti.

Her nasılsa, taze gözyaşları dökülmekle tehdit ediyordu. Hakon onu kollarına çekerek başını göğsüne yasladı ve usulca mırıldandı. Yeni gözyaşları geldi ama en azından hıçkırıksızdı ve uzun bir süre onun sıcak rahatlığını içine çekti, onun zengin, erkeksi kokusunu derin derin soludu.

Adamın eli yavaş ve yatıştırıcı okşamalarla kızın saçlarında gezindi ve bir süre sonra kız kendine geldi.

Aislinn onun ellerini ovarak günün kirinden ve kanından temizlenmesine yardım etti. Her bir kan ve kir zerresini militanca aradı, adam tekrar tamamen yeşillenene kadar tatmin olmadı. Aislinn'in buna ihtiyacı olduğunu, ikisinin de o günden ve dehşetinden arındığını görmeye ihtiyacı olduğunu anlayarak sakince ona izin verdi.

Temizlendiğinde ve yeni giyindiğinde, ona elini uzattı ve daha fazlasını görmek için ona eşlik etti.

Aislinn kürsüdeki yerinden ona baktı ve göz kırptı. Kürsünün kenarında durduğu yerden ona sırtıttı, gözleri yorgunluktan çınlıyordu ama yine de dimdik ayaktaıydı. Bu günle tek başına nasıl yüzleşebileceğini bilmiyordu.

Ölülerle, şifacılarla ve Dundúran'daki herkesle konuşuyordu, öyle görünüyordu ki, onun yanındaydı.

Bunun için kadere şükürler olsun. Eski ve yeni tüm tanrılara şükürler olsun ki mantıklı davrandık.

Ona duyduğu minnettarlık, onun yanında olduğu için duyduğu minnettarlık derinliksizdi.

Onun başını sallamasıyla Aislinn ellerini kaldırarak toplanan kalabalığın dikkatini çekti.

"Sevgili halkım," dedi, sesi kırıslara kadar yükseliyordu, "gün bizim günümüz!"

Kalenin taşlarını sarsan yüksek sesli bir tezahürat yükseldi.

"Bugün Darrowlands'ın veraset savaşlarından bu yana gördüğü en karanlık gün olabilir ama aynı zamanda en iyi günümüzdü. Krallığa buranın zorbalık edilecek ya da tehdit edilecek bir toprak olmadığını gösterdik. Dundúran'ı savundunuz, *beni* savundunuz ve fedakârlıklarınızı unutmayacağım. Teşekkür ederim. Hepinize teşekkür ederim."

Eğer mümkün olsaydı, tezahürat ve alkışlar daha da artarak tanrıların bile duyabileceği bir gürültüye dönüşürdü. Salonda toplanan herkesten yayılan baş döndürücü rahatlama Aislinn'in kalbine merhem oldu. Halkı onun adına çok şey atlatmıştı ve o da sözünü tutacaktı. Kendisi için neleri feda ettiklerini ve onların efendisi olmanın ne demek olduğunu asla unutmayacaktı.

Aislinn el sallayarak kürsüden indi ve buçukluğunun kendisini bekleyen kollarına atıldı.

Hakon onun saçlarına bir öpücük kondurduğunda daha fazla tezahürat yükseldi. "Leydi Aislinn'e!" diye bağıldılar.

"Lord Hakon'a!" "Uzun süre hüküm sürsün!"

"Liege Darrow! Uzun süre hüküm sürsün!"

Aislinn'in yanakları o kadar geniş gülümsemekten acıdı. "Bu gece kutlama yapıyoruz!" diye anons ederek bir kez daha alkış topladı.

Kolunu onun beline dolayan Hakon, onu salonun kenarına götürdü ve birlikte iyi dilekleri kabul ettiler. Belediye Başkanı Doherty birçok torunuyla birlikte gelerek önce onun sonra da Hakon'un elini okşadı. Yüzbaşı Aodhan ve Hugh kol kola girmişlerdi ve her ikisi de yıllardır ilişkilerini gizli tuttukları halde herkesin onları birlikte görmesini umursamayacak kadar kadehlerine dalmışlardı, Hakon'un kollarını alkışladılar. Sorcha yanaklarından öptü ve Orek ellerinin üzerine eğildi. Connor önlerinde eğildi, Baron Morraugh ikisine de tek kelime etmedi ve Baron Burgoyne şarabı kadehinin kenarından taşarken gülerek bir fıkra anlattı.

En son gördükleri Allarion'du, fae kalabalığının içinden cisimlenerek karşılarında duruyor gibiydi. Pelerini omuzlarından geriye atılmıştı ve gece yarısı renginde, karmaşık bir şekilde işlenmiş zırhı ortaya çıkmıştı. Eğilerek selam verdi, yüzü Aislinn'in daha önce hiç görmediği kadar neşeliydi; yani dudaklarında küçük bir gülümseme vardı ve kaşları gözlerinin üzerinde o kadar da düşük değildi.

"Leydim, lordum," dedi. "Zaferinizle birlikte müjdelere de geliyor."

"Bu görmeyi umduğum ilk ve son savaş," dedi Aislinn.

"Kesinlikle. O halde zaten pek çoğundan daha iyi bir hükümdarsınız. Kana susamışlık yerine yasalar ve merhametle yönetilen bir yerde evimi kurmak beni rahatlatıcak."

Sanki sadece Aislinn'in merakını uyandırdığını biliyormuş gibi esrarengiz bir şekilde gülümsedi. Fallorian'daki fae sarayı hakkında çok az şey biliniyordu ve Allarion'un burada, Dundúran'daki varlığı sadece daha fazla soruyu gündeme getiriyordu.

Daha da tuhafı, Allarion Hakon'a döndü ve "Verdiğin sözü hatırlayacaksın," dedi.

"Evet," dedi Hakon, tavrı ciddiye.

Memnun olan Allarion bir kez daha eğildi ve geldiği gibi ürkütücü bir şekilde kalabalığın arasında kayboldu.

Aislinn buçukluğuna döndü. "Ne söz vermiştin?"

"Hiçbir şey. Henüz." Hakon yüzünü buruşturdu. "Bugünkü yardımı için ona bir söz verdim."

"Darrowlands'ın bir vasalı olarak savaşacağını söyledi, söz vermeye gerek yok."

"Peki o zaman. Türünün zeka konusundaki ününe yakışır şekilde yaşayan bir fae." Onu daha da yanına çekti ve eğilerek sessizce şöyle dedi: "Bunun için kendini üzme. Her ne sorarsa sorsun, haince olmayacağına eminim."

Kadın kayıtsız bir ses çıkardı. "Siz ona söz vermiş olabilirsiniz ama ben vermedim. Yasalar çerçevesinde gitmesine izin vereceğiz."

Hakon sırtıttı. "Aynen öyle leydim."

Aislinn sevgiyle gülümseyerek karşılık verdi, gözleri onun güzel hatlarında ve şekillerinde gezindi. Kader, ona bakmaktan asla bıkmayacaktı. Günün yorgunluğu yüzündeki çizgilerden anlaşılıyordu ama yine de dik duruyor, omuzlarını geriye atıyor ve onun yanından ayrılmıyordu. Kulakları için ona bir ya da iki altın halka daha alması gerekecekti. Eğer bunlar başarıları içinse, kesinlikle hak etmişti.

Adamın eli kolundaki kadının elini örtmek için geldi ve kadın adamın elinin içine baktığında

gözlerini açtığında, adamın onun sessizliğini korkunç bir şey zannettiğini fark etti.

Bütün öğleden sonra ona bir şey yapışmıştı ve sonunda bunun açığa çıkmaya hazır olduğunu hissetti. Adamın boğazının düğümlemesini izledi ve sessizce kelimelerini bulmasını sabırla bekledi.

"Bugün seni korkuttum mu?"

Aislinn başını onun koluna yasladı. "Evet."

Yanağının altında sertleşti ve aceleyle açıklamaya çalıştı. "Çılgınca bir öfkeye kapılabileceğini bilmiyordum. Hiç böyle bir şey görmemiştim."

"Bunu yapabileceğimi bilmiyordum," diye itiraf etti. "Ama seni aşağı inerken gördüm ve..."

"İnanılmazdın. Şimdiden senin hakkında hikâyeler anlatıyorlar." Henüz erkendi ama Dundúran halkı Hakon'a farklı gözle bakmaya başlamıştı bile. Onu vahşice savunmuştu ve onlar da bunu dikkate almıştı. Kendini onlara bir şekilde kanıtlamıştı ve Aislinn zaten bildiği şeyi anlamaya başladıklarını görmekten gurur duyuyordu.

"Bu... gerekliydi."

"Biliyorum." Elini sıkarak, "O duruma düştüğün için çok üzgünüm. Çok korkmuştum ve sen beni kurtardın. Buna sevindim. Ama seni kendinde değilken görmek..." Nefesi göğsünde titremeye başladı. "Seni kaybedebilirim diye endişelendim."

"Kaybolmuş hissettim. Bir süre için. Ama o zaman bile senin olduğumu biliyordum. Seni korumak zorundaydım."

Hüzünle gülümsedi. "Yine de bunu bir daha yapmayalım. mı?"

"Bunun için söz veremem. Seni son nefesime kadar koruyacağım, *Vinya*."

"Biliyorum, sevgilim. Biliyorum. Ama o son nefesten önce çok uzun, çok mutlu bir hayat yaşamamızı istiyorum."

Bu, yüzündeki gerginliğin çoğunu hafifletti ve sonunda ona tekrar gülümsedi. "Senin için her şeyi yaparım, dostum."

"Güzel. Şimdi kendimizi kurtaralım ve yatağa gidelim. Bana sarılmanı istiyorum."

Göğsünden şımarık bir mırıltı yükseldi ve vedalaşırken onu kahkahalara boğdu. Büyük salondan kaçmaları biraz zaman ve hassas bir diplomasi gerektirdi. Şatonun koridorları bile neşeyle dolup taşıyordu ve her birkaç adımda bir başka biri tarafından durduruluyorlardı.

Dairelerine doğru yavaş yavaş ilerliyorlardı, ancak konut kanadına yaklaştıkça eğlence düşkünleri azalmaya başladı. Ancak...

Aislinn'in adımları dinledikçe yavaşladı ve bir şarkı duydu.

Hakon'la meraklı bir bakış paylaştı.

Onu geri götürerek, normalde boş olan doğu güneşliğine girdiler. Uzak taraftaki uzun pencereler avludan gelen ışıkla parlıyor ve onu kendilerine doğru çekiyordu. Onlar yaklaştıkça şarkı sesi daha da yükseldi ve Hakon balkona açılan cam kapıyı açtı.

Binlerce sesin şarkı söylediği geceye adım attı.

Avlu, yüzlerce meşale ve bir düzine şenlik ateşiyle gün gibi parlıyor, şehir sıcak sarı bir ışıltıyla aydınlanıyordu. Binlerce kişilik bir kalabalık orada toplanmış, kale duvarlarının ötesindeki şehre yayılmıştı. Soğuğa rağmen pencereler açılmış, havayı sıcak elma şarabı ve kızarmış et kokusu sarmıştı.

Biraz zaman aldı ama balkona en yakın olanlar kısa sürede onu gördü.

Alkışlar yükseldi ve insanlar onun adını çağırdı.

Aislinn balkona doğru adım attı ve Hakon'u da yanına çekti. Neredeyse canını acıtacak kadar güçlü bir zevkle şarkı söyleyen kalabalığa el salladı ve daha fazla tezahürat çekti.

Onu yanına çeken Hakon, saçlarını öpmek için eğildi. "Sizi seviyorlar Leydi Darrow," diye fısıldadı şakağına doğru, "ama benim kadar değil."

Mutluluk gözyaşları döktü ve bedeni sevincini ve rahatlamasını kontrol güldü.

Kalabalıktan daha fazla kişi balkona doğru döndükçe tezahüratın şiddeti arttı, ta ki tüm dünya onların sesleriyle sarsılıyormuş gibi hissedilene ve duyulana kadar.

Aislinn kimin başlattığını bilmiyordu ama eski bir Darrowlands türküsünün ilk dizelerini tanıdı, birleşik bir ülke olarak Eirea'dan bile eski bir türkü. Bu onların şarkısıydı, sadece onlar için bir marş. Yemyeşil toprakları, bereketli ormanları ve dolambaçlı nehirleri. İnsanlarının nasıl asla diz çökmediğini ya da kırılmadığını.

Halkıyla birlikte, yüksek sesle, akortsuz ve tüm vücuduyla şarkı söyledi. Ciğerleri ağrıyordu ve ruhu şarkı söylüyordu.

Bu gece Darrowlands kutlama için bir araya geldi.

Bu gece Aislinn daha önce hiç hissetmediği kadar geniş ve derin bir mutluluk hissetti. Umut, beklenti ve hayallerden doğan bir mutluluk.

Bu gece halkı güvendeydi, eşi yanındaydı ve o

Bedava.

OceanofPDF.com

Dört Ay Sonra

Aislinn parmaklarını Hakon'un saçlarında gezdirdi, dudaklarını ısırarak bacaklarının arasından ona baktı. Kahverengi gözleri kızarmış yeşil yüzünde sıcak ve aç, bacaklarının arasına sıkışmış iri omuzları ya da bacaklarının üzerine atılmış dizleriyle orada her zaman çok lezzetli bir görüntü oluştururdu.

Adamın dili klitorisinin etrafında alaycı ve eğlenceli daireler çizerken bir inilti kaçtı. Bu çok özel güne adamın elleri vücudunda ve dili teninde gezinirken uyanmıştı. Yatağa, onun kalçalarının arasına yerleşti ve bütün sabah orada kalmaktan bir kedi kadar memnun görünüyordu.

Başka bir gün olsa, ona izin verebilirdi. Bu şekilde uyanmak onun en sevdiği şeydi ve o da bunu çok iyi biliyordu. Birlikte geçirdikleri aylar boyunca Aislinn sabahları geç kalkmayı öğrenmişti. Buçukluğu onu sarsıcı bir orgazm için yalarken dışarıdaki yağmur pırtırtılarını dinlemekten daha çok sevdiği çok az şey vardı.

Ama bugün, bugün evleneceklerdi.

Sanki onun hatırlatmasını hissetmiş gibi, bir sırtış oynadı, köşeleri mons'unun üzerinden görülebiliyordu. Yüzünü etine daha sıkı bastırdı ve acımasızca yalamaya başladı. Ellerinden biri kalçasının üzerinde dolaşarak onu iyice araladı ve dili içine doğru ilerlerken bir parmak ucu klitorisine oynamaya başladı.

Aislinn yataktan kalkarak bir bacağını omzuna attı ve onu daha yakına çekti. Adam onu derin bir mırıltıyla ödüllendirdi ve dudaklarını klitorisine götürerek

onun zevkini hissedebiliyordu.

"Göğüslerinle oyna. Seni görmeme izin ver," diye gürledi, gözleri dans ediyordu.

Aislinn nefesini tutarak göğüslerini avuçladı, dolgunlaştırdı ve başparmaklarını göğüs uçlarında gezdirdi.

Duyguların içine dalarken göz kapakları kapandı, kalçaları onun diliyle buluşmak için yuvarlandı. Hayatı buna bağılıymış gibi amcığını öptü, dili içeri girdi ve üst duvardaki o özel yeri yakalamak için yukarı çıktı.

Aislinn ürperdi, kanında kıvılcımlar patladı. Kader, eğer bunu bütün gün yapmak istiyorsa, düğünü bir gün ertelemeyi kabul edebilirdi.

Serbest bırakılması onu şaşırttı, kıvrılan ayak parmaklarından geriye atılan başına kadar saf zevk dalgalarıyla içinden aktı.

Yatak odasının kapısının sertçe çalınması onu daha çok şaşırtmıştı. Aislinn inledi, orgazmının artçı sarsıntıları ortasını titretti.

"Leydim? Uyandınız mı?" Fia'nın sesi güneşliğe açılan aralık kapıdan geldi.

Arkadaşı kısa sürede onların maskaralıklarına alışmış ve uygunsuz bir şey görmeden önce kapıyı çalmayı öğrenmişti. Gerçi Aislinn, Fia'nın pek aldındığını sanmıyordu; bir sabah içeri girip Hakon'un yuvarlak poposuna göz attığında, ellerini gözlerine kapatmadan önce Aislinn'e minnettar bir göz kırpmıştı.

Aislinn Hakon'a baktı ama nişanlısının durmaya niyeti olmadan sırtıttığını gördü.

"Uyandık," diye geri seslendi Aislinn, kalbi küt küt atıyordu, "ama-"
Cehennem dilini yavaşlatması için parmaklarını adamın saçlarında sıkı.
"-ahlaksız."

Fia'nın keyifle homurdanacağını tahmin etmemişti. "Biraz kahvaltıyla döneceğim, olur mu?"

"Evet, lütfen! Teşekkür !"

Onlara biraz daha zaman tanımak için ayrılırken Fia'nın kahkahası güneşten yankılandı.

Her ne kadar Aislinn'in seneschal'lığına yükseltilmiş ve Aislinn'e yeni bir hizmetçi atanmış olsa da, Fia düğün gününde kendisine yardım edecek başka birini duymak istemiyordu.

Aislinn, Fia'nın yerine geçecek iyi bir aday olabileceğini düşünmüştü.

Brenna, ama seneschal'lık teklifini daha büyük bir hevesle kabul etmişti. Aslında bu onun yeteneklerine ve keskin zekâsına daha çok uyuyordu. Fia'nın yardımını kalenin idaresinde ve malikânenin yönetiminde çok değerliydi ve Aislinn onun yetkinliği ve arkadaşlığı için minnettardı.

Aislinn'in Brenna'nın yerine seçtiği ikinci kişi kısa bir süre önce chatelain görevini devralmıştı ve kısa bir süre sonra Dundúran Brenna'ya veda etti. Aislinn karışık duygularla veda etti ve Brenna'nın düğünde kalmak istememesinin acısını hissetmediğini söylerse yalan söylemiş olur. Yine de Brenna'nın yıllık gelirini teslim etmek ve ona iyi dileklerde bulunmaktan başka yapacak bir şey yoktu.

Ayrılan tek kişi Brenna değildi. Fearghas da yıllık ücretini talep etmiş ve aldıktan kısa bir süre sonra ayrılmıştı. Aislinn'in, zamanının bir kısmını hâlâ demirhanede geçiren Hakon'dan öğrendiği kadarıyla, demirhane Edda ve Caitlín'in sorumluluğunda çok daha uyumlu bir yerdi. Aislinn'in korktuğundan çok daha az sayıda personel ayrılmıştı ve yerlerinin doldurulması uzun sürmemişti.

O ve Fia, birkaç üst düzey bakanlık pozisyonunu dolduracak uygun adayları bulma konusunda iyi ilerleme kaydediyorlardı. Şimdiden yeni sikke ustaları Aislinn'i hesaplar konusunda pek çok baş ağrısından kurtarmıştı ve güney demesne için yeni bir tahıl ustası yaz aylarında görevlerine başlayacaktı.

Çabalarına babasının dönüşü de yardımcı oldu.

Merrick Darrow kışın ortasında Dundúran'a döndüğünde şirketinin neredeyse yarısını ve en az bir taş ağırlığını kaybetmişti. Çelimsiz yüzü Aislinn'i şok etmişti ama bu onu tüm gücüyle kucaklamaktan alıkoymamıştı. Kış boyunca o ve hayatta kalan şövalyeler özenle sağlığına kavuşturuldu, ancak Merrick de dahil olmak üzere birçoğunun gözlerinde hâlâ bir donukluk vardı.

Babasının bu kadar küçüldüğünü görmek Aislinn'e acı veriyordu ve babası yavaş yavaş iyileşirken Liege Darrow'un görevlerinin çoğu ona kalmıştı. Jerrod'un ölüm haberini metanetle karşıladı ama Aislinn onu birden fazla kez ellerine kapanmış sessizce ağlarken buldu. Ona öldürücü darbeyi indirenin Hakon olduğunu söylememeye karar verdi; Hakon'un kendisi de pek hatırlamıyordu ve bu artık önemli görünmüyordu.

Jerrod ölmüştü. Ailelerinden geriye kalanların onun günahlarını geride bırakma zamanı gelmişti.

Babasının buçukluk demircisiyle nişanlanmasına ne diyeceği konusundaki endişesine rağmen Merrick bu haberi iyi bir mizahla karşıladı. O

Onu karşıladı ve takip eden aylar boyunca Hakon, Merrick'in her zaman sahip olmayı umduğu oğlu olduğunu kanıtladı. Aislinn, babası ve nişanlısı yemeklerde hararetli bir şekilde konuşurken ya da Hakon başını eğip Merrick'in tavsiyelerini dikkatle dinlerken gururla parlayarak onu izledi.

Sonuç olarak, hayal edebileceğinden çok daha sorunsuz geçti.

Yine de Kral Marius'tan, *tacın küçük pisliğini temizlediğini* bildiren ve yaklaşan düğününü tebrik eden, *damat seçimi tamamen şaşırtıcı olsa da* ve kraliyet yeğenlerinden birini düşünmeyi tercih etmese de, sert bir dille yazılmış bir mektup aldı. Kraliçe Ygraine kendi mesajını göndermemiş olsaydı, bu mesaj yüzünden uykusu kaçabilirdi; mesajın tonu çok daha sıcak ve tebrik ediciydi. Aislinn'in Darrowlands'daki hükümdarlığını memnuniyetle karşılamış ve iyi bir eş seçimi yaptığı için onu alkışlamıştı; zira Hakon'un Seçim'deki takım elbisesinin haberi Eirea'da hızla yayılmıştı.

Dostluk ve sevgi en güçlü temeli oluşturur.

"Bana geri dön." Hakon onun kalçasına bir öpücük kondurdu. "Seninle işim bitmedi ve şimdi her şeye yeniden başlamalıyım."

Aislinn, dili tekrar içine girdiğinde inledi, onun tüm dikkatini talep etti ve ilk zirvesinden aşağı inme şansını reddetti.

Onun biraz patronluk taslamasına bayılıyordu. Karar vermek ve emirler yağdırmakla geçen günlerin ardından, kendisiyle ilgilenilmesi lezzetli bir rahatlamaydı. Her gece onun emriyle zevke dalıyor ve onun yumuşak, talepkâr sözlerini duymak için can atıyordu. Ondan gelen birkaç hınzır fısıltı, nerede olurlarsa olsunlar, kadının arzuyla coşmasına neden olabiliyordu.

Aislinn tekrar göğüslerini okşarken, kalçalarıyla adamın başını sıkarak onu hızlandırmaya çalıştı. Yine de onun oyununu biliyordu ve hızını kontrol etmek için yanlarını ellerinin arasına aldı. Parmakları Aislinn'in poposunun altında gezindi ve kalçalarını kaldırarak doymak bilmeyen ağzıyla buluşturdu.

Aislinn başını yastıklara yasladı, bir başka boşalma daha zirveye doğru hızla ilerliyordu. Orgazmı arttıkça kalçaları yuvarlandı ve yuvarlandı, dünyası adamın dilinin kaygan kayışına indirgendi. Adam memnuniyetle guruldadı, onu iliklerine kadar sarsan ve yıldız patlamaları görmesini sağlayan bir titreşim.

Kız çırpınırken ve kıvrınırken onu tuttu, yüzünde memnun bir sırıtiş vardı.

Vücudu nihayet gevşediğinde, bacaklarını dikkatlice indirdi ve her bir uyluğunu saygıyla öptü. Gözleri açlık ve niyetle kararmıştı.

onun üzerinde süründü. Ellerini başının iki yanına yerleştirdi ve Aislinn bir elini onun kalın bileğine doladı.

"Fates, sen bir gün doğumundan daha güzelsin," diye homurdandı ve başını eğerek dudaklarını dudaklarına değdirdi.

Onun üzerinde kendi tadına baktı ve karnında yeni bir şehvet kıvılcımı yanmaya başladı. Kalçalarını onun için araladı ve adam kalçalarını onunkilere yasladı, aleti onun mons'una karşı yanıyordu.

Aislinn onun sıcaklığı karşısında nefesini tuttu. "Beni içine sok, Vinya."

Gözleri, kadının arzudan titremesine neden olan bir yoğunlukla ona dikilmişti. Adamın ona böyle, sanki dünyasının merkeziymiş gibi bakmasına bayılıyordu.

Bakışlarını adamın üzerinde tutarak, onu avucunun içine almak için uzandı. Avuç içini yaktı, şafttan aşağı sızmaya başlamıştı bile. Elini nazık ve sert hareketlerle aşağı yukarı kaydırđı, adamın seğirmesini ve daha da acıkmasını izledi.

"Sadece törende benimle buluşacağından emin olmak için."

Geniş göğsünden derin bir hırıltı yükseldi. "Hiçbir şey beni uzak tutamaz. Sen benimsin, Aislinn Darrow."

Aislinn bunu biliyordu, sadece duymaktan hoşlanıyordu.

Aletin başını girişine doğru yönlendirdi ve vücutlarının birbirine nasıl yapıştığını hissetmek için dudağını ısırdı. Hiç vakit kaybetmeden derinlere doğru itti. Kalçaları ileri doğru bastırdı, tamamen içine oturana kadar durmadı.

Aislinn'in ağzı derin bir gerginlikle açık kaldı, vücudunun ona nasıl yol verdiğinden zevk aldı. Onun cüssesiyle içeri girmek hiçbir zaman kolay olmamıştı ama yanmayı ve esnemeyi seviyordu, adamın onu ardına kadar açıp kendine yer açmasını, bedeninin, kalbinin ve hayatının içindeki yerini talep etmesini seviyordu.

Sadece güçlü bir *şaplakla* tekrar içeri itmek için geri çekildi.

Başını eğerek onun kulağına gürledi, "Beni bütün gün hissedeceksin. Her konuşma ve tören boyunca beni burada, içinde hissedecek ve kimin eşi olduğunu bileceksin."

"Evet!" diye nefes nefese kaldı.

Tekrar iterek göğüslerinin zıplamasını sağladı. "Söyle."

"Seninim! Ben senininim!"

Zevkle mırıldandı ve ağzı onu aç bir öpücükle kapladı, dili ağzına tıpkı sikinin açgözlü amına girdiğı kadar emin bir şekilde sokuldu.

Vücutları ıslak tokatlarla tekrar tekrar buluştu, ses ve

Seks kokusu odayı dolduruyordu. Dudaklarından sesler kaçtı, miyavlamalar, inlemeler ve daha fazlası için yalvarışlar, daha sert, *evet*. Her şeyi talep etti ve aldı, buçukluğu onu nefessiz bırakan bir acımasızlıkla onu aldı. Vücudu her zaman hareket halindeydi, ona karşı gelgit gibi yuvarlanıyordu.

Birleştikleri yerden sızan kaygan ve harç, onun yolunu kolaylaştırıyordu. İticileri hızlandı, ritmi bozuldu. Boynundaki bir tendon belirgin bir şekilde ortaya çıktı, kol kasları kendini onun üzerinde tutarken ve kalçalarını akılsız, çökmekte olan bir çiftleşme içinde pistonlarken büküldü.

Aislinn onun büyük göğsünü kavradı, parmaklarını kas etine geçirdi. Kalbi ellerinin altında çarpıyor ve mırıltısı avuçlarında titreşiyordu.

"Hakon!"

"Benim için gel, *Vinya*. Bu gece seni gelinliğinden soyana kadar bunu bana bırak."

Bu görüntü ve bunun vaadi onu mükemmel bir zevke itti. Onunla birlikte kıvranıyor, sikini sağıyor ve onu inanılmaz derecede derinlere çekiyordu. Dikişlerinden ayrılırken parmakları pençe gibi ona yapıştı, görüşü bulanıklaştı ve kalbi o kadar sert çarpıyordu ki göğsünden kopacaktı.

Kollarını ona dolayarak göğsünü onun göğsüne indirdi ve içine girdi. Onu ihtiyacının saldırısından kurtarmadı ve bacaklarını kalçalarının etrafına sardı, hepsini aldı, istedi. Boşalırken adını boynuna doğru inledi, onu sıcak, yapışkan harcama ipleriyle kırbaçladı.

Aislinn inledi, amcığı onu serbest bırakırken artçı şoklarla onu sıkıca kavradı.

Adam bitkin düştüğünde ona doğru yığıldı ve kadın memnuniyetle onun ağırlığını aldı. Onun büyük vücudunun ezilmesinden, tamamen ve tamamen kuşatılmış hissetmekten hoşlanıyordu. Adam onun korumasıydı, tamponuydu ve bir daha onsuz yapabileceğini sanmıyordu.

Vücutları soğuyup zevkin doruklarından inerken, Aislinn parmak uçlarını nazikçe adamın başının yanında gezdirdi ve diğerine bir öpücük kondurdu.

"Seni seviyorum, Hakon."

Gürleyen bir mırıltıyla başını kaldırıp ona baktı, gözleri yumuşamıştı.

"Seni seviyorum, Aislinn, kalbim, her şeyim."

"Bugün benimle evlenmeye hazır mısın?"

"Hiçbir şey beni durduramaz."

Saatler, kat kat kumaşlar ve saç tokalarının ardından Aislinn, babasıyla birlikte Dundúran Kalesi'nin kapısının hemen önünde duruyordu. Darrowlands halkı kalenin avlusunda toplanmış, varis ile demircinin düğününü izlemeye gelmiş ve şehrin içine yayılmıştı.

Midesi sinirden düğümlendi ama bu onu bunaltmadı. Duyguların hepsi iyiydi ve birkaç dakika içinde buçukluk ile birlikte olacağını biliyordu.

Dışarıdan büyük bir alkış patlamasının duydular. "Neredeyse zamanı geldi," dedi Merrick.

Aislinn babasının yanına çekildi ve elini onun dirseğinin kıvrımına soktu. O da elini kendi eliyle kapattı.

Merrick sessizce, "Senin için hayal ettiğim gibi biri değil, Kit," diye itiraf etti, "ama umduğum her şey onda var."

Babasına gülümsedi, sevinçle coşmuştu. Birlikte çok şey atlatmışlardı. Jerrod kendini rezil etmeden önce bile, çoğu zaman sadece ikisi varmış gibi hissediyordu. Bu yüzden uzun süre babasının yanlış yapamayacağını düşünmüştü. O mükemmeldi ve kendini ve Jerrod'u onun standartlarında tutması gerekiyordu.

Aislinn artık babasının da hata yapabilen bir insan olduğunu anlamıştı. Bir yanı onu son seferi için henüz affetmemiş olsa da, bu yüzden onu daha çok seviyordu. Ona bir daha asla söz vermişti ve her gün bu sözünü tutuyordu. Kalp kırıklığını iyileştirmek zaman ve güven gerektirecekti ama babasına olan sevgisi bunu görmesine yetecek kadar fazlaydı.

Artık üç kişilik bir aile olmalarının da faydası olmuştu. Hakon onun sadece hayalini kurabileceği bir ești. Elbette, anlaşmazlık yaşadıkları günler de olmuştu. Geleceğin lord eşinin işini hemen benimsememişti ve ona destek olmak ile işine devam etmek arasında bir denge kurmak çaba gerektiriyordu. Demirci ocağında gerçekten yetenekliydi ve bundan vazgeçmek istemiyordu.

Şimdi çırakları eğitmeye odaklanmıştı. Kale demirhanesine iki çırak daha eklenmişti ve onların düzgün bir şekilde eğitilmesini sağlamak onun göreviydi, böylece diğer demirciler başka işlerle ilgilenmek için daha fazla zaman bulabilecekti.

Ayrıca Yüzbaşı Aodhan ve garnizonla birlikte Jerrod'un darbesi gibi bir şeyin bir daha yaşanmamasını sağlamak için Darrowlands'ın savunmasını güçlendirmek için çalıştı.

Lonca ustalarıyla, özellikle de demirciler ve taş ustalarıyla iyi ilişkiler kurdu. Satın aldığı arazide kurulan ve giderek büyüyen öteki köyün elçisi gibi hareket ederek onların haberlerini ve sorunlarını doğrudan Aislinn'e getirdi.

Yine de tüm bunlar zaman ve fedakârlık gerektirmişti. Belki de saray işlerinde ondan bile daha rahatsızdı. Görgü kuralları, gelenekler ve nezaket hakkında kapsamlı bir eğitime ihtiyacı vardı ve Aislinn bunları kendisi de pek anlamadığı için en iyi öğretmen değildi. Ziyafetler sırasında, etraflarındaki konuşmaları anlamasına yardımcı olmak için masanın altından eliyle konuştuğu zamanlar olmuştu.

Nişanlandıkları ilk iki hafta boyunca Aislinn buna değmeyeceğine karar vermesini beklemişti. Korku içinde yaşadı, ondan vazgeçeceği anı bekledi. Ama bu hiç olmamıştı ve Aislinn ona çok az değer verdiğini fark etmişti. Hakon kararlı değilse hiçbir şeydi ve öğreniyordu. Bir meydan okumadan asla geri adım atmazdı.

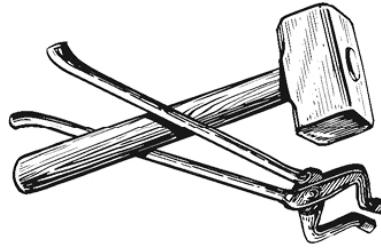
Bu yüzden onun çoktan dışarıda bir yerde, ailesiyle birlikte kendisini beklediğini kesin olarak biliyordu.

Teyzesi Sighíl, Hakon'un buçukluk arkadaşlarından biri tarafından getirilmişti ve o ve ailesi düğün için tam zamanında gelmişlerdi. Aislinn Siggy'den hemen hoşlanmıştı, orcessler o kadar yüksek sesle konuşuyorlardı ki onlar konuşurken kulaklarını tıkamak istiyordu. Arkadaşları iyi huyluydu ve ikiz kızları çok sevimliydi, küçük Brádaigh kardeşlerle çabucak arkadaş oldular.

Aslında, Siggy'nin dışarıda en yüksek sesle tezahürat yaptığını duyabildiğini düşündü.

"Ben hazırım," dedi babasına.

Merrick gülümsedi. "Evet, ."

Hakon, kalenin merdivenlerine dikilmiş uzun ahşap bir kafesin gölgesinde duruyordu, mor salkım kozalakları havayı koklamak için aşağıya sarkıyordu. Bahar güneşi parlaktı, gökyüzü masmaviydi ve hafif bir meltem esiyordu.

Avluya.

Binlerce göz onu izliyordu ve sırtındaki karıncalanmayı görmezden gelmeye çalıştı. Olduğu gibi görünmek için elinden geleni yapmış, uşakların tıraş etmesine, kırpmasına ve fırçalamasına izin vermişti. Darrow mavisî, kalın brokarlı, ışığı yakalayan duble ceketini yapmak ve giymek için günler harcamıştı; Siggy, metal manşetler ve gümüş düğmeler gibi *gerekli* tüm eklentileri yapmak için bir gün daha kullanmakta ısrar etmişti.

Siggy bir yığın hediye getirmişti ve o sabah Siggy onu en iyi eserlerinden oluşan bir servetle donatırken bir saat boyunca kıpırdamadan durdu. Boğazına çekiç ve ok motifleriyle işlenmiş zarif bir kolluk takmıştı. Korsenin üzerine, çiftleşmiş orkların taktığı, en koyu mavi safirlerle süslenmiş kalın bir altın tork takmıştı. *Onun sade -kendi deyimiyle- çelik tokasını,* daha fazla motif ve safirle süslenmiş gümüş telkâri bir tokayla değiştirmişti.

Kulakları için de ona, biri Darrow mavisî safirlerle süslü yeni altın halkalar hediye etti.

"Bunlar hediye mi yoksa reklam mı?" yarı şaka yapmıştı.

Siggy dişlerini göstererek gülümsedi. *"Birden fazla anlama gelebilir."*

Kadın işinden memnun bir şekilde geri çekildiğinde Hakon kendini bir taş kadar ağır hissetti ve sanki savaşa geri dönüyormuş gibi oldu.

Orada, tüm Darrowlands'ın beklenti dolu bakışları altında dururken, gerçekten de zırh gibiydi ve bundan memnundu. Derisi yeşil ve kulakları sivri olsa bile, onların gözünde bir buçukluk demircisi olmak istemiyordu -Eşinin yanına aйтmış gibi görünmek istiyordu.

Kalenin ön tarafından korna sesleri duyuldu ve Hakon'un kalbi yerinden fırladı.

Siggy'nin gözlerini Viggo, Halstern ve ikizleriyle birlikte kalabalığın önünde durduğu yerden yakaladı. Dişlerinin arasından genişçe sıırttı, alkışladı ve tezahürat yaptı ve ona göz kırptı.

"Sence Gadaron ve Gamanan memnun olurlar mı?" diye sormuştu ona sessiz bir anda.

Siggy kahkahalarla güldü. *"İnsan soylu bir kadınla evlendiğini duymak mı? Bunun için aydan daha parlak olurlardı."*

"Ama mutlu olurlar mı?"

Siggy gorget tokasından başını kaldırıp baktı. *"Mutlular, vittarah. Hissetmiyor musun? Güneş ışığında, esintide. Eşinin gülümsemesinde ve*

gözlerinde olacak. Bu onların size olan sevgisidir."

Aşklarının gerçekliği kalbinin yanında acı tatlı çarpıyordu, Aislinn'e hissettiği eş bağından farklı olmayan bir bağ ama sevgili büyükanne ve büyükbabası için. Onların mutluluğunu, onayını hissedebiliyordu ve Aislinn'e bayılacaklarını biliyordu. *Gamanan* onun açık sözlülüğüne ve mizahına bayılır, *Gadaron* da kıvrak zekâsına hayran kalırdı.

Aislinn onun ailesine ne kadar uyuyorsa, kendisi de o kadar uyuyordu. Bu ona biraz rahatlık veriyor, büyükanne ve büyükbabasının yanında olmamasının acısına merhem oluyordu.

Siggy alkışlamak için ellerini başının üzerine kaldırdı ve omzunun üzerinden başını salladı.

Hakon nefesini içine çekti. *Ben hazırım.*

Kaleye doğru döndü, Lord Merrick Aislinn'le birlikte çıkarken arkasındaki kalabalık giderek sağırlaşıyordu.

Kokulu bir kadındı.

Darrow mavisini bir elbise omuzlarından sarkıyor, narin köprücük kemiklerini ve boğazını ortaya çıkarıyor, etrafında safir ve akuamarin gözyaşları sallanıyordu. Mavi ipek katmanları kalçalarından bir su damlası gibi dökülüyor, o yürüdükçe dalgalanıyordu. Altın ve gümüş iplikler ışığı yakalayarak onun ışıldamasını ve parıldamasını sağlıyordu. Saçları taranmış ve yüksek parlaklıkta örülmüştü, saf altın gibi parlıyordu. İnciler bukleler halinde parlıyordu ve hilal şeklindeki başlığı bunlarla süslenmişti.

Geniş gülümsemesi hepsinden daha güzeldi ve bu gülümseme onları bekleyen adamı gördüğünde daha da arttı.

Hakon'un kalbi göğsünde acıyla çarpıyor, eş bağı onları daha hızlı bir araya getirmek istercesine sıkıca çekiyordu.

Fates, o çok güzel. Soylu bir kadına benziyordu; daha da fazlası, büyük bir malikanenin gururlu varisi, güçlü bir halkın lideri gibi görünüyordu. *Ve o benim.*

Aşk ve gurur kanını kaynattı ve kız babasıyla birlikte yaklaşırken açgözlülükle ona uzandı.

Aislinn kafesin altında ona katıldı ve ellerini onunkilerle birleştirdi. Gülümsemesi tepesindeki güneşi gölgede bıraktı ve adamın sinirleri onun ışıltısı karşısında yandı.

Lord Merrick konuşmaya başladığında onu zar zor duydu. Kalabalığın üzerine bir sessizlik çöktü, herkes duymak için daha yakına eğildi.

"Bu toprakların efendisi olarak, benim için onurların en büyüğü

Kızım, Leydi Aislinn Darrow-" ona sevgiyle gülümsedi, sesi çatlıyordu "-Hakon Green-Fist ile. Birlikteliklerini bugün, yarın ve her zaman kutluyoruz."

İnsanlar isimlerini söyleyerek alkışladı ve tezahürat yaptı.

"Sen, Aislinn Darrow, bugün buraya kendi özgür iradenle mi geldin?"

Hakon'un ellerini sıkarak, "Hararetle, evet," diye cevap verdi.

"Peki bu adamı kocan olarak kabul etmek, ona söz vermek, kendini ona bağlamak ve hayatının geri kalanını ona adamak mı istiyorsun?"

"Evet," dedi herkesin duyması için. Ama onun için ekledi, "Onlar zaten senin."

Hakon onu göğsüne bastırmamak ve asla bırakmamak için tüm gücüyle savaştı. Bu kadın onun her şeyiydi. Umutlar ve hayaller onun yanında soluk kalıyordu.

Lord Merrick gözlerinde bir parıltıyla Hakon'a döndü. "Sen, Hakon Yeşil Yumruk, bugün buraya kendi özgür iradenle mi geldin?"

"Hiçbir şey beni uzak tutamaz."

"Peki bu kadını karın olarak kabul etmek, ona söz vermek, kendini ona bağlamak ve geri kalan tüm günlerini ona adamak mı istiyorsun?"

"Evet. Onu ilk gördüğümünden beri onunum."

Kalabalık kahkahalarla güldü ve tezahürat yaptı.

"Ve sen, Hakon Green-Fist, Darrowlands'a, onun Liege'i Merrick Darrow'a ve varisi Aislinn Darrow'a sadakat yemini edecek misin?"

"Evet."

"Onun için canını verecek, ona hizmet edecek ve onun kurallarını koruyacak mısın?" "Tüm varlığımla."

Lord Merrick onaylarcasına başını sallayarak cebinden mavi bir kadife şerit çıkardı. Hakon ve Aislinn birleşmiş ellerini kaldırdılar ve babası uçlarını küçük bir düğümle bağlamadan önce kumaşı dikkatlice etraflarına sardı.

"bağlı, birbirine bağlanmış, katılmış."

Kelimeler ruhuna işledi ve Hakon'un nefesi kesildi. Rahatlama, dehşet, aşk, hepsi birden duyularını istila etti, ta ki görebildiği tek şey o olana kadar.

O benim.

"Onları karı koca ilan ediyorum ve müstakbel lejyonerinizi ve lord eşinizi ilan ediyorum. Ne diyorsunuz?"

Darrowlands halkı "Hoş geldiniz!" diye bağırdı. "O halde halkınızın önünde yeminlerinizi edin ve mühürleyin."

Hakon eşini kendine yaklaştırdı, bağlı ellerini göğsüne, hassas bir şekilde atan kalbinin üzerine dayadı. Boştaki elini onun beline doladı, onu hissetmeye ihtiyacı vardı. Üzerlerindeki binlerce gözün farkındaydı ama ona sarılmak merkezde kalmasını sağladı.

"Sen benim ilk arkadaşımydın," dedi Aislinn, gözyaşları kirpiklerinde toplanırken. "Beni her zaman olduğum gibi gördün. Sabrın, nezaketin, olduğun her şey bir armağan. Günlerimin geri kalanında el üstünde tutacağım bir hediye. Herkes arkadaşıyla evlenecek kadar şanslı değildir ama ben bugün çok şanslı bir kadıyım."

İnsanlar coşkuyla alkışlıyordu ama Hakon duymuyordu bile. Kulakları kalabalıktan değil, yemininden dolayı çınılıyordu.

"Darrowlands'e yeni bir hayat aramaya geldim. Bir ev ve bir aile. Ne istediğimi bildiğimi sanıyordum ve sonra seni gördüm. Sebeplere rağmen, imkansızı umdum. Senden vazgeçemedim ve asla da vazgeçmeyeceğim. Sen hayal ettiğimden ya da umduğumdan çok daha fazlasısın, her şeyimsin. Ve karşılığında hayatımı sana bunu vererek geçireceğim."

Başını onunkine doğru eğerek dudaklarına doğru mırıldandı: "Bana sahipsin, *Vinya*."

Adam kadının ağzını tuttu ve sözlerini bir öpücükle mühürledi. Etraflarındaki kalabalık neşeyle ağlıyor, isimlerini ve iyi dileklerini söylüyordu. Avlu alkışlar ve tepinmelerle uğuldayıp sarsılıyordu ve Hakon onların Aislinn'e olan derin sevgisini hissedebiliyordu.

Onları anlıyordu; ona sahip olduğu için Darrowlands kadar şanslıydı.

Sonsöz I

Altı Ay Sonra

Siggy gürültülü ailesine bir başka gürültülü şarkıda önderlik ederken Aislinn ellerini kulaklarına götürdü ve güldü. Ev, Aislinn'in Şef Kennum'la yaptığı başarılı anlaşma yüzünden çalkalanıyordu ve Siggy de kutlama havasındaydı.

Siggy'nin kutlama yapmak için küçük bir bahaneye ihtiyacı vardı.

Düğünden kısa bir süre önce tanıştıklarından beri Aislinn bu gürültücü orcess'ten çabucak ve güçlü bir şekilde hoşlanmıştı. Neredeyse her yönden birbirlerinin zıttıydılar ama yine de çok iyi anlaşıyorlardı.

Siggy her zaman şarkılar, eski türküler, deniz şarkıları ve kendi uydurduğu yeni tekerlemeler söylerdi. Sekiz yaşlarında sevimli bir çift kız olan ikizlerini durmadan eğlendiriyorlardı. Arkadaşları Halstern ve Viggo homurdanıyor ve gözlerini deviriyormuş gibi yapıyordu ama Halstern sık sık mırıldanıyor, Viggo da bacağını zıplatarak eşlik ediyordu.

Aislinn Hakon'la bakıştı, Siggy kollarını sallayıp avazı çıktığı kadar şarkı söylerken ikisi de kahkahalara boğuldu.

Tüm Kaldebrak kesinlikle duyacaktı. Belki de amaç buydu. Reis ile yaptığı başarılı toplantıyı bitirmek için harika bir yoldu. Kennum ve dağ kentindeki son geceleri.

Kaldebrak ziyareti aylar öncesinden planlanmıştı. Siggy, Hakon'un yeni eşini eve getireceğine dair ona verdiği sözü unutmadığını söyledi ve düğünden sonra Dundúran'ı başka biri olmadan terk etmeyi reddetti.

İkisinden de yıl içinde ziyaret edeceklerine dair söz aldım.

Aislinn bunu gerçekten düşünmemiş olabilirdi ama bir ork şehrini ve arazisinin dışındaki dünyayı daha fazla görmek istiyordu. Babası kabul etti ve Dundúran ile Kaldebrak arasında resmi bir ziyaret için mesajlar akmaya başladı.

Bu zaman aldı ve kraliyetten izin alınması gerekiyordu. Kral Marius kesin bir hayır cevabı yazmıştı ama Kraliçe Ygraine, Aislinn'in Darrowlands adına Kaldebrak'la görüşmesi için onay vermişti. Aislinn kraliçenin mektubunu ve Kraliçe Ygraine'in kendisine duyduğu güveni düşündükçe parlıyordu. İkisi yazışarak bir dostluk kurmuşlardı ve Aislinn başarılarını kraliçeye yazmak için sabırsızlanıyordu.

Kraliyet onayını beklerken halletmeleri gereken pek çok başka iş de vardı. En önemlisi Padraic Bayard'ın duruşmasıydı. Darrowlar tarafsız yargıçlar olamayacağı için konu kraliyet mahkemelerine havale edilmişti. Kraliyet yargıçları konuyu değerlendirdi ve duruşmayı yönetti.

Bayard zindanda geçirdiği aylardan sonra çok değişmiş görünüyordu. Kendini beğenmişliği ve kibri gitmişti. Hayatı için yalvardı ama Aislinn'in anlattıklarını ve daha önce Bayard'ın emrinde çalışmış birçok şövalyenin ifadesini dinleyen yargıçlar, Bayard'ı vatana ihanetten mahkûm etti. Bayard'ın başı dört gün sonra kesildi. Aislinn ve babası törene katılmışlardı, ancak Aislinn kılıç Bayard'ın boynuna inmeden önce bile bakışlarını başka yöne çevirmişti.

Bayard ardında görünürde bir varis bırakmamış olsa da, zengin mülk üzerinde hak iddia etmek isteyen birkaç kişi ortaya çıkmıştı bile. Endelín, yeni bir baron seçilinceye kadar Darrow'ların himayesi altındaydı.

Bu meselenin halledilmesiyle birlikte, o ve Hakon nihayet yaz ortasında, Kaptan Aodhan'ın bizzat yönettiği yirmi şövalyenin eşliğinde yola çıktılar. Yolculuk yavaştı ve Aislinn çok geçmeden belki de en iyi gezgin olmadığını öğrendi. Hiç bu kadar ağırlı ya da yorgun olmamıştı ve en kötüsü de yolculuk için özel olarak hazırlanmış arabada kitap okumaya çalışırken midesinin bulanmasıydı.

Hakon onun dikkatini dağıtmak için elinden geleni yapıyor, oynamaları için oyunlar hazırlıyor ve onu konuşturacak konular düşünüyordu. Güney Eirea'nın dramatik manzaralarını görerek onunla birlikte yürümekten ya da ata binmekten keyif alıyordu.

Anlaştıkları gibi, Yeşil Yumruk topraklarının eteklerinde vardıklarında Aodhan ve başka bir muhafız dışında şövalye grubunu geride bıraktılar. Şef Kennum nezaketle misafirperverliğini sunmuş olsa da Siggy onların başka bir yerde kalmasına izin vermedi.

Onun evinin içine tıklmışlardı, sıcak ve rahattı ve Aislinn buna bayılıyordu. Kalacak yerleri azdı ama sevgili dostuna sımsıkı sarılmış uyuyor, doyurucu ork yemekleri yiyor ve Siggy'nin evinin muhteşem sıcaklığını içine çekiyordu. Taş ev ağzına kadar sevgiyle doluydu, her seramik tabakta ve şömine rafındaki biblolar da bu açıkça görülüyordu.

Kaldebrak'ta geçirdiği iki hafta, Hakon'la birlikte sokaklarda dolaşan Aislinn'in hayatının en güzel günlerinden bazılarıydı. Hakon insan eşini gururla sergiliyordu ve ilk birkaç günleri meraklı misafirlerle dolup taşmıştı. Durdurulmadan hiçbir yerde uzun süre yürüyemiyorlardı. Aislinn, kendisiyle konuşmaya hevesli bu kadar çok insan varken dili hızla öğreniyordu.

Aislinn'in acemiliği geçince, Kaldebrak'ın arnavut kaldırımlı geniş sokaklarında huzur içinde dolaşabildiler. Hakon ona en sevdiği yerleri gösterdi: süslü siyah mermer çeşmesiyle büyük pazar meydanı; Kaldebrak'taki ilk maden olduğu varsayılan dağın içine kazılmış eski bir delik olan ilk damar; dağın derinliklerindeki sıcak su kaynakları ve daha aşağılardaki lav akıntıları; ve açık bir günde Griegen Dağları'na kilometrelerce engelsiz bakabileceğiniz, yamaçlar boyunca filizlenen *vinya* güllerinin harika manzarasını görebileceğiniz zirve. Yaz ortasında çiçek açmışlar, dağları kırmızıya boyamışlardı.

ve pembe.

Şehri keşfettikten sonra, Şef Kennum onu ve Hakon'u birkaç gün misafir etmiş ve bu süre zarfında toprakları arasında ticareti başlatmak için görüşmelere başlamışlardı. Aislinn Kaldebrak'ın zenginliğinin farkındaydı ve karşılığında Darrowlands'ın neler sunabileceğini merak ediyordu. Hakon, her iki yer hakkındaki bilgisini kullanarak reisin en çok neyle ilgilenebileceğini tahmin ederek teklifini hazırlamasına yardımcı oldu.

Çok fazla kelimeyle ifade edilmese de -en azından Aislinn'in anladığı kelimelerle- büyük ork kalesi için savaş tehdidi belirmişti. Hakon'un yokluğunda Kennum, Vallek Far-Sight olarak bilinen hırslı güneyli reisin yanında yer almıştı. Ancak diğer klanlar direniyordu ve bir Pyrrossi kuvvetinin sınır boyunca toplandığı bildiriliyordu.

Görüşmelerinde Aislinn, Kaldebrak ve Darrowlands arasında özel ticaret anlaşmaları yaparak tuz, şarap, kurutulmuş balık ve tahıl karşılığında mücevher, demir ve işlenmiş gümüş akışı sağladı.

"Savaşta en önemli şey savaşçıların karnını doyurmaktır," demişti Kennum ona. *"Ve tankerlerini dolu tutmaktır."*

Hakon'la birlikte olmak onu Kaldebrak'ın reisine bir şekilde hazırlamıştı ama yine de onun büyüklüğü karşısında şaşırılmıştı. Yaşına ve kırlaşan yelesine rağmen Hakon'dan iki baş daha uzun ve daha geniş olan Kennum, bulunduğu tüm alanı kaplıyordu. Selamlaşmak için tokalaştıklarında eli Aislinn'inkini kesinlikle yutmuştu ama ona son derece nazik bir şekilde dokunmuştu.

Cesur, iri yarı arkadaşının reisinin huzurunda kulaklarının kızardığını görmek eğlenceliydi ve Hakon'un yaşlı orka duyduğu saygı onu Aislinn'e her şeyden daha çok sevdirdiyordu.

Ziyaretleri neredeyse sona erdiğinde ve işleri tamamlandığında, son bir kez kutlama yapma zamanı gelmişti.

Siggy hiçbir masraftan ya da çabadan kaçınmamış, taş masasını balla sırlanmış bir hindi, dağ gibi kızarmış kök sebzeler, soslar ve kremalar, tatlı ekmekler ve zengin dolmalarla doldurmuştu. Aislinn iyi bir misafir olmak için çabalamış ve önüne konan her şeyi denemişti. Birkaç doku ona uymamıştı ama genel olarak ork yemeklerinin lezzetli olduğunu görmek hoş bir sürpriz olmuştu.

Siggy eğilerek Aislinn'i güçlü bir kolla yakaladı ve onu kendi tarafına kucakladı. "Ach, beni yarın bırakma, yeğenim! Buna dayanamam!"

"Gelecek yıl için başka bir ziyaret planlayacağız," diye söz verdi Aislinn. Arkası ağrısa da ağrımasa da bu büyük bir maceraydı ve Darrowlands'ın dışına başka bir yolculuk için sabırsızlanıyordu.

"Ve Dundúran'ı her zaman ziyaret edebilirsiniz," diye ekledi Hakon.

İkizler tekrar oraya gitme fikriyle heyecanlanarak koltuklarında zıpladılar. Brádaigh kardeşlerle çabucak arkadaş olmuşlar ve şatoda koşturarak harika vakit geçirmişlerdi.

"Keeley bu kez atları ziyaret edebileceğimizi söyledi!" dedi

Ingrid. "Ve Aislinn Teyze'nin köprüsünü de görebileceğiz!" dedi Sigrid.

Aislinn, Siggy'nin kolunun altında gururla parlıyordu. Köprü neredeyse tamamlanmıştı ve onu her gördüğünde kendini çimdiklemek zorunda kalıyordu. Hayalinin hayata geçtiğine tanıklık etmek, loncaların onca emeğini görmek... Bu manzara onu her gördüğünde neredeyse gözyaşlarına boğuyordu. Aislinn, sonbahar hasatları başlamadan önce resmi olarak kullanıma açılmasını dört gözle bekliyordu.

"Bazı çocuklar tepeden atlayıp nehrin aşağısındaki diğer köprüye doğru yüzmeye başlamışlar," diye rapor etti. İlk başta bu onu korkutmuştu ama yaz sıcaklığında ferahlatıcı bir rahatlama gibi görünüyordu.

Siggy, Halstern ve Viggo'nun tamamen sessizleştğini fark ettiğinde başını kaldırdı ve gözleri büyüdü.

İkizler heyecan içinde çığlık atarak yerlerinden sıçradılar.

Masanın etrafında koşarken "Aislinn Teyze'nin köprüsünden atlamak istiyorum!" diye şarkı söylediler.

Siggy ve Viggo kızları masanın etrafında kovalayıp yerlerine oturtmaya çalışırken Halstern inledi.

Aislinn başını belaya soktuğunu fark ederek kızardı. Bir el onunkini tuttu ve Hakon'un geniş sırtışını paylaşmak için başını kaldırdı.

İkizler zıplama alıştırmaları yapmak için mobilyalara tırmanmaya başladığında, üç ebeveyn de kollarını sallayarak peşlerinden koşarken, Hakon başını geriye atıp güldü.

Aislinn kahkahaları arasında özür dilemeye çalıştı ama kimsenin duyduğundan şüpheliydi.

Akşam yemeği sık sık olduğu gibi çılgınlığa dönüştü ve Aislinn buna bayıldı.

Kocasının onu kucağına çekip kollarıyla sarmasını daha da çok seviyordu.

Kahkahadan titriyor, ikizlerin maskaralıklarını izlemek için boynunu bükerken gözleri sulanıyordu. Wulf ve bazı kardeşleri de havlayarak ve zıplayarak kavgaya katıldı.

Aislinn ona, "Sanırım komşular bizden kurtuldukları için mutlu olacaklar," diye fısıldadı.

"Hiç şüphesiz," diye kıkırdadı. Yüzünü onunkine çevirerek hızlı bir öpücük kondurdu ve ikizlerin sevinç çığlıkları atmasına neden oldu. "Dürüst olmak gerekirse, yakında tekrar kendime ait olacağın için mutlu olacağım."

"Sen ve eve dönmek için can atan yirmi şövalye."

Aislinn başının tepesindeki uzun saçları alnından çekerek eşine sevgiyle gülümsedi. Kader, o yakışıklı bir adamdı. O olmasaydı bunların hiçbiri mümkün olmazdı ve Aislinn artık hayatını başka türlü hayal edemiyordu.

Daha önce nasıl hayatta kaldığını bilmiyordu. Aslında biliyordu ama hayat artık sadece başa çıkmak ya da hayatta kalmakla ilgili değildi. Hayat yaşamak içindi ve o bunu eşinin yanında yapıyordu.

Aislinn, küçük duyarlı kulakların duymaması için alnını onunkine değdirerek fısıldadı, "Yine de, belki de büyük, güçlü eşim beni eski yöntemlerle kaçırmak isteyebilir? Bir ya da iki günlüğüne?"

Bu ona bir mırıltı getirdi, bakışları açlaırken göz bebekleri büyüdü. Onun

eli masanın altından arka tarafına kaydđ ve sıktđ.

"Orek bana bir mağaradan bahsetti, bir eşle kaçmak için mükemmel bir yer." Aislinn onu öptü, gülümsemesinin tadına baktı, kalbi göğsüne sığmayacak kadar doluydu. "Sabırsızlanıyorum."

OceanofPDF.com

Sonsöz II

İki Yıl Sonra

Hakon yataklarında kıpırdamadan yatıyor, küçük kızı göğsünde usulca mırıldanıyordu. Roslinn oraya yerleştirildikten sonra uyumaya tenezzül etmiş, onun düzenli nefes alıp verışı ve kalp atışlarıyla sakinleşmişti. Roslinn'in küçük poposunu avucunun içinde tutuyor, kendini tekmeleyip battaniyeye yuvarlanmamasını sağlıyordu. Tekrar.

Diğer elini Aislinn'in kalçasına koymuş, başparmağıyla hafifçe ovuşturuyordu. Aislinn onun yanına uzanmış, başını omzuna yaslamış, parmaklarını kızlarının sarı saçlarında gezdiriyordu.

O an mükemmeldi.

Bazılarının hayatında tek bir mükemmel an bile olmazdı ama Hakon pek çok anla kutsanmıştı. Bunun için eşine teşekkür etmeliydi. Zekâsı ve nezaketiyle Hakon'un nefesini kesmişti. Hayatında Hakon'un yanında ona bir yer , onu yanında tutmak için malikâneyi ve krallığı kendi iradesine boyun eğdirmişti. Birlikte geçirdikleri yıllar boyunca ona öğretmiş, onu teselli etmiş, onu sevmişti.

Ve şimdi, ona hediyelerin en değerlisini vermişti.

Roslinn neredeyse üç hafta önce dünyaya gelmişti. Dünyaya çılglık atarak gelmişti, ciğerleri gayet iyi çalışıyordu. Aislinn için uzun bir doğum sancısı gününden sonra duyduğu en güzel sestiydi bu.

Her zaman bir çocuk sahibi olacaklarını düşünmemişlerdi. Hakon sadece Aislinn'e sahip olmaktan memnundu, babası ve vasalları bir varis konusunda ne kadar gürültü yaparlarsa yapsınlar. Ama bir yıl önce, eşi kendini hazır hissetmişti.

"Belki sadece bir kez," dedi ona ve o da tüm kalbiyle kabul etti.

Hamileliğin ilk ayları Aislinn'i pek etkilememiştir ve ortaya çıkan belirtiler de onu yavaşlatmamıştır. En azından o buna izin vermemeye çalışıyordu. Merdivenleri çıkamayacak kadar büyüdüğünde, ona hatırlatmaktan hoşlandığı gibi, *"Bunların hepsi senin suçun,"* diye onu yukarı ve aşağı taşıttı. O sadece kıkırdıyor, saçlarını öpüyor ve onu gitmesi gereken yere götürüyordu.

Rosie'birlikte yürüyemeyecek kadar ağırlaştığında, odalarına iş gönderilmişti. Bu onu rahatsızlıktan uzaklaştırıyordu ama hamileliğin ikinci yarısı onu yıpratmıştı. Yeni dairelerine hapsolunca, istediğinden daha fazla yatmak zorunda kalmıştı.

Gebe kalmayı denemeye karar verdikten kısa bir süre sonra lord ve ailesi için tasarlanmış daha büyük bir süite taşınmışlardı. Daha büyük yatak odası ve güneşlenme odası onlara uygun olduğu gibi, güneşlenme odasının dışındaki küçük çocuk odası da onlara uygundu. Aislinn çalışmak için masasının yanına bir sedan kurdu ve eğer adam sayfasını ayırıp onu yatağa taşımasaydı muhtemelen doğum sırasında kitaplarını saklayacaktı.

Sonrasında yaşananlar Hakon'un hayatının en uzun günü olmuştu. Aislinn saatlerce odada volta atmış, saçları terden keçeleşmiş, teni solmuştu. Uzun bir süre boyunca bebek gelmedi.

Korkusu her saat artıyordu ve birden fazla ebe bunun annesinin hamileliği gibi olmayacağı konusunda onu rahatlatmak zorunda kalıyordu. Durumu gayet iyiydi. Bebek doğru pozisyondaydı, sadece zamanını alıyordu.

Kimse bunu dile getirmedi ama dörtte biri ork olan bebeğin Aislinn için taşıyamayacağı kadar büyük olabileceği korkusu büyüdü.

Hakon ebelerin ters bakışlarına rağmen onun yanında kalmış, yatağa girip çıkmasına yardım etmişti. Ayakta durmaya çalıştığında onu tutmuş ve her başarısız denemede paniği artmış ve canavarı hiç olmadığı kadar korkarak inlemişti.

Sonunda, gecenin derinliklerinde, küçük Rosie onları karşılamaya karar vermişti. Yorgunluktan bitap düşmüş eşini kucaklarken, kızları da Aislinn'in kollarına bırakılmıştı. Hakon o anda dünyadaki her şeyi, önemli olan her şeyi kucağına almıştı. Rosie ile geçirdiği ilk mükemmel andı.

Fates, yeni doğmuş bir bebekle geçirdiği üç hafta Hakon'u hiç hayal etmediği şekilde değiştirmişti. İlk hafta Rosie'ye dokunmaktan çok korkmuş, büyük ellerinin onu ezeceğinden korkmuştu. Nasıl olmasın ki, o kadar küçük, o kadar narin, o kadar mükemmeldi ki.

Teni yeni filizler ve ilkbahar gibi soluk yeşil renkteydi. Annesinin keten saçlarına sahipti ama Hakon'un kara gözleri ve sivri kulakları vardı. Uzuvarı sağlıkla tombullaşmıştı ve parmağını her sıkığında

küçük elini tuttuğunda Hakon o kadar saf ve derin bir sevgiyle gürledi ki nefesi kesildi.

Şimdiye kadar ikisine de pek benzemiyordu, onun yerine şımarık ve gürültücüydü. "*Siggy onu çok sevecek,*" diye şaka yaptı Aislinn. Unvan ve mevki sahibi önemli bir çocuk olduğunu kesinlikle biliyor gibiydi, çünkü yeni doğmuş bir bebek buyurgan olabiliyorsa, Rosie de öyleydi. Ama Hakon onun da annesi kadar akıllı olacağını şimdiden söyleyebilirdi. Küçük kızı geçilecek biri değildi.

Daha da yaklaşan Aislinn, ilk kez sormuyormuş gibi, "Bir tanenin yeterli olduğuna emin misin?" diye sordu.

Hakon ikinci bir çocuk için uzun bir süre beklemekten memnundu, tabii eğer bir çocuk daha yapmayı denedilerse, eşinin tekrar böyle bir çile çekmesini istemiyordu. Rosie herkesin korktuğu kadar büyük olmasa da, yine de bir insan bebeğinden daha büyüktü ve Aislinn'in vücudunun iyileşmesi uzun zaman alacaktı.

"Hayal edebileceğimden çok daha fazlasına sahibim *Vinya*. Sen, Rosie, hayatımız

-Kalbim onu ne kadar doldurduğun için acıyor."

Yanağına bir öpücük kondurdu. "Her zaman ne söyleyeceğini biliyorsun."

Yüzünü onunkine çevirdiğinde, bu kez dudaklarına bir öpücük daha aldı.

"Gerçek bu."

Aislinn mutlu bir şekilde mırıldandı, daha fazla öpücük için oyalandı. Onları vermekten mutluydu ve kızları huzur içinde uyurken uzun dakikalar böyle yavaş öpücüklerle geçti.

Uzaklaştığında alnını onunkine dokundurdu. "Gitmek zorunda mıyız?" diye fısıldadı.

"Evet," dedi, "babana söz verdik."

Aislinn boyun eğmiş bir şekilde iç çekti. Hakon bu ses karşısında gülümsemesini bastırdı ve dikkatlice doğrulup oturdu. "Hadi *vittarah*," dedi kızına, "halkınızla tanışma vakti geldi."

Odalarından çıkmadan önce Rosie'yi öğle yemeği için uğurlayan Hakon, daha saraylı kıyafetlerini giydi. Hem kendisi hem de eşi resmi olmayan, rahat kıyafetlere alışkındı; evlilikleri ya da Rosie ile birlikte bu durum değişmemişti. Yine de özel günler özel kıyafetler gerektiriyordu.

Bir gardırop dolusu kıyafetin içinde sadece kendisi için duran güzel kıyafetleri giymeye hâlâ alışamamıştı. En iyi kumaşlardan ve derilerden yapılmış, ipek ve gümüş ipliklerle işlenmiş bu giysiler bir prense göreydi. Ya da bir lord eşi. Kıyafetleri giydiğinde aynadaki yansımasına alışması uzun zaman almıştı ama tüm tuhaflığına rağmen bu onu

Arkadaşının yanında öyle durmaktan gurur duyuyordu. Sanki orada olmayı hak ediyordu. Sanki oraya aitmiş gibi.

Rosie ve Aislinn'i giydirmek çok daha uzun sürdü. Rosie, küçük kollarını küçük elbisesinin kollarından geçirmeye çalıştıklarında kıvranıyor ve gülüyordu ve minik terliklerini ayaklarından tekmelemekten zevk alıyordu.

Aislinn, Rosie'yi giydirmeyi tekrar bitirmeye çalışırken, "Bu çocuk şatoda yalınayak koşmanın tadını çıkaracak, sen sadece izle," diye homurdandı.

"Yani senin yaptığın gibi mi?" diye alay etti arkasından, kalışlarını bağladığı yerden.

Bu, omzunun üzerinden kaşlarını çatmasına neden oldu. "Sakin onun tarafını tutma." Hakon sadece kıkırdadı.

Rosie izin verdiği ölçüde giyindiğinde ve Aislinn altın dalgaları taranmış ve parıldayan daha bol hamile elbiselerinden birinin içinde rahat ettiğinde, Hakon küçük ailesini hayranlıkla seyretmek için bir an ayırdı. Hepsini aynı Darrow mavisini içinde görmek derin ve içgüdüsel bir şeyi memnun ediyordu. Birlikteydiler, bir bütündüler, aynı bütünün parçalarıydılar.

Arkadaşı Rosie'yi ona uzattı ama o da hemen geri verdi. "Sen onu taşı," dedi, "ben de seni taşıyayım." Eğilip eşini kollarına alarak ayağa kalktı, uzun etekleri kollarının üzerine dökülmüştü ve Rosie onunkinde güvende idi.

Aislinn kızardı. "Yürürebiliyorum. ." "Bu sabah yürüdün," diye hatırlattı ona.

Kahvaltı için yemek salonuna gitmek için cesur bir gösteri yapmıştı. Personel onu alkışlamak için yerlerinden kalkmış ve tezahüratlar o kadar uzun sürmüştü ki Hugh, yemekler soğumadan yemek yemeleri için herkesi azarlamak üzere mutfaktan gelmek zorunda kalmıştı.

"Bu doğru." Yürürlerken Aislinn başını onun omzuna yasladı. "Ve bunun daha üstün bir ulaşım şekli olduğunu düşünüyorum."

Hakon güldü. "Bu benim en değerli görevim leydim."

"Beni sonsuza dek taşımanı sağlayabilirim."

"Dikkatli ol, ciddi olduğunu düşünmeye başlayabilirim ve bunu yapabilirim."

Aislinn onun boynuna doğru kıkırdayınca Rosie de kıkırdamaya başladı.

Büyük salona vardıklarında hepsi gülüyordu. Arka kapıdaki muhafızlar onlara kapıyı açmadan önce sırttılar. Rosie onlara bakınca gülümseyerek, "Leydim, lordum," dediler.

İçeri girdiklerinde, habercinin ağır metal uçlu bastonu üç kez yere düştü ve adam, "Leydi Aislinn, Lord Konsors Hakon ve Leydi Roslinn Hazretleri," diye anons etti.

Salon heyecanla uğulduyordu ve Hakon toplanan t¼m meraklı y¼zlere baktı. Merrick'in ona s¼yledięinden çok daha fazla kişi katılacaktı ama yine de pek çoğu yeni Darrow varisini ilk kez g¼rmek isteyecekti.

Hakon, Rosie'yi insanlarla tanıştırmanın ancak Aislinn yeterince sağlıklı olduğunda gerçekleşeceği konusunda kararlıydı, bir an bile erken değil. Soylu anne ve çocukların genellikle doğumdan bir ya da birkaç g¼n sonra dışarı çıkarıldığını ¼ęrenince dehşete d¼řm¼ř ve Merrick'e bunun Aislinn ve Rosie için geçerli olmayacağını kesin bir dille s¼ylemiřti.

Kayınpederi tartışmadan ertelemişti ve iyi dileklerini sunmak ve yeni mirasçıyı g¼rmek isteyen vasalları neyse ki uzak tutmuştu.

Hakon, Aislinn'in bu kadar çok y¼z g¼r¼nce şaşkınlıktan kaskatı kesildiğini hissetti.

Rosie de değişimi hissetti ve bir belirsizlik sesi çıkardı.

"Hepsi seni g¼recekleri için heyecanlı," diye fısıldadı

Hakon. "Keşke karşılıklı olsaydı," diye fısıldadı Rosie.

Hakon k¼rs¼ye çıkarken kadının şakağına hızlı bir ¼p¼c¼k kondurdu.

Merrick zaten koltuğunun yanında duruyordu ve onları g¼r¼nce sıcak bir şekilde g¼l¼msedi. Adam son yıllarda oldukça yaşlanmıştı, terleme hastalığıyla yaşadığı ile onun canlılığını çalmıştı. Aislinn onu kendi iradesiyle sağlığına kavuşturmuştu ve daha zayıf olmasına rağmen, daha az olan rol¼n¼ sevecen bir şekilde ¼stlenmiřti. İlk torununun doğumu da onu canlandırmış g¼r¼n¼yordu ve Rosie'yi birkaç saatliğine kaçırmak için her zaman bir fırsat arıyordu.

Merrick elini uzattı ve Hakon Aislinn'i dikkatlice babasının koltuğuna oturttu. Geniş ve endişeli g¼zlerle ona baktı, tedirginliği aralarındaki bağa sinmişti.

Hakon ona, "Rosie ve senin için buradalar," diye g¼vence verdi. Tekrar ayağa kalkarak koltuğun yanındaki her zamanki yerini aldı.

Merrick kızını ve torununu ¼pmek için eğildi. Rosie ona g¼lerek baktı ve her zaman oynamayı sevdiği sakalını tuttu.

Merrick ve Hakon, Aislinn ve Rosie'nin iki yanında dururken toplanan kalabalık nefeslerini tutmuştu. Hakon birçok y¼z¼ tanıdı -Belediye Başkanı Doherty ve diğer birçok kasaba b¼y¼ę¼; t¼m lonca ustaları gelmişti; Morraugh, Starley, Burgoyne, Holt ve daha birçok vasal; Allarion ve gelini, mantikorlar, yarı orklar ve harpiller ve onların insan eşleri. Ve

Ön tarafta Orek ve Sorch'a duruyordu, etrafları aileleriyle çevriliydi, yeni erkek bebekleri Sorch'a'nın kollarında güvenle duruyordu.

Hamileliklerini paylaşmaları Aislinn ve Sorch'a'nın yanı sıra Hakon ve Orek arasındaki dostluğu da güçlendirmişti. Sorch'a'nın oğlu Fionn, Rosie'den sadece iki hafta önce dünyaya gelmişti ve Hakon onların büyüdükçe hızlı birer arkadaş olacaklarından şüpheleniyordu.

Kalabalık her türden buçukluklarla doluydu, Darrowlands artık düzinelerce öteki halka ve onların insan eşlerine ev sahipliği yapıyordu. Hakon'un mantikorlarla takas ettiği topraklarda bir köy büyümüş ve genişlemişti ve hepsi de kendilerine bir şans veren efendilerine ve varislerine şiddetle sadıktı.

Hakon Aislinn'e baktı, onun kızlarını kucağına aldığını görünce yüreği gururla kabardı. Yüz ifadesi hâlâ dalgındı ama omuzları geride, omurgası dikti. Rosie merakla kalabalığa baktı ve halkını değerlendirdi.

Rosie'nin doğumundan sonraki ilk günlerde Aislinn, Rosie'nin yaşayacağı hayatla ilgili endişelerinden dolayı ağlamıştı. Darrowlands halkı yeşil tenli kızlarını gerçekten varis ve nihayetinde hükümdar olarak kabul edecek miydi?

"Ben, Merrick Darrow, bu toprakların Baş Lordu, ilk doğan torunumu takdim etme şerefine nail oldum. Onu Roslinn Darrow olarak tanıyorum, benim kanımdan, Darrowlands'ın görünürdeki varisi."

Merrick açıklamasının yankılanması için durakladığında kalabalık şaşkınlıkla Aislinn ve Rosie'ye baktı.

"Burada kim benim kanımdan olan kızıma sadakat yemini edecek?" Aislinn sordu, berrak sesi büyük salonun kirişlerinde çınlıyordu.

Hakon tereddüt etmeden diz çöktü. "Yemin ederim."

Kıyı boyunca yuvarlanan gelgit gibi, büyük salondaki her diz teker teker büküldü.

Yorgunluk ve kızları için endişenin Aislinn'in boynuna ağır bir şekilde asıldığı o karanlık saatlerde Hakon onu kendine çekmişti.

"Babanı sevdiler. Seni de seviyorlar. Rosie'yi de sevecekler; baban için, senin için ve kendisi için."

Ve Hakon büyük salona, eşinin ve küçük yeşil kızının önünde diz çöken Darrowlandlılara bakarken, söylediklerinin doğru olduğunu biliyordu. Darrowlandlar onları seviyordu.

Ama onun yarısı kadar bile değil.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

İnsanlar, Yerler, Telaffuzlar, Ortaçağ Nesneleri ve Orkça Kelimeler Sözlüğü

Allarion (ah-lar-ee-on)- Darrowlands'de yaşayan yalnız bir fae savaşçısı, Bellarand'ın binicisi

Aislinn Darrow (ash-lihn)-varis . ve Darrowlands, Kızım Merrick Darrow'un, kahramanımız Jerrod'un kız kardeşi.

Andreen (ahn-dreen)- Darrowlands'de yaşayan harpiller

Aodhan (ay-dawn, Aiden gibi)-Dundúran Kalesi muhafızlarının kaptanı

Aoife Brádaigh (ee-fuh brah-day, neredeyse Brady gibi)-Sorcha'nın annesi, ünlü at eğitmeni Ciaran Byrne'ün eşi

Balar (bah-lar)-Darrowland'da yaşayan mantor

Balmirra (bahl-meer-ruh)-eski ork kalesi

baron-kitapta, kont ve margrave'in üstünde ancak lordun altında bir soylu rütbesi

Bellarand (bell-uh-rand)-siyah tek boynuzlu at, huysuz, Allarion'un ona binmesine izin verir **Blaire Brádaigh** (blare brah-day)-altıncı Brádaigh çocuğu, Sorcha'nın kız kardeşi **Brenna** (bren-uh)-Dundúran Kalesi'nin çatelain'i

Dundúran Kalesi'nde Brigitt-maid

Briseis (brih-zay-iss)-Drowland'da yaşayan yarı ejderha, Theron'un kız kardeşi Dundúran Kalesi'nde **demirci** Caitlín, Edda ile çiftleşti

Caledon (kal-ih-don)-yüzlerce yıl önce Eirea'dan ayrılan en kuzeydeki insan krallığı

Calum Brádaigh (kal-uhm brah-day)-beşinci Brádaigh Çocuk, Sorcha'nın kardeşi

chatelain (shat-uh-lane)-bir kalenin idaresini denetleyen bir kadın

Ciaran Byrne (keer-ahn burn)-Sorcha'nın babası, Aoife'ın kocası, ünlü şövalye Dundúran Kalesi'nde Claire-maid

Connor Brádaigh-İkinci Brádaigh çocuğu, Sorcha'nın erkek kardeşi

Cormac-Hakon'un ölen insan babası

daron (*gadaron*)-orkça *baba* (*büyükbaba*)

Darrah (dar-uh)-Orek'in evcil rakunu, havuç sever, adı *küçük meşe palamudu* anlamına gelir

demesne (duh-mane)- anlam ve telaffuz olarak domain'e benzer; tarihsel olarak, soylu bir malikaneye bağlı toprak; kitapta, lordlar tarafından yönetilen bölgesel topraklar anlamına gelir (örneğin, Darrowlands)

Dirk-Paralı **Asker** Lideri

Dundúran (dun-dure-un)-Drowlands'ın başkenti; şehir veya kalenin kendisi anlamına gelebilir

earl-kitapta, lord ve baronun altında ancak margrave'in üstünde bir asil rütbe

Dundúran Kalesi'nde Edda'ya bağlı demirci, Caitlín ile çiftleşti

Eirea (eer-ee-uh)-insanların merkezi krallığı, hala acımasız veraset savaşlarından kurtulmaya çalışıyor

Endelín (en-dih-leen)-Dundúran'a en yakın asil mülk, Darrowlands'ın en zengin üzüm bağları

Eoin Burgoyne (oh-in burr-goyn, gibi Owen) -baron, Vassal .
Darrows

Fearghas (fur-gus)- Dundúran Kalesi'nde baş demirci

Fia (fee-uh)-Aislinn'in hizmetçisi ve

arkadaşı Garth-Bayard'ın şövalyelerinin

kaptanı Gleanná (glay-ah-nah)-Eirea'nın başkenti

gorget (gore-zhet)- boğazı örten boyun zırhı parçası

Granach (gran-ack)- Dundúran yakınlarında, Brádaigh arazisine yakın büyük bir köy

Griegen Dağlar (gree-gun)-mineral zengini dağ aralık içinde
Güneybatı, orklar tarafından işgal edildi.

lonca - zanaatlarının/ürünlerinin üretim aşamalarını denetleyen *bir* zanaatkarlar
veya tüccarlar birliği (örneğin, taş ustaları, duvarcılar)

Hakon Yeşil Yumruk (hay-kon)-Dundúran Kalesi'ndeki yarı-ork demirci,
kahramanımız

Halstern-Siggy ve Viggo'nun **arkadaşı**

Hugh-Dundúran Kalesi'nin **baş** aşçısı

Ingrid-Hakon'un merhum annesi

Jerrod Darrow (Jared gibi)-Aislinn'in kardeşi, Darrowland'lerin gözden
düşmüş eski varisi, Merrick Darrow'un oğlu

Kaldebrak (call-dih-brack)- Hakon'un geldiği kuzey Griegen Dağları'ndaki
Ork kalesi

Keeley Brádaigh (kee-lee brah-day)-yedinci ve en küçük Brádaigh çocuğu,
Sorcha'nın kız kardeşi

Kennum Green-Fist (ken-um)-Kaldebrak'ın ork reisi

kirtle-genellikle veya iç etek üzerine giyilen ancak cüppe veya palto gibi bir dış
katmanın altına giyilen bir elbise veya bir elbisenin dış katmanı

Liam-potter Dundúran Kalesi'nde

lord-tarihsel olarak, diğerlerinden üstün bir lord/otorite; kitapta, kraliyet
ailesinin altındaki en yüksek soylu rütbesi, tüm demesne'yi yönetir ve denetler

Lisbet Canvarraugh-asil kadın, kızının naibi, Darrowların vassalı

lord/lady-kitapta, herhangi bir rütbedeki soylu bir kişiye verilen onur unvanı,
genellikle kişinin verilen adına eklenir

Maeve Brádaigh - dördüncü Brádaigh çocuğu, Sorcha'nın kız kardeşi

manan (gamanan)-orkça *anne (büyükanne)*

margrave-tarihsel olarak, bir krallığın sınırları boyunca uzanan toprakları
denetleyen soylu bir rütbe; kitapta, lord, baron ve konttan sonra gelen en
düşük soylu rütbe

Maritza (mar-ihtz-uh)- Darrowlands'de yaşayan harpçi

Marius Caellus (mar-ee-us kay-luhs)-Kral Konsorsiyum .
Eirea, yarı- Pyrrossi

Merrick Darrow-Darrowlands **Lordu**, Aislinn ve Jerrod'un babası

Dundúran Kalesi'nin **baş** bahçıvanı Morwen

Nareeda (nah-ree-duh)- Darrowlands'da yaşayan harpiller

Niall Brádaigh-Üçüncü Brádaigh çocuğu, Sorch'a'nın erkek kardeşı

Orek Stone-Skin (ohr-eck)-Darrowlands'de yaşayan yarı-ork avcı, Sorch'a ile çiftleşti

Owen-potter Dundúran Kalesi'nde

Padraic Bayard (paw-rick bay-ard, neredeyse Patrick gibi)-baron, Darrowların vasalı, Endelín Lordu, Aislinn'in talibi

Pyrros (peer-ohs)-insanların güney krallığı, güneydeki diğer toprakları, ülkeleri ve kabileleri fethetti

Róisín Darrow (ro-sheen)-Aislinn'in vefat eden annesi

Sean Starley-earl, Darrowların vasalı

seneschal (sen-uh-shull)-tarihsel olarak, bir malikanenin gözetmeni veya yüksek rütbeli bir memur; kitapta, bir lordun/hanıme-fendinin doğrudan yardımcısı

Sighíl (Siggy) (sig-heel)-Hakon'un teyzesi, Halstern ve Viggo ile çiftleşti

silphium-eski uygarlıklar tarafından parfüm, ilaç ve doğum kontrolü de dahil olmak üzere sayısız amaç için kullanılan ve artık nesli tükenmiş bir bitki türü; o kadar çok değer görmüş ve kullanılmıştır ki Roma İmparatorluğu'nun sonunda nesli tükenene kadar yetiştirilmiştir

Stanley Morraugh (mor-ah)-baron, Darrowların vasalı

Sofie Brádaigh-Sorch'a'nın teyzesi, Aoife'nin kız kardeşi, şifacı ve ebe

Sorch'a Brádaigh (sor-sha brah-day)-at terbiyecisi, Orek ile çiftleşmiş, Aislinn'in arkadaşı, birçok kardeşin en büyüğü

Boğaz - Caledon ile Eirea'yı birbirine bağlayan, iki krallık arasında sık sık çekişme konusu **olan bir** kara kıstağı

terleme hastalığı-Ortaçağ Avrupa'sını etkileyen gizemli ölümcül bir hastalık; bilim insanları bugün hastalığın ne olduğundan veya neden olduğundan emin değiller; belirtiler aniden ortaya çıkıyor, soğukluk, bitkinlik ve baş ağrısı ile başlıyor, ardından ateş ve terleme geliyordu

Theron (ther-ohn)-Drowlands'da yaşayan ejderha, Briseis'in üvey kardeşi

Thom Doherty-Dundúran **Belediye Başkanı**

Dundúran Kalesi'nde Tilly-cook

Vallek Far-Sight (val-eck)-Balmirra'nın Ork reisi

Darrowlands'de yaşayan Varon-yarım-orc

vasal-tarihsel olarak, daha yüksek bir lorda/otoriteye o toprak karşılığında bağlılık borcu olan toprak sahibi; kitapta, Darrow'lara lord olarak bağlılık borcu olan tüm soylu toprak sahipleri

Siggy ve Halstern'in **arkadaşı** Viggo

gül için vinya-orcish, özellikle Kaldebrak'ın yamaçlarında yetişen tür

vittarah-orcish küçük çekiç için

Wülf-Hakon'un kurt köpeği, mutfak artıklarını seviyor

yeoman (yo-man)-tarihsel olarak, toprak sahibi olan özgür ama soylu olmayan bir adam; kitapta, soylu olmayan tüm toprak sahipleri

Ygraine Monaghan (ee-grane mon-uh-han)-Eirea Kraliçesi

Ysera (ee-sehr-uh)-Darrowland'da yaşayan harpiller

OceanofPDF.com

Yazarın Notu

Merhaba! *Ironling'i* okuduğunuz için çok teŖekkür ederim! Umarım Aislinn ve Hakon'un hikâyesini ve Canavarlar Dünyası'na bu dönüşü beğenmişsinizdir!

Devam hikayeleri her zaman korkutucudur. Umarım bu hikayeyi de *Buçukluk* kadar beğenmişsinizdir. Karakterler ve ortam bilerek oldukça farklıydı, *Halfling'i* baştan yazmak istemedim. Aislinn ve Hakon'un kendi insanları olmaları gerekiyordu ve onları kalabalık, tam kadrolu bir kaleye koymak çok eğlenceliydi. Birlikte geçirecek zamanı nasıl bulacaklar? Gerçekten düşündükleri kadar sinsiler mi? (Tabii ki hayır, herkes lol'ü biliyordu ve perde arkasında bahis oynadıklarını biliyorsunuz).

Bu kitapta da dünya inşa etme fırsatından büyük keyif aldım. Daniel's Maps'ten kıta haritasını almak bir rüyanın gerçekleşmesiydi ve onu çok seviyorum! Dünyayı, özellikle de Darrowlands'in dışını keşfettikçe doldurmam gereken çok şey var, bu yüzden daha fazlasını keşfetmek için bizi izlemeye devam edin. Bu dünya için pek çok planım ve fikrim var - Allarion Hakon'dan hangi sözü isteyecek? Neden ona Vallek Far-Sight diyorlar? Theron neden daha büyük formuna geçmiyor? Mantikorlar çayırlarına bir gelin çekebilecekler mi ve harpiller kendileri için yeterince erkek bir adam bulabilecekler mi? TBA!

Ayrıca farklı yeteneklere ve nöroçeşitliliğe sahip karakterleri keşfetme fırsatı bulduğum için de minnettarım. Aislinn'in nöroçeşitliliği, başta eskiden Asperger olarak bilinen durum, anksiyete bozukluğu ve panik atak olmak üzere birçok şeye dayanıyor. Nöroçeşitlilik geniş bir kategori ve umarım Aislinn'in deneyiminin hakkını verebilmişimdir. Onu kesin kalıplara sokmadan gerçekçi olmasını istedim. Ayrıca Hakon'un kısmi sağırlığını da özenle ve gerçekçi bir şekilde ele aldığımı umuyorum. Demircilik mesleğini araştırırken, bu kadar çok kişinin işitme yetisini kaybetmiş olması ilgimi çekti, ki bu meslek göz önüne alındığında anlaşılabilir bir durum. Evinden çok uzakta olan bir demirci için bunun ne tür zorluklar yaratabileceğini ve yaratıcı bir zihnin bulabileceği geçici çözümleri düşünmeye başladım.

Bu iki karakteri ve onların aşk hikâyesini yazmak büyük bir keyifti. Bu yaz (2024'ün) ailevi sağlık sorunları ve diğer bazı Büyük Hayat olayları nedeniyle beni kesinlikle giydirdi, bu yüzden Aislinn ve Hakon'un romantizmine kaçmak bir zevkti. Gül bahçesindeki çalıntı anları ve Hakon'un Clark Kent kodlu olmasını çok sevdim.

Umarım Darrowlands'in bu keşfini ve Orek ve Sorcha'nın (ve Darrah'ın) tüm cameolarını beğenmişsinizdir!

Bu dünyayı geliştirmeye ve diğerlerinin hayatlarına göz atmaya devam edeceğim için heyecanlıyım. Fae'lere neler oluyor? Bir dahaki sefere Desperate Househusbands'de öğreneceğiz: Eirea'da öğreneceğiz. *Sweetling*'in Kasım 2024'te, dördüncü kitabın ise 2025'in ilk yarısında yayımlanması planlanıyor.

Okuduğunuz için çok teşekkür ederim! Eğer bu hikayeyi beğendiyseniz, bir yorum bırakmayı düşünürseniz çok memnun olurum. Yorumlar, bir kitabın daha fazla kişiye ulaşması için çok önemli. Tekrar teşekkürler!

Hikayelerim hakkında daha fazla bilgi almak ve harika ürünleri keşfetmek için sosyal medyadan merhaba deyin veya web sitem www.sewendelauthor.com'a göz atın!

Çok teşekkürler!

OceanofPDF.com

Teşekkür

Bu kitabı mümkün kılan bazı kişilere de teşekkür etmek istiyorum!

Mita ve Abigail'e, yazar arkadaşlarım ve en iyi beta okuyucularıma çok teşekkür ederim! Karakterlerin deneyimlerinin gerçekçi olmasını sağlamak için duyarlılık okumalarındaki yardımları için Meg ve Isis'e de teşekkür ederim. Onların içgöröleri ve rehberlikleri için minnettarım.

Kendi web sitem ve her şeyimle hobicilikten büyük kız yazarlığa geçmeme yardımcı olan harika asistanım Leah'ya teşekkür ederim.

Ayrıca muhteşem ARC ekibime de çok minnettarım, hepiniz harikasınız!

Aislinn ve Hakon'un hayat bulmasına yardımcı olan muhteşem sanatçılardan da bahsetmeliyim. Kapağı resimleyen olağanüstü yetenekli sanatçı Beth Gilbert'e çok teşekkür ederim. Ayrıca Lucia, Ali, Sasha ve diğerlerine de teşekkür etmek istiyorum, hepiniz harikasınız ve kitap bebeklerime gösterdiğiniz özen için çok minnettarım!

OceanofPDF.com

Yazar Hakkında

S. E. hayvanlarla birlikte büyümüş bir Kaliforniya yerlisidir; kızıl tekiri şu anki yazı ortağıdır ve mola verme zamanı geldiğinde ona haber verir (klavyesinin üzerine uzanarak). Kaliforniya Üniversitesi, Davis'ten yaratıcı yazarlık alanında yüksek lisans derecesiyle mezun oldu ve tüm zamanını dünyalar, karakterler ve onların hikâyelerini inşa etmek için kullanıyor. Hayvan kurtarma gösterilerinden, Trader Joe's'taki neredeyse her şeyden ve Kaliforniya'nın tüm güzel manzaralarından hoşlanıyor.

OceanofPDF.com

Diğer Çalışmalar

[Savaş ve İblisler Zamanı](#) (Yükselen Güneşin Evi, 1. Kitap), romantik fantastik roman

[Aerie: Bir Fantastik Roman](#) (Kırık Kanatlar Düeti, Kitap 1), fantastik aşk romanı

[Cennet: Bir Fantastik Roman](#) (Kırık Kanatlar Düeti, Kitap 2), fantastik aşk romanı

[Taş Kalpler](#) (Savaşı, Kitap 1), tarihi canavar/fantezi aşk romanı

Buçukluk (Canavar Dünyası, Kitap 1), canavar/fantezi aşk romanı [Kalp Şarkısı](#) (Yeraltı Savaşı, Kitap 2), canavar paranormal aşk romanı

[Ironling](#) (Canavarlar Dünyası, 2. Kitap), canavar/fantezi aşk romanı [Sweetling](#) (Monstrous) Dünya, Kitap 3), fae/fantezi romantizm roman, Kasım 2024

OceanofPDF.com

İletişimde Kalın

Eğer iletişimde kalmak isterseniz, sosyal medya hesaplarıma gelin ve merhaba deyin! Çoğu platformda se.wendel.author olarak bulunuyorum ve en çok Instagram'da aktifim. Ne üzerinde çalıştığımı öğrenmek, okuma önerileri almak ve kedimin fotoğraflarıyla dolup taşmak için bir göz atın. Seilmeyecek ne var?

Ayrıca [yazar web sitemden](#) tüm kitaplarıma, sipariş edilen sanat eserlerine ve kitap ürünleri mağazasına göz atabilirsiniz! Orada bir sürü güzel şey var!

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.